

Mary Balogh

PREȚUL NESOCOTINȚEI

Mary

Balogh

Prețul

nesocotinței

CAPITOLUL 1

Un semn sigur al
venirii primăverii era
întoarcerea

venerabilului^[1] domn
Claude Adams și a soției
sale la Bodley House,
casa lor de la țară, din
Derbyshire.

Mai erau, desigur. Și

alte semne. În păduri și de-a lungul gardurilor vii de pe marginea drumurilor apăruseră ghiocei și primule, ba chiar și câteva brândușe, și ici-colo se vedeau blădițe verzi în grădini, altminteri pustii. Se zărea o părere de verde prin ramurile arborilor,

deși trebuia să privești
de aproape ca să observi
mugurii aceia delicați.
Aerul era mai cald decât
până acum, iar soarele
părea puțin mai
strălucitor. Șoselele și
drumurile de la țară se
uscaseră după ultima
pătură groasă de zăpadă.

Da, venea primăvara.

Însă dintre toate, cel mai sigur și mai bine venit semn era, pentru mulți dintre locuitorii micului sat Bodley-on-the-Water^[2], faptul că familia se reîntorcea acasă. Aproape invariabil, ei plecau la scurtă vreme după Crăciun, uneori chiar

înainte, și își petreceau iarna vizitându-și diverși prieteni.

Absența lor constituia o încercare pentru mulți dintre săteni, pentru care iarna ar fi fost oricum destul de tristă. Dar timp de două luni, erau siliți să trăiască fără priveliștea

doamnei Adams trecând
cu trăsurica prin sat,
deseori salutând pe
geam vreun trecător
fericit printr-o înclinare
regească a capului, sau a
aceleiași doamne
Adams, imagine a
eleganței mondene,
intrând în biserică și
înaintând cu pași ușori

de-a lungul culoarului
dintre strane, fără a se
uita nici în stânga, nici
în dreapta, pentru a se
așeza în strana
capitonată din față.
Săracii, bolnavii și
bătrânii erau nevoiți să
trăiască fără coșurile cu
alimente dăruite de ea
personal – deși acestea

erau întotdeauna
transportate de la
trăsură până la casele lor
de către un valet – și
fără binevoitoarea
condescendență cu care
ea se interesa de
sănătatea lor. Cei care se
bucurau de un oarecare
statut social erau nevoiți
să trăiască fără a primi

din când în când
măgulitoarea ei vizită, în
timpul căreia doamna
Adams stătea în trăsura
sa, cu geamul deschis,
iar norocosul căruia i se
acorda favoarea atenției
sale era chemat din casă
de către un valet în
livrea, urmând să stea în
picioare pe potecă,

făcându-i reverențe sau
plecăciuni, ori întrebând
ce mai fac domnul
William și domnișoara
Juliana.

Chiar și copiii erau
doar rareori văzuți în
lunile de iarnă, deși nu-
și însoțeau frecvent tatăl
și mama în vizită.
Guvernanta lor era

convinsă că aerul de iarnă era dăunător pentru copii.

Anul acesta, domnul și doamna Adams fuseseră găzduiți în ultima lună la Stratton Park, în Kent, la nimeni altul decât Viconte Rawleigh. Acesta, după cum știa toată lumea,

era fratele mai mare al
domnului Adams. La fel
de bine cunoscut era
faptul că Înălțimea sa
era mai mare decât
domnul Adams cu
douăzeci de minute – o
lovitură ciudată și
norocoasă pentru el, de
vreme ce el se afla acum
în posesia titlului, în

timp ce fratele lui
geamăn nu deținea
niciunul. Dacă lucrurile
ar fi stat invers, la
Bodley ar fi putut locui
un viconte și o
vicontesă, spuneau
deseori cu nostalgie unii
dintre localnici, în
timpul șuetelor. Dar
poate că, atunci bunica

din partea mamei i-ar fi lăsat moștenire domeniul *celuilalt* frate, și ei s-ar fi ales tot cu un simplu domn care să locuiască în satul lor.

Asta nu însemna că le-ar fi păsat că familia nu avea un titlu. Aceasta posedă toate celelalte semne distinctive ale

aristocrației, și oricărui străin i se aducea degrabă la cunoștință faptul că proprietarul Bodleyului era un venerabil și fratele Vicontelui Rawleigh din Stratton.

Venerabilul domn Adams și soția sa urma să se întoarcă acasă în

cursul săptămânii. Unul dintre valeții de la Bodley adusesese vestea la hanul din sat, unde obișnuia să-și bea seara berea, și de la han vorba se răspândise în tot satul. Stăpânii domeniului aduceau oaspeți, îi spuse fierarului mai-marele

rândașilor, și speculațiile
luară avânt.

*Oare Vicontele
Rawleigh avea să fie unul
dintre oaspeți?*

Vicontele Rawleigh
era unul dintre oaspeți.
Doamna Croft,
îngrijitoarea de la
Bodley, îi aduse știrea
doamnei Lovering, soția

parohului. Și aveau să
mai vină ca oaspeți și
alți domni și doamne.
Realmente, habar nu
avea dacă *printre* aceștia
se mai numărau și alte
titluri. N-ar fi știut nici
despre înălțimea sa,
dacă, în scrisoarea ei,
doamna Adams nu s-ar
fi referit la cumnatul

său, iar domnul Adams nu avea nici un alt frate în afară de viconte, nu-i așa? Însă puteai fi sigur că orice companie care îl includea pe Vicontele Rawleigh trebuia să fie una distinsă.

Toată lumea era de acord că aproape meritase să fie lipsiți de

familia Adams vreme de două luni pline de tristețe. Trecuseră doi ani de când domnul și doamna Adams nu-și mai aduseseră oaspeți, și mulți ani de când Viconte Rawleigh nu-și mai vizitase fratele în reședința de la țară a acestuia.

Nerăbdarea așteptării atingea cote înalte în sat. Nimeni nu cunoștea cu exactitate ora sau ziua sosirii, dar toată lumea era în alertă. În mod cert aveau să fie mai multe calești pentru membrii familiei și pentru oaspeți, și o serie întreagă de trăsuri care

să aducă lucrurile și
servitorii acestora. O
privești care nu
trebuia ratată. Din
fericire, nu exista nici o
altă cale prin care să
vină din Kent decât
străbătând satul. Nu
aveai decât să speri că
nu vor sosi după căderea
noptii. Dar așa ceva era,

desigur, improbabil,
ținând seama de faptul
că printre călători se
numărau și doamne și că
niciodată nu știai când,
pe drumurile
întunecoase, stăteau la
pândă tâlhari de drumul
mare.

În sfârșit, venea
primăvara și, o dată cu

ea, o nouă viață, vigoare
și splendoare –
splendoare în păduri și
în gardurile vii, și un alt
fel de splendoare, și mai
captivantă, la Bodley.

Doamna	Catherine
Winters,	văduvă,

constată că, fără să vrea,
se uita mai des decât de
obicei pe ferestrele
dinspre drum ale căsuței
sale cu acoperiș de stuf,
din capătul sudic al
străzii principale a
satului, și că își încorda
mai tare auzul ca să
prindă zgomotul
trăsurilor ce se

apropiau. Îi plăcea mai mult grădina ei din spatele casei decât cea din față datorită arborilor fructiferi, cu ramurile lor aplecate spre pajiște și cu umbra pe care o ofereau vara, și datorită râului care, clipocind peste pietrele acoperite de mușchi,

curgea prin fundul
grădinii. Însă în ultimele
zile se pomenea tot mai
des în curtea din față,
urmărind îmbobocirea
brândușelor și răsărirea
câtorva fire curajoase de
narcise galbene, deși s-
ar fi grăbit să se ascundă
în casă dacă ar fi auzit
cu adevărat apropierea

unor trăsuri. Așa a făcut într-o dimineață, doar pentru a descoperi că nu era decât reverendul Ebenezer Lovering, care se înapoia cu șareta lui după o vizită la o fermă învecinată.

Întoarcerea familiei la Bodley îi stârnea sentimente felurite.

Copiii aveau să fie fericiți. Săptămâni de-a rândul duseseră dorul mamei lor. Când va veni, aceasta va fi desigur încărcată de daruri și îi va răsfăța săptămâni în șir, așa că orele lor de studiu aveau să aibă de suferit. Dar, la urma urmelor, copiii aveau

mai multă nevoie de
mama lor decât de orice
soi de lecții. Catherine le
preda lecții de muzică
acasă, de două ori pe
săptămână, deși nici
unul dintre copii nu
vădea cine știe ce
aptitudini pentru pian.
Bineînțeles, erau mici.
Juliana avea doar opt

ani, iar William șapte.

Viața era puțin mai interesantă când domnul Adams și soția lui erau acasă. Din când în când, Catherine era invitată la ei la cină sau pentru o partidă de cărți de joc. Catherine era conștientă de faptul că asta se întâmpla numai

când doamna Adams avea nevoie de un număr par de invitați și ducea lipsă de o femeie, și era conștientă de îngăduința cu care era tratată în astfel de prilejuri. Chiar și așa însă, găsea o plăcere perfidă în ocazia ce i se oferea de a se îmbrăca în veșmintele ei

cele mai bune – deși
îmbrăcămintea pe care
și-o confecționa singură
trebuie să fi fost jalnic
de demodată comparativ
cu standardele
orășenești, lucru asupra
cărui nu avea nici o
îndoială – și de a se afla
în societatea unor
persoane care se

pricepeau să întrețină o conversație.

Iar domnul Adams însuși era întotdeauna prietenos și politicos. Era un gentleman extrem de chipeș, și trăsăturile lui fuseseră moștenite de copii, deși doamna Adams era și ea destul de drăguță. Însă

Catherine învățase să evite compania lui când se afla în casa lor. Limba doamnei Adams putea să devină foarte înțepătoare dacă cei doi s-ar fi antrenat într-o conversație. Femeie proastă – de parcă purtarea Catherinei ar fi arătat vreodată că ar fi

interesat-o cât de cât
vreun flirt.

Nu o interesa așa
ceva. Terminase cu
bărbații. Și cu iubirea. Și
cu flirtul. Toate acestea
o aduseseră în situația în
care se afla acum. Nu că
s-ar fi plâns. Avea un
cămin îndeajuns de
plăcut, într-un sat destul

de plăcut, și învățase să-și folosească timpul în mod util, în așa fel ca zilele să nu fie insuportabil de plictisitoare.

Era bucuroasă și de reîntoarcerea familiei – *parțial* bucuroasă. Dar familia aducea cu sine oaspeți... la plural. Pe

Viconteles Rawleigh ea
nu-l cunoștea. Nu-l
întâlnise niciodată și,
până a venit să locuiască
la Bodley-on-the-Water,
nu auzise niciodată de
el. Dar aveau să fie și alți
invitați, fără îndoială
persoane din „lumea
bună”, și exista
posibilitatea ca ea să

cunoască una sau mai multe dintre acestea... sau, mai exact, ca măcar una dintre ele s-o cunoască pe ea.

O astfel de șansă era minimă, dar o făcea să nu se simtă deloc în largul ei.

Nu voia ca liniștea vieții sale să fie

tulburată. Prea greu
fusesse dobândită.

Veniră în cursul unei
după-amieze răcoroase
dar însorite, pe când ea
stătea în picioare la
capătul potecii de acces
spre casa ei, luându-și
rămas-bun de la
domnișoara Agatha
Downes, fiica

necăsătorită a fostului paroh, care îi făcuse o vizită și luase ceaiul împreună cu ea. Era absolut imposibil să fugă înapoi în casă, ca să se ghemuiască în spatele perdelei din salon și să privească fără a fi văzută. Tot ce-i rămânea de făcut era să stea

acolo, fără o bonetă
măcar care să-i ascundă
fața, și să aștepte să fie
recunoscută. Îl invidia
pe Toby, terierul ei, care
se afla în, siguranță, în
casă, și lătra zgomotos.

Erau trei trăsuri, dacă
nu le puneai la socoteală
pe cele care transportau
bagajele și care se aflau

ceva mai în urmă. Nu se putea vedea cine călătorea în ele deși doamna Adams se apleca înainte, pe bancheta ei din prima caleașcă, pentru a ridica o mână și a-și înclina capul spre localnici. Mai degrabă ca o regină care răspunde salurilor

supușilor ei rurali, gândi Catherine cu umorul care o ajuta să facă față tuturor întâlnirilor ei cu doamna Adams. La rândul ei, dădu din cap drept răspuns la salut.

Trăsurile erau însoțite de trei domni călare. O privire rapidă o încredință pe

Catherine că doi dintre ei îi erau necunoscuți și că nici al treilea nu constituia vreă amenințare. Îi zâmbise domnului Adams și îi făcuse o reverență – lucru pe care evita întotdeauna să-l facă în prezența soției lui, ori de câte ori putea – mai

înainte ca vreun
amănunt din ținuta lui
și din modul rece și
arogant în care o privise,
fără a zâmbi, s-o fi
avertizat de faptul că
persoana nu era câtuși
de puțin domnul
Adams.

Bineînțeles, domnul
Adams avea un frate

geamăn – Viconte
Rawleigh. Ce umilință!
Simțea cum îmbujorarea
îi încinge obrajii și speră
că el s-a îndepărtat
îndeajuns ca să nu i-o
observe. Nădăjduia, de
asemenea, că reverența
ei, să fi fost interpretată
ca un salut general
adresat întregului grup.

— Draga mea
doamna Winters, zise
domnișoara Downes, ce
bine că s-a întâmplat să
fim afară și atât de
aproape de drum când
domnul Adams și
scumpa lui soție,
împreună cu distinșii lor
oaspeți s-au întors
acasă! A fost extrem de

amabil din partea
doamnei Adams să ne
salute dând din cap, zău
așa. Ar fi putut să
rămână în spate, ascunsă
în umbră, așa cum sunt
convinsă că era înclinată
să facă după plictiseala
unei călătorii
îndelungate.

— Da, conveni

Catherine, călătoria este într-adevăr o treabă obositoare, domnișoară Downes. Sunt sigură că vor fi cu toții fericiți să ajungă la Bodley House la timp pentru servirea ceaiului.

Domnișoara Downes ieși pe poartă și porni spre casă, nerăbdătoare

să-i împărtășească
bătrânei sale mame
bolnave cele ce tocmai
văzuse. Catherine se uită
în urma ei, de-a lungul
străzii, și constată,
oarecum amuzată, că
toată lumea părea să fi
ieșit din case. Era ca și
cum de curând ar fi
trecut pe acolo o mare

procesiune și toți s-ar fi scaldat în gloria de a-i fi fost martori oculari.

Încă se mai simțea umilită. Poate că Vicontelesse Rawleigh avea să-și dea seama de eroarea pe care o făcuse ea, adresându-i lui anume o reverență... și zâmbetul ei. Poate își

spuse ea plină de speranță, poate că și alți oameni din sat făcuseră același lucru. Poate că unii dintre ei nu-și dădeau nici acum seama de greșeala comisă.

Aproape că nu era nici o diferență între înfățișarea lui și cea a domnului Adams, gândi

ea. Dar dacă ar fi fost să judeci după prima impresie – și asta făcea ea, deși era conștientă că poate proceda incorect, viconteletă era cu totul altfel în ceea ce privește caracterul. Bărbatul acesta era trufaș și lipsit de simțul umorului. În ochii lui negri fusese

răceală. Poate, că diferența se datora celor douăzeci de minute hotărâtoare ale sorții. Lordul Rawleigh trebuia să trăiască la nivelul importanței unui titlu, a unei mari averi și a unor bogate și vaste domenii.

Catherine spera că nu avea să fie nevoită să

suporte situația penibilă de a-l mai întâlni o dată. Nădăjduia că șederea lui la Bodley va fi de scurtă durată, deși era tot atât de probabil ca, în cursul înaintării sale regești de-a lungul străzii, el să nici n-o fi remarcat pe ea în mod deosebit față de alții.

— Ei bine, zise Eden
Wendell, Baron de
Pelham, în timp ce
înaintau de-a lungul
singurei străzi din
Bodley-on-the-Water,
având impresia că făceau
parte mai degrabă din

parada unui circ, cel puțin ne-am înșelat în privința unui lucru.

Cei doi prieteni ai săi nu-l întrebară care anume era acel lucru, căci discutaseră pe larg despre el înainte de a decide să locuiască o vreme la țară, în Derbyshire, precum și în

timpul călătoriei lor
până acolo.

— Dar numai unul
dintre noi trei, zise cu
prefăcută jale domnul
Nathaniel Gascoigne,
doar dacă nu cumva ar
mai fi alte câteva duzine,
ascunse în spatele
perdelelor de la
ferestrele acestor căsuțe.

— Veșnic visătorul
Nat! exclamă Rex
Adams, Viconte de
Rawleigh. Dac-ar fi să-
mi dau cu presupusul, aș
zice că fiecare sătean, cu
câinele său cu tot, a ieșit
în stradă ca să caște gura
la trecerea noastră. Și
din câte am observat,
printre toți gură-cască

nu a fost decât o singură femeie frumoasă.

Lordul Pelham oftă:

— Și ea nu avea ochi decât pentru tine, Rex, fi-ți-ar ochii ai dracului! Ochii mei albaștri au fost etichetați ca irezistibili, și nu numai de către o singură doamnă dintre

cunoștințele mele, dar frumoasa satului nu le-a aruncat nici măcar o privire. Nu te vedea decât pe tine.

— Același lucru s-ar fi putut întâmpla, Eden, și dacă o anume doamnă nu ți-ar fi etichetat ochii ca irezistibili, replică Lordul Rawleigh pe un

ton sec. Dacă aş fi fost în oraş, poate că ea s-ar fi uitat într-ai mei şi nu într-ai tăi, iar tu n-ai fi fost silit să petreci la ţară câteva luni, inclusiv întregul sezon monden.

Lordul Pelham tresări, iar domnul Gascoigne îşi azvârli capul pe spate şi izbucni

în răs.

— Punct ochit, punct lovit, Ede, zise el. Haide, trebuie să recunoști!

— Era nou-venită în oraș, spuse Lordul Pelham, încruntându-se, și avea un trup pentru care merita să-ți dai viața. De unde era să știu că era căsătorită? S-

ar putea ca voi doi să considerați că ideea de a fi descoperit de soț în pat și, ca să zic așa, asupra faptului, este de natură să te facă să râzi în hohote, dar mie nu mi s-a părut așa nici atunci și nici acum.

— Sincer să fiu, zise
domnul Gascoigne

ducându-și o mână la inimă, eu sunt de partea ta, Ede. Momentul a fost nepotrivit. El ar fi putut să aibă cel puțin decența de a aștepta în umbră până când ați fi terminat cum se cuvine – sau cum nu se cuvine. Își lăasă capul pe spate și izbucni iar în râs. Din fericire,

trecuseră de capătul
străzii mari a satului și
înaintau pe alea
străjuită de stejari, care
ducea spre Bodley
House.

— Ei bine, spuse
prietenul său, după ce
își ȕuguiase buzele și se
hotărâse să nu ridice
mănușa – în definitiv, se

împlineau câteva
săptămâni de când
suporta aceste tachinări,
nu sunt singurul silit să
se retragă la țară, Nat. Să
amintesc oare numele
domnișoarei Sybil
Armstrong?

— De ce nu? replică
domnul Gascoigne
înălțând din umeri. Ai

făcut asta destul de des
în ultima vreme, Ede.
Un sărut de Crăciun, la
asta s-a rezumat totul.
Sub vâsc. Ar fi fost o
mojicie să mă
împotrivesc. Puștoaica
stătea acolo cu bună
știință, prefăcându-se că
nu observase nici vâscul,
nici pe mine. Și pe urmă

frați, și tați, și mame, și veri, și unchi, și mătuși...

— Ne închipuim scena cu o dureroasă claritate, îl asigură viconte.

— ... venind pe uși, prin pereți, prin tavane și prin pardoseli, continuă domnul

Gascoigne. Toți uitându-se la mine, în așteptarea unei declarații iminente. Vă spun amândurora, a fost de-ajuns să-l facă pe orice bărbat s-o ia la goană cu viteza vântului. Puteți să-i ziceți uragan.

— Da, am mai făcut asta și până azi, și nu doar o dată, replică

vicontele. Și așa se face
că ați tăbărar pe mine
amândoi, ca o pereche
de iepuri înfricoșăți,
așteptându-vă ca eu să
duc o viață rurală
împreună cu voi și să
pierd, la rândul meu,
sezonul monden.

— Nu-i corect din
partea ta, Rex, ripostă

domnul Gascoigne. Ți-am zis noi să ratezi sezonul, și toate tinerele speranțe și pe mamele lor? Am zis noi așa ceva? Spune și tu, Ede!

— Ne-am oferit să păstrăm Stratton-ul cald și să locuim acolo cât timp aveai să fii tu plecat, spuse Lordul

Pelham. Haide, trebuie să recunoști asta, Rex.

Viconteles zâmbi răutăcios.

— Nu aveți decât ceea ce meritați, răspunse el, prin faptul că am fost invitați cu toții de către cumnata mea și că eu am decis că ar fi mai bine să venim

aici, decât să rămânem
la Stratton și să ne
plictisim. Și nu aveți
decât ceea ce meritați,
dacă satul pare să se
laude cu o singură
frumusețe, iar aceea mă
preferă pe mine.

Urmă un cor de
proteste, dar acestea
erau incoerente și fură

repede reduse la tăcere prin sosirea lor în fața casei. Descălecară și, după ce încredințară căpestrele unor grăjdari care îi așteptau, se grăbiră, să le ajute pe doamne să coboare din trăsuri.

Femeia era într-adevăr o frumusețe, își

spuse Viconteles
Rawleigh în sinea lui,
deși nu era deloc o
fetișcană și părea mai
degrabă prea rafinată
pentru a fi vreo fată de
la ferma de vaci sau de la
spălătorie, sau alta, care
ar fi putut fi tăvălită
pentru câteva monede.
Stătuse în grădina unei

case mici dar cu
înfățișare respectabilă.
Erau șanse mari ca,
alături de căsuța aceea,
să existe și un soț care să
aibă pretenții asupra
acelei frumuseți.

Păcat. Cu părul ei
auriu, cu trăsăturile ei
regulate și cu tenul ca
laptele, femeia era în

mod categoric o
frumusețe. Și avea o
siluetă plăcută, nici prea
slabă, nici prea
voluptuoasă. Spre
deosebire de mulți
bărbați dintre
cunoscuții lui, vicontelui
nu-i plăceau femeile
voluptuoase. Și nici nu
era împopoțonată, și

încârlionțată, și plină de volănașe. Își lăsa frumusețea să se bazeze pe propriile sale merite, fără ajutorul iscusinței. Iar frumusețea ei avea multe merite.

Era, desigur, o femeie îndrăzneată. Ochii lui o găsiseră în timp ce ea o saluta, printr-o înclinare

a capului, pe Clarissa. Nu-i scăpase apoi felul în care ochii ei trecuseră peste Eden și Nat, sfârșind prin a se opri asupra lui. Zâmbise și făcuse o reverență, diavolița, anume și exclusiv pentru el.

Ei bine, nu era împotriva unui mic flirt

discret, dacă, printr-un
miracol, s-ar fi
întâmplat să nu existe
nici un soț care să dea
peste ei în împrejurări
compromițătoare, cum
pățise sârmanul Eden.
Cu siguranță nu-l
interesa nici una dintre
cele două doamne
„libere” care făceau

parte dintre oaspeții
casei lui Claude, una
dintre ele fiind sora
Clarissei, după cum nu-l
interesa nici vreo altă
perspectivă
matrimonială. Dacă

Clarissa ar fi avut câtuși
de puțină minte, și-ar fi
dat seama că ar fi fost
mai mult în interesul ei

să-l mențină neînsurat decât să i-o vâre pe gât pe soră-sa. În definitiv, Claude era moștenitorul lui, și după Claude, moștenitor, avea să fie însuși fiul Clarissei.

Dar poate că ea se temea că el avea să se lase în voia vreunui capriciu, legându-se cu

lanțuri de cine știe ce altă femeie, într-un moment în care ea n-ar fi fost prezentă ca să-i supravegheze cu ochi de proprietară.

Nu trebuia să aibă astfel de temeri. Singura împrejurare în care el se apropiase de o căsătorie fusese mai mult decât

suficientă ca să-i ajungă
pe tot restul vieții, la fel
ca toate emoțiile brutale
și dureroase care
însoțiseră acea
experiență. Din partea
lui, domnișoara Horatia
Eckert putea să se ducă
să se spânzure, deși
cândva ținuse foarte
mult la ea. Și, de curând

ea îi făcuse avansuri – un alt motiv pentru care era cât se poate de mulțumit să vină la Bodley împreună cu fratele și cu prietenii săi, în loc să se stabilească în oraș pe durata sezonului monden. Vreme de câteva clipe maxilarele i se încleștară.

—

Rawleigh!

Cumnata lui își puse o mână pe mâneca paltonului său, după ce îi oferise brațul ca s-o ajute să coboare din trăsură. I se adresa întotdeauna folosindu-i titlul deși el o îndemnase să-i spună pe numele mic. El bănuia

că faptul de a fi înrudită
de aproape cu un „titlu”
o făcea să se simtă mai
importantă. Fii bine
venit la Bodley,
Rawleigh! Însoțește-o pe
Ellen înăuntru. Este
foarte obosită. Știi, are o
constituție fizică extrem
de delicată. Doamna
Croft vă așteaptă cu

siguranță să vă conducă
în camerele voastre.

Clarissa părea să aibă
ferma convingere că o
femeie, cu cât era mai
delicată, cu atât mai
atrăgătoare trebuia să fie
ca viitoare nevastă.
Bineînțeles, își petrecuse
ultimele două săptămâni
– de când domnișoara

Hudson i se alăturase la Stratton, la sugestia lui – descriindu-și sora ca pe o ființă extrem de delicată.

— Va fi plăcerea mea, Clarissa, răspunse el, întorcându-se să-și ofere brațul surorii ei mai mici. Domnișoară Hudson?

Domnișoara Ellen

Hudson se temea de el, remarcă vicontele în sinea lui, cu oarecare iritare. Sau avea față de el un sentiment de respect îmbinat cu teamă, ceea ce era cam același lucru și la fel de stânjenitor. Clarissa părea totuși să creadă că

ei doi ar fi fost încântați să-și petreacă împreună viața într-o continuă iritare și teamă îmbinată cu respect.

Oare ea *era* căsătorită? se întrebă el, gândurile îndepărtându-i-se de la tânăra ce se rezema de brațul său. Și cât de curând va putea

el să afle asta, în chip
cuvios?

Paharul bucuriei
doamnei Clarissa Adams
deborda. La Bodley se
aflau oaspeți pentru o
perioadă de timp
nedefinită – unsprezece

cu totul, printre care se numărau nu mai puțin de trei „titluri”, ba chiar patru, dacă o puneai la socoteală și pe cumnata ei, Daphne, al cărei soț, Sir Clayton Baird, o făcuse să devină Lady ^[3] Baird.

Oaspeții erau Rawleigh și cei doi

prieteni ai săi, sora sa și
a lui Claude, împreună
cu soțul ei, Ellen;
Hannah Lipton, iubita
prietenă a Clarissei, cu
domnul Lipton, cu fiica
lor domnișoara Veronica
Lipton, care era cu un
an mai mare decât Ellen
și nici pe departe atât de
drăguță sau cu o

constituție atât de delicată ca a acesteia, și cu fiul lor, domnul Arthur Lipton, împreună cu logodnica sa, domnișoara Theresa Hulme. Domnișoara Hulme nu avea decât optsprezece ani, o vârstă primejdioasă, dar, din nefericire, era foarte

insipidă, cu părul ei
castaniu-roșcat spălăcit
și ochii de un verde pal.
Pe de altă parte însă,
prezenta siguranță, fiind
logodită cu tânărul
domn Lipton, și nu se
cadea să fii nepoliticos.

Un	singur	lucru
umbrea		bucuria
doamnei		Adams.

Alcătuiau cu toții un număr impar. Toate aluziile făcute domnului Gascoigne, prietenul fără *titlu* al lui Rawleigh, nu avuseseră nici un efect, și el acceptase invitația în care ea se simțise obligată să-l includă și pe el, pe lângă Baronul Pelham. Iar

încercarea ei de a
convinge o tânără
văduvă, prietenă de-a ei,
să ocupe un loc în
trăsura lor când aveau să
se înapoieze la Bodley
dăduse greș, răspunsul
la scrisoarea ei
aducându-i vestea că
prietena se logodise de
curând și urma să se

căsătorească în cursul
acelei luni.

Astfel că doamna
Adams se simțea extrem
de stânjenită că era o
gazdă care potrivise atât
de prost lucrurile încât
avea ca oaspeți un
număr inegal de doamne
și de domni. Era nespus
de umilitor. Își

scormonea mintea ca să găsească o femeie convenabilă, nu prea departe de Bodley, care să poată fi solicitată ca oaspete al casei pe durata câtorva săptămâni, dar nu exista nici o persoană potrivită. Așa că trebuia să recurgă la soluția de a

face dese invitații
vreunei femei din
localitate, care să nu
aibă obligații familiale și
care să poată fi rugată în
mod rațional să-și
prelungască vizita. Nu
avea nici un rost să se
gândească prea mult la
cine ar fi putut să fie
acea persoană.

Realmente, nu era decât o singură posibilitate: doamna Catherine Winters.

Doamna Adams nu o simpatiza pe doamna Winters. Aceasta își dădea prea multe aere, ținând cont de faptul că trăia într-o o sărăcie cu pretenții, într-o casă

mică, și că avea o garderobă de dimensiuni extrem de limitate. Și nimeni nu părea să știe prea bine de unde venise, cu cinci ani în urmă, și cine îi fusese soțul. Sau tatăl, la urma urmelor. Dar ea avea un aer de calm rafinement, iar

conversația ei era deopotrivă de rafinată și de inteligentă.

Pe doamna Adams o deranja că toată lumea o lua pe femeia aceea drept o lady numai pentru că ea se purta ca atare. Și o irita că trebuia s-o invite din când în când la cină sau

să completeze o masă la
jocul de cărți, doamna
Winters fiind profesoara
de muzică a copiilor. Nu
că ea ar fi acceptat vreo
remunerație pentru
treaba aceea, era drept,
însă chiar și așa, era
înjositor să fii nevoit să
întreții relații sociale cu
cineva care era aproape,

dacă nu întocmai, o
servitoare.

Dacă doamna
Winters nu s-ar fi
îmbrăcat atât de
demodat și dacă nu și-ar
fi coafat părul atât de
simplu, ar fi putut să fie
socotită frumoasă. Nu la
fel de frumoasa ca Ellen,
desigur. Dar își dădea

aerele acelea, și mintea
lui Rawleigh nu trebuia
să fie abătută de la Ellen.
În ultimele două
săptămâni, el
manifestase un oarecare
interes – în limitele
bunei cuviințe – față de
fată, de de asta era
sigură.

Interessant era că

niciodată nu-și prea făcea griji în legătură cu faptul că ochii lui Claude ar fi putut să privească în altă parte. Claude îi era devotat ei. Cu nouă ani în urmă, avusese unele îndoieli cu privire la căsătoria cu un bărbat atât de frumos și de fermecător, ea fiind o

fată înzestrată cu o
oarecare judecată și cu
destulă vanitate. Nu
credea despre sine că ar
fi fost genul care să
zâmbească și să mimeze
ignoranța în timp ce
soțul ei și-ar fi făcut de
cap cu târfe și amante.
Și totuși, pentru ea era o
partidă foarte

avantajoasă – în definitiv, Claude era moștenitorul unui viconte. Și îi plăcea înfățișarea lui. Astfel că se hotărâse să se mărite cu el și să-l păstreze. În mod deliberat, devenise atât soția cât și amanta lui, încurajându-l să se poarte cu ea, în

intimitatea dormitorului ei, într-un fel care le-ar fi făcut pe multe soții mai sensibile să moară de uimire, iar ea se uimise pe ea însăși – îi plăcea ceea ce făcea.

Nu, doamna Adams nu se temea că și-ar pierde soțul în favoarea unora ca doamna

Winters, chiar dacă nu o încuraja pe aceasta să se apropie prea mult. Dar i-ar fi plăcut ca, pentru completarea numărului invitaților ei, să invite o femeie care să fi fost puțin mai... urâtă.

Din nefericire, alta nu era.

— Voi trimite pe

cineva s-o cheme pe doamna Winters la cina din seara asta, îi spuse domnului Adams în dimineața de după reîntoarcerea lor acasă. Cred că va fi destul de recunoscătoare pentru prilejul de a se înălța în societate pe durata unei seri. Și este o persoană

pe care te poți bizui că
nu se va face de rușine
în compania celorlalți.

— Ah, doamna
Winters! exclamă soțul
ei, cu un surâs cald.
Întotdeauna oferă o
companie plăcută,
iubito. Te-am ținut prea
mult trează azi-noapte,
după o călătorie atât de

lungă? Îmi cer scuze.

Știa că nu era necesară nici o scuză. Ea străbătu camera lui de lucru, venind lângă birou și aplecându-și capul pentru a-i primi sărutul.

— O voi așeza lângă domnul Gascoigne, adăugă ea. Se pot

întreține unul cu altul.
Consider sfidător din
partea lui faptul că nu s-
a înapoiat la Londra,
după ce a abuzat de
ospitalitatea lui
Rawleigh vreme de trei
săptămâni.

— Socotesc că e o
idee minunată să-i
așezăm unul lângă altul,

iubito, o asigură el, cu un zâmbet amuzat. Dar cred că-ți irosești eforturile încercând s-o cuplezi pe Ellen cu Rex. El nu poate fi câștigat, sau cel puțin așa susține el. Încep să cred că vorbește serios. Mă tem că a suferit mult din cauza domnișoarei

Eckert.

— Nici un bărbat nu poate fi câștigat, replică ea pe un ton disprețuitor, până când nu este făcut să înțeleagă că o anumită doamnă a fost creată pentru el. Cea dintâi n-a fost, pur și simplu, cea potrivită.

— Aha! exclamă el, zâmbind din nou. Asta m-ai făcut tu pe mine să înțeleg, Clarissa? Că erai creată pentru mine? Câtă intuiție din partea ta!

— Ellen și Rawleigh au fost făcuți unul pentru celălalt, afirmă ea, nevrând să-l lase să-i

abată atenția în altă direcție.

— Vom vedea, zise el, râzând.

CAPITOLUL 2

— E grozav de amabil din partea domnului și a doamnei Adams să ne invite, pe doamna Lovering și pe mine, să luăm masa la Bodley, spuse reverendul Ebenezer Lovering, oferindu-i lui Catherine

mâna pentru a o ajuta să coboare din șareta lui și întorcându-se apoi ca să-și ajute soția. Și ți-au făcut și dumitale, doamnă Winters, o deosebită onoare, incluzându-te printre invitați. Mai ales că îl au ca oaspete în casă pe Viconte Rawleigh.

— Da, într-adevăr, murmură Catherine. Își ridică mâinile ca să-și netezească părul și să verifice dacă nu cumva vântul ușor al serii îi stricase pieptănătura, așa simplă cum era. Încerca să nu dea atenție bățăilor puternice ale inimii sale. De o sută de

ori se hotărâse să nu accepte invitația, dar, în cele din urmă, o primise. De fapt, nu avea nici un rost să stea deoparte. Nu putea să se ascundă până când toți oaspeții aveau să se înapoieze la casele lor. S-ar putea să stea aici câteva săptămâni.

Se îmbrăcase cu oarecare grijă, punându-și o rochie din mătase verde, care știa că se potrivea bine cu părul ei. Și își aranjase părul într-o coafură mai puțin sobră decât de obicei, lăsând câteva șuvițe să i se încârlionțeze pe lângă tâmpile și de-a lungul

gâtului. Și totuși, de cum îi înmână unui valet pelerina ei și fu condusă de către majordom în salon, știu că arată jalnic de simplă și demodată. Desigur, unei vecine sărace, care fusese onorată printr-o invitație numai fiindcă, dintr-un motiv oarecare,

era un domn în plus față de numărul doamnelor, i se cădea să arate puțin șleampătă, presupuse în sinea ei, cu o străfulgerare a nelipsitului său umor. Dar, în realitate, situația nu i se părea prea amuzantă.

— Ah, doamnă

Winters! spuse doamna
Adams, venind cu pași
ușori spre ea, toată
numai volane și bijuterii
scânteietoare, și pene
unduioase. Ce drăguț
din partea dumitale că
ai venit! Ochii ei își
măsurară invitata din
cap până-n picioare,
constatând cu vădită

mulțumire că nu era posibil ca aceasta să depășească în strălucire pe vreuna dintre doamnele prezente. Se întoarse pentru a-i întâmpina pe preotul paroh și pe soția acestuia.

— Doamnă Winters, ce amabil din partea

dumitale! Domnul
Adams îi zâmbea cu
căldură. Era categoric
domnul Adams, gândi
ea, înainte să-și îngăduie
să îi surâdă, la rândul ei.
Cel de acum arbora
obișnuita lui expresie de
bună dispoziție. În plus,
i se adresase spunându-i
pe nume. Dă-mi voie să

te prezint câtorva dintre oaspeții noștri.

Ea nu avea curajul să-și lase ochii să cuprindă încăperea. Aceasta părea plină de lume. Dar se uita pe rând la fiecare persoană căreia îi era prezentată, și de fiecare dată se simțea ușurată. Nici unul dintre oamenii

aceștia nu îi era cunoscut, cu excepția domnișoarei Ellen Hudson, sora doamnei Adams, care în ultimii cinci ani, fusese de mai multe ori oaspete la Bodley. Arăta foarte drăguță și maturizată, și era îmbrăcată în ceea ce Catherine bănuia că era

ultimul răcnet în materie de modă. Cu bogatul ei păr castaniu și cu ochii verzi, era o versiune mai tânără a doamnei Adams.

Toată lumea o saluta politicos. Catherine văzu admirație în ochii albaștri ai Lordului Pelham, care îi luă mâna

și îi făcu o plecăciune, și
în ochii cenușii și
lenevoși ai domnului
Gascoigne. Amândoi
erau niște tineri
frumoși. Era plăcut să fii
admirată, recunoscă în
sinea ei, deși niciodată
nu avea să mai
încurajeze admirația și
nu avea să se mai lase

înșelată de ea.

În cele din urmă, rămaseră numai două persoane cărora nu le fusese prezentată, însă, încă de când intrase în încăpere, ea fusese conștientă de prezența lor – sau cel puțin a uneia dintre ele – și simțea un freamăt

lăuntric de stânjeneală. Dar trebuia să facă față situației. Poate că, ieri, el nici măcar nu o remarcase în mod deosebit, sau, dacă o zărise, poate că acum nu avea s-o recunoască. Sau poate și-a dat seama că ea îl confundase cu fratele lui.

— Îmi dai voie să ți-o prezint pe sora mea, Daphne, Lady Baird? spuse domnul Adams. Dumneaei este doamna Winters, Daph.

Lady Baird era tot atât de blondă pe cât era de brunet fratele ei, dar era la fel de amabilă ca domnul Adams și o

salută pe Catherine cu un zâmbet și cu câteva cuvinte curtenitoare.

— Și pe fratele meu, Vicontele Rawleigh, continuă domnul Adams. După cum poți vedea, doamnă Winters, suntem gemeni identici. Faptul a produs stânjeneală altora și a

constituit amuzamentul
vieții noastre, nu-i așa,
Rex?

— Și e lucru știut,
doamnă Winters, că ei
au profitat fără rușine cu
bună știință de
asemănarea lor,
intervenii Lady Baird. Ți-
aș putea istorisi
întâmplări cu care să-ți

umplu seara, și tot mi-ar
mai rămâne destule
pentru mâine.

Lordul Rawleigh îi
făcuse Catherinei o
scurtă plecăciune rigidă.

— Nu acum, Daphne,
spuse el. Poate altă dată.
Sluga dumitale, doamnă
Winters.

Da, erau identici,

gândi Catherine.
Amândoi erau înalți și
frumoși, cu păr negru și
ochi și mai negri. Dar
erau diferiți. Deși la
început făcuse greșeala
aceea, în sat, Catherine
nu credea că avea s-o
mai repete. În aparență,
cei doi aveau aceeași
statură, și totuși ei i se

părea că vicontelescu era mai athletic și mai puternic decât domnul Adams. Iar părul lui era mai lung – cu siguranță mai lung decât cerea moda. Și chipul său era cu totul altul. Ah, trăsăturile nu i se puteau deloc deosebi de cele ale fratelui său, însă

În timp ce domnul Adams avea o expresie sinceră, prietenoasă, cea a Lordului Rawleigh era arogantă, închisă, cinică.

Domnul Adams îi plăcea. Bărbatul celălalt îi era antipatic – o părere care putea fi foarte bine influențată de faptul că ea însăși se

simțise jenata sub ochii
lui, lucru pe care era
gata să-l recunoască în
sinea ei.

— Și *domnul*

Winters? întrebă Lady
Baird, uitându-se prin
încăpere cu ochi
strălucind de
curiozitate.

— A decedat, Daph,

se grăbi domnul Adams
să spună. Doamna
Winters e văduvă. Am
fost încântați că
dumneaei a ales Bodley-
on-the-Water pentru a-
și stabili căminul. Le
face lectură persoanelor
în vârstă și le dă lecții
copiilor, iar pe toată
durata verii asigură

împodobirea bisericii cu flori din grădina sa. Îi învață pe Julie și pe Will să cânte la pian, deși ei manifestă toate simptomele lipsei de ureche muzicală, de care mă tem că suferă tatăl lor.

— În acest caz, doamna Winters este

ceea ce s-ar putea numi
o comoară, zise
Viconte Rawleigh,
cercetând-o cu privirea
din cap până-n picioare
și ajungând, fără
îndoială, la aceeași
concluzie la care păruse
să ajungă ceva mai
înainte doamna Adams.
Ei bine, asta nu conta,

gândi Catherine,
înghițindu-și umilința.
Nu se îmbrăcase cu
scopul de a impresiona
pe înălțimea sa,
atotputernicul lord.
Dacă acesta o vedea ca
pe o femeie cu mijloace
modeste, care locuia
departe de centrul
modei, atunci avea

dreptate. Exact asta și era.

— Fară-ndoială, spuse domnul Adams, zâmbind. Dar te facem să te simți jenată, doamnă Winters. Spune-mi cum au progresat copiii mei în ultimele două luni. Adevărul, te rog, adăugă,

chicotind.

Catherine își dădu seama, necăjită, că, într-adevăr, se îmbujorase. Dar asta nu se datora atât plăcerii sau stânjenelii produse, de compliment, cât mâniei stârnite de faptul că acesta nu fusese gândit ca atare. În glasul

vicontelui se simțise o oarecare plictiseală. Ceea ce spusese în realitate era că ea, Catherine, era o femeie lipsită de orice strălucire. Ei bine, și asta era adevărat.

— Amândoi au exersat zilnic, domnule, răspunse ea. Și dau

dovadă de o îndemânare tot mai mare la game și la exercițiile simple pe care li le-am dat.

Domnul Adams râse din nou.

— Ah, ce diplomată iscusită! exclamă. Dar presupun că măcar cu Julie ar trebui să perseverăm. Gândul ca o

tână ră domnișoară să crească fără această împlinire deosebită este de ajuns pentru a-ți da fiori. Măcar promite oarecum în ce privește mânăuirea pensulei și a acuarelei.

— Nici eu nu cânt la pian cu cine știe ce plăcere, zise Lady Baird,

și de când mi-am făcut debutul în societate, nu am fost o paria socială. De fapt, cred că m-am descurcat foarte bine prinzându-l în capcană pe Clayton și luându-mi-l drept soț, chiar și fără amănuntul că eram îndrăgostiți lulea unul de celălalt. Tot ce ai de

făcut, doamnă Winters,
în timpul unei petreceri,
când ți se cere să
interpretezi o piesă la
pian, este să arborezi un
surâs fermecător, să
ridici ambele mâini și să
spui ceva de genul:
„Priviti, două mâini de
mămăligă!” – și toată
lumea râde ca și cum ar

fi o replică foarte spirituală. Te asigur că are efect.

— În cazul acesta, poate că doamna Winters ar trebui să-i învețe pe copiii tăi, Claude, mai degrabă diplomatie decât muzică, spuse Lordul Rawleigh.

— Într-adevăr, trebuie să fie plictisitor să le predai unor copii o materie care nu-i interesează, zise Lady Baird cu oarecare compasiune.

— Nu chiar, doamnă, spuse Catherine. Și nu interesul le lipsește ci...

— ... talentul, sugeră

domnul Adams,
chicotind din nou, când
ea se întrerupse brusc.
Nu te teme, doamnă
Winters. Îi iubesc, cu
toată lipsa lor de
aptitudini muzicale.

— Ah, cina! exclamă
Lady Baird, rotindu-și
privirea prin încăpere și
văzându-l pe majordom

vorbind cu doamna Adams. Perfect. Sunt moartă de foame.

— Scuzați-mă, zise domnul Adams. Trebuie s-o conduc la masă pe doamna Lipton.

— Unde este Clayton? întrebă Lady Baird, uitându-se în jurul ei.

Catherine își reprimă
un val lăuntric de
panică. O, nu, chestia
asta era prea jenantă!
Dar fu salvată, cum ar fi
putut bănuî că avea să se
întâmpile, prin sosirea
doamnei Adams, care,
desigur, organizase
totul.

— Rawleigh, spuse ea

luând brațul vicontelui,
vei dori bineînțeles, s-o
conduci la masă pe
Ellen. Se uită la
Catherine cu o
condescendență aproape
comică. L-am rugat pe
reverendul Lovering să
te conducă pe
dumneata, doamnă
Winters. M-am gândit

că te-ai simți mai bine
cu cineva pe care-l
cunoști.

— Desigur, murmură
Catherine, a cărei panică
fu înlocuită de
amuzament. Vă
mulțumesc, doamnă.

Parohul făcea deja o
plecăciune alături de ea,
încredințând-o că va fi

deosebit de onorat s-o conducă la masă și să-i ofere un scaun lângă el.

— Doamna Adams știe, zise el pe când persoana în cauză îl mai putea auzi, că un bărbat cu chemarea mea preferă o tovarășă de masă înzestrată cu o judecată sănătoasă.

Ceea ce constituia,
într-adevăr, un
compliment minunat,
gândi Catherine,
așezându-și brațul pe cel
oferit de el, și avea să
întărească opinia pe care
și-o formase Vicontele
Rawleigh despre ea, că
era o femeie
plictisitoare. Fără ca asta

să însemne că ei i-ar fi
păsat măcar cât negru
sub unghie de părerea
lui.

Se înarmă cu răbdare
pentru ceea ce avea să
fie, fără îndoială, o oră
plictisitoare. Domnul
Nathaniel Gascoigne
stătea în stânga ei și
părea să fie un

gentleman tot atât de agreabil pe cât era de chipeș. Dar ea avu puține prilejuri de a conversa cu el. Reverendul Lovering îi monopoliza atenția, așa cum făcea întotdeauna când ședea lângă ea – împrejurare obișnuită ori de câte ori erau

amândoi oaspeți la Bodley. Pe toată durata mesei, el o asigură că amândoi ar trebui să simtă o umilă recunoștință pentru onoarea ce li se acordase prin invitarea lor într-o companie atât de ilustră. De asemenea, o încredința de calitate

superioară a fiecărui fel de mâncare ce li se punea în față.

Catherine îl asculta numai pe jumătate și se distra observându-i pe meseni. Domnul Adams, în capul mesei, era întruchiparea gazdei amabile. Doamna Adams, în celălalt capăt,

era gazda cu atitudini de suverană. Catherine s-a mirat întotdeauna cum de păreau ei atât de mulțumiți unul de celălalt, când, în fapt, erau atât de diferiți în ce privește caracterul. Amândoi erau, fără îndoială, oameni frumoși. Catherine

observă că Ellen
Hudson, așezată lângă
viconte, depunea
eforturi nervoase ca să
atragă atenția acestuia.
Totuși, când el i-o
acorda, ea devenea
tăcută și vizibil
stânjenită. El își întorcea
iarăși atenția spre
conversația cu doamna

Lipton, care stătea de cealaltă parte a lui. Doamna Adams era vădit necăjită. Catherine bănuia că, în viitor doamna Lipton avea să fie așezată departe de viconte. Ea mai observă că Lady Baird și domnul Gascoigne flirtau cu evidentă nevinovăție.

Remarcă, de asemenea,
că domnișoara Theresa
Hulme schimba priviri
pline de dor cu domnul
Arthur Lipton.
Logodnicul ei, al cărui
loc la masă era mult
prea departe de al ei
pentru a putea întreține
o conversație. Se părea
că nu prea știa să

converseze și, în curând,
fu ignorată, biata fată,
atât de domnul din
stânga ei, cât și de cel
din dreapta. Lordul
Pelham se adânci în
discuție cu domnișoara
Veronica Lipton pe
toată durata cinei.

Lui Catherine îi
plăcea mai mult să fie

observator decât
jucător, deși nu
întotdeauna fusese așa.
Faptul de a fi observator
îți dădea motive de
amuzament în viață și te
scutea de multe
suferințe sufletești. De-a
lungul anilor,
descoperise că era mult
mai plăcut să-ți ascunzi

sentimentele, să te ții departe de viață, ca să spunem așa. Ceea ce nu însemna că nu se implica într-o mulțime de activități intense, și nici că nu avea prieteni. Erau însă activități care nu implicau riscuri, și prieteni în care putea să aibă încredere.

Se pomeni că privirea
îi fu atrasă de cea a
Lordului Rawleigh, într-
un moment în care
jumătate din mintea ei
asculta elogiile
reverendului Lovering
cu privire la friptura de
vită, de curând
consumată, iar cealaltă
jumătate părea să se

încâlcească într-un fel de ceață. Adresă un surâs chipului bine cunoscut, cu o frântură de secundă înainte de a-și reaminti că chipul acela nu era câtuși de puțin bine cunoscut. Era un străin. Iar ea făcuse gafa încă o dată, la scurtă vreme după ce își

făgăduise că așa ceva nu
avea să se mai întâmple.
Ochii ei se desprinseră
cu stângăcie de ai lui, iar
furculița îi zăngăni
destul de zgomotos,
izbindu-i-se de farfurie.

Dar ce era greșit în
faptul de a-i zâmbi când
privirile li se întâlneau
întâmplător, peste

masă? În definitiv, fuseseră prezentați unul altuia și conversaseră în același grup cu câteva minute înainte de cină. Nu exista absolut niciun motiv pentru care ea să-și fi ferit privirile, tulburată. Purtându-se așa, reușise să pară vinovată, aproape ca și

cum i-ar fi aruncat pe
furiș priviri admirative
și ar fi fost prinsă asupra
faptului. Necăjită, se
încruntă și, cu hotărâre,
se uită din nou la el.

Viconteles Rawleigh
continua s-o privească
atent. Își înălță o
sprânceană neagră și
trufașă, până să apuce ea

să-și ferească iar
privirile.

Acum înrăutățise și
mai mult situația. Cât
de stângace era! Și asta
numai pentru că el era
un bărbat frumos, și ea
simțea forța atracției lui
așa cum ar fi simțit-o
orice femeie normală?

Îi zâmbi reverendului

Lovering, care, astfel
încurajat, se lansă în
preamărirea
extraordinarului
discenământ dovedit de
domnul Adams în
alegerea bucătarului său.

Era

văduvă.

Interesant. Văduvele erau întotdeauna mult mai dezirabile decât orice alt soi de femeie. Cu doamnele necăsătorite trebuia să pășești cu grijă... cu foarte mare grijă, așa cum descoperise Nat de curând pe pielea lui. Dacă erai un bărbat

înstărit și cu o oarecare condiție socială, erai văzut ca un premiu matrimonial, care trebuia prins în plasă cu orice preț de către rude interesate, chiar dacă tânăra doamnă însăși nu reușea.

În plus, cu doamnele necăsătorite nu te puteai

culca cu niciun chip,
dacă nu erai pregătit să
plătești prețul final.

El, unul, nu era
pregătit. Fusesse doar o
dată. Asta nu avea să se
mai repete nicicând.

Iar doamnele
căsătorite erau
periculoase, după cum
constatase Eden în

ultimele câteva luni.
Confruntat cu glonțul
unui soț înfuriat, puteai
să-ți pierzi viața sau să
fii nevoit să trăiești cu
vina de a fi ucis un om
față de care ai greșit.
Chiar dacă soțul era
prea laș pentru a rosti o
provocare la duel, așa
cum se părea că fusese

cazul cu bărbatul căruia
îi pusese Eden coarne,
mai rămânea
întotdeauna de suportat
c e n u r a „lumii bune”.
Asta însemna să nu te
mai faci văzut prin
Londra, și poate chiar
nici la Brighton și Bath,
vreme de aproximativ
un an.

Femeile care nu erau „doamne” reprezentau, în general, o pacoste. Erau, desigur, necesare pentru a-ți domoli poftetele și, deseori, dovedeau o iscusință uimitoare la așternut. Dar le obțineai mult prea ușor și, de obicei, nu aveau de oferit

absolut nimic în afară de trupurile lor. Erau plictisitoare. Trecuseră mai mulți ani de când nu mai avusesse o amantă cu statut permanent. Dacă avea de ales, el prefera întâlnirile întâmplătoare. Dar și acestea implicau propria

lor primejdie. În decursul, a şase ani de lupte în peninsulă[4], precum şi în bătălia de la Waterloo, reuşise să-şi păstreze trupul mai mult sau mai puţin nevătămat. Nu dorea deloc să-l lase pradă unei boli venerice.

Nu, văduvele erau

excelente din toate
punctele de vedere.
Avusese de două ori de-a
face cu văduve. În
niciunul din cazuri nu
existase vreo
complicație. O părăsise
pe fiecare dintre ele
când se plitisise de
compania ei. Niciuna nu
făcuse tărăboi.

Amândouă trecuseră la următorul amant. Își amintea de ele cu oarecare afecțiune.

Doamna Winters era văduvă. Ba chiar una extraordinar de drăguță. O, poate nu prea evident. Ellen Hudson era îmbrăcată în veșminte mult mai

bogate și moderne.
Părul ei era coafat într-
un stil incomparabil mai
complicat. Era mai
tânără. Dar prin însăși
absența unor astfel de
farmece strălucea
frumusețea doamnei
Winters. În rochia ei
verde, mai degrabă
simplă și categoric

demodată, femeia
devenea cu atât mai
vizibilă. Ochiul nu
zăbovea pe aspectul
rochiei, ci pătrundea
dincolo de aceasta, până
la silueta înaltă, suplă,
dar cu forme atrăgătoare
de sub învelișul ei. Era
un trup numai bun de
așternut. Și simplitatea

coafurii ei, cu părul bine
întins peste creștetul
capului și peste urechi,
prins într-un coc la
ceafă, cu doar câțiva
cârlionți lăsați liberi
pentru a îndulci
sobrietatea
pieptănăturii, atrăgea
atenția nu asupra
acesteia, ci asupra

bogatei străluciri aurii a
părului. Iar părul nu era
suficient de dichisit ca
să abată atenția de la
fața ei, cu trăsături
regulate și cu ochi
căprui, inteligenți.
Frumoasă.

Era văduvă. Îl
binecuvântă în tăcere pe
răposatul domn

Winters, pentru că
fusesse atât de înțelept
încât să moară de tânăr.

Șederea la țară se
anunța plictisitoare. O,
era plăcut să se afle din
nou în ceea ce fusesse
casa bunicilor săi. Asta îi
reînvia multe amintiri
dragi din copilărie. Și
avea să fie plăcut să-și

petreacă iar câteva
săptămâni împreună cu
Claude. Ei doi
împărtășeau neobișnuita
apropiere dintre
gemenii identici, și
totuși, viețile lor
porniseră pe făgașe
foarte diferite de când
Claude se căsătorise la
vârsta de douăzeci de

ani. Nu se mai vedeau
aşa de des. Pe de altă
parte, el nu putea
pretinde o companie
mai agreabilă decât a
celor doi dintre cei trei
prietenii ai săi foarte
aproapiați. Fuseseră
aproapiați încă de pe
vremea când erau toți
ofițeri de cavalerie, în

peninsulă. Acolo, el, Eden, Nat și Kenneth Woodfall, Conte de Haverford fuseseră porecliți de un mucalit, ofițer și el, „Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului”, pentru că păreau să se afle întotdeauna în miezul acțiunii.

Dar sejurul avea să fie plictisitor. Nu-i plăcea Clarissa, deși, dând cezarului ce-i al cezarului, ea părea să-l facă destul de fericit pe Claude. Cu toate acestea, pentru el era evident că Clarissa își stabilise o misiune pe care trebuia s-o

îndeplinească în
următoarele câteva
săptămâni. Îl voia pe el
pentru sora sa. Așa că
urma să facă față
plictiselii de a se purta
politicos cu fata, fără a
crea totuși falsa
impresie că i-ar face
curte. Știa că avea să
confrunte cu manevrele

hotărâte ale Clarissei.

Uneori se ocăra singur, socotindu-se un prost că simțea o obligație atât de mare față de Eden și Nat. Oare se simțea obligat să se retragă la țară, împreună cu ei, numai pentru că ei nu aveau încotro? Nu putea să-i

lase să-și țină companie
unul altuia? Dar știa că
și ei ar fi făcut același
lucru pentru el. În afară
de asta, era probabil ca
Horatia să se afle în oraș
pe durata sezonului
monden. Avea să fie mai
fericit evitând s-o
întâlnească.

Așa că iată-l înțepenit

aici pentru cel puțin câteva săptămâni. Avea nevoie de mai multă distracție decât aceea pe care ar fi putut să i-o ofere un frate și doi prieteni apropiați. Avea nevoie de o distracție feminină.

Și doamna Winters era văduvă.

Și disponibilă.

Și semnalase ea însăși acest lucru, și nu numai o dată. În mod foarte clar. De-a lungul întregii serii, purtarea ei dovedi o desăvârșită bună creștere. Părea tăcută și totuși fermecătoare, întocmai cum era de așteptat din partea unei

femei cu condiția ei socială și cu mijloacele materiale de care se putea vedea că dispune. Nici nu se vâra în față, dar nici nu stătea retrasă, cu falsă modestie. După cină, în salon, conversa cu Clayton, cu Daphne și cu domnul Lipton și

părea să facă asta cu o
oarecare înțelepciune,
dacă era să se ia după
expresiile lor pline de
interes atunci când
vorbea ea. După ce
domnișoara Hudson,
domnișoara Lipton și
domnișoara Hulme
onoraseră asistența prin
recitaluri de piano forte

și cântece vocale, ea fu poftită de Claude să cânte la pian și se execută fără să facă mofturi. Cânta bine, dar nu zăbovi după unica piesă interpretată, cum făcuse domnișoara Lipton. Când doamna Lovering se ridică să plece, doamna Winters i

se alătură fără ezitare, le
ură lui Claude și
Clarissei un „noapte
bună” curtenitor și
salută întreaga asistență
printr-o înclinare
politicoasă a capului.
Așteaptă în liniște ca
prostul acela încrezut de
paroh să-și copleșească
gazdele cu o sumedenie

de mulțumiri
călduroase, să le felicite
pentru distincții lor
oaspeți și să laude
mâncarea pe care o
apreciaseră cu toții.
Trecură zece minute
până când cei trei
izbutiră în cele din urmă
să plece, însoțiți de
Claude, care le ajută pe

doamne să urce în
vehiculul parohului,
rămânând să-i privească
până porniră la drum.

O, dar ea își
semnalase
disponibilitatea.

Fuseseră surâsul, și
prefăcuta tulburare, și
genele plecate în timpul
mesei – și genele-i erau

și ele frumoase, cu
câteva nuanțe mai
întunecate decât
culoarea părului. Și apoi
fuseseră câteva priviri
furișe în salon, mai ales
aceea pe care i-o
aruncase lui, după ce
terminase de cântat la
pian și zâmbea la auzul
ropotului de aplauze. Se

uitase drept spre locul în care stătea el, în picioare, rezemat la polița șemineului, cu un pahar în mână, și se îmbujorase. El nu aplaudase, dar își ridicase cu vreo doi centimetri paharul și își înălțase sprânceana.

Da, era categoric

disponibilă. În timp ce se întindea în pat, noaptea târziu, după ce îi spusese valetului său că poate să se retragă și după ce stinsese lumânările, simți în ventre durerea plăcută a anticipării. Se întrebă dacă răposatul domn Winters fusese un bun

profesor în ceea ce
privește talentele din
dormitor. Dar nu conta.
Destul de curând avea s-
o învețe el însuși.

CAPITOLUL 3

Tocmai se înapoiase acasă, după se străbătuse pe jos cele trei mile de la mica vilă pe care bătrânul domn Clarkwell o ocupa împreună cu fiul și cu nora lui. Îi făcuse lectură, așa cum încerca

să facă măcar o dată pe săptămână. El nu se mai putea mișca fără ajutorul a două bastoane, și faptul de a sta toată ziua în casă, fie și în pragul acesteia, îl transformase într-un om arțăgos, iar nora lui se plângea de toanele lui.

Catherine scărpină

burta lui Toby, căzut în extaz, mai întâi cu vârful pantofului, apoi cu mâna.

— Câine caraghios ce ești, spuse ea, prinzându-i fălcile în mână scuturându-i capul dintr-o parte în alta. Oricine și-ar închipui că am lipsit o

lună. Începu să râdă
văzând energia cu care
dădea el din coadă.

Era o zi răcoroasă, în
ciuda strălucirii
soarelui. Zgândări
tăciunii focului din vatra
bucătăriei și reuși să-l
aducă din nou la viață.
Mai adăugă lemne, apoi
umplu cu apă ibricul și

îl puse să fiarbă, pentru ceai.

Întotdeauna se simțea bine când se înapoia acasă și închidea ușa în urma ei, știind că nu mai trebuia să se ducă nicăieri până la sfârșitul zilei. Se gândi la seara din ajun și zâmbi în sinea ei. Asemenea seri

erau plăcute, și
compania i se păruse
amabilă, în ciuda
câtorva momente de
stânjeneală. Dar nu
tânjea după ele, ca mod
de viață obișnuit.

Nu *mai* tânjea.

Se părea că, până la
urmă, restul zilei nu
avea să-i aparțină doar

ei. În ușa se auzi o bătaie puternică. Se grăbi să răspundă, oftând în sinea ei, în timp ce Toby lătra înnebunit. În prag se afla un grăjdar de la conacul Bodley.

— Doamna Adams vine, să vă facă o vizită, doamnă, zise el.

Doamna Adams nu le făcea niciodată vizite celor pe care îi considera sub nivelul ei social. În schimb, obișnuia să cheme o persoană la poarta grădinii, indiferent de vreme sau de treburile cu care s-ar fi putut ocupa persoana

respectivă în casă. Și acolo vorbea câteva minute, până când decidea să-i facă semn vizitiului sau să plece mai departe.

Catherine oftă din nou și închise ușa în nasul unui Toby indignat, după care porni pe cărarea ce

ducea spre poartă. Văzu
imediat că, totuși, de
astă dată nu era vorba
de apropierea unei
trăsuri, ci de aceea a
unui grup de călăreți –
domnul și doamna
Adams, domnișoara
Hudson, domnișoara
Lipton, Lady Baird,
Lordul Pelham, domnul

Arthur Lipton și
Viconte Rawleigh. Se
opriră cu toții și urmă
un cor de saluturi.

— Ce mai faci,
doamnă Winters?
întrebă domnul Adams,
cu un zâmbet voios.
Clarissa a hotărât că
trebuie neapărat să te
cheme afară, ca să nu

ratezi prilejul de a admira trecerea pe lângă casa dumitale a unei atât de superbe cavalcade de cai și a călăreților acestora.

Doamna Adams nu-i dădu soțului ei nici o atenție. Cu un gest de suverană, își înclină capul. Era un cap

acoperit cu o pălărie
albastră, specială pentru
călărie și foarte nostimă,
cu o pană care i se curba
în mod atrăgător pe sub
bărbie. Purta un costum
de călărie albastru,
asortat. Nou, din câte își
dădea seama Catherine.
Și scump.

— Buna ziua, doamnă

Winters, spuse ea. Sper
că nu ai răcit,
întorcându-te aseară
acasă în șareta
parohului. Păcat că nu ai
o trăsură, dar presupun
că nu ți-ar fi foarte
necesară.

— Într-adevăr, nu
mi-ar fi necesară,
doamnă, conveni

Catherine, amuzându-se în sinea ei cu imaginea închipuită a unui grajd pentru trăsuri în grădina din spatele casei sale... de două ori mai mare decât aceasta. Iar seara era foarte plăcută pentru o plimbare cu trăsura, dacă erai îmbrăcat cum trebuie.

— Ce casă
încântătoare, zise Lady
Baird. Este un decor de-
a dreptul idilic, nu-i așa,
Ellen?

— Sunt mulți oameni
la Londra, declară
Lordul Pelham, ai cărui
ochi albaștri sclipeau
spre Catherine, care ar
ucide pentru a avea o

proprietate situată pe
râu, așa cum ai
dumneata, doamnă
Winters.

— În cazul acesta
trebuie să fiu
recunoscătoare,
domnule, că nu locuiesc
în apropiere de Londra.

— Nu cred că o
proprietate atât de mică

ar prezenta vreun interes pentru cineva din oraș, Pelham, zise doamna Adams. Deși trebuie să recunoaștem că râul constituie un decor plăcut pentru sat. Iar podul de piatră este foarte pitoresc. L-ați remarcat când am venit, acum două zile?

— Vom trece peste el
și îi vom acorda atenția
pe care o merită, spuse
domnul Adams, și îi
vom îngădui doamnei
Winters să se înapoieze
în căldura casei sale.
Tremurați, doamnă.

Catherine îi zâmbi,
lui și tuturor celorlalți,
în timp ce ei își luau

rămas-bun și își
continuau drumul de-a
lungul străzii, către
podul de piatră cu trei
arcade de la capătul
acesteia. Da, era
adevărat că ea
tremurase. Și da, îi era
frig să stea afară, fără
pelerină și fără boneta
ei.

Dar nu frigul fusese cel care contribuise cel mai mult la faptul că nu se simțise în largul ei. Principala cauză era *el*. Poate că nu era absolut nimic. Poate că ea avea nesocotința unei fetișcane față de un bărbat frumos. Ar fi fost foarte supărată pe ea

Însăși, dacă asta ar fi fost
într-adevăr cauza.
Crezuse că depășise
toate astea. Avea
douăzeci și cinci de ani
și trăia liniștită la țară
pentru tot restul vieții.
Se supusese acestei sorți
și își adaptase stilul de
viață în consecință. Și
era fericită. Nu,

mulțumită. Fericirea
implica o emoție, și,
dacă erai fericit, atunci
puteai fi și nefericit. Ea
nu mai voia să aibă
nimic de-a face nici cu
una, nici cu alta. Îi era
de-ajuns să fie
mulțumită.

Sau poate că era chiar
o nesocotită. Poate că,

Într-adevăr, era ceva. În mod cert, el petrecuse o bună parte din seara trecută privind-o, chiar dacă nu făcuse nici o încercare de a conversa cu ea sau de a se alătura vreunuia dintre grupurile în care se afla ea... cu excepția cinei, când el nu avusese de

ales. Cu siguranță, nu putea să fi fost o coincidență faptul că, de fiecare dată când ea se uitase la el, viconteles îi întorsese privirea. Și, ori de câte ori se uitase ea, o făcuse încercând, fără plăcere, să-și dovedească ei înseși că totul nu era decât un efect al

imaginației sale.

Același lucru se întâmplase și astăzi. El nu-i adresase nici un cuvânt, dar rămăsese retras, în spatele celorlalți din grup. În timp ce toți aruncau priviri în jos spre casa și grădina ei, spre sat și spre ea, ochii lui nici nu

se clintiseră. Ea îi simțise, deși nu-și îndreptase privirea nici măcar odată spre el.

Și asta era ridicol, își spuse în sinea ei, reintrând în casă și suportând asaltul entuziast al lui Toby, căruia îi fusese refuzată plăcerea de a lătra niște

străini. Ea se uitase cu totală dezinvoltură la toți vizitatorii, inclusiv la ceilalti trei domni și nu simțise absolut nici o stânjeneală sau sfială, cu toate că domnul Adams și Lordul Pelham erau la fel de frumoși ca Viconte Rawleigh, iar domnul Lipton era și el

un gentleman chipeș. De ce să se fi simțit ea stânjenită? Ei veniseră în vizită. Nu ea se aventurase să-i invite.

De ce îi fusese imposibil să-și întoarcă, fie capul, fie ochii în direcția vicontelui? Și cum putea ea să știe că el o privise în

permanență, cu ochii
aceia negri și umbriți ai
lui, dacă ea nu-și
îndreptase privirile spre
el, ca să vadă? Și cum să
interpreteze el faptul că
ea nu-i întorsese nici
măcar o dată privirea...
cu calm și politețe?

Se simțea ca și cum
ar fi redevenit o fetiță

abia ieșită din școală,
amuțită și zăpăcită la
simpla vedere a feței
unui mascul frumos.

În seara trecută,
nimeni nu pomenise
despre durata șederii
oaspeților la Bodley.
Poate că se aflau acolo
doar pentru câteva zile.
Sau poate pentru o

săptămână ori cel mult,
două. Cu siguranță nu
mai mult de atâta. Mai
era puțin timp până la
deschiderea sezonului la
Londra, dar tinerii
petrecăreți aveau să
dorească să fie acolo
înainte de toate balurile
și seratele, pentru ca, în
felul acesta să-l înceapă

cu toată seriozitatea.
Viconteles Rawleigh,
Lordul Pelham și
domnul Gascoigne
puteau fi etichetați,
categoric, drept tineri
petrecăreți. Deși nu erau
chiar atât de tineri.
Probabil că se apropiau
cu toții de treizeci de
ani. Iar viconteles era

fratele geamăn al
domnului Adams, și
domnul Adams se
căsătorise cu destul
timp înainte pentru a fi
tatăl unei fiice de opt
ani.

Catherine se străduia
din toate puterile să nu
se mai gândească la
oaspeții de la Bodley, și

în mod special la unul dintre ei. Nu voia să facă asta. Îi plăcea noua ei viață, și se plăcea pe sine așa cum era. Își prepară un ceai, și-l turnă în ceașcă, după ce l-a lăsat suficient ca să obțină o infuzie, și se așează să citească una dintre cărțile lui Daniel Defoe,

pe care i le împrumutase parohul. Poate că va reuși să se lase absorbită într-o istorisire despre anul ciumei.

În curând, încercarea ei avu succes. Toby se întinse pe covor, la picioarele ei, și își manifestă profunda mulțumire printr-un

oftat zgomotos.

Era într-adevăr,
frumoasă. Făcea parte
dintre puținele femei
care ar arăta astfel chiar
și îmbrăcate într-un sac.
Sau în absolut nimic. O,
da, chiar așa. Stătuse pe

cal în fața casei ei
dezbrăcând-o cu ochii,
în timp ce ea schimba
câteva cuvinte cu toți
ceilalți. Și exercițiul lui
mental dezvăluise
membre lungi, un
abdomen plat, care nu
avea nevoie de ajutorul
corsetelor, sâni fermi,
ridicați în sus și cu

sfârcuri trandafirii, o
piele albă ca laptele. Și,
tot cu ochii, îi desfăcuse
părul din cocul simplu și
cuminte și îl privise
rostogolindu-i-se,
cascadă, într-o coamă
aurie ce-i ajungea până
la talie. Probabil că s-ar
ondula în mod
ispititor... își amintea

șuvițele cărora li se
îngăduise să rămână
libere în seara
precedentă.

Nu-i scăpase faptul că
ea nu se uitase nici
măcar o dată drept la el.
Și simțise că era mult
mai conștientă de
prezența lui decât de a
oricăruia dintre ceilalți,

la care se uita și cu care
conversa cu foarte mare
ușurință. Între ei doi
existase un fir invizibil,
întins și încordat, iar el
trăsese de acel fir doar
cu foarte mare
delicatețe. Nu avea nici
un chef să fie iar
tachinat de Eden. Nu
avea nici o poftă ca

altcineva să observe, mai ales Claude, a cărei minte părea să fie unită cu a lui printr-o ciudată legătură.

Era încântat că ea era discretă. Dacă n-ar fi fost, bineînțeles că interesul lui față de ea ar fi încetat. Cu siguranță nu ar fi cedat invitației

pe care i-o făcuse ea pe
furiș în seara trecută.

Dar avea să-i
primească provocarea.
Ba chiar fără întârziere.
Probabil că șederea lui
acolo nu avea să dureze
mai mult de câteva
săptămâni, și el avea
sentimentul că doamna
Winters oferea destule

motive pentru a-i reține
interesul pe parcursul
lor.

În seara aceea nu erau
invitați din afară, deși
Clarissa părea să
considere că numerele
impare constituiau o
dificultate. Cu toate
acestea, erau suficient
de multe persoane

interesate de jocul de cărți ca să completeze mesele. El era liber.

— Voi ieși să iau puțin aer, anunță el pe un ton lenevos sperând că nimeni altul nu-și va descoperi vreo dorință arzătoare de a-i ține companie. Din fericire, Ellen Hudson se număra

printre jucătorii de cărți.

— S-a înserat, zise Clarissa, vizibil necăjită că el evitase să-i fie partener surorii sale. S-ar putea să te rătăcești, Rawleigh.

Claude chicoti.

— Pe când eram adolescenți, Rex și cu

mine am avut multe
aventuri nocturne
clandestine pe aici,
iubito, spuse el. Dacă nu
vei fi acasă până la
miezul nopții, vom
trimite o echipă de
căutare după tine, Rex.

— Voi folosi un ghem
de sfoară, dacă asta te va
mai liniști, Clarissa, zise

lordul, pe un ton plictisit.

Peste câteva minute plecă, din fericire, singur. Binecuvântă în sinea lui faptul că era foarte familiarizat cu domeniile, deși nu le vizitase de ani de zile. Nu uiți cu ușurință locurile prin care ai

hoinărit în adolescență.
Chiar și în întunericul
tot mai adânc al
înserării cunoștea, fără
greș, drumul peste
pajiște și printre arbori,
și prin poarta secretă,
aflată în zidul ce
înconjura parcul, și care
îl aduse pe drum, la
mică distanță de capătul

cel mai îndepărtat al
satului – capătul în care
locuia doamna Winters.
Nu voia să sfideze
soarta, străbătând satul
în drumul său către casa
acesteia.

Se întunecase binișor
când ieși prin poarta
tainică pe drum.
Perdelele erau trase

peste ferestrele de la fațada casei. În spatele uneia dintre ele, văzu lumină. Așadar, ea era acasă. Trebuia să spere că avea s-o găsească singură. Dacă nu, ar fi necesar să inventeze o scuză pentru venirea lui.

Deschise poarta și o închise cu grijă în urma

lui. O privire de-a lungul străzii îl încredință că aceasta era pustie. Acum, că sosise momentul, se simțea neobișnuit de nervos. Niciodată nu mai făcuse așa ceva la țară. În mod cert, nici la Stratton. Și niciodată nu stătuse în vreun alt loc suficient de

mult ca măcar să-i treacă prin cap dorința de a se implica într-o astfel de aventură. Era genul de acțiune, pe care o asociezi cu anonimatul unei localități mari, cum ar fi Londra.

Claude n-ar fi încântat dacă ar afla ceva despre asta.

Eden și Nat s-ar
amuza și n-ar mai sfârși
cu aluziile.

Trebuia să se asigure
că nu va afla nimeni.

Bătu în ușă.

Crezu că va fi nevoit
să bată din nou, deși
dinăuntru răsuna
lătratul entuziast al unui
câine, dar tocmai când

ridică iar brațul, auzi
cheia răsucindu-se în
broască și ușa se
întredeschise. Ea îl privi
oarecum mirată. Purta o
bonetă garnisită cu
dantelă, care, în loc să-i
dea un aer de matroană,
o făcea să pară
fermecător de drăguță.
Era îmbrăcată cu aceeași

rochie de lână, încheiată până la gât, pe care o purtase mai devreme, în cursul zilei. El se întrebă dacă ea își dădea seama că rochia îi scotea în evidență zveltețea și i se mula ispitor pe rotunjimile trupului.

— Înălțimea voastră! exclamă ea.

Abia o auzea peste
lătratul câinelui. Se
întrebă pentru prima
oară cum de reușea ea să
facă deosebirea dintre el
și Claude. Majoritatea
oamenilor nu izbuteau,
cel puțin la o primă
întrevedere.

— Doamnă Winters,
zise el, scoțându-și

pălăria. Bună seara. Pot să intru?

Ea privi peste umărul lui ca și cum s-ar fi așteptat să vadă că era însoțit și de altcineva. Trecură câteva secunde până când deschise ușa mai larg și se trase într-o parte, în așa fel ca el să poată trece pe lângă ea.

Un mic terier cafeniu cu alb ieși în prag și își anunță intenția de a-și păzi teritoriul.

— Eu nu mușc, îi spuse lordul câinelui, pe un ton domol. Sper că îmi vei face aceeași favoare, domnule.

— Toby, zise ea, termină cu gălăgia!

Dar cuvintele ei nu erau necesare. Câinele se culcase pe spate, izbind cu coada în pardoseală și agitându-și labele în aer. El îl mângâie cu vârful cizmei, și animalul se răsuci iar în patru labe, după care se îndepărtă, în aparență mulțumit.

Viconte se afla pe

un coridor îngust. Părea o casă în miniatură. Mai că-i venea să-și încline capul, ca să nu se lovească de tavan.

Ea închise ușa și zăbovi cu fața spre ea mai mult decât ar fi părut strict necesar. Apoi se întoarse spre el și îl privi drept în ochi.

Ai ei erau de un căprui foarte limpede, umbriți de gene cafenii foarte lungi.

— În salon nu este foc, spuse ea. Nu așteptam musafiri. Stăteam în bucătărie.

Dinspre bucătărie venea un ispititor miros de aluat copt, și de cum

intră, el văzu o tavă cu prăjituri mici, așezată pe un ștergar așternut pe masă. Era o încăpere confortabilă. Se simțea că era locuită. Pe balansoarul instalat alături de vatră se afla o pernă frumos brodată. Pe masa de lângă el se vedeau o lampă aprinsă

și o carte deschisă,
așezată cu cotorul în
sus. Câinele se culcase
pe scaunul-balansoar. El
se întoarse s-o privească
pe doamna Winters. Era
palidă. Chiar și buzele ei
păreau să-și fi pierdut
culoarea.

— Vreți să luați loc,
Înălțimea voastră?

întrebă ea deodată,
mâna ei arătând, printr-
un gest oarecum nervos,
fotoliul situat de partea
cealaltă a vetrei.

— Mulțumesc, spuse
el, străbătând camera și
așezându-se pe locul
indicat, în timp ce ea se
instala în balansoar. La
apropierea ei, câinele

sări pe jos. E grațioasă, gândi el. Spatele ei nu atingea scaunul, deși ținuta nu-i era câtuși de puțin rigidă.

Apoi, ea sări din nou în picioare.

— Îmi dați voie să vă ofer o ceașcă de ceai? Mă tem că nu am nimic mai tare.

—

Nimic,

mulțumesc, spuse el.
Acum că era aici, cu ea,
se bucura de tensiunea
existentă între ei doi. Iar
ea era tot atât de
conștientă ca și el de
aceea încordare. Printr-o
tensiune mai mare ca
asta, el nu mai trecuse
niciodată în prezența

unei femei.

O urmărea cum se străduiește să facă față situației, pe când se așeza iarăși în balansoar.

O văzu punându-și mâinile în poală, una peste alta, cu palma în sus, în aparență relaxată.

— V-a plăcut plimbarea călare din

această după-amiază,
Înălțimea voastră?
întrebă ea, politicos.
Ținutul rural de aici e
frumos, nu-i așa, chiar și
în această perioadă a
anului.

— Nespus de frumos,
confirmă el. Iar o parte a
lui e mai frumoasă ca
oricare alta.

— O? Gura ei rămase în forma luată pentru exprimarea acelei exclamații. El își imagină cum ar fi fost să-și vâre limba în acea mică deschidere.

— Din sat, preciză el. De la acest capăt al lui. Ne-am oprit s-o admirăm. Deși presupun

că nu i se poate aplica
cu strictețe denumirea
de ținut rural.

O privi atent,
remarcând cum devenea
conștientă de înțelesul
vorbelor lui. Era una
dintre puținele femei
cărora îmbujorarea le
stătea bine, gândi el.

Ea își aținti privirea

asupra propriilor sale
mâini.

— Trebuie să fie
plăcut pentru
dumneavoastră să vă
vedeți nepotul și
nepoata. Ei nu pleacă
deseori de aici. Bănuiesc
că nu prea ați avut
prilejul de a-i vedea.

— Destul ca să mă

satur, replică el. În dimineața aceasta am descoperit pe pielea mea că copiii au tendința să creadă că rostul unchilor este să te cațeri pe ei.

— Și nu vă place să se cațere cineva pe dumneavoastră?

Era o întrebare prea răutăcioasă ca să fie

neprefăcută, deși
îmbujorarea ei se
accentuă în timpul
scurtei tăceri care
preceda răspunsul lui.

— Asta depinde în
întregime, doamnă
Winters, spuse el, de
persoana care se cațără.
Îmi pot închipui că ar fi
realmente foarte plăcut.

Ea întinse un picior încălțat cu papuc pentru a mângâia spinarea câinelui, care stătea lungit în fața ei. Își coborî privirea să vadă ce făcea. Era și asta o acțiune plină de dibăcie. El se simți îmboldit să devină mai întreprinzător. Dar se

amuza. Își dădu seama
că nu voia să se
grăbească, chiar dacă o
înapoiere târzie la
Bodley ar fi atras
întrebări curioase.
Așteptă ca ea să
reînnoade conversația.

În cele din urmă
privirea ei se ridică,
ezită asupra bărbiei lui,

și apoi o întâlni pe-a lui.

— Nu știu pentru ce vă aflați aici, Înălțimea voastră, spuse ea. Nu este tocmai ce se cuvine.

Aha! Ea nu se mulțumea, ca el, să lase lucrurile să se desfășoare de la sine. Dorea să-l facă să ajungă la obiect.

— Cred că știți,

ripostă el. Și vă asigur că nimeni nu m-a văzut venind aici. Nu vor exista bârfe.

— Cineva care parcurge tot drumul satului rareori trece neobservat, spuse ea.

— Am venit prin poarta secretă din spate, preciză el. Poate nu știți

că Claude, Daphne și cu mine am petrecut mult timp la bunicii noștri, pe când eram copii.

— Da, desigur, zise ea. Pentru ce sunteți acum aici? În casa mea, vreau să spun.

— Sunt plictisit, doamnă Winters, răspunse el. Se pare că

voi rămâne la Bodley
câteva săptămâni, și,
deși îmi îndrăgesc mult
fratele și sora, duc lipsa
unei companii feminine
plăcute. Mă plictisesc –
și bănuiesc că același
lucru se întâmplă și cu
dumneavoastră. Sunteți
o văduvă, într-o
localitate care nu oferă

prea mult în materie de viață socială, în afara momentelor în care Clarissa binevoiește să vă invite în casa ei. Iar în materie de companie masculină, cu siguranță că posibilitățile sunt și mai reduse.

Mâinile ei nu mai erau relaxate. Se

încleștau.

— Nu sunt însetată de plăceri sociale, zise ea. Și nu am căutat nici o companie masculină de când... de la moartea soțului meu. Mă simt mulțumită așa cum sunt. Nu mă simt nici plictisită, nici singură.

Vasăzică avea să se

prefacă a fi indiferentă.
Perfect. Situația îl
amuza. Iar ea era atât de
frumoasă, privită de la o
oarecare distanță, încât
el nu se grăbea să
micșoreze depărtarea.
Deocamdată nu voia s-o
atingă. Așteptând, își
sporea propria-i plăcere.

— Sunteți o

mincinoasă, doamnă, îi spuse.

Cuvintele lui o făcură să tacă vreme de câteva minute. Deschise ochii mari și îi înfruntă privirea.

— Iar dumneavoastră nu sunteți un gentleman, Înălțimea voastră.

O privi admirativ –
zveltă, și îmbrăcată
îngrijit, și nespus de
dezirabilă.

— Pe durata celor
câteva săptămâni cât mă
aflu aici, am putea tot
atât de bine să ne alinăm
unul altuia plictiseala,
zise el.

— Prin astfel de

vizite? întrebă ea. Nu
sunt convenabile,
Înălțimea voastră. Nu
am nici o însoțitoare.

— Fapt pentru care
am putea să rostim
amândoi, în seara asta, o
rugăciune de
mulțumire, replică el.
Da, prin astfel de vizite,
doamnă. Și oare ne pasă

într-adevăr de ceea ce se
cuvine și ce nu?
Dumneavoastră sunteți
văduvă și trecută de
prima înflorire a
tinereții, dacă îmi
permiteți îndrăzneala de
a afirma asta.

— Eu... Înghiți în sec.
Eu nu cred că prin vizite
aici v-ați putea vindeca

plictiseala, Înălțimea
voastră, zise ea. Se pare
că avem foarte puține
subiecte de interes
comun despre care să
discutăm.

Era neprețuită!

— Atunci, presupun
că ar trebui să ne
întreținem fără cuvinte,
ripostă el.

— Despre ce vorbiți?
Buzele ei își pierduseră
culoarea. Erau buze care
cereau să fie sărutate.

— Nu l-ați întreținut
niciodată pe soțul
dumneavoastră fără
cuvinte? o întrebă. Sau
el pe dumneavoastră?
Cu o soție înzestrată cu
farmece atât de vizibile,

nu-mi pot închipui că
și-ar fi refuzat una
dintre marile plăceri ale
vieții.

— Vreți să fiu târfa
dumneavoastră, șopti ea.

— Un cuvânt urât,
zise el. Târfele hoinăresc
pe străzi, luându-și
clienți la întâmplare. Eu
vreau să-mi fiți amantă,

doamnă Winters.

— Nu este nici o diferență. Și de astă dată vorbise în șoaptă.

— Dimpotrivă, replică el, e diferență foarte mare. Un bărbat alege o femeie anume pentru a-i fi amantă. Dacă este norocoasă și nu trăiește în condiții de

strâmtoare financiară, o femeie îl alege pe bărbatul care urmează să-i fie protector. În unele privințe, nu e ceva care să se deosebească de o căsătorie.

— În condiții de strâmtoare financiară, repetă ea. Oare îmi oferiți să mă plătiți,

Înălțimea voastră?

El se gândise la asta. Nu voia s-o jignească, dar era posibil ca ea să aibă nevoie de bani. Era pregătit s-o plătească.

— Dacă vreți, spuse. Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere amiabilă.

— M-ați plăti,

întrebă ea, ca să mă culc
cu dumneavoastră?
Pentru a mă împreuna
cu dumneavoastră? Ca
să vă permit accesul la
trupul meu?

Nici chiar el n-ar fi
reușit să găsească o
exprimare mai erotică.

— Da, doamnă,
spuse. V-aș plăti. Deși aș

considera că e și datoria mea să vă dăruiesc plăcerea, nu numai a dumneavoastră să mi-o dăruiți mie.

— Iesiți afară! spuse ea pe un ton atât de calm, încât el avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce anume îi zisese.

Își înălță sprâncenele.

— Poftim?

— Ieșiți afară, spuse ea, rostind mult mai clar cuvintele. Roșeața îi invadase iar obrazii și nările îi erau dilatate. Afară din casa mea, și să nu mai veniți niciodată!

Câinele se ridicase în șezut și mârâia înfundat.

— M-ați condus spre momentul acesta, zise el, numai pentru a-mi spune să ies afară? Oare am înțeles greșit semnalele? Au fost prea multe pentru a mă fi înșelat.

Ea se ridicase în picioare.

— Afară!

El nu se grăbi să se ridice de pe scaun. Se uită cu atenție la ea. Vorbea serios. Nu exista nici o șansă ca ea să joace dur ca să pară greu de câștigat. Realitatea era că el îi înțelesese greșit semnalele. Sau dacă nu, atunci le interpretase greșit. Era o

femeie virtuoasă – altminteri, pentru ce ar fi preferat să locuiască într-un asemenea sat? Și era o femeie mândră – el n-ar fi trebuit să recunoască niciodată faptul că ar fi fost gata s-o plătească. Era atrasă de el. În privința asta, aproape că nu era nici o

îndoială. Dar ea dorise doar un ușor flirt – ceva care pe el nu-l interesa.

Însă, dacă el nu s-ar fi grăbit să ajungă la o interpretare eronată, poate că ar fi făcut-o să treacă, încet-încet, de la flirt la cochetărie și la o relație amoroasă. Asta ar fi putut, totuși, să

dureze câteva
săptămâni. Acum era
prea târziu să-și
imagineze cum ar fi
decurs lucrurile dacă el
ar fi procedat altfel.

— Nu, zise în clipa în care ea deschise iar gura să vorbească, nu e nevoie să repetați. Se ridică în picioare.

Sincerele mele scuze,
doamnă. Sluga
dumneavoastră.

Îi făcu o scurtă
plecăciune, apoi ieși în
coridor, își luă pălăria și
plecă afară, în noapte.

Câinele lătra iarăși în
casă.

— Toby! Se lăasă să cadă iar în scaunul-balansoar și nu se împotrivi în nici un fel când câinele îi sări în poală și începu să se instaleze comod. Îi scărpină urechile. Toby, niciodată în viața mea n-am fost insultată în halul

ăsta.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și își înălță privirile spre tavan. Râse ușor. O, ba da, fusese. Oare avea ea ceva care îmbia la o asemenea purtare jignitoare? Chiar avea ceva?

Se uitase la el de

câteva ori și îi zâmbise
de două ori, când îl
confundase cu domnul
Adams. În după-amiaza
aceasta nu se uitase la el.
Și pentru atâta lucru
trebuia să îndure asta?
El își închipuise că ea
avea să-i fie amantă? își
imaginase că,
deschizându-și trupul

pentru el, pe un pat, ea avea să accepte o plată în schimb?

— Sunt foarte supărată, Toby, zise ea. Realmente foarte supărată.

Continuă să scarpine urechile câinelui, privind în tavan și plângând, mai întâi pe

tăcute, apoi zgomotos.

Ceea ce nu voia ea să recunoască, nici măcar față de Toby desigur, era că fusese cumplit, îngrozitor de ispitită să accepte.

Trupul încă îi mai ardea de dorul chinuitor al atingerii lui.

CAPITOLUL 4

În dimineața următoare, Catherine zăcea în pat, încercând să definească simptomele care ar fi putut s-o țină acolo. Dar nasul nu îi era înfundat, și în gâtul ei nu exista nici o usturime. Înghiți

de două ori și se strădui
să-și spună că asta era, și
că ar fi înțelept să stea
în casă, unde era cald, în
loc să se aventureze
afară, unde ar fi putut
să-și agraveze răceala, ba
chiar să le-o dea
copiilor.

Ce răceală? Se simțea
la fel de sănătoasă ca

întotdeauna. Iar dacă te luai după strălucirea de după perdelele trase, afară părea să fie o zi de primăvară superbă.

Nu, nu putea să amâne inevitabilul. Adevărul era că astăzi avea programată lecție de muzică la conac, cu William și Juliana, și ea

ezita să se apropie de Bodley House de teamă să nu dea ochii cu *el*. Ar muri de rușine. În dimineața aceasta, întâmplările din seara trecută păreau și mai neplăcute decât la vremea respectivă. El o vizitase pe când se afla singură, acasă la ea.

Reputația ei ar avea
mult de suferit, dacă l-a
văzut cineva venind sau
plecând. Și el stătuse în
bucătăria ei, făcându-i
complimente
necuviincioase și o
propunere încă și mai
necuviincioasă.

Ah, cum de
îndrăznise?! Oare ce

făcuse ea ca să-i dea impresia că ar fi primit cu plăcere o asemenea insolență? Cunoștea răspunsul, desigur. Îi zâmbise de două ori, crezând că era domnul Adams. Dar oare două zâmbete constituiau o dovadă de netăgăduit că ea ar fi fost de acord să

fie târfa lui?

Se străduise din răsputeri să se adapteze noii sale identități, să se poarte ca o văduvă respectabilă. Se stabilise la Bodley-on-the-Water și făcuse tot ce-i stătea în putință ca să se integreze în viața satului. Pentru o străină,

nu fusese ușor să facă asta. Își dăduse toată silința să fie amabilă și prietenoasă, și o bună vecina. Și își câștigase respectul localnicilor, credea ea, ba chiar și afecțiunea unora dintre ei. Într-o oarecare măsură obținuse liniște și mulțumire.

— O, Toby! Întoarce
capul că să se uite la
terier, care stătea în
șezut, lângă patul ei.
Fără voie, izbucni în râs.
Câinele era întotdeauna
foarte răbdător când ea
se scula mai târziu decât
de obicei, stând
politicos acolo unde
putea fi văzut de ea, cu

urechile ridicate și
legănându-și limba,
dându-i de înțeles, prin
gâfâitul lui insistent, că
i-ar fi foarte
recunoscător dacă ar fi
lăsat să iasă afară în
următoarea jumătate de
oră sau cam așa ceva.
Trândăvesc îngrozitor
de mult în pat, în

dimineața asta, așa e? își
azvârli cu hotărâre
picioarele peste
marginea patului și își
puse capotul ei călduros.
Ei, atunci, haide!

El porni cu pași mici
și repezi, ieșind din
dormitor înaintea ei, și
se năpusti în josul
treptelor abrupte și de-a

lungul coridorului, către ușa din spate a casei.

Adresându-se cozii lui agitate, ea spuse:

— Nu-i corect, să știi. Și nu am nici măcar o urmă de durere de cap, care să mă țină acasă, cu tine. Tu crezi, Toby, că m-aș putea preface că sunt convinsă că astăzi

nu vor fi lecții, fiindcă mama și tatăl copiilor s-au întors atât de recent acasă?

Toby nu răspunse, dar ieși prompt pe ușă, când ea i-o deschise.

Și atunci, ea se mânie. *Era într-adevăr o zi frumoasă. Pe cerul albastru abia dacă se*

vedea vreun nor. Auzea
apa clipocind peste
pietre, în fundul
grădinii. Aerul avea o
prospețime care, vreme
de câteva clipe, o făcu să
tremure, deși nu închise
ușa. Mai spre după-
amiază, dacă nu avea să
intervină o schimbare
radicală, probabil că ar

fi fost cald. Era genul de zi în care, în mod normal, ea ar fi făcut o plimbare lungă cu Toby.

Și chiar avea s-o facă, dacă va mai avea chef după ce se va fi înapoiat de la Bodley House. N-ar fi putut deloc să iasă afară, dacă ar fi pretextat că era bolnavă

pentru a nu se duce în
dimineața asta la conac.

De ce să nu se ducă?

Numai pentru că era
posibil să se întâlnească,
din întâmplare, cu
Viconte Rawleigh? De
ce ar trebui să-l evite?
Ea nu greșise cu nimic,
în afară de faptul de a-l
fi lăsat în seara

precedentă să intre în casa ei. Dar vizita lui o luase în așa măsură prin surprindere, încât nici măcar nu se gândise să-i refuze intrarea.

Nu intenționa să-l evite. Nici nu avea să se spânzure, dacă s-ar întâmpla să-l revadă. Sau să se îmbujoreze,

sau să se bâlbâie, sau să se poarte în orice alt mod care i-ar da lui satisfacția de a ști că o tulburase.

Încă era mânioasă – foarte mânioasă – că statutul de femeie te făcea să fii atât de slabă, îți dădea atât de puțină libertate. Era mânioasă

că lumea bărbaților
oferea femeilor un rol
atât de mic cu excepția
celui dintr-o anumită
privință. Era mânioasă
că lumea în care trăia ea
era o lume a bărbaților.
Vreme de câteva clipe
până când Toby reveni
grăbit în casă și ea
închise ușa, simți

vechiul și durerosul
sentiment de
neajutorare. Dar nu avea
gând să nutrească
sentimente atât de
negative. Prea din greu
luptase să-și obțină
liniștea, ca s-o lase să-i
fie spulberată de un
libertin arogant și lipsit
de inimă, care își

închipuia că, dacă ea îi zâmbise de două ori, avea să-i zâmbească și a treia oară, în timp ce el s-ar urca în patul ei, ca să-și facă plăcerile cu ea.

— Toby, spuse, în vreme ce se apuca să facă focul în bucătărie, ca să pună la fiert ibricul pentru ceaiul de

dimineață, ar fi trebuit
să-mi iau o cățelușă.
Poate că ea nu ar fi
considerat ca de la sine
înțeles că scaunul cel
mai comod din casă
trebuie să fi fost
conceput exclusiv
pentru folosința ei. De
câte ori ți-am spus că *nu*
ai voie să sari pe

balansoarul meu?

Încovrigându-se într-o poziție confortabilă pe perna brodată ce acoperea șezutul balansoarului, Toby se uită la ea gâfâind și dând din coadă, încântat de atenția care i se acorda. Rămase acolo unde se afla.

Catherine hotărî ca după micul dejun să se ducă la Bodley House, să le predea copiilor lecțiile, întocmai cum făcea întotdeauna. Iar după-amiaza avea să-l scoată pe Toby la o plimbare îndelungată. Avea să se poarte exact de ca și cum conac nu s-

ar fi aflat nici un oaspete. Doar *nu* avea să înceapă să se ascundă sau să se strecoare pe furiș, de teamă că s-ar fi putut întâlni față-n față cu el, după fiecare colț.

— Și așa rămâne, Toby, zise ea cu hotărâre, scuturându-și praful de cărbuni de pe

mâini, în timp ce focul
prindea putere.

Toby dădu din coadă,
în semn de încuviințare.

Viconteles Rawleigh
ieșise la a plimbare
călare împreună cu
domnul și doamna

Adams, cu Sir Clayton și Lady Baird, cu Lordul Pelham, cu domnișoara Veronica Lipton, și cu domnișoara Ellen Hudson. Porniseră pe drumul care se îndrepta spre nord, peste coline unduitoare, de unde puteau să-și desfete ochii cu câteva priveliști

impresionante. Era o zi superbă pentru un început de primăvară, chiar dacă aerul era puțin tăios.

Dar în vreme ce se înapoia spre casă, viconte se simțea, neîndoielnic indispus. Cumnata lui potrivise lucrurile în așa fel, încât

nu numai că, pe mai toată durata drumului, el călărise alături de domnișoara Hudson – la asta se așteptase și se resemnase să accepte situația, dar mai și fusese despărțit de restul grupului printr-o distanță apreciabilă. Nu știa prea bine cum

reuşise ea să se descurce
– Clarissa putea fi foarte
vicleană când îşi punea
în minte să-şi atingă un
anumit scop.

Oare Clarissa se
aştepta ca el să dispară
din vedere, retrăgându-
se cu sora ei în spatele
vreunei movile, ca s-o
sărute zdravăn şi astfel

s-o compromită într-atât încât să fie obligat să-i ceară mâna, ba chair să dea fuga, înapoi la Londra, ca să obțină o aprobare specială? El nu avea nici o intenție să se lase păcălit sau chiar numai îmboldit către căsătorie, mai ales cu o persoană total insipidă,

cum era Ellen Hudson.
Ceea ce nu însemna că
ar fi antipatizat-o pe fată
sau că i-ar fi dorit răul,
și poate chiar că nu era
frumos din partea lui s-o
socotească insipidă. Fără
îndoială că s-ar fi
potrivit foarte bine cu
un gentleman care să
nu-i inspire o admirație

îmbinată cu teamă, de natură s-o facă să devină incoerentă. Din nefericire, se părea că el însuși avea tocmai astfel de efect asupra fetei.

Pe când își conduceau caii, în sfârșit, în grajd, se întrebă oare ce avea Clarissa în minte

privitor la restul
dimineții. Un plăcut
tete-â-tete pentru el și
domnișoara Hudson, în
camera de zi, în vreme
ce ceilalți oaspeți erau
solicitați să
îndeplinească treburi
misterioase care aveau
să-i îndepărteze,
lăsându-le cale liberă

celor doi? O rugămintă
ca el s-o însoțească pe
domnișoara Hudson în
sat, ca să cumpere vreun
obiect absolut necesar,
ca de exemplu o bucată
de panglică? Putea fi
foarte sigur că,
indiferent ce-ar fi fost,
ceva avea să fie.

Se apropie de Daphne

și îi adresa o privire pe care spera ca ea s-o considere suficient de rugătoare. Evident, așa se și întâmplă. Ochii ei trecură de la el la domnișoara Hudson, apoi ea zâmbi cu înțelegere și poate chiar cu compasiune. Îi făcu cu ochiul.

— Rex, spuse Daphne cu glas tare și plin de voioșie petrecându-și brațul pe sub al lui de îndată ce descălecară, le-am făgăduit nepotului și nepoatei mele că, dacă mă voi înapoia la timp după plimbarea noastră călare, voi asista la lecțiile de muzică. Vino cu

mine. În definitiv, ești singurul lor unchi. Bineînțeles, fără a-l socoti pe Clayton, care le este unchi prin alianță. Dar Clayton s-a angajat să joace biliard cu Nathaniel.

— Ai grijă să le lauzi eforturile, interveni Claude, zâmbind puțin

ironic. Nu mai departe decât ieri, Will dădea de înțeles că a cânta la pian nu este o ocupație bărbătească. Cu toate acestea, Clarissa insistă că asta desăvârșește educația unui gentleman. Încurajează-l să-și asculte mama, da?

Lordul Rawleigh îi

oferi brațul surorii sale
și, împreună cu ea, se
îndepărtă cu pași
hotărâți. Totuși nu era
foarte sigur că nu
schimbase pe dracul cu
mumă-sa. Doamna
Catherine Winters era
aceea care le dădea
copiilor lecții de muzică,
nu-i așa? În sinea lui

tresări. Deocamdată nu avea nici o dorință arzătoare s-o întâlnească din nou. Dar se părea că tocmai asta avea să se întâmple, doar dacă nu cumva lecțiile de muzică luaseră deja sfârșit.

Pentru scurt timp, în seara trecută se gândise chiar să poruncească să i

se facă bagajele și să
plece în această
dimineață. Ar fi putut să
se înapoieze la Stratton
pentru câteva
săptămâni, și apoi să se
ducă la Londra. Dar
viața nu era niciodată
atât de simplă.
Acceptase invitația pe
care i-o făcuse Clanssa.

Ar fi fost o dovadă de impolitețe dacă ar fi plecat aproape înainte să fi sosit, mai ales că era posibil ca Eden și Nat să decidă să plece o dată cu el.

Eden și Nat! După întoarcerea lui, în seara precedentă, îl tachinaseră fără milă.

Bineînțeles că îi ghiciseră scopul, atunci când declarase că iese seara pentru a lua puțin aer. Și totuși durata scurtă a absenței lui le arătase că el înregistrase un eșec. Bănuia că avea să fie nevoit să trăiască mult timp cu acea rușine.

Și acum se părea că
era pe cale s-o
întâlnească din nou.
Atât de curând. Dar
poate că era preferabil
așa. Dacă avea să mai
rămână câteva
săptămâni la Bodley, nu
ar fi fost posibil s-o evite
cu totul. Mai bine să
termine acum cu cea

dintâi reîntâlnire. Ar putea s-o convingă că seara precedentă fusese un incident cu totul neînsemnat din viața lui.

Se îndoia că în noaptea trecută reușise să doarmă o oră.

— Sărmane Rex, spuse sora lui, râzând și strângându-i brațul. Îmi

dau seama că, în unele
privințe, trebuie să fie
groaznic să fi moștenit
titlul, domeniile și
averea, și să fii neînsurat
și frumos. Bănuiesc că
asta nu înseamnă că ți-
ar fi cât de cât mai ușor,
dacă ai avea înfățișarea
celui mai urât bulldog.
Pentru oricine înrudit

cu o femeie necăsătorită
și având între
șaisprezece și treizeci de
ani, tu reprezinți o
partidă matrimonială
irezistibilă. Dar, dacă
Clarissa ar avea cât de
cât o judecată sănătoasă,
și-ar da seama că
împerecherea pe care o
dorește este absolut

imposibilă. În ciuda
sezonului monden de
anul trecut, Ellen n-a
căpătat deloc un
adevărat lustru
orășenesc. Deși este,
desigur, o fată plăcută.
Și drăguță.

— Îți mulțumesc că
m-ai salvat, spuse el pe
un ton sec. Și îndrăznesc

să adaug că, în sinea ei,
te binecuvântează și
domnișoara Hudson. Se
uită la mine ca și cum s-
ar aștepta ca, în orice
clipă, eu s-o ridic cu o
mână și s-o devorez.
Oare ce am făcut noi,
Daphne, ca să o
merităm pe Clarissa în
chip de cumnată? Cred

că trebuie să fi fost
nebun când i-am
acceptat invitația. Știam
ce mi se pregătea.

— Dar e foarte plăcut
să fim toți trei
împreună, în acelaș loc,
zise ea, strângându-i iar
brațul. Așa ceva se
întâmplă extrem de rar.
Toți locuim departe unii

de alții. Deși am o căsnicie fericită, mi-e dor de tine și de Claude. Tot îmi mai duci dorul Horatiei Eckert?

— Niciodată nu i-am *dus dorul*, replică el, încleștându-și maxilarele. M-am îndrăgostit nebunește în scurtul interval dintre

războiul din peninsulă și Waterloo, m-am logodit cu o grabă indecentă și s-ar fi putut foarte bine să ajung să regret asta. A fost mai bine că s-a îndrăgostit și ea – după plecarea mea la Bruxelles – de altcineva.

— De un seducător și vânător de zestre cu

multă experiență, preciză ea. Tipul este renumit pentru felul în care vânează fete tinere și nepricepute, mai ales atunci când ele au tați bogați. Ba chiar a nenorocit câteva nevinovate. Din fericire, încă nu și-a atins scopul de a cuceri o mireasă

înstărită. Mă mir că până acum nimeni nu i-a vârat un glonț între ochi. Nu fi prea aspru cu Horația, Rex. Era foarte tânără și foarte ușor de impresionat. Iar tu plecaseși la război. Și, până la urmă, din toate astea n-a ieșit nimic.

— Poate, spuse el

printre dinți, pentru că mărimea averii ei fusese mult exagerată. Eu am ieșit din toată povestea asta, Daphne, și ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai mai aminti de ea.

— Dar aici există o contradicție, ripostă ea. Nu ți-ar fi atât de neplăcut să discuți

despre chestiunea asta,
dacă ea te-ar fi lăsat atât
de nevătămat pe cât
susții tu întotdeauna.

— Nici unui bărbat
nu-i place să i se
reamintească umilința la
care l-a supus o femeie,
spuse el, cu o tresărire
lăuntrică provocată de
amintirile din seara

precedentă. Ea a rupt
legătura noastră,
Daphne. Asta m-a făcut
să par oarecum... ei
bine, nedorit.

— Nedorit? Tu? Ea
izbucni iar în râs. Rex,
te-ai privit în oglindă în
ultima vreme?

Dar el nu se simțea
dispus să continue acea

conversație. Prin
glasvandul sălii de
muzică, auzea acorduri
muzicale. Ușile fuseseră
puțin întredeschise
pentru a lăsa să
pătrundă aerul proaspăt
al primăverii. Cineva
făcea game. Așadar,
lecția de muzică era încă
în plină desfășurare. La

dracu'!

— Ah! exclamă sora lui. Nu am ajuns prea târziu.

Vreme de un minut sau două, ocupanții încăperii nu fură conștienți de prezența lor. Toți trei stăteau cu spatele spre glasvand. Juliana ședea într-un

fotoliu, scriind în ceva ce părea să fie un caiet de teorie. William se afla la pian exersând game. Doamna Winters stătea în picioare, în spatele lui.

Pudica, puritana lui văduvă, care în realitate era o ispititoare și o ipocrită! Nu-și amintea

să se mai fi înșelat vreodată atât de mult în privința unei femei. Nu se simțea deloc într-o dispoziție prea amabilă față de ea.

Niciodată nu cunoscuse vreo femeie care să cultive în asemenea măsură simplitatea. Părul ei,

neted și strălucind auriu în lumina ce pătrundea prin ferestre, îi era prins la spate, în obișnuitul ei coc. Astăzi nu purta boneta, ca în seara trecută. Rochia ei de lână era la fel de albastră ca cerul de afară și era croită drept, cu talie înaltă. Nu avea absolut

nici o garnitură. Mânecele erau lungi. Ar fi putut să parieze că avea decolteul la baza gâtului. Dar stofa de lână se mula ispititor pe trupul ei.

Era o rochie care i se potrivea – simplă și în aparență modestă, și totuși concepută pentru

a-ți provoca imaginația
să-și închipuie trupul
feminin pe care îl
ascundea. Se întrebă câți
membri ai micii
nobilimi locale
înnebunise ea în ultimii
câțiva ani. O contemplă,
îngustându-și ochii.

Se întrebă dacă ea se
uita vreodată peste

umăr, privindu-se într-o oglindă, ca să vadă ce lucruri interesante făcea lâna pentru posteriorul ei. Ba chiar lucruri și mai interesante, atunci când ea se apleca peste umărul lui Will. Atât indignarea, cât și temperatura lui făcură un salt în sus.

— Foarte frumos, William, spuse ea, când gama ajunse de bine, de rău la capăt. Acum cânți mult mai fluent. Dar încearcă să ții minte folosirea corectă a degetelor. Vei constata că gama se va desfășura mult mai lin dacă nu vei duce lipsă de degete în

momentele cruciale.

— Mătușă Daphne!
exclamă Juliana cu
voioșie, observându-i în
cele din urmă și sărind
în picioare. Unchiule
Rex! Ai venit să mă
asculți?

— Sigur că da, spuse
Daphne. Și să-l auzim și
pe Will. Am făgăduit,

nu-i așa? Și unchiul vostru a insistat să mă însoțească.

Deocamdată, Viconteles Rawleigh nu putea să ia parte la conversație. Will sărise la rândul lui în picioare, cu toată exuberanța unui condamnat evadat. Iar doamna Winters se

uitase cu asprime în
spatele ei și îi întâlneau
ochii.

Ea nu-și feri privirea,
așa cum se așteptase el.
Nici nu se înroși la față.
Își ținu ochii neclintiți,
îndreptați spre ai lui, și
bărbia păru să i se înalțe
cu vreun centimetru. El
aproape că se făcu de

rușine, îngăduind
propriilor *săi* ochi să se
desprindă de *ai ei*, dar
izbuti totuși să strângă
din buze și se sili să se
uite la ea cu o
dezinvoltură voită. Se
părea că ea era alcătuită
dintr-un material dur.
Iar el trebuia să
recunoască în sinea lui

că, după o dimineață petrecută în compania lui Ellen Hudson, ea era reconfortantă.

Decolteul rochiei sale *era* într-adevăr la baza gâtului într-un fel, îi accentua forma încântătoare a pieptului. Așa cum desigur, era conceput să facă. Femeia

era, evident, o maestră
în arta ispitirii.
Viconteale înălță o
sprânceană.

— Doamnă Winters,
spunea Daphne, ce
dovadă deplorabilă de
impolitețe din partea
noastră, să dăm buzna
așa, peste lecția
dumneavoastră,

tulburând-o.

Intenționam să ne
strecurăm și să ascultăm
fără a fi descoperiți, nu-i
așa, Rex?

— Ca niște hoți în
noapte, zise el,
amintindu-și cum se
apropiase de casa ei prin
poarta tainică, în seara
precedentă.

— Copiii au nevoie să fie apreciați, chiar și cu prețul de a pierde câtva timp din durata lecției replică doamna Winters, zâmbind. Dar își mutase privirea de la ochii lui spre Daphne, astfel că nu putea fi acuzată că i-ar fi zâmbit lui. Să înțeleg că ați venit,

realmente, pentru a
aprecia? În dimineața
aceasta William s-a
descurcat deosebit de
bine cu gamele lui. Este
prima oară când le-a
executat de la un capăt
la altul, fără să se
oprească. Mă bucur
mult că vă aflați aici, ca
să fiți martori ai

succesului său.

Pieptul lui Will se umflă cu mândrie.

— Vreau să cânt ceva! se rugă Juliana. Pot cânta Bach, mătușă Daphne. Ascultă-mă!

— Cred, Julie, că e timpul lecției lui Will, replică Daphne.

— Fiind un

gentleman desăvârșit,
zise doamna Winters
adresându-i-se lui
Daphne, sunt sigură că
William va fi încântat
să-i cedeze Julianei locul
său la pian.

Își încheie vorba
râzând. Și arăta uimitor
de frumoasă. Vicontele
își dădu seama că, până

atunci, n-o văzuse și nici
n-o auzise râzând. În
puținele ocazii în care se
întâlniseră, avusese
înfățișarea unei femei cu
o demnitate temperată.
O provocare foarte
ponderată și foarte
subtilă. Se întrebă dacă
râsul ei nu îi era cumva
destinat lui, pentru a-l

tulbura până, în
străfundul ființei sale.
Dacă era așa, dăduse
greș în mod lamentabil.
Tot ce simțea el nu era
nimic altceva decât o
extrem de ușoară
înfiorare. Încă nu-i
trecuse supărarea
pentru felul în care, în
seara din ajun, îl făcuse

să pară un prost și pentru faptul că, în dimineața aceasta, nu-l întâmpinase cu o față îmbujorată de rușine.

Fură nevoiți să stea și să asculte cum Juliana îl ucidea pe Bach, gonind peste pasajele pe care le știa bine și poticnindu-se în părțile mai dificile.

A spune că nu avea nici o aptitudine reală pentru muzică ar fi însemnat să fii foarte blând cu ea.

Dar când termină, Daphne scoase exclamații de încântare și bătu din palme. Iar viconte se pomeni înclinând din cap și

încredințând-o pe fetiță
că promitea. Mai
sinceră, doamna
Winters o lăudă pe
copilă pentru eforturile
ei și pentru silința cu
care muncise să învețe
unele dintre părțile mai
dificile.

— Iar acelea sunt,
părțile asupra cărora ar

trebui să zăbovești și de
care să te bucuri, zise
ea, cu un tact desăvârșit.
Ce păcat, să treci peste
ele în goană, făcându-le
să se termine prea
repede! Celelalte pasaje
îți reușesc și ele destul
de bine. Nu-ți trebuie
decât mai mult timp și
exercițiu. Chiar și cel

mai experimentat
pianist concertant are
întotdeauna nevoie, de
asta.

Se pricepea să se
poarte cu copiii,
recunoscuse el. Se pomeni
întrebându-se cât timp
o fi fost ea căsătorită cu
răposatul domn
Winters. Oare durata

căsnicieii fusese prea scurtă, sau pur și simplu ea era sterilă? De fapt, poate că vina fusese a lui Winters, nu a ei.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, spunea Daphne. Dar îmi dau seama că v-ar fi greu să-i siliți să se reîntoarcă la lucru. Să vă facem

serviciul de a-i duce noi,
în locul dumneavoastră,
în camera copiilor? Într-o
zi atât de frumoasă,
veți aprecia, fără
îndoială, posibilitatea de
a pleca puțin mai
devreme.

Will se uita pe rând la
cele două femei, fără a-și
ascunde speranța din

ochi. Peste câteva secunde, la semnalul unei înclinări a capului, din partea profesoarei de muzică, ieșea din încăpere fugind cât îl țineau picioarele.

— Vă multumesc, spuse Catherine Winters. Întotdeauna fur pentru mine o

jumătate de oră, după ce se termină lecțiile copiilor. A fost sugestia domnului Adams. Astăzi voi putea să-mi acord treizeci și cinci de minute.

Juliana o apucă pe Daphne de mână și trase de ea, nerăbdătoare să-și urmeze fratele înainte ca

cinema să poată hotărî să
se continue, totuși,
lecția de muzică.
Daphne se uită
întrebător la fratele ei.

— Voi veni și eu după
voi peste o clipă, spuse
el.

Ea dădu din cap
aprobator și plecă
împreună cu fetița. El

rămase singur cu Catherine Winters, care, cu trupul drept și bărbia ridicată, stătea în picioare lângă pian, uitându-se cu asprime la el.

De fapt, pentru ce dracu' făcuse el asta? De ce nu folosise prilejul de a fugi, atunci când i se

oferise pe o tavă de aur?

Ea îl sfida. Asta era ceea ce făcea. Nu se purta cu modestia îndurerată la care s-ar fi așteptat el din partea unei femei virtuoase, căreia, chiar în seara precedentă și în propria-i casa, i se făcuse o propunere foarte

necuviincioasă.

Încleștându-și mâinile la spate, se îndreptă cu pași mari spre ea.

— Camerele pentru copii nu sunt locul meu preferat, zise el. Nu-mi place să se cațere cineva pe mine, dacă vă mai amintiți. Și nici restul casei nu este deosebit de

atrăgător. Ați observat,
presupun, că, din partea
mea, se așteaptă să-i fac
curte unei tinere pe care
eu nu doresc s-o curtez.
Vă voi asculta cum
cântați, doamnă
Winters. Vă rog să
continuați, întocmai ca
și cum eu nu m-aș afla
aici.

Aproape că putea să vadă cuvintele furioase și pline de indignare ce se formau în mintea ei, înșiruindu-se să-i scape de pe buze. Acestea tresăriră, dar nu se întredeschiseră. El le privi cu atenție. Buze catifelte, create anume pentru a fi sărutate, care

aveau să se veștejească foarte curând din lipsă de folosire, dacă tot ce intenționa ea să facă în relațiile cu domnii se rezuma la a-i respinge.

Dar ea nu rostea nici o vorbă. Dacă scânteile ce fulgerau din ochii ei ar fi fost pumnale, el ar fi zăcut deja mort pe

podea, decise vicontele. Dar nu erau pumnale, așa că el continua să stea în picioare, cât se poate de viu, în timp ce ea se răsuci în loc și, așezându-se pe bancheta pianului, se liniști și începu să cânte.

Un material dur, într-adevăr. El sperase măcar

ca ea să iasă ca un vârtej
pe uşile cu geamuri şi să
plece acasă fără plăcerea
de a cânta la pian, pe
care şi-o îngăduia de
obicei. Ba chiar se
gândise să-şi ofere
serviciile ca însoţitor,
dar îşi dăduse seama că
aşa ceva n-ar fi fost
înţelept din partea lui.

Cu două seri în urmă,
în salonul lui Claude, ea
cântase bine. Cu
competență și chiar cu
un oarecare talent
înnăscut. Acum,
Viconte Rawleigh își
țuguie buzele în timp ce
ea începu să
interpreteze ceva de
Mozart, goni peste note

cam în felul în care
făcuse Juliana, se
poticni, execută un
oribil dezacord și se
opri.

— Nu, bombăni ea,
adresându-se clapelor de
fildeș. Nu, nu-mi vei
face așa ceva. N-o vei
face. Tu ai fost aceea
care a greșit în

întregime.

Clapele care o supăraseră – sau, mai degrabă, clapa, căci ea folosisese forma de singular – nu răspunseră nimic. El păși ceva mai aproape, rămânând în câmpul ei vizual. Mai că se amuza din nou.

Dar se părea că ea

vorbise serios când
rostise ultimele cuvinte.
Reîncepu să cante, de
astă dată corect și fără
nici un cusur... și, după
un minut sau două, cu
un apreciabil talent și cu
simțire. Închise ochii și
își împinse capul
înainte, ca și cum ar fi
fost pierdută în muzică.

Iar el vedea bine că nu juca teatru.

Înțelegea, de asemenea, de ce nu cântase ea așa în salon. Le-ar fi eclipsat pe celelalte doamne. Ar fi atras asupra ei atenția tuturor și ar fi făcut să înceteze orice conversație. A cânta în

felul acesta n-ar fi fost un mod convenabil de a se purta în societate, și niciunul înțelept – Clarissa, bănuia el, ar fi fost necăjită, ca să nu spună mai mult.

După ce termină, ea rămase cu ochii închiși și cu capul înclinat. Cine era ea de fapt? se întrebă

el pe neașteptate. Locuia într-o căsută mică, de țară, în care nu se afla nici un instrument, și era totuși în stare să cânte așa? Ce se întâmplase, de coborâse pe scara socială? Cine fusese domnul Winters? Pentru ce se mutase ea, după moartea lui, într-

un loc străin ei, ca să trăiască printre străini? Doamna Winters era un fel de mister.

— Aveți talent, spuse, dându-și seama, chiar în timp ce rostea cuvintele, că acestea erau de fapt o subestimare.

Capul ei se ridică, și el înțelese că ea revenise

în sala de muzică a lui Claude... împreună cu el.

— Vă mulțumesc,
zise ea cu răceală.

— Mă întreb... spuse
el, în timp ce degetul ei
ștergea de praf o clapă
care nu avea nevoie să
fie ștersă.

Crezu că ea avea să
cânte din nou, fără să-i

pună întrebarea firească. Degetele ei se desfăcură deasupra clapelor, dar ea își înălță privirea spre el, cu o expresie impasibilă. Atâta doar că maxilarele păreau să-i fie iar încleștate. Aha, era mânioasă! Foarte bine!

— Vă întrebați de ce am refuzat o ofertă atât

de măgulitoare și de
avantajoasă ca aceea pe
care mi-ați făcut-o
aseară? replică ea.
Presupun că nu sunteți
deseori respins, nu-i
așa? Aveți foarte multe
merite ca persoană, cât
și avere. Poate că aceia
dintre noi care posedăm
mult mai puține lucruri

valoroase decât
Înălțimea voastră
preferăm să le păstrăm
pe cele pe care le avem.

— Ce plictisitoare
trebuie să fie viața pe
care o duceți, doamnă
Winters, spuse el. Îi
plăcea s-o vadă
mânioasă.

— Este viața mea,

ripostă ea. Dacă am preferat s-o fac plictisitoare, asta mă privește doar pe mine. Ceea ce nu înseamnă că *este* plictisitoare.

— Îndrăznesc să spun că vă amuzați fiind provocatoare. Privirea lui coborî fără grabă de-a lungul trupului ei, scos

foarte ispititor în
evidență de stofa de lână
a rochiei, cum stătea ea
pe banchetă, puțin
aplecată înainte,
deasupra clapelor. Vă
place să faceți invitații
cu ochii și cu trupul
dumneavoastră, pentru
ca apoi să trântiți ușa în
nasul celor care sunt

suficient de ușor de
amăgit încât să le
accepte?

Maxilarul ei se
încleștă, și ochii
reîncepură să arunce
scântei.

— Nu v-am făcut nici
o invitație, Înălțimea
voastră, spuse ea. Dacă
vă referiți la o reverență

și la două zâmbete, unul
atunci când ați trecut
prin fața casei mele, la
sosire, și altul în această
casă, acum două seri, la
cină, poate că e necesar
să vă reamintesc că aveți
un frate geamăn pe care
eu îl cunosc foarte bine.

Drace! Vreme de
câteva clipe se uită fix la

ea, uluit. Îl confundase
cu *Claude*? Era o
explicație, atât de
credibilă, încât nu
înțelegea cum de nu se
gândise el însuși la ea.

— M-ați luat drept
Claude? întrebă.

— Da, zise ea,
privindu-l oarecum
triumfătoare. Doar o

clipă. Până când mi-am
amintit că domnul
Adams este un
gentleman politicos și
amabil.

Sprâncenele lui
zvâcniră în sus.

— Pe Dumnezeuul
meu, o lovitură în plin!
exclamă el. Aveți o
limbă ascuțită, doamnă.

Se pare că vă datorez
scuze... din nou.

— Da, vă mulțumesc,
spuse ea.

În clipa aceea, tocmai
când el se gândea să se
retragă, făcându-i o
plecăciune și ducându-
se să-și lăngă rana
acestei noi umiliri, ușa
se deschise și Clarissa

intră în încăperea cu pași
maestuoși.

CAPITOLUL 5

Tot ce reușise s-o susțină fusese hotărârea ei de a nu se arăta descumpănită. De a nu se înroși la față. De a nu părea stânjenită. De a nu-și coborî ochii sub privirile lui. De a nu-l lăsa să aibă ultimul

cuvânt.

Nimic din cele ce se petrecuseră nu fusese din vina ei. Trebuia să creadă asta. Ea nu făcuse nici o invitație, iar el ar fi trebuit să-și dea seama că, la început, ea îl confundase cu domnul Adams. Cu siguranță nu era prima dată când se

întâmplase așa ceva.

Se speriasc când începuse să cânte la pian și constatare că toate degetele îi erau stângace și că în creier îi zbârnâiau tot felul de gânduri care nu aveau nimic de-a face cu muzica. Cu un efort de voință, se concentrase și

cântase mai bine ca de obicei. De fapt, de cum începuse să cânte, uitase totul în afară de muzică.

După aceea se descurcase destul de bine, credea ea. Chiar și așa, simți o imensă ușurare în clipa în care se deschise ușa. Atâta doar că nou-venita era

doamna Adams, care se opri brusc în loc și se uită, cu ochi pătrunzători de la unul la altul. Era evident că n-o încânta deloc ce vedea. Catherine își dădea seama că nu se cădea să fie singură cu Viconteles Rawleigh. Dar nici de data asta *nu era vina ei*.

— Doamnă Winters.

Tonul era ca de gheață – acela al stăpânei către servitoare. Credeam că folosiți timpul acesta pentru a le preda copiilor mei lecții de muzică?!

De parcă ar fi plătit-o cu o avere ca să facă asta, gândi Catherine.

— Lectiile lor s-au terminat, doamnă, spuse cu glas tare. Nu avea de gând să adauge alte detalii pentru a încerca să se dezvinovățească de eventuala crimă de care era bănuită. Întotdeauna o trata pe doamna Adams cu un respect curtenitor, dar niciodată

nu se umilea în fața ei. Niciodată nu avea să fie slugarnică, așa cum era reverendul Lovering. E drept însă că mijloacele lui de trai depindeau de ocrotirea doamnei Adams.

— Daphne și cu mine i-am deranjat cu puțin înainte de a termina,

Clarissa, interveni
Lordul Rawleigh, pe un
ton extrem de arogant și
plictisit. Ne-au cântat
piesele pregătite de ei
pentru petrecere – cel
puțin, Juliana a făcut-o.
Nu sunt sigur dacă
William are deja o astfel
de piesă, sau dacă o va
avea vreodată. Daphne a

urcat cu ei în camera copiilor. Eu am rămas să discut despre vreme cu doamna Winters. Dar a fost foarte urât din partea mea. Cred că Claude a încurajat-o să cânte puțin la pian după ce termină lecțiile. Eu am tulburat acest aranjament. Scuzele

mele, doamnă, spuse el,
adresându-i lui
Catherine o plecăciune
elegantă.

Catherine, văzu
sclipirea de oțel din
ochii doamnei Adams,
deși aceasta zâmbi cu
amabilitate și își luă de
braț cumnatul.

— Sunt convinsă că

doamna Winters este
încântată de atenția pe
care i-o acorzi,
Rawleigh, zise ea. Ellen
dorește să vadă noii
cațeluși, din clădirea
grajdului. Cei mai mulți
dintre ceilalți bărbați
sunt ocupați în sala de
biliard, iar mie nu-mi
place să mă plimb

singură printre grăjdari.
Vrei să o însoțești tu?

— Va fi o plăcere
pentru mine, Clanssa,
răspunse el, cu o
crispare a buzelor,
despre care Catherine
nu ar fi putut spune
dacă era expresia unui
amuzament sau a
iritării. Dar își amintea

că, doar cu puțin timp în urmă, el îi declarase că i se cerea să curteze o persoană căreia el nu avea chef să-i facă vreodată curte.

Foarte bine. Se bucura că el era silit să facă ceva împotriva voinței lui. Lasă-l să guste sentimentul de a fi

prins în cursă și
neajutorat.

— Bună ziua, doamnă
Winters, îi spuse
doamna Adams,
concediind-o printr-o
grațioasă înclinare a
capului.

— Vă lăsăm să vă
vedeți de pian, doamnă,
zise Lordul Rawleigh,

făcându-i o nouă
plecăciune – și
învăluind-o într-o
privire care o cuprinse
din creștetul capului
până la talpa pantofilor,
după care se întoarse cu
spatele și părăsi
încăperea.

Era cu neputință să
continue să cânte.

Mâinile îi tremurau, și
inima îi bătea cu putere,
ca și cum ar fi fost
prinsă asupra unei fapte
de o înspăimântătoare
nechibzuință. Îi
displăcea profund faptul
că tocmai el îi provocase
acel sentiment. Și că o
făcuse pe doamna
Adams să devină

bănuitoare. El putea să
plece în următoarele
câteva săptămâni. Ea
trebuia să continue să
trăiască aici. Dar, când
se ridică în picioare, își
încheie nasturii
pelerinei și își legă sub
bărbie panglicile
bonetei, nu mai era
chiar așa de supărată.

Cel puțin îl revăzuse după seara din ajun. Mai mult decât atât, vorbise cu el. Acum se terminase cu acea primă întâlnire dificilă de după jena și umilința din seara precedentă.

De acum încolo, situația avea să fie mai ușoară.

*Ce plictisitoare
trebuie să fie viața pe
care o duceți, doamnă
Winters.*

Îi auzea din nou
glasul, plictisit, insolent,
spunându-i cum era
viața ei. Ca și cum ar fi
știut. Sau de parcă și-ar
fi închipuit că știa. Nu
știa nimic despre ea. Și

lucrurile așa aveau să rămână.

Iesi grăbită pe ușile cu geamuri și, curând după aceea, mergea pe alee, îndreptându-se spre sat și spre casa ei.

Cum îndrăznea el să-și ia dreptul de a-i judeca viața?!

Știa el ceva despre

viața ei? Despre luptele ei și despre durerea și suferințele ei sufletești? Despre chinurile ei? Toate numai pentru a obține liniștea vieții pe care o ducea acum? Și plictiseala ei.

Fusese o plictiseală câștigată cu greu.

O plictiseală

preferabilă față de ceea ce se întâmplase înainte.

Cu toate acestea, el i-o aruncase în față ca pe o acuzație.

Cu dispret. *Ce plictisitoare trebuie să fie viața pe care o duceți, doamnă Winters.*

Cu hotărâre, ea își îndreptă gândurile spre

casă – prețioasa ei
căsuță – și spre Toby,
care cu siguranță
exploda de energie după
o dimineață de
singuratate. În după-
amiaza asta avea să-l ia
la o plimbare lungă.
Poate că viața pe care o
ducea era plictisitoare,
dar era a ei, așa cum îi

spusese și lui, și avea să
și-o continue.

Și ar fi fost
recunoscătoare dacă
avea să fie doar
plictisitoare.

El își petrecuse restul
dimineții stricând

plăcerea vizitei lui Ellen Hudson la căței. Nu pentru că ar fi avut o asemenea intenție. O însoțise la grajduri și rămăsese ceva mai în spate, în timp ce ea se apleca deasupra cățelușilor, luându-i unul câte unul, și alintându-i, și

gângurindu-le. Dar
simțise jena ei,
convingerea ei că el se
plictisea, că râdea de
felul în care se extazia
ea.

Erau pui de terier. Se
putea ghici ușor de unde
provenise bățăiosul
Toby.

El nu avea nimic

împotriva cățeilor.
Recunoștea chiar că erau
niște animăluțe drăguțe,
cu trupurile lor mici și
grăsuțe, cu labele scurte
și groase și cu năsucurile
cârne. Se știa deja că,
uneori, lua câte un pui
și-l ținea în palmă,
mângâindu-l cu un
deget între urechi. Însă

îl enerva faptul de a ști că, fără prezența lui, Ellen ar fi fost mult mai fericită și mai relaxată, dar că politețea îl obliga să rămână acolo, ca să-i poată alunga pe grăjdarii înfocați și cu intenții lascive și ca să-i ofere ei un braț de care să se sprijine la întoarcerea

spre casă.

Când se așezară cu toții să ia masa de prânz, simțea că, pentru o zi, îi ajungea cât suferise ca victimă a unei pețitoare. Clarissa pune la cale o plimbare pentru acea după-amiază, prea frumoasă pentru a fi irosită. Din

fericire – o foarte mare fericire, Claude nu putea să ia parte la acea plimbare, căci se simțea obligat să-i facă o vizită unui arendaș care locuia destul de departe.

Viconteles Rawleigh decise că trebuia să-și însoțească fratele.

— În ultimul timp ne

vedem extrem de rar, îi
explică el, zâmbind, unei
Clarisse vădit
dezamăgite. Dar
legătura dintre noi
continuă să fie
neobișnuit de strânsă.
Știi asta are ceva de-a
face cu faptul că suntem
gemeni.

— Chiar că a fost

înțelept din partea ta să-
i spui asta Clarissei, îi
zise fratele său mai
târziu, în vreme ce se
îndepărtau călare de
grajduri, într-o
binecuvântată
intimitate. Întotdeauna
a fost puțin geloasă pe
tine, Rex. Când te aflai
în Spania, și pe urmă în

Belgia, îmi făceam atâtea griji, încât uneori mă îmbolnăveam. Și asta părea să mi se întâmple chiar cu puțin înainte de a afla că ție ți se întâmplase într-adevăr ceva neplăcut. De exemplu, atunci când ai fost scos de pe câmpul de luptă, inconștient ca

urmare a pierderii de sânge. Eu am știut asta, ți-o jur, cu câteva luni înainte să primim acea scrisoare. Clarissa jură și acum că totul n-a fost decât o prostie.

— Am avut și eu o criză neașteptată de îngrijorare, pe când mă aflam în peninsulă, zise

vicontele. Vezi tu, treaba asta funcționează în ambele sensuri. Credeam că trebuie să i se fi întâmplat ceva copilului sau Clarissei. Asta s-a petrecut doar cu aproximativ o lună înainte de nașterea Julianei, nu-i așa?

— Accidentul meu la

vânătoare? spuse fratele
lui. Aproape în aceeași
zi. Eram încă în cârje
când s-a născut fetița.

Era plăcut să fie iar
împreună, doar ei doi.
Treaba lor cu arendașul
nu dură mult, dar
plimbarea călare fu
îndelungă. Discutară
despre orice și despre

toate, așa cum făcuseră
întotdeauna. Uneori
tăceau amândoi,
nesimțind nevoia să
vorbească. Lordul
Rawleigh își dădea
seama cât de mulțumit
era fratele său că se afla
din nou acasă. Simțea,
fără să i se spună, că
prelungitele vizite care îi

țineau iarna departe de casă erau o concesiie făcută Clarissei, dar că în niciun caz aceasta nu avea rolul cocoșului în casă. Într-un fel, cei doi, Claude și soția lui, își stabiliseră o relație pe bază de concesiie reciproce.

— Ești nervos, îi

spuse fratele său pe când
se întorceau spre casă.
Ai ceva despre care ai
vrea să vorbim?

— Nervos? Eu?
replică Vicontele
Rawleigh, oarecum
surprins. Îmi face
plăcere plimbarea. Și
vizita.

— Ai de gând să te

duci în oraş pentru
sezonul monden? îl
întrebă Claude.

Lordul Rawleigh
ridică din umeri.

— Poate. Atracţia
oraşului spre sfârşitul
primăverii este
întotdeauna puternică.
Dar s-ar putea să nu mă
duc.

— Domnisoara

Eckert va fi acolo, îi spuse Claude. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Ce înseamnă ea pentru mine? fu replica.

— Țineai foarte mult la ea, îi ripostă fratele. Tu și cu mine credeam la fel de mult în dragoste

și în romantism, Rex. Dacă nu te-ai fi înrolat în armată și n-ai fi plecat să lupți vreme de atâția ani, poate că te-ai fi căsătorit tot atât de timpuriu ca și mine. Ai fost rănit grav. Nu numai în mândrie sau numai în inima ta. Ți-au fost spulberate visurile

și idealurile, și pentru asta îmi pare rău.

Vicontelesc izbucni într-un râs destul de dur.

— M-am maturizat, Claude, îi spuse. Am învățat că dragostea și romantismul sunt pentru băieți și bărbați foarte tineri.

— Și totuși, zise Claude, eu sunt de aceeași vârstă cu tine, Rex, cu excepția a douăzeci de minute în plus sau în minus. Atunci, ceea ce simt eu pentru Clarissa nu este iubire?

— Sunt convins că este, răspunse viconteale,

chicotind și încercând să dea un ton mai ușor conversației lor. Nu mi-ar plăcea deloc să începem una dintre faimoasele noastre certuri, Claude. Sper că, realmente, am depășit vârsta aceea.

— Copley nici n-a mai vrut să se uite la

domnișoara Eckert, de
îndată ce ea a devenit
liberă să se mărite cu el?
întrebă Claude. Mă mir
că, până acum, nu l-a
provocat nimeni la duel,
ca să-i împrăștie creierii.
Ba chiar mă temeam că
ai fi putut tu să faci asta.

— La vremea
respectivă, eram prins în

altă bătaie, zise Lordul Rawleigh. În afară de asta, n-aș fi avut nici un drept. Horatia m-a dezlegat de orice obligație față de ea. Iar Copley s-a *bătut*, de fapt, în două dueluri, să știi. Și-a mutilat ambele victime.

— Ei bine, spuse

fratele său, mie mi-a părut rău pentru fată. Pe de alta parte, am urât-o pentru ce ți-a făcut. Și continuă să-ți facă.

— Vrea să mă recâștige, zise vicontele, pe un ton tăios. A avut tupeul să-mi trimită două mesaje discrete prin intermediul fratelui

ei. Presupun că, în împrejurările actuale, viața nu-i ușoară pentru ea, însă ultimul lucru de care am nevoie sau pe care îl doresc este ca ea să se smiorcăie după mine în toiul vreunei sindrofii de un soi sau altul. Nu i-aș putea oferi decât o umilire în plus.

— Ah! exclamă
Claude cu tristețe.
Așadar, nu există nici o
șansă de împăcare?

— Sfinte Doamne,
nu! protestă viconte.

— Știam, desigur,
zise fratele lui. Dar
speram. O, nu neapărat
o reconciliere. Dar o
oarecare ieșire din

impasul în care te afli.
Mă tem că ți s-ar putea
întâmpla două lucruri.

Lordul Rawleigh se
uită la el, înălțându-și
sprâncenele.

— Mă tem, spuse
Claude, că te vei căsători
la repezeală cu cineva
care nu te poate face
fericit. De exemplu, cu

Ellen. Este o fată bună,
Rex. Realmente. O
cunosc de când era
copil. Dar are nevoie de
cineva mai puțin...
neîngăduitor decât tine.

— Îți mulțumesc, zise
viconteie.

Fratele lui râse ușor.

— Cronologic, tu ești
cu zece ani mai mare

decât ea, dar, ca experiență, o depășești cu treizeci de ani.

— Nu trebuie să te temi, îi spuse Lordul Rawleigh. Nu am de gând să mă căsătoresc cu cumnata ta, nici în mod impulsiv, nici altfel. Care este cealaltă temere a ta?

— Aceea că nu te vei căsători deloc, zise Claude. Că nu vei face decât să lași să-ți sporească amărăciunea și cinismul. Ar fi mare păcat. Ai foarte mult de dăruit în ceea ce privește iubirea, chiar dacă tu nu-ți dai seama de asta.

Viconteles izbucni în răs.

— Într-adevăr, în anii care au trecut de la căsătoria ta, Claude, ne-am deplasat în direcții opuse. Eu numai semăn cu portretul pe care mi-l faci.

— Ah, dar eu sunt legat de sufletul tău,

replică fratele lui.
Pentru a te cunoaște, nu
am nevoie să fiu lângă
tine, Rex, sau să duc o
viață asemănătoare cu a
ta.

Conversația devenea
stânjenitor de personală.
Și limitată, desigur.
Fratele lui putea să-i
sondeze viața intimă

după pofta inimii, dar viconte nu avea aceeași libertate. Nu poți discuta despre căsnicia unui frate, chiar dacă acesta îți este geamăn identic. Lordul Rawleigh se bucură la apariția unei devieri.

Mergeau pe o scurtătură care străbătea

o pajiște întinsă. Același lucru îl făcea și altcineva. La început, se păru că era doar un câine mic, care alerga nebunește spre ei, lătrând cu furie și aparent dornic să fie ucis, căci cei doi cai erau uriași în comparație cu

dimensiunile lui. Dar înțeleptul câine nu se apropie prea mult. Se mulțumi să țopăie la o distanță care îi oferea siguranță, continuând să latre provocator.

Toby!

Unde era ea? Lordul Rawleigh își roti privirile în jur și o văzu

apropiindu-se dinspre un pârleaz situat în capătul cel mai îndepărtat al pajiştii. Nu se grăbea. El bănuia că ea s-ar fi retras, dacă Toby nu i-ar fi trădat prezenţa.

— A, câinele doamnei Winters! zise Claude, cu doamna Winters în

persoană nu departe în
urma lui. Zâmbi și își
scoase pălăria,
strigându-i un salut,
când ea veni mai
aproape de ei.

Era îmbrăcată cu o
pelerină de un cenușiu
cam mohorât, cu o
bonetă simplă, albastră,
asortată cu rochia pe

care o purtase în acea
dimineață. Când se
apropie, îi zâmbi și îi
făcu o reverență lui
Claude – părea să știe
fără greș care din ei era
fiecare. Câinele ei
încetase atacul și stătea
pe labele dinapoi lângă
ea, legănându-și limba și
cu urechile ridicate

drept în sus, pentru a da impresia unei atenții inteligente. Ea îl salută pe Claude întocmai cum îl salutase *pe el*, la sosirea lor la Bodley, gândi vicontelescu amărăciune. Cu o mișcare rapidă a ochilor, îl incluse în salut și pe el.

În vreme ce ea și Claude schimbau scurte remarci glumețe, iar el îi privea în tăcere, vicontele își reaminti că, de dimineață ea îl pusese la punct cu asprime și că el nu putuse să se revanșeze, pentru că îi întrerupsese Clarissa. Ar fi fost o

amantă interesantă,
gândi el cu un ușor
regret. Interesul relației
lor nu s-ar fi limitat la
pat.

Apoi ea își reluă
drumul, cu terierul
țopăind înaintea ei. El
își atinse pălăria și o
salută printr-o înclinare
a capului.

— O frumusețe, îi spuse lui Claude. Și locuiește aici de cinci ani? Parcă așa spunea cineva. Te întrebi cum o fi fost răposatul domn Winters. Oare era atât de bun, încât nu poate fi înlocuit? Sau era atât de rău, încât nu *v a* fi înlocuit?

— Sper că vei manifesta grija cuvenită ca ea să nu fie compromisă, spuse fratele lui.

Ce dracu' era asta?

— Presupun că Clarissa era convinsă că, dacă n-ar fi intrat în sala de muzică în clipa în care a făcut-o, replică

viconte pe un ton iritat, eu aş fi întins-o pe doamna Winters pe pian, cu fustele suflecate, şi aş fi încălecat-o. Recunosc că o asemenea privelişte ar fi fost puţin jenantă pentru ea.

— Nu e nevoie să fii vulgar, îl admonestă

fratele său geamăn.

— Poate că ar trebui să-i spui asta soției tale, ripostă Lordul Rawleigh.

— Ia seama, Rex! Se părea că, până la urmă, era posibil ca una dintre certurile lor să izbucnească. Nu a fost înțelept din partea ta să stai singur cu ea, chiar și

ziua în amiaza mare.
Dar nu mă refer numai
la dimineața de azi. Ai
vizitat-o aseară pe
doamna Winters?

Lordul Rawleigh îi
aruncă o privire de-a
dreptul șocată.
Tăgăduirea îi stătea pe
limbă. Dar nu are rost
să-ți minți fratele

geamăn. Nămile i se dilatară de mânie.

— Cum dracu' ai aflat de asta? A depus ea o plângere la stăpânul conacului?

— Am ochi în cap, răspunse fratele lui, și legătura aceasta cu mintea ta. Dorința ta arzătoare de a te duce să

te plimbi după ce se
întunecase, într-o seară
răcoroasă a unui început
de primăvară nu părea
tocmai sinceră. Nu voi
înghiți asta, Rex.

— Nu vei... Ce naiba?
Ce anume nu vei înghiți?
ripostă viconteale,
simțind cum furia îi
întețește bătăile inimii.

— Viața într-un sat, în caz că ai uitat, spuse fratele său cu calm – certurile lor fuseseră întotdeauna cu atât mai enervante, cu cât furia unuia din ei isca, în mod invariabil, reacția opusă a celuilalt, este imposibil să ți-o duci într-o perfectă intimitate. Nu

vreau ca ea să fie
compromisă. Este o
doamnă, Rex. O doamnă
misterioasă, de acord. A
sosit aici în urmă cu
cinci ani, Dumnezeu știe
de unde, și de atunci a
dus aici o viață liniștită
și exemplară. Nimeni nu
știe nimic despre
trecutul ei sau despre

fostul ei soț – inclusiv referitor la sentimentele ei față de el-, în afară de faptul că era un domn pe nume Winters. Dar, în toate privințele, dovedește că este o lady. Nu voi admite să fie compromisă.

— Pe dracu'! exclamă Viconteles Rawleigh, cu

glasul tremurând de
mânie. Făcând o
presupunere bazată pe
experiență aş zice,
Claude, că, de câțiva ani,
ea a împlinit, vârsta
maturității. Și prin
urmare, este liberă să-și
ia propriile decizii.

— Iar eu, făcând o
altă presupunere, replică

Claude, aş zice că aseară
ai fost respins, Rex. Te-
ai înapoiat prea
devreme, ca să fi avut
succes. Doamna Winters
este o lady. Şi nu se află
câtuşi de puţin în
împrejurări desperate.
Soţul ei trebuie s-o fi
lăsat cu o oarecare stare
materială. Şi nu a dus

lipsă de pretendenți. Se pare că toată lumea știe că, de la sosirea ei aici, i s-au făcut – iar ea a respins – cel puțin două oferte foarte respectabile... de *căsătorie*.

— Dacă este o asemenea doamnă, spuse vicontele, și dacă

tu ești atât de sigur că
m-a respins, atunci de
ce dracu' mă avertizezi
să stau deoparte,
Claude? O vrei pentru
tine însuși?

— Dacă vrei să coborî
de pe cal, îi zise fratele
său cu un calm
amenințător, ți-aș zbura
aici, pe loc, capul de pe

umeri, Rex!

— Nu-i necesar, răspunse vicontele pe un ton tăios. Măcar pentru asta vreau să-mi cer scuze. A fost o prostie să-ți spun asta tocmai ție, dintre toți oamenii. Da, m-a respins. Scurt. Ba chiar am crezut că aveam să fiu atacat de

câinele ei, dar el a părut să se răzgândească. Așa că treaba aia cu stăpânul conacului a fost cu totul inutilă.

— Atâta doar, zise Claude, că eu ți-am simțit tulburarea, Rex. Încă de când ne-am întors la Bodley. Și pe urmă, a mai fost și ideea

ta neînțeleaptă de a sta
singur cu ea în sala de
muzică, azi-dimineață,
și bănuiala la care a
ajuns Clarissa, în
consecință. Sper că, în
trufia ta, nu te-ai
împotrivit să te împaci
cu un refuz. Te previn
că, dacă o compromiți,
îți vei face din mine un

dușman pe viață.

— Se presupune că asta ar trebui să mă facă să tremur de frică? întrebă Lordul Rawleigh, uitându-se mânios și disprețuitor la fratele lui.

— Da, zise Claude. Faptul de a-ți avea cealaltă jumătate drept

dușman nu-ți va fi
comod, Rex. Las-o în
pace. Cu siguranță nu
ești într-atât de
desfrânat încât o
abstinență de câteva
săptămâni să te ucidă.
Ne ai pe Eden, pe Nat și
pe mine pentru
companie, și pe doamne
pentru distracții sociale.

Și mai e și Daphne. Mi se pare minunat că suntem toți trei împreună timp de câteva săptămâni.

— Mă voi purta cum se cuvine, făgădui Lordul Rawleigh, râzând pe înfundate, fără voia lui. Dar trebuie să recunoști, Claude, că

este al dracului de
drăguță. Nu-i genul
meu, desigur, în afară de
înfățișarea fizică. Este o
femeie virtuoasă.
Bănuiesc că își petrece
timpul cu opere de
binefacere – îi vizitează
pe bolnavi și pe bătrâni,
îi învață pe copii, și o
mie și unul de alte

lucruri, totul fără să ceară nici o răsplată. Cu alte cuvinte, o afurisită de sfântă. Nu-i deloc genul meu.

— Foarte bine, zise fratele lui pe un ton hotărât, deși nu-și putu reține chicotul prin care răspundea râsului vicontelui. Acum, poate

că ar trebui să schimbăm subiectul, ce zici?

— Știe să se poarte cu copiii, spuse Lordul Rawleigh. De ce dracu' nu i-a dăruit Winters câțiva care să fie ai ei, tu ce crezi? Crezi că e posibil să fi fost un bătrân prost și

neputincios? Sau un
desfrânat impotent? Cel
mai neînsemnat lucru pe
care îl poate face un
bărbat când își ia o
femeie de soție, este să-i
dăruiască un copil al ei,
dacă ea îi îndrăgește.
Dacă individul ar fi în
viață și s-ar afla chiar
acum în fața mea, mi-ar

părea rău să nu-i trag
una în mutră.

Domnul Adams se
uită la fratele său
geamăn cu oarecare
uimire și puțin
îngrijorat. Poate că era
înțelept din partea lui
să-și țină gura și să
schimbe subiectul, așa
cum propusese cu

câteva clipe mai înainte. Dar fratele său nu arăta nici un interes deosebit față de vreunul dintre subiectele pe care le oferea, și, în curând, amândoi se cufundară în tăcere.

Ea îl confundase cu Claude, gândea vicontele. Zâmbetele îi

fuseseră adresate lui Claude. Știind acum acest lucru, își dădea seama că surâsurile acelea nu avuseseră nici o intenție de flirt. Se simțea ca un prost. Ca un prost făcut grămadă. Și fără nici o îndurare față de Catherine Winters.

Dumnezeule,
probabil că începuse să-
și piardă farmecul. De
pe urma ei suferise doar
frustrări și umiliri.
Pusese la cale o vizită
între patru ochi cu ea, în
seara trecută, crezând că
procedase în mare taină
și cu o admirabilă
discreție. Cu toate

acestea, la înapoiere,
Nat și Eden îl
întâmpinaseră cu
comentarii obscene cu
privire la rapiditatea cu
care el își terminase
treburile. Iar Claude
știuse unde se ducea. Și
azi-dimineață, Clarissa
trăsese propriile ei
concluzii din faptul că el

zăbovise în sala de muzică după ce Daphne și copiii plecaseră de acolo.

Și totuși, el nu avea nici măcar satisfacția de a se fi bucurat de un oarecare succes.

Al naibii sat! Propria-ți viață nu-ți mai aparținea o dată ce

treceai de limitele oraşului.

Un lucru era sigur. Doamna Catherine Winters putea fi liniştită că, din partea lui, virtutea ei avea să rămână în siguranţă pe vecie. El avea să stea cât mai departe de ea cu putinţă, pe tot restul

șederii lui la Bodley.

CAPITOLUL 6

Soarele strălucea
insistent prin perdele,
revărsându-și lumina pe
patul ei. Era devreme,
știa asta, și frig dincolo
de cuverturile patului.
Dar ziua avea să fie la fel
de frumoasă ca și cea
din ajun. Și era limpede

că ea nu va mai dormi.
Se întinse și, apoi, își
ascunse iar brațele sub
pături. În ultimele nopți
nu dormise deloc prea
bine. Se hotărî să se
scoale și să facă o
plimbare matinală cu
Toby. Câțiva copii aveau
să vină mai târziu, în
cursul dimineții, pentru

o lecție de citire.

Toby apăru în dormitorul ei pe când se spăla și se îmbrăca. Dădea încet din coadă.

— N-ai decât să stai acolo și să tânjești, îi spuse ea. N-am de gând nici măcar să șoptesc cuvântul care începe cu litera *p*, până când nu

deschid ușa ca să ies,
căci, altfel, ai să țopăi,
pe lângă mine ca să nu
mă pot mișca fără să mă
împiedic de tine. Ai
răbdare!

Dar se părea că Toby
cunoștea litera *p* tot atât
de bine pe cât cunoștea
cuvântul *plimbare*.
Coada lui deveni un

pendul care se agita
nebunește, scâncea
surescitat, iar apoi
începu să ȝopăie de
nerăbdare, învârtindu-se
de jur-împrejurul lui
Catherine și făcând, din
când în când, mici pași
precipitați către scară,
ca și cum ar fi
îndemnat-o să se

grăbească. Ea izbucni în răs.

Câteva săptămâni, gândi în timp ce parcurgea ceva mai târziu strada satului, și îi zâmbi și-l salută cu mâna pe domnul Hardwick, hangiul, care mătura el însuși trotuarul din fața ușilor

sale. Nu se putea ca petrecerea de la conac să dureze mai mult decât maximum câteva săptămâni, iar una dintre ele tocmai se încheia. Cu siguranță, Viconteles Rawleigh și prietenii săi aveau să se întoarcă în oraș pentru sezonul monden. În

definitiv, erau cu toții gentlemani mondeni, și aici nu existau prea multe lucruri care să-i rețină. Era adevărat că doamna Adams încerca să forțeze o legătură între viconte și domnișoara Hudson, dar, pentru ceilalți doi domni, chiar că nu

exista nimic care să-i atragă. Nu era decât domnișoara Lipton și atâta tot.

Nu, nu exista nimic care să-i rețină. Știa că pe viconte nu-l interesa domnișoara Hudson.

Dacă ar fi putut să mai reziste câteva săptămâni – și, de fapt,

nici nu avea de ales în această problemă, nu-i așa? atunci totul avea să revină la normal, iar ea avea să fie din nou liniștită. Nu va mai trebui să se teamă de fiecare dată când scotea piciorul din casă că avea să se întâlnească nas în nas cu el

— Nu, nu pe acolo,
Toby! strigă, când
câinele porni cu
încredere pe aleea care
ducea spre Bodley. Acela
era drumul pe care îl
alegea ea întotdeauna,
părăsind aleea, printre
arbori, înainte de a
ajunge în câmpul vizual
al casei. Nu se punea

problema încălcării
proprietății particulare.
Domnului Adams îi
plăcea ca sătenii să
circule liber prin parcul
său. Exista, desigur, o
înțelegere tacită ca ei să
nu se apropie prea mult
de casă, tulburând astfel
intimitatea familiei.
Însă, în dimineața

aceasta, ea își continuă, plimbarea pe drumul de țară care era mărginit pe una din laturi de zidul acoperit de mușchi al parcului.

În ultimii cinci ani, ea își canalizase toate resursele în direcția clădirii unei vieți noi și așezate. Nu fusese ușor.

Viața ei dinainte fusese foarte diferită... Își înăbușise toate nevoile în afară de nevoia de a continua să trăiască. La început, nu dorise în mod deosebit nici măcar asta.

De-a lungul celor cinci ani nu se făcuseră simțite alte nevoi.

Avusesese companie, o ocupație, un cămin pe care îl îndrăgea. În ultimul an îl avusesese pe Toby. Nu fusese deloc tentată de cele două cereri în căsătorie care i se făcuseră, una cu trei ani în urmă, cealaltă chiar acum un an, deși îi respectase pe ambii

domni și deși oricare dintre ei s-ar fi purtat bine cu ea. Nu simțea nici o dorință să se căsătorească. Nici o *nevoie* de așa ceva.

Cu toate acestea, acum, deodată, simțea nevoi care nu o mai împovăraseră de pe vremea când fusese doar

o fetișcană. Atâta doar
că aceste nevoi erau,
desigur, cu totul
diferite. Ca fată, nu
știuse nimic despre
dorințele carnale.
Simțise numai nevoia
romantismului, a
admirației din partea
unui gentleman chipeș,
a căsătoriei. Fusesse

inocentă.

Dorințele arzătoare pe care le simțise în ultimele câteva zile o speriau. Erau de natură pur fizică. Ca s-o spună pe șleau, exprimau pofta de bărbat. De un trup bărbătesc care să-l atingă pe al ei și să-l mângâie. De trupul unui

bărbat înăuntrul
trupului ei. Pofta de a
isprăvi cu deșertăciunea
și cu singurătatea.

Noile dorințe o
alarmau, căci nu avea
amintiri plăcute despre
intimitate. Le avea
numai pe cele neplăcute.
Niciodată nu s-ar fi
așteptat să mai vrea

vreodată așa ceva.

Și nu era singură. Sau, dacă era, atunci singurătatea era prețul pe care îl plătești pentru independență, și respect față de tine însăși, și liniște sufletească. Era un preț mic pentru toate astea. Și nu singurătate era ceea ce simțea ea, ci

solitudine. Era o diferență. Solitudinea putea fi alinată prin vizite la numeroșii ei prieteni și vecini.

Dar se temea că nu va reuși să continue să se amăgească singură. Se temea că-și va da seama de propria-i singurătate. Își dădea seama de ea de

pe acum.

Și toate astea din cauza unui bărbat încrezut și insolent. Un bărbat care stătuse cu două seri în urmă în bucătăria ei, propunându-i să-i devină amantă. Un bărbat care o atrăsese, în ciuda insultei pe care

i-o adusesese. Un bărbat care ieri aproape că o compromisese și care, înainte de a fi luat de lângă ea de către doamna Adams, o cercetase cu o privire insistentă, ca și cum, în mintea lui, ar fi dezbrăcat-o.

Un bărbat pe care ea

îl dorea.

Recunoașterea
acestui fapt o îngrozi.

Și atunci, Toby, care
se zbenguise pe un câmp
din apropiere,
explorându-l, se înapoie
în goană spre alee,
lătrând cu însuflețire.
Din depărtare se
apropiau trei călăreți. La

o oră atât de matinală?
Simți o strângere de
inimă. Oare nu exista
niciun răstimp în care să
se bucure, în siguranță,
de o plimbare solitară?

De la distanță, unul
dintre călăreți ar fi
putut să fie domnul
Adams. Dar ea știa că nu
era el. În primul rând,

călărea împreună cu
domnul Gascoigne și cu
Lordul Pelham. N-avea
cum să-și schimbe
direcția, ca să nu-i
întâlnească. De o parte a
drumului pe care
mergea se afla un zid, de
cealaltă – un câmp
deschis. Și în plus,
întocmai ca în ajun,

Toby se repezea înainte,
să-i întâmpine – David
înfruntând trei Goliați,
cu o bravadă nesăbuită.

Domnul Gascoigne fu
nevoit să se străduiască
din greu pentru a-și
stăpâni calul nervos.
Între timp, îi adresă lui
Catherine un zâmbet
puțin forțat. Lordul

Pelham își scoase cu un gest larg pălăria și o salută, înclinând capul. Lordul Rawleigh se aplecă din șa și îl culese de pe jos pe terier, care îl gratifică la început cu un scheunat plin de indignare și surprindere, după care se instalează, gâfâind, cu urechile

ciulite și cu limba lăsată
în jos, de-a curmezișul
grumazului calului, în
fața vicontelui.
Capitulase foarte ușor în
confruntarea cu
dușmanul.

— Doamnă Winters,
spuse Lordul Pelham,
dumneavoastră întregiți
frumusețea acestei

dimineți. Nu știam că există o doamnă care să se scoale atât de de vreme.

— Bună dimineața, Înălțimea voastră, îi răspunse ea, făcându-i o semi reverență. Avea dinți albi frumoși, remarcă ea, și ochi foarte albaștri. Era tot

atât de frumos ca
vicontele, și în mod cert
mai fermecător. Oare de
ce putea ea să se uite la
el și să-i vorbească, fără
să simtă măcar o singură
bătaie neregulată a
inimii? Aceasta e cea
mai bună parte a zilei.

— Va trebui să-mi
schimb calul, zise

domnul Gascoigne,
chicotind în timp ce își
scotea pălăria și schița o
plecăciune în fața lui
Catherine. Niciodată nu
voi putea trăi cu rușinea
pe care mi-a făcut-o,
speriindu-se de un biet
câine. Dar recunosc,
doamnă, că, dacă eu aș fi
câine, iar

dumneavoastră ați fi
stăpâna mea, aş lătra şi
eu cu acelaşi zel pentru
a vă apăra.

— Bună dimineaţa,
domnule, îi răspunse ea,
râzând. Vă asigur că
lătratul lui este mai rău
decât îi este muşcătura.
Un alt gentleman chipeş,
cu ochi surâzători şi cu

farmec dezinvolt. Nici o tresărire a inimii.

Își întoarse capul înainte ca situația să devină stânjenitoare – așa cum se întâmplase cu două zile în urmă, în fața casei sale.

— Bună dimineața, Înălțimea voastră, i se adresă Lordului

Rawleigh, care scărpină după urechi un Toby în extaz. Un al treilea gentleman chipeș, realmente nu mai frumos decât ceilalți doi. Un junghi păru să-i străbată măruntaiele.

— Doamnă, se mulțumi el să spună, reținându-i privirea în

timp ce își înclina capul.

Situația era totuși penibilă. Ar fi trebuit ca ea să fie în stare să zâmbească și să-și vadă de drum. Dar Toby continua să se afle pe calul vicontelui, părând că ar fi fost fericit să rămână acolo tot restul dimineții.

— Presupun, zise
domnul Gascoigne, că
nu putem pretinde că
mergem în aceeași
direcție cu
dumneavoastră, doamnă
Winters?

Ea îi zâmbi.

— Nu putem
pretinde, Nat, că avem
același drum cu

dumneaei, spuse Lordul Pelham. Din păcate. I-ar înțepeni mușchii gâtului tot uitându-se în sus, la trei călăreți, în timp ce am conversa. Iar câinele ți-ar putea speria calul, provocându-i spasme, adăugă el, chicotind.

Domnul Gascoigne râse împreună cu el.

— Unul dintre noi i-ar putea oferi calul să meargă călare, în vreme ce noi am însoți-o pe jos, propuse apoi. Ar fi o minunată dovadă de galanterie.

O tachinau, foarte ușor, în mod foarte inofensiv. Vicontelesse Rawleigh se mulțumea

să se uite în jos, la ea, mâna lui continuând să-l mângâie, cu gesturi absente, pe Toby.

— Am ieșit afară pentru o plimbare pe jos și pentru a face un exercițiu fizic, domnilor, spuse ea. Și același lucru e valabil și pentru Toby. Se uită semnificativ la el

și observă ce degete
lungi avea mâna
vicontelui, și ce
masculină părea pe
spinarea câinelui.

Fără o vorbă, el se
aplecă și îl puse pe Toby
iarăși pe drum. Câinele
își agită coada, după
care porni înainte cu
pași mici și repezi,

pentru a-și relua
plimbarea.

— Vă urez o zi bună,
doamnă, zise Lordul
Rawleigh. Nu vă vom
reține. Nu zâmbise și
nici nu se alăturase
tachinărilor celorlalți
doi.

Ea își continuă
drumul, ascultând

tropotul cailor, care se auzea tot mai slab în urma ei.

Doar câteva săptămâni, își spuse în gând. Atâta tot. Și apoi viața avea să revină la normal. Sau așa spera ea din toată inima.

Însă știa că nu avea să fie chiar atât de ușor.

— Fermecătoare, zise
domnul Gascoigne.
Neînchipuit de
fermecătoare. Se poate
spune câte ceva despre
veșmintele demodate de
la țară, nu-i așa? Și
despre liniștitele

împrejurimi rurale?

— Nu-i deloc bine, declară Lordul Pelham. Noi trei, salivând cu toții după aceeași femeie. Veșmintele demodate de la țară par fermecătoare numai pe cineva care ar arăta frumos și fără ele, Nat. Mai ales fără ele, pe

Dumnezeul meu! Dar localitatea aceasta este alarmant de lipsită de femei, Rex... fără a vrea s-o jignesc pe cumnata lui Claude.

— Credeam că asta era ideea, spuse viconte. Într-o oarecare măsură, noi toți încercăm să scăpăm

din niște încurcături cu
femei, nu-i așa? Eden de
doamna lui cea
căsătorită, Nat de a lui,
cea nemăritată, iar eu
de... ei bine, de o fostă
logodnică. Poate nu ne
va strica să stăm o
vreme fără companie
feminină. Ne va prii
sufletește.

— Te place, Rex, zise
Lordul Pelham. Abia
dacă reușea să-și
convingă ochii să se
întoarcă spre tine, în
timp ce cu Nat și cu
mine zâmbea și
sporovăia de parcă i-am
fi fost frați. Și e ceva ce
nu-mi place. Tu n-ai
schițat nici un zâmbet.

Întrebarea este: o vrei sau nu? Mi-ar dispăcea profund să văd că singura femeie frumoasă din această parte a lumii se irosește fiindcă Nat și cu mine suntem prea politicoși pentru a păși pe teritoriul tău.

Viconteale pufui pe nas, disprețuitor.

— Eu cred, spuse domnul Gascoigne, că Rex a primit o palmă peste față, în urmă cu două seri. Vorbind la figurat, dacă nu în sensul literal. Bănuiesc că în seara cu plimbarea *i-ai făcut* avansuri, nu-i așa? Ai fost stângaci, Rex? I-ai oferit deplină

libertate de acțiune fără
măcar o zi sau două de
manevre sau curtare? Va
trebui să-ți dăm câteva
lecții de seducție,
bătrâne. Nu te duci de-a
dreptul la o virtuoasă
văduvă provincială, o
bați pe umăr și o întrebi
dacă n-ar vrea să se
strecoare în pat cu tine.

Asta e ceea ce ai făcut?

— Du-te dracului!
replică Lordul Rawleigh.

— Asta a făcut, Ede,
zise domnul Gascoigne.

— Nu-i de mirare că
nu i-a zâmbit în
dimineața asta și că ea
abia dacă s-a uitat la el,
își dădu cu părerea
Lordul Pelham. Și acesta

e prietenul nostru, Nat?
Maestrul seducător al
frumuseților spaniole în
toți anii aceia din
peninsulă? Te face să te
cutremuri, nu-i așa,
când îți dai seama cât de
repede poate să-și
piardă un om
îndemânarea din lipsă
de practică.

— Poate îmi voi încerca eu iscusința cu ea, spuse domnul Gascoigne, ca să văd dacă obțin rezultate mai bune. Ghinion, Rex, bătrâne, dar pari să-ți fi pierdut șansa.

Rânjeau amândoi ca niște hiene și se distrau de minune pe seama lui.

Lordul Rawleigh știa asta. Știa și că dacă ar fi vrut ca tachinarea să înceteze, ar fi trebuit să intre în joc și să plătească și el cu aceeași monedă. Dar nu putea să facă asta. În schimb, mârâi:

— Nu te atinge de ea, Nat!

Domnul Gascoigne își ridică repede mâinile în aer, ca și cum cineva tocmai i-ar fi vârât un pistol în șira spinării.

— Este o lady, spuse viconte. Nu este una pe care s-o seducem pe rând.

— Sfinte Doamne!
exclamă domnul

Gascoigne. Se pare că e
îndrăgostit, Ede.

— Cred că ai
dreptate. Nat, zise
Lordul Pelham.
Interesant. Foarte
interesant. Și asta
prevestește moarte
speranțelor tale și alor
mele.

Foarte adesea, ei trei

– ca și Ken, când era cu ei – puteau întreține o conversație îndelungată și interesantă pe teme importante. De aceea erau prieteni. Tot deseori erau în stare să se tachineze reciproc și să-și susțină unul altuia moralul. Această capacitate fusese

neprețuită în decursul
anilor îndelungați pe
care îi petrecuseră în
Portugalia și în Spania,
iar apoi în Belgia.
Puteau să fie serioși
împreună și să ia
lucrurile în glumă
împreună. Puteau să
lupte în război
împreună și să privească

moartea în față
împreună.

Dar uneori, numai
uneori, se întâmpla ca
unul dintre ei să fie în
dezacord cu ceilalți.
Uneori unul dintre ei
putea să le spună
celorlalți să se ducă
dracului și să vorbească
serios.

Ea nu era un subiect de tratat în zeflemea.

Cu toate acestea, chiar dacă el nu era în stare să se adapteze la tonul conversației, ei nu aveau să-l lase niciodată în pace. Și nici pe ea.

Reveniseră pe alee, în drumul lor de întoarcere spre grajduri și spre

casă. Probabil că până
acum se mai sculaseră și
alții câtiva, fiind gata
pentru micul dejun.
Pentru acea după-
amiază, Clarissa
plănuise o excursie la
castelul Pinewood, aflat
la o distanță de cinci
mile, dacă vremea avea
să fie favorabilă.

Evident, condiția aceasta avea să fie îndeplinită. Din partea lui se va aștepta s-o însoțească pe Ellen Hudson. Poate că și pentru dimineața aceasta se va fi asigurat ceva pentru a-i apropia cumva unul de altul.

Brusc, își sili calul să se oprească în loc.

— Voi doi

continuați-vă drumul,
spuse, adoptând în mod
voit un ton dezinvolt.
Mi-ar displăcea profund
să constitui un subiect
de distragere a atenției
pentru voi, când
amândoi sunteți atât de
adânciți în doliu.

Cei doi se uitară

oarecum surprinși la el
și apoi unul la celălalt,
iar sclipirea ironică pieri
din ochii lor. Un lucru
pe care îl învățaseră de-a
lungul anilor prieteniei
lor era acela că trebuia
să fie sensibili unul față
de dispoziția celuilalt.
Era posibil să nu-și dea
seama imediat că unul

dintre ei nu împărtășea
dispoziția grupului, dar,
de îndată ce sesizau
acest lucru, manifestau
numaidecât înțelegere.

— Iar tu ai nevoie să
fii singur, zise Nat.
Destul de corect, Rex.

— Ne vom revedea
acasă, spuse Eden.

Nici o vorbă care să

dea de înțeles că ei ar fi crezut că el avea de gând să refacă drumul călare, ca s-o găsească pe Catherine Winters. Nici o urmă de sclipire ironică în ochii lor. El nu înțelegea prea bine de ce nu era în stare să vadă el însuși aspectul amuzant al situației. În

definitiv, mai fusese respins și altă dată. Tuturor li se întâmplase ceva asemănător. Și, de obicei, fuseseră capabili să râdă pe propria lor socoteală, ca și unul de altul. În fond, nici unul dintre ei nu era irezistibil în mod infailibil pentru sexul

frumos.

Fără un cuvânt, viconteles își întoarse calul în loc și porni înapoi, de-a lungul aleii. Ar fi putut să pretindă că avea o treabă în sat, dar era cam devreme pentru așa ceva. În afară de asta, ei ar fi știut că el mințea. Când ajunse la

capătul aleii, porni
înapoi pe drumul pe
care veniseră cu câteva
minute mai înainte,
depărtându-se de sat.
Nu se grăbea. Spera să fi
trecut destul timp
pentru ca ea să fi
dispărut fără urmă. Nu
că ar fi fost multe poteci
lăturalnice pe care ea ar

fi putut să piară din vedere. Știa că, probabil, câinele ei îi încetinise mersul, fiindcă ea nu-l ținea în lesă, iar lui îi plăcea ca, în timpul plimbării, să hoinarească și să exploreze.

Spera că nu va reuși s-o ajungă din urmă.

Chiar și așa, fu dezamăgit când se păru că ea dispăruse într-adevăr din vedere. După ce călărise vreme de câteva minute, nu vedea nici un semn de-al ei, cu toate că putea să vadă la o distanță mărișoară înaintea lui. În curând însă, își dădu seama

unde ar fi putut să se ducă. Deodată, în fața ochilor îi apăru una dintre porțile laterale care permiteau accesul în parc. Era închisă, dar sigur că ea ar fi închis-o în urma ei, pentru a păstra cerbii înăuntru. Încercă poarta. Aceasta se deschise cu ușurință.

În mod evident, era folosită frecvent. Își întoarse calul în loc și intra în parc.

De-a lungul acestei margini a parcului se înălțau arbori bătrâni. Zona respectivă fusese un loc de joacă preferat pe vremea copilăriei. Chiar și mirosul îi era

bine cunoscut, ca și
umbra, și tăcerea.
Descălecă și își conduse
calul ținându-l de
căpăstru. Poate că totuși
ea nu venise pe aici. Dar
chiar dacă ar fi fost așa,
el avea să-și continue
drumul, înapoindu-se
acasă pe traseul acesta.
Întotdeauna îi plăcuseră

copacii. Din nu se știe
ce motiv, puteai,
oricând să te bazezi pe
ei ca să-ți dea un
sentiment de liniște
sufletească.

Apoi auzi trosnetul
unor ramuri, și micul
terier cafeniu cu alb veni
spre el țăpăind și își
propti labele din față pe

picioarele lui. Câinele
dădea din coadă.
Probabil că își făcuse un
prieten, gândi viconte.
Câinele nici măcar nu
lătra.

— Dă-te jos,
domnule, îl avertiză pe
cățel. Nu-mi place să am
urme de labe nici pe
cizme, nici pe pantaloni.

Câinele îi linse mâna. Vicontelesse remarcase și mai înainte că terierul nu avea să câștige vreodată vreun premiu pentru supușenie. Era clar că ea îl răsfățase.

— Toby, unde ești? o auzi el chemând. Toby?

Și apoi, tocmai în timp ce el lua în mâini

două labe și le puneă pe pământ, se ivi și ea. Se opri și se uită la el, iar el îi întoarse privirea. Asta fusese o prostie, gândi e. De ce o făcuse? Ea era o femeie virtuoasă, și el nu voia să aibă nimic de-a face cu femeile virtuoase. În nici un caz într-o situație de unu

contra unu.

Dar ce se întâmplase
cu hotărârea luată ieri?

Ea se uită dincolo de
el, de parcă s-ar fi
așteptat să-i vadă pe Nat
și pe Eden, apoi privirea
îi reveni la el. Nu spuse
nimic.

— La urma urmelor
eu mă aflu pe pământul

fratelui meu, zise el.
Care e scuza dumitale?

Bărbia ei se înălță.

— Domnul Adams a deschis parcul pentru oamenii din sat, replică ea. Dar tocmai sunt în drum spre poartă. E vremea să ne ducem acasă.

— Întoarceți-vă

printre arbori, îi sugeră
el. Puteți ajunge de aici
până la poarta secretă,
evitând astfel poteca
publică și satul. Este un
traseu mult mai plăcut.
Vă voi arăta drumul.

— Îl cunosc,
mulțumesc.

El ar fi trebuit să lase
lucrurile așa. A face

drumul înapoi, printre
arbori, împreună cu ea,
ducându-și calul de
căpăstru și așteptând ca
Toby să exploreze
fiecare copac, i-ar fi luat
cel puțin o jumătate de
oră. Absolut singur cu
ea, printre arbori.
Claude i-ar tăia capul.

Îi zâmbi doamnei

Winters.

— Atunci, îmi dați voie să vă însoțesc? o întrebă. Cu mine sunteți în perfectă siguranță. Nu mă dedau la seducții la ore atât de matinale.

Ea se îmbujoră, iar el îi reținu privirea, continuând să zâmbească, trăgând ușor

de firul acela invizibil
dintre ei.

— Cu greu aş putea
să vă interzic acest
lucru, replică ea, când
eu sunt aceea care a
încălcat proprietatea, iar
dumneavoastră sunteţi
oaspetele.

Dar el observă că ea
nu mai pomenise nimic

despre întoarcerea pe drum prin poartă.

Porniră unul lângă altul, fără a se atinge. Totuși, el o simțea atât de aproape încât i se tăia respirația.

— Primulele sunt toate în floare, remarcă el. Narcisele se vor desface în curând.

Primăvara este cumva
anotimpul
dumneavoastră preferat,
așa cum este pentru
mine?

— Da, răspunse ea. O
renaștere. O nouă
speranță. Făgăduința
verii care urmează să
vină. Da, este anotimpul
meu preferat, chiar dacă

grădina mea nu e la fel
de plină de culoare cum
va fi mai târziu.

O nouă speranță. El
se întrebă care erau
speranțele ei, care erau
visurile ei. Oare avea
speranțe sau visuri? Sau
avea o existență placidă
și mulțumită, care nu
avea nevoie de nimic

altceva?

— O nouă speranță,
spuse cu glas tare.
Dumneavoastră ce
sperați? Ceva anume?

Când se uită în jos,
spre ea, o văzu că privea
drept înainte. Ochii ei
păreau luminoși, și el
știu răspunsul la una
dintre întrebările lui

tăcute. În privirea ei era
nostalgie, dor.

— Mulțumire,
răspunse ea. Liniște.

— Și nu aveți nici
una, nici alta, de vreme
ce sunteți nevoită să le
sperați? insistă el.

— Le am pe
amândouă. Se uită o
clipa în sus, spre el.

Vreau să le păstrez.
Ambele sunt fragile, să
știți. Tot atât de fragile
ca formula „fericit până
la adânci bătrâneți”. Nici
una din ele nu este o
stare absolută la care
ajungi și apoi o păstrezi
pe vecie. Aș vrea să fie
așa.

El îi tulburase pacea.

În glasul său nu se
simțea nici o acuzație,
dar el știa că acesta era
adevărul. Și „fericit până
la adânci bătrâneți”?
Oare cu prilejul morții
soțului ei descoperise că
așa ceva nu există?
Întocmai așa cum
descoperise el asta cu
ocazia nestatorniciei

unei logodnice?

— Și dumneavoastră?
întrebă ea, uitându-se în
sus spre el cu o privire
mai hotărâtă. Care sunt
speranțele
dumneavoastră?

El ridică din umeri.
Oare ce spera? La ce
visa? La nimic? Era un
gând neliniștitor, dar

poate că era adevărat.
Numai atunci când nu
speri nimic și nu visezi
nimic îți poți ține sub
control propria viață. De
obicei, visurile implică
alte persoane, și
niciodată nu poți băga
mâna în foc că alte
persoane nu te vor
abandona, că nu te vor

face să suferi.

— Eu nu-mi bat capul și cu visurile, spuse el. Trăiesc și mă bucur de fiecare zi așa cum este. Visând la viitor, îți irosești prezentul.

— O opinie generală, replică ea, zâmbind. Dar eu cred că este imposibil

să trăiești conform acestui principiu. Cred că toți visăm. Cum altfel ar putea fi făcută viața suportabilă, uneori?

— Așadar, viața a fost uneori de nesuportat pentru dumneavoastră? Se întrebă dacă viața ei era într-adevăr plină de mulțumire. Trăise aici

vreme de cinci ani.
Fusesse văduva de cel puțin tot atâta timp.
Oare ce vârstă avea?
Probabil în jur de douăzeci și cinci de ani.
Prin urmare, de la vârsta de aproximativ douăzeci de ani, trăise singură.
Era realmente cu puțință ca ea să fie

mulțumită de o astfel de existență? O posibilitate era, desigur, ca viața ei de femeie căsătorită să-i fi fost insuportabilă și, prin contrast, văduvia să-i pară un paradis.

— Din când în când, viața este insuportabilă pentru noi toți, zise ea. Nimeni nu este

îndeajuns de norocos
încât să scape de toate
aspectele întunecate ale
vieții – așa cred.

Ajunseseră la râu,
care curgea prin pădure,
ieșind apoi din parc și
dând ocol prin spatele
satului. În locul în care
se aflau acum, apele
murmurau alergând la

vale peste pietre și pe sub un pod de piatră arcuit, cu balustrade pe ambele laturi, pe care ei, în copilărie, obișnuiau să se cațere, ținându-și echilibrul cu brațele desfăcute.

— Dacă-ți dorești vreodată liniștea, spuse el, oprindu-se la

mijlocul podului și
sprijinindu-și brațele pe
marginea de sus a
parapetului, aici e locul
potrivit. Nimic nu este
mai liniștitor ca
privești și zgomotul
apei care curge, mai ales
când lumina cade pe ea
filtrată printre ramurile
copacilor.

Își lăsă calul să treacă
în partea cealaltă și să
pască iarba de pe mal.

Ea se opri lângă ei și
se uită în jos, la apă.
Câinele continua să
alerge înainte.

— Am petrecut multe
minute de apatie stând
chiar aici, zise. Poate nu
își dădea seama că tonul

nostalgic din glasul ei
era mai grăitor decât
înseși cuvintele pe care
le rostise. Intonația
aceea îi spunea lui că ea
era de acord cu el și că
existaseră multe
prilejuri în care ea
avusese nevoie să caute
liniștea.

Își coborî privirea

spre ea, așa cum stătea lângă el, zveltă, și de un blond auriu, și frumoasă. Vârfurile degetelor ei, în mănuși din piele de căprioară, se odihneau pe marginea balustradei. Dacă nu s-ar fi înșelat în calculele lui inițiale, gândi el, până acum ar fi

cunoscut-o în toată
intimitatea ei. Ar fi știut
cum era trupul acela
suplu și armonios sub
mâinile lui, și lipit de
propriul său trup. Ar fi
știut cât de catifelată, și
de caldă și de primitoare
era ea în adâncurile ei.
Ar fi știut dacă ea iubea
cu o pricepere calmă sau

cu o pasiune înfocată. Ar fi știut dacă cea dintâi putea fi transformată în cea de-a doua.

Ar fi pariat că era posibil.

Se întrebă dacă s-ar fi mulțumit s-o posede o dată sau de două ori. Oare ar mai fi fost la fel de aprins de dorință față

de ea cum era acum?
Sau – așa cum i se
întâmpla de obicei cu
femeile – ar fi fost de
ajuns de îndată ce ar fi
știut tot ce era de aflat?
Și-ar fi pierdut interesul,
și nici măcar n-ar mai fi
urmărit-o în dimineața
asta, pentru această
deloc înțeleaptă

plimbare prin pădure,
singur cu ea?

Nu putea ști. Probabil
niciodată nu avea să știe.

Nu-și dădu seama că
stătuse uitându-se țintă
și în tăcere la ea până în
clipa în care ea își înălță
privirile spre el, chipul
și ochii ei dând de
înțeles că era perfect

conștientă de asta.

El încercă să-i spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte. Ea deschise gura ca pentru a rosti ceva, dar o închise din nou și își întoarse iar privirile spre apă. După aceea, el se întrebă pentru ce nu se îndrepta, pur și simplu,

de spate și nu sugera să-și continue drumul. Se întrebă pentru ce nu se gândea ea la aceeași modalitate de a risipi tensiunea momentului.

Dar nici unul din ei nu se gândi la asta.

El se aplecă într-o parte și în jos, întorcându-și capul și

căutându-i gura cu
buzele sale. Și le
întredeschise, ca s-o
guste. Buzele ei
tremurară de-a binelea
înainte de a răspunde
alor lui cu aceeași
apăsare. El nu-i atinse
nici o altă parte a
trupului. Nici unul din
ei nu-și desprinse gura

de a celuilalt.

Sărutul nu dură mult, dar fu mult mai prelung decât ar fi trebuit să fie. El privi iarăși în apă. Era de presupus că și ea făcea același lucru. Era zguduit. Nu știa prea bine unde avea să ducă asta, și lui îi plăcea să fie stăpân pe legăturile sale

amoroase. Ea refuzase să-i fie amantă. Iar el căpătase ferma convingere ca ea vorbise serios. Săruturile de dragul sărutărilor nu aveau nici un rost mai ales atunci când te puneau pe jar. Dar ele nu-i puteau duce nicăieri. În mod cert, pe

el nu-l interesa nici un fel de relație permanentă.

— De dragul propriei mele păreri bune despre mine însumi, zise el, trebuie să recunoașteți că asta nu s-a întâmplat fără să fi vrut și dumneavoastră, nu-i așa?

Urmă o tăcere îndelungată. El nu-și închipuia că ea avea să răspundă. Poate că nu-i înțelesese întrebarea. Dar, în cele din urmă, ea răspunse:

— Nu, nu s-a întâmplat fără să vreau.

Ar fi fost mai ușor dacă ea n-ar fi

recunoscut asta. La dracu'! Ce voia ea de la viață? Numai mulțumire și pace? Nu și plăcere? Deși mai exista și o altă posibilitate, desigur.

— Presupun, zise el, cu un glas mai aspru decât intenționase, că vreți din nou o căsătorie.

— Nu, spuse ea repede. Nu, asta niciodată. Nu încă o dată. Pentru ce ar vrea o femeie să se transforme, de bunăvoie, în proprietatea unui bărbat și să sufere umilința de a-și pierde caracterul și însăși identitatea ei, supunându-le alor lui?

Nu, Înălțimea voastră,
nu încerc să vă provoc
să-mi faceți o ofertă
onorabilă. Și nici vreun
alt fel de ofertă. Am
vorbit serios acum
câteva seri, când v-am
refuzat propunerea, și
dacă credeți că eu sunt o
seducătoare și luați
drept dovadă acest

sărut, atunci îmi cer
scuze. Nu era destinat să
seducă. Acum mă voi
duce acasă. Singură, vă
rog. Nu mă voi rătăci, vă
asigur. Toby! strigă ea.

Se grăbi să străbată
podul și să-și continue
drumul de cum își făcu
apariția terierul ei,
ieșind dintre arbori și

gâfâind nerăbdător.
Viconteles nu încercă s-o
însoțească. Rămase unde
se afla, cu coatele pe
balustradă, privind în
jos, spre apă.

Ar fi putut să stea
acolo multă vreme, dacă
un trosnet în tufișuri nu
l-ar fi făcut să ridice
capul. Crezu că se

întorcea ea, pentru cine
ştie ce. Dar nu era decât
unul dintre grădinarii
sau paznicii de
vânătoare ai lui Claude,
care se uită la el puţin
curios, îşi trase
cârlionţul de pe frunte,
şi îşi văzu de drum.

Bine că individul nu
s-a nimerit să treacă pe

aici cu câteva minute
mai devreme, gândi
Lordul Rawleigh.

CAPITOLUL 7

Sătenilor din Bodley-on-the-Water li se părea că viețile lor se luminaseră simțitor. Timp de câteva zile bune, vremea fusese neobișnuit de însorită și caldă pentru acea perioadă a anului, astfel

că arborii înverziră
binișor, iar florile
primăvăratice erau toate
îmbobocite, prevestind
apariția multor altora,
care aveau să răsară pe
măsură ce vâlstare verzi
apăreau chiar și în
grădinile celor care nu
se bucurau de reputația
de a fi iubitori ai

grădinăritului. Câteva
miei albi și pufoși
zburdau pe picioare
subțiratic pe niște
pajiști, alături de
mamele lor mai mițoase
și mai galbene.

Și, desigur, domnul și
doamna Adams erau din
nou acasă, împreună cu
oaspeții lor, iar unul sau

chiar mai mulți dintre
aceștia își făceau
apariția în sat, sau
măcar treceau prin el,
aproape zilnic. Câțiva
dintre săteni fură chiar
binecuvântați cu
invitații la conac.
Parohul și sotia lui au
fost invitați de câteva
ori, bineînțeles.

Amândoi făceau parte din clasa micii nobilimi – doamna Lovering era vară de-a doua cu un baron. Doamna Winters a fost invitată o dată. Domnișoara Downes a fost invitată să ia ceaiul cu doamnele, într-o după-amiază, la cererea Lady-ei Baird, care și-o

amintea încă după
multă vreme. Din
păcate, doamna Downes
era prea șubredă ca să
iasă din casă pentru a-și
însoți fiica. Dar
domnișoara Downes se
întorsese cu știrea că
Lady Baird avea să vină
în vizită într-una din
după-amieze.

Într-o seară, urma să aibă loc la conac o cină și un bal. Cu prilejul acela, bineînțeles că avea să fie invitată toată lumea cu o cât de mică pretenție de noblețe, de pe o rază de câteva mile de la conac. Urma să fie angajată o adevărată orchestră, nu numai

pianul la care se cânta cu prilejul unor adunări sătești, în sala de la etaj a hanului. Serele din spatele conacului Bodley aveau să fie jefuite pentru a se pregăti aranjamentele florale destinate sufrageriei și sălii de bal.

Nici unul dintre

planuri nu constituia o taină, după cum nu erau secrete nici activitățile zilnice ale familiei. Servitorii de la Bodley House nu erau neobișnuit de slobozi la gură, dar mulți dintre ei erau localnici, cu familii fie în sat, fie în fermele din jurul acestuia. Iar

unul dintre valeti și câțiva dintre grădinari frecventau cârciuma, în orele lor libere. Doamna Croft, menajera, era o prietenă a doamnei Lovering. Veștile referitoare la persoane față de care toți manifestau un interes insașiabil nu puteau fi

tănuite pe de-a-ntregul firește. Și, nimic nu era secret.

Din nefericire, linia de demarcație dintre vești și bârfe a fost întotdeauna subțire.

Bert Weller, ajuns într-o seară, la cârciumă, la cea de-a patra halbă de bere,

povesti că o văzuse pe
doamna Winters
plimbându-și câinele în
interiorul împrejurii
conacului Bodley, la o
oră foarte matinală,
chiar în acea dimineață.
Nu era nimic foarte
ciudat în legătură cu
asta. Doamna Winters
se scula întotdeauna

devreme. Deseori era afară o dată cu cântatul cocoșilor. Și în mod frecvent se plimba prin parc, așa cum făceau mulți dintre săteni. Domnul Adams îi informase că le era îngăduit, deși ei nu erau siguri dacă doamna Adams era de acord ca

ei să-și ia asemenea libertăți.

Singurul lucru ciudat – și poate că nu era deloc ciudat, admitea Bert – era acela că și Viconte Rawleigh se aflate în pădure, la o depărtare nu prea mare, stând în picioare pe vechiul pod și privind în

jos, către apă, în timp ce
calul lui păștea în
apropiere. De fapt,
părea să nu fi fost nici o
îndoială că doamna
Winters venea dinspre
pod.

Poate că se
întâlniseră și
schimbaseră saluturi
matinale, sugeră cineva.

Poate că se
întâlniseră și
schimbaseră mai *mult*
decât niște saluturi
matinale, dădu de
înțeles Percy Lambton,
cu o căutătură
răutăcioasă, uitându-se
în jur spre a obține
aprobare.

Dar nu obținu nici

una. Una era să comentezi un fapt real și chiar să faci puține speculații pe seama lui, și cu totul altceva era să răspândești zvonuri răutăcioase. Înălțimea sa lordul era fratele domnului Adams – fratele lui *geamăn*-, iar doamna Winters era o

cetățeană respectabilă a propriului lor sat, chiar dacă nimeni nu știa de unde venise și cum fusese viața ei înainte de a se instala la Bodley-on-the-Water.

Poate că se întâlniseră întâmplător și se plimbaseră împreună. În definitiv,

fuseseră prezentați unul altuia la conac, atunci când doamna Winters fusese invitată acolo.

Ar alcătui un cuplu destul de frumos, remarcă cineva.

Ah, dar el era *viconte*; își amintiră alții. Distanța socială era prea mare, deși ea era, fără

nici o îndoială, o adevărată doamnă.

— Sau fosta cameristă a unei doamne, care a învățat să-i maimuțărească pe superiorii ei, sugeră Percy Lambton.

În timp ce doamna Hardwick reumplea halbele, conversația se

îndreptă spre alte probleme.

Dar, cumva, vorba se răspândi. Și trezea interesul celor care o auzeau, deși acesta era însoțit de foarte puțină răutate. Trezea suficient de mult interes ca să-i îndemne să pândească, mai atent decât de

obicei orice semn de
apropiere între un
personaj atât de
important ca Viconte
Rawleigh și propria lor
doamnă Winters.

Înainte de noaptea cu cina și
balul, avură loc trei
incidente. Trei incidente
minore, este adevărat,
dar pentru niște oameni

care trăiau într-o
asemenea izolare față de
centrele de activitate și
de bârfă, chiar și
întâmplările mărunte
pot căpăta o
semnificație mai mare
decât faptele înseși.

Duminică dimineața,
toată lumea de la Bodley
House se duse la
biserica. Din strana ei,
Catherine urmări cu
oarecare amuzament
cum doamna Adams,
pusă la cel mai
maiestuos șpiț, mergea
în fruntea procesiunii,
de-a lungul culoarului

dintre bănci, către
strana capitonată din
față, unde se așeza ea
întotdeauna, deși era
limpede că, pe locul
acela privilegiat nu
puteau să încapă toți
însoțitorii ei. Cei mai
mulți dintre aceștia fură
nevoiți să stea pe lemnul
gol și lustruit al băncilor

din spatele ei.

Cu o seară în urmă, parohul și doamna Lovering fuseseră din nou invitați să ia cina la conac. Ea, Catherine, nu primise o asemenea invitație. Fusesse o omisiune, cu tâlc, ținând seama de faptul că doamna Adams ducea

lipsa unei femei printre
oaspeții săi. În mod
evident, o pedepsea pe
Catherine pentru că
avusese îndrăzneala de a
sta singură cu Viconte
Rawleigh în camera de
muzică. Nu că situația
ar fi fost o abatere crasă
de la normele bunei-
cuvințe, dar doamna

Adams dorea ca, în săptămânile următoare, el să nu aibă ochi decât pentru sora ei. Orice altă femeie necăsătorită și având între optsprezece și patruzeci de ani trebuia văzută ca o amenințare.

Juliana se strecură în strană lângă Catherine,

aşa cum făcea ea uneori,
şi îi zâmbi într-un mod
conspirativ. Doamna
Adams nu părea să-i
simtă lipsa. Presupunerea,
probabil, că fiica ei era
împreună vreunul dintre
oaspeţi. La rândul ei,
Catherine îi făcu cu
ochiul copilei.

Nu primise invitaţie

nici pentru cina și balul
care aveau să aibă loc
vinerea viitoare, dar nici
acest lucru nu putea fi
socotit surprinzător. La
țară nu era ușor să aduni
un număr suficient de
oaspeți ca să-ți permiți
să dai acelei adunări
denumirea de bal. Toate
persoanele, fără

excepție, erau
importante pentru
succesul acțiunii.

Lui Catherine nu-i
părea rău că figura pe
lista neagră a doamnei
Adams. În ultimele trei
zile fusese foarte fericită
că nu dăduse ochii cu
Viconte Rawleigh.
Acum se uită pe furiș la

el, cum era așezat pe
bancheta capitonată,
alături de domnișoara
Hudson și la două locuri
depărtare de fratele lui.
Dumnezeule, dar ce
semănau ca două
picături de apă! Părea
uimitor ca niște
trăsături atât de
frumoase să poată exista

în dublu exemplar.

Sărutul acela! Fusese doar a întâlnire a buzelor. Nimic altceva. Nu însemnase nimic mai mult decât atât. Dar o lăsase pârjolită, distrusă. O obsedase vreme de trei zile și se întrețesuse noaptea în toate visele ei.

Nu o tulbura atât faptul că el i-l furase, cât acela că nu asta era realitatea. Ea ştiuse că se apropia. Ar fi fost o imbecilă dacă n-ar fi ştiut. Acolo, pe pod, atmosfera fusese încordată. Ea ar fi putut să întrerupă încordarea. Ar fi putut să spună

ceva. Ar fi putut să se miște. Ar fi putut să-și continue plimbarea. Nu făcuse nimic din toate astea.

El fusese acela care o sărutase. El fusese acela care își apropiase gura de a ei... și buzele lui fuseseră acelea care se întredeschiseseră.

Propriul ei rol fusese foarte pasiv, doar își împinsese buzele spre el. Încercase să se convingă ca lui îi revenea întreaga vină, că realmente fusese un sărut furat... după ce el o încredințase că nu obișnuia să seduca femei la ore matinale.

Dar nu fusese un

sărut furat. Fusesse ceva împărtășit. Era și ea cel puțin tot atât de răspunzătoare pentru acel sărut. Nu-l evitase pentru că... ei bine, pentru că îl dorise. Fusesse curioasă. Oh, nu, asta era o prostie. Fusesse însetată de el. Pur și simplu.

Dar cum ar putea ea acum să-și păstreze atitudinea de indignare îndreptățită cu care îi întâmpinase vizita la ea acasă și conversația din sala de muzică? Era o ipocrită. Dar nu mai voia să aibă de-a face cu el. Crezuse despre sine că depășise posibilitatea

unei purtări atât de
prostești.

Oh, eterna atracție a
desfrânatului! gândi ea
cu un suspin lăuntric,
coborându-și cu
hotărâre privirea spre
cartea ei de rugăciuni și
aplecându-și urechea
către confidențele
șoptite ale Julianei. În

ajun, fetița călărise
împreună cu uchiul său
Rex, și acesta își purtase
calul în *galop*, când îl
rugase ea să facă asta,
după care mama ei îl
certase și îi spusese că
fusesse cât pe-aci să
leșine, iar tata râsese și-i
spusese că unchiul Rex
fusesse cel mai bun

călăreț din cavaleria britanică, și, după aceea, domnul Gascoigne.

Dar serviciul divin începu, și Juliana trebui să fie convinsă să tacă... printr-un zâmbet și un semn făcut cu ochiul.

Intenția lui Catherine fusese să se strecoare afară din biserică de

îndată ce avea să se sfârșească slujba religioasă. Nu dorea deloc să se întâlnească față-n față cu vreun membru al grupului de la Bodley House. Dar, în realitate, nu se întâmplă așa. Juliana avea o altă poveste pe care ardea de nerăbdare s-o

istorisească. Făcu o
relatare emoționantă a
după-amiezei pe care o
petrecuse la castelul
Pinewood, unde Lordul
Pelham o luase sus, până
la parapet, și ea se
speriase, iar unchiul Rex
coborâse cu ea în
donjon, și ea se speriasse,
deși nu era chiar un

donjon, fiindcă exista acolo o poartă de ieșire cu grilaj, care ducea spre râu, și unchiul Rex spusese că numai romanticii credeau că era un donjon. În realitate, probabil că fusese un depozit pentru aprovizionarea făcută pe calea apei.

Până să se sfârșească istorisirea, toată lumea ieșise din biserică, și, în trecere, toți zăboviseră cu ochii asupra ei, căci Juliana stătea și sporovăia lângă ea. S-a terminat cu dispariția pe nesimțite, gândi ea cu amărăciune.

Juliana țâșni ca o

săgeată înaintea ei, și
chiar și atunci Catherine
încă mai spera să se
poată strecura
neobservată. Dar se
părea că întreaga
congregație era adunată
pe poteca bisericii sau
pe iarba din colțurile
curții acesteia. Iar
reverendul Lovering,

oprit pe treapta de sus a scării, îi reținu mâna într-a lui, după ce i-o strânsese, și o complimentă pentru aranjamentele de coprine și primule pe care le pusese pe altar.

— Trebuie să fim recunoscători pentru binecuvântarea florilor,

chiar și pentru cei mai
modești boboci de la
începutul primăverii, cu
care putem împodobi
umila noastră biserică în
cinstea ochilor iluștrilor
noștri oaspeți, zise el.
Consider, doamnă
Winters, drept o dovadă
clară de respect față de
cler – căci sunt prea

umil ca să cred că în această chestiune ar fi ceva personal – faptul că oaspeții domnului Adams, inclusiv Viconte Rawleigh, au socotit că e minunat să se roage împreună cu noi în dimineața asta.

— Da, într-adevăr, murmură Catherine.

Dar apoi veni Lady Baird s-o salute, aducându-i cu ea pe soțul ei și pe doamna Lipton. Și nu se știe cum, Lordul Rawleigh se afla și el acolo, făcându-i o ușoară plecăciune și ațintindu-și ochii asupra ei. Ea se temuse foarte tare să nu se înroșească

la față. Se strădui cu
desperare să nu se
gândească la ultima lor
întâlnire.

Sărutul acela!

Discută plină de
vioiciune cu Lady Baird,
cu Sir Clayton și cu
doamna Lipton și își luă
rămas-bun, de la ei de
îndată ce politețea îi

permise să se retragă.

— Doamnă Winters, zise un glas trufaș și destul de plictisit în clipa în care ea se întorcea să plece, vă voi conduce până acasă, doamnă, dacă îmi dați voie.

Aproape pe toată lungimea străzii satului.

Aveau să treacă peste pod, și apoi pe lângă casa doamnei Dawnes, pe urmă pe lângă casa parohială și biserică, iar după aceea prin tot satul, până să ajungă la căsuța cu acaperiș de stuf din celălalt capăt. Și tot satul și jumătate din locuitorii regiunii, și

familia și toți oaspeții de la Bodley House se aflau încă adunați în curtea bisericii și pe poteca din fața acesteia.

Nu era ceva foarte neobișnuit, desigur. Avea să se afle sub ochii tuturor pe toată lungimea drumului. I se mai întâmplase și în alte

rânduri să fie însoțită
până acasă după slujba
de la biserică. Dacă
aproape oricare alt
bărbat i-ar fi propus
același lucru, ea n-ar fi
simțit cumplita
stânjeneală și sfială de
acum. Dar singurul
lucru pe care nu-l putea
face era să-și urmeze

instinctul și să-l asigure, că nu era deloc nevoie s-o conducă. Asta ar fi stârnit comentarii.

— Vă mulțumesc, îi spuse, pornind pe potecă și ieșind în stradă înaintea lui. Își dori din tot sufletul ca el să nu-i ofere brațul. El nu i-l oferi. Pentru ce

Dumnezeu se purta așa?
Oare nu putea să-și dea
seama că ea voia să nu
mai aibă nimic de-a face
cu el? Dar de ce și-ar fi
dat seama de așa ceva?
În cursul ultimei lor
întâlniri, ea îi îngăduise
s-o sărute. Se simțea
îngrozitor de umilită, și
avea impresia că ochii

fiecărui membru al
congregației din această
dimineață trebuiau să
fie ațintiți asupra
spinărilor lor și că, fără
doar și poate, știau toți
că ei doi se întâlniseră
singuri în pădure, cu
trei dimineți în urmă, și
că el o sărutase.

Se rugă lui

Dumnezeu, cu siguranță a suta oară, credea ea, ca Bert Weller să nu-l fi văzut pe Lordul Rawleigh în pădure, după ce o văzuse pe ea, în dimineața aceea.

— Doamnă Winters, spuse acum Lordul Rawleigh, se pare că v-am făcut un deserviciu.

Numai unul? La care din ele se referea, mă rog frumos?

— Nu ați fost la cină aseară, continuă el, și nici la dansul neoficial din salon, care a urmat, deși este evident că Clarissa consideră că numerele impare sunt provocatoare. Bănuiala

mea e că ați căzut în
dizgrație, și asta s-a
întâmplat din vina mea.
Incidentul din sala de
muzică, știți
dumneavoastră.

— Nu s-a întâmplat
nimic, replică ea, în
afară de faptul că eu am
cântat destul de prost
muzica lui Mozart și că

dumneavoastră mi-ați
spus că asta v-a mirat.

— Iar dumneavoastră
mi-ați adus o critică
strașnică, zise el, la care
nu mi s-a dat timp să
ripostez. Clarissa s-a
indispus, firește,
găsindu-ne acolo.
Sunteți mult prea
frumoasă, doamnă,

pentru liniștea ei
sufletească.

Deși părea absurd,
complimentul îi plăcu
lui Catherine.

— Nu trebuie să se
teamă, spuse ea. Din
partea mea, nu aveți
decât să rămâneți la
dispoziția domnișoarei
Hudson sau a oricărei

alte doamne pe care ar
alege-o doamna Adams.
Realmente, pe mine asta
nu mă interesează nici
cât negru sub unghie.

— Și eu nu vă
interesez nici cât negru
sub unghie, zise el, cu
un suspin pe care nu și-l
putu înăbuși. Cât de
însălmântător de

necruțătoare sunteți cu
prezumția unui bărbat,
doamnă Winters. De ce
m-ați lăsat să vă sărut?

— Eu nu am... începu
ea și își întrerupse brusc
vorba.

— Ați face mai bine
să vă întrerupeți la
mijlocul frazei, spuse el,
căci tocmai ați ieșit din

biserică. Erați cât pe-aci să roștiți cea mai cumplită minciună. Întrebarea mea rămâne valabilă.

— Dacă v-am lăsat, răspunse ea, am regretat imediat, și de atunci n-am încetat s-o fac.

— Da, spuse el, în asemenea momente îți

simți... singurătatea, nu-i așa? Ați re trăit acel moment tot de atâtea ori ca și mine, în cursul ultimelor trei zile... și nopți?

— Nici măcar o singură dată, replică ea, revoltată.

— O afirmație pentru care nu vă pot acuza de

minciună, nu-i așa? zise el, privind-o pieziș. Nici eu nu l-am rețrăit o *singură* dată, doamnă Winters. Poate de douăzeci de ori, dar cred că asta ar fi o apreciere minimă. Nu cumva v-ați răzgândit în privința unui anumit răspuns pe care mi l-ați dat la o

anumită întrebare?

Ajunseseră la casa ei. Catherine deschise poarta, trecu repede în dosul ei și o închise cu hotărâre în urma sa.

— Nu m-am răzgândit absolut deloc, Înălțimea voastră, zise ea, întorcându-se să-l privească cu asprime.

Oare de ce trebuie ca bărbații să-și închipuie că un sărut dovedește dorința și chiar nerăbdarea de a te preda cu totul?

— Păcat, spuse el, strângându-și buzele. Mi-ați stimulat apetitul, doamnă, și îmi displace profund să mi se

stârnească apetitul când
nu urmează nici un
festin care să-l
domolească.

Ea era revoltată. Ce i-
ar mai fi plăcut, gândi,
să întindă brațul pe
deasupra porții și să-l
plesnească tare peste
față! Ar fi avut o
satisfacție

nemaipomenită să vadă
urma degetelor ei
înroșindu-se pe obrazul
lui frumos. Dar gândul
că era posibil să se afle
cineva mai departe, pe
stradă, care să aibă un
câmp vizual îndeajuns
de bun pentru a vedea
întâmplarea, îi refuza
această plăcere. Cineva

ar fi putut de asemenea să observe dacă ea s-ar fi răsucit pe călcâie și, cu pași furioși, ar fi pornit pe cărarea care ducea spre casa ei, turbată de mânie.

— Eu nu sunt un festin, Înălțimea voastră, ripostă ea, și niciodată nu vă veți satisface

apetitul cu mine. Vă
urez o zi bună. Se
întoarse încet și cu
demnitate, pentru a
mulțumi pe oricine ar fi
avut curiozitatea să-i
privească din stradă, și
se îndreptă spre ușă, în
spatele căreia Toby avea
o criză de isterie.

Făcu greșeala de a

arunca o privire înapoi, înainte de a intra în casă, și prin aceasta strică efectul replicii ei de ieșire din scenă. El se uita în urma ei cu buzele strânse, având în priviri ceva ce semăna ciudat de mult cu o licărire de amuzament. Situația asta îl distra,

gândi ea cu indignare.
Se amuza pe seama ei.

După ce trânti ușa în
urma sa, regretă că nu se
putea întoarce ca s-o
închidă altfel. Trânteai
ușile numai atunci când
erai mânios. Ar fi
preferat să acționeze cu
un dispreț ca de gheață.
Expresia aceasta se

potrivea cel mai bine în situația dată.

— O, Toby, zise, aplecându-se să-l scarpine pe burtă, făcându-l să treacă de la isterie la extaz, este cel mai oribil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu numai că este un desfrânat primejdios,

dar mai și crede că este amuzant să aibă o victimă care se leagănă la capătul undiței sale. Eu nu sunt o victimă, Toby. O să-și dea el seama de asta cât de curând. Ar face mai bine să-și îndrepte forțele către o femeie mai binevoitoare.

Necazul era că, în timp ce mergeau pe drum, ea se uitase la gura lui, și nu numai o dată. Și se înfiorase aducându-și aminte de senzația buzelor lui pe gura ei – calde, umede, ușor ispititoare. Dorise s-o simtă din nou.

— Nu, spuse cu

hotărâre, urmându-și
câinele în bucătărie. Nu
ai voie să sari pe
balansoar.

Toby sări pe
balansoar și începu să se
instaleze cât mai comod.

— Masculi! exclamă
Catherine cu dezgust,
întorcându-și atenția
spre foc. Toți sunteți la

fel. *Nu* este un cuvânt care nu figurează în vocabularul vostru. Pentru voi toți, *nu* înseamnă *da*. Aș vrea – oh, cât aș vrea să pot trăi fără nici unul din tagma voastră.

În numele masculilor de pretutindeni, Toby scoase un oftat adânc și

se uită la ea cu ochi
mulțumiți.

El nu era deloc sigur
că, pentru doamna
Catherine Winters, *nu*
însemna în mod
irevocabil *nu*. Cu regret
bănuia că așa era, dar nu

era absolut sigur.

Credea că și-ar pierde vremea dacă ar continua s-o urmărească. Dar descoperise că, oricum, nu se găsea nimic mai folositor cu care să-și ocupe timpul. Așa cum se așteptase, îi făcea mare plăcere să fie din nou cu Claude și

Daphne, și bineînțeles
că se bucura
întotdeauna de tovărășia
prietenilor săi. Când
conversația din salon
devenea realmente prea
insipidă ca să poată fi
suportată, aveau
întotdeauna
posibilitatea de a pleca
de-acolo împreună, toți

trei, spre a începe o conversație care să necesite folosirea unei cantități cât de mici din inteligența lor.

Dar simțea nevoia unei distracții.

Părea improbabil ca doamna Winters să accepte să se culce cu el. Cu atât mai rău. El voia

tare mult să se culce cu ea. Dar chiar dacă nu reușea asta – iar el nu era pe deplin convins că se afla în fața unui caz fără speranță, se putea distra discutând cu ea, întărâtând-o, tachinând-o, revoltând-o, sau, pur și simplu, privind-o.

Trebuia să fie

prudent desigur, să aibă grijă să n-o compromită. Claude era bănuitor, Clarissa era bănuitoare, Nat și Eden erau mai mult decât bănuitori. Ar fi fost incorect să încerce s-o găsească iarăși singură, afară, și să riște să fie văzuți – așa cum fuseseră cât pe-

aci să fie văzuți de către
grădinarul acela. Și
Clarissa nu o mai invita
la conac.

Trebuia să rezolve
cumva problema.
Ieșiseră cu toții la o
lungă plimbare călare,
de dimineață. Ca de
obicei el își jucase rolul
de însoțitor al

domnioșarei Hudson,
deși, pe o porțiune a
drumului de înapoiere,
o lăsase în grija lui Nat,
după ce remarcase că ea
era mult mai relaxată în
compania prietenului
său decât într-a lui. Se
înnorase și se făcuse frig.
Clarissa decretase că
după-amiaza aceea avea

să fie petrecută acasă.

Așa că el nu supără pe nimeni când le sugeră lui Daphne și lui Clayton o plimbare pe jos. Cei doi erau bine cunoscuți pentru adeziunea lor spartană la practicarea activităților în aer liber pe orice fel de vreme. Amândoi se înviorară în

mod vizibil. Din fericire nimeni altul nu păru încântat de propunere. O dată afară și porniți la drum, fu destul de ușor să-i facă să străbată parcul în direcția porții secrete, pe care Daphne o uitase, iar Clayton n-o văzuse niciodată, și să le sugereze o plimbare

prin sat, apoi pe aleea de dincolo de el, după care, pe poartă, să se întoarcă în parcul în care intrase el eu câteva dimineți în urmă.

Și bineînțeles că, o dată ce trecură pe poartă, fu ușor să observe că locuința doamnei Winters se afla

în apropiere și să sugereze că poate aceștia i-ar fi făcut plăcere o plimbare împreună cu ei. În definitiv, remarcă viconte, el se plimba sirigur, în timp ce Clayton avea o doamnă la brațul său.

— Sărmane Rex! zise

Daphne, râzând. Îți trebuie o soție.

Acesta era ultimul lucru din lume care îi trebuia lui. Dar planul funcționa bine. Ea era acasă. Așadar, asta nu era una dintre acele după-amieze în care era plecată undeva, ocupată cu opere de binefacere.

Iar Daphne – fie
binecuvântată! — luă
asupra sa sarcina de a o
convinge să li se alăture
în plimbare și vorbi de
parcă totul ar fi fost
ideea ei.

— Ei bine, spuse
Catherine Winters –
arăta absolut
încântătoare într-una

din rochiile ei simple de
lână, peste care își
pusese un mare șorț alb,
și cu una dintre bonetele
sale de dantelă pe părul
auriu, — tocmai am
terminat de copt ceva în
cuptor. Sper că îmi veți
scuza înfățișarea.

— Oh, nu face nimic,
nu face nimic! o

asigurară ei.

— Aerul proaspăt va fi plăcut. Iar Toby n-a mai ieșit la plimbare din zori. V-ar supăra dacă ar veni și el?

— Ce scump este! se extazie Daphne, aplecându-se să-l bată ușor cu palma pe cap. De cum trecuseră ei

pragul, încetase să mai latre în schimbul unui scărpinat pe burtă.

Astfel că, peste câteva minute, după ce ea își scosese șorțul și boneta și-și pusese o pelerină și o bonetă mai elegantă, planul pus cu grijă la cale de el dăduse roade, iar viconteles se bucura

iarăși de compania ei și mergea cu ea la braț – n-avea cum să refuze, de vreme ce Daphne se agăța de brațul lui Clayton. Și-si înclinau capetele în stânga și-n dreapta, salutându-i pe săteni și continuându-și drumul dincolo de sat, sporovăind cu toții până

când trecură peste pod
și ieșiră în câmp, iar el
rămase în urmă pe
neobservate, până ce se
aflară îndeajuns de
departe în urma lui
Daphne și a lui Clayton
ca să înceapă o
conversație numai a lor.

— Îmi cer scuze dacă
nu mi-ați dorit

compania, spuse el,
acoperindu-i vreme de
câteva clipe mâna cu
degetele sale. Am fost
târât la ușa
dumneavoastră, dând
din picioare și țipând,
de către sora mea, pe
care ați cucerit-o.

Ea se uită la el
neîncrezătoare.

— Au trecut două zile și trei ore de când v-am văzut ultima oară, continuă el. Spuneți-mi că v-a fost dor de mine.

Ea scoase un sunet care exprima îndoială, fără a mai fi nevoie de un cuvânt inteligibil.

— Da, zise el. Și mie mi-a fost dor de

dumneavoastră.

Carnetul pentru balul de vineri vă este completat?

— Oh! exclamă ea cu indignare. *Cum* vă mai distrați!

El se pomeni că-i zâmbește ușor ironic.

— Eu vreau două dansuri, îi declară. Primul vals – o voi bate

la cap pe Clarissa să includă câteva – și dansul de la supeu. Mi le veți rezerva?

— Cred, replică ea, că mai ales aceste două dansuri trebuie rezervate de către dumneavoastră pentru o anume doamnă.

— Exact, zise el.

Așadar, ne-am înțeles.

— Mă refeream la domnișoara Hudson, spuse ea.

Îndată ce intrară pe urmele lui Daphne și Clayton în parc, el știu că ea recunoștea traseul pe care îl urmaseră cu câteva dimineți mai înainte. În mod

deliberat încetă să vorbească, pentru ca atenția ei – sau a lui – să nu fie abătută de la amintiri.

Sora și cumnatul lui se opriseră pe pod.

— Îți amintești, Rex, cum făceam echilibristică pe balustradă și mergeam

dintr-o parte în cealaltă?
îi strigă Daphne. Este de
mirare că nu ne-am rupt
gâtul.

— Da, răspunse el.
Am multe amintiri
despre podul acesta,
Daphne. Majoritatea
plăcute.

Simți cum mâna care
se sprijinea ușor de

brațul lui se încordează.

— Vă veți întoarce la conac împreună cu noi, pentru ceai, doamnă Winters? o întreabă Daphne, zâmbindu-i. Sunt sigură că Clarissa ar fi încântată. Întotdeauna se plânge că nu avem o doamnă în plus.

— Nu, vă mulțumesc, se grăbi să spună doamna Winters. Îl am pe Toby. Și trebuie să mă întorc curând acasă devreme. Dar vă mulțumesc.

— A fost plăcut, zise Daphne. Izbucni apoi în râs. Vedeți, în după-amiaza aceasta Rex era

bărbatul fără pereche, și se plângea că nu există nici o doamnă pentru brațul lui.

Când ajunseră la aleea principală, el fu în măsură să pună în aplicare ultima parte a planului său. Se aflau nu departe de sat.

— Tu și Clayton

duceți-vă la conac,
Daphne, le propuse. O
voi conduce eu pe
doamna Winters până la
dânsa acasă.

— Oh! exclamă
Daphne, uitându-se
când la unul, când la
celălalt, și el văzu o
luminiță aprinzându-i-
se în ochi. Da, vă rugăm

să ne scuzați, doamnă Winters. Vă mulțumim foarte mult pentru compania dumneavoastră. Și a lui Toby. Este într-adevăr încântător.

— Vă urez o după-amiază plăcută, doamnă Winters, o salută Clayton, atingându-și

pălăria.

— Iar eu mă voi purta foarte bine, spuse viconteles când rămaseră singuri. Vă voi conduce pe poteca din grădină, doamnă Winters, dar nu spre pierzanie. De fapt, către sat. Mă temeam să sugerez să ne furișăm spre poarta secretă. Mă

temeam că în după-
amiaza aceasta chiar m-
aș alege cu fața
pălmuită. A fost cât pe-
aci s-o pățesc duminică,
nu-i așa?

Era, desigur, foarte
ispititor s-o conducă pe
celălalt traseu și să
încerce să-i fure un alt
sărut printre arbori. Dar

mulți oameni o văzuseră
plimbându-se prin sat la
brațul lui. Aceleași
persoane, sau cel puțin
unele dintre ele puteau
să stea la pândă,
așteptându-le
întoarcerea. N-ar fi fost
bine ca oamenii aceia
să-i vadă ieșind din
pădure și pe poartă.

— Cât pe-acî, confirmă ea. Regret și-acum că nu am riscat să fiu văzută făcând asta.

Câteva persoane îl văzură conducând-o cuviincios pe aleea dinspre Bodley House și de-a lungul străzii satului, până la poarta ei.

— Din păcate, zise el după ce ea trecuse de o parte a acesteia, el rămânând de partea cealaltă, ar fi mai bine să nu mă invitați la ceai, oricât de mult v-ați simți înclinată s-o faceți. N-ar fi indicat, și suntem observați.

Ea îi aruncă o privire

grăitoare, iar el își coborî în mod deliberat ochii spre gura ei.

— Pentru același motiv, continuă el, ați face bine să nu-mi oferiți un sărut de ramas-bun. Altă dată, poate.

— Când o îngheța iadul!^[5] replică ea.

— Stimata mea
doamnă, spude el, m-am
obișnuit să mă aștept
din partea
dumneavoastră la
expresii mai originale
decât asta. Când o
îngheța iadul. Ce clișeu
jalnic!

— Bună ziua,
Înălțimea voastră, zise

ea cu răceală,
întorcându-se să
străbată poteca, și intră
în casă, cu Toby înaintea
ei. De astă dată nu trânti
ușa.

Ah, se gândi el, măcar
de s-ar putea! Încă nu
era pe deplin convins că
nici nu se punea
problema intențiilor lui,

dar chiar dacă era așa, schimbul de săgeți cu ea era mai plăcut decât se dovedea a fi eschivarea de a-i face curte lui Ellen Hudson.

Avea să obțină și cele două dansuri cu ea, vineri seară, își făgădui în gând, chiar dacă deocamdată ea credea că

el nu avea să reușească...
doar dacă, între timp,
nu s-ar întâmpla să
înghețe iadul.

Și, în fond, pentru ce
ar dori cineva să sărute
pe altcineva după ce ar fi
înghețat iadul? Ca să
împartă împreună
căldura trupească?
Gândul acesta avea

farmecul lui.

CAPITOLUL 8

Îi făcuse lectură
domnului Clarkwell.
Apoi se așezase și
ascultase amintirile lui
din tinerețe, pe care le
mai auzise de
nenumărate ori.

— Chiar că nu
trebuie să-l răsfeți,

spusese doamna
Clarkwell cu oarecare
nerăbdare și, poate, cu
puțină jenă. La
bătrânețe, a devenit
plictisitor.

— Îmi place să ascult,
răspunsese Catherine,
bucuroasă că vorbele
acelea fuseseră rostite
îndeajuns de departe de

domnul Clarkwell, ca el să nu le audă. Pare foarte fericit când vorbește despre trecut.

— Da, știu. Nora lui își înălțase ochii spre cer. Nici vremurile nu mai sunt cum erau. Numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu lumea asta.

Catherine își luase rămas-bun. Acum urma să-i facă o vizită doamnei Dawnes, care duminică nu se simțise în stare ca să vină la biserică. Totodată, va putea să stea puțin de vorbă cu domnișoara Downes, care, din cauza mamei sale, în zilele

acestea nu putea să iasă
din casă cât ar fi dorit și,
ca atare, primea
întotdeauna cu bucurie
puțină tovarășie.

În după-amiaza
aceasta avu suficientă
companie ca s-o
mulțumească pentru
întreaga săptămână
viitoare. Catherine nu se

afla acolo de mai mult de zece minute – ibricul de ceai nici măcar nu apucase să fiarbă, când sosi Lady Baird. Însoțită de fratele ei, Viconte Rawleigh.

Domnișoara Downes fremăta și tremura toată, după cum îi explică *sotto voce* lui

Catherine, în timp ce
aceasta o ajuta să
pregătească ceaiul.

— Ce cinste
deosebită, doamnă
Winters, șopti ea. Deși
totul este din cauza
dragei mele mame,
desigur. Nu trebuie să
mă umflu în pene.

În timpul ceaiului,

doamna Downes avu o
mulțime de lucruri de
spus cu glasul ei
neșovăitor, aproape
masculin. Lady Baird
sporovăi cât pentru
două persoane.
Domnișoara Downes
tremura de emoție.
Lordul Rawleigh se
purtă agreabil.

Catherine stătu aproape mută.

Desigur, își dădu ea seama aproape imediat, cei patru se cunoșteau de mult timp... Pe vremea când vicontele, fratele și sora lui obișnuiau să-și viziteze bunicii la Bodley House, doamna și domnișoara

Downes locuiseră în casa parohială, împreună cu reverendul Downes. Din câte se părea doamna Downes și-i amintea ca pe niște copii vioi și zburdalnici, cărora le plăcea să găsească pretexte pentru a face vizite la casa parohială ca să guste

prăjiturile făcute de ea.

— Aș fi făcut câteva,
doamnă, zise
domnișoara Downes,
dacă aș fi știut că aveți
intenția să veniți astăzi
în vizită. Și pentru
Înălțimea voastră, Lord
Rawleigh, desigur. Ceea
ce nu înseamnă că vizita
dumneavoastră

neanunțată n-ar fi bine
venită, fără îndoială. Și
ne face o mare cinste,
așa cum îi spuneam
doamnei Winters chiar
acum câteva clipe. Dar
dacă aș fi știut...

— N-ai știut, Agatha,
îi reteză doamna
Downes vorba cu
hotărâre, Lady Baird

așteaptă încă puțin ceai.

Asta o făcu pe domnișoara Downes să reînceapă să tremure.

Catherine se ridică în picioare înaintea celorlalți.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse. Vă voi lăsa să vă bucurați de musafirii

dumneavoastră, doamnă
adăugă, zâmbindu-i
doamnei Downes.

— Oh, așteptați o
clipă, zise Lady Baird.
Aveam de gând să facem
două vizite în sat, nu-i
așa Rex? Urma să venim
întâi aici, și pe urmă la
dumneavoastră. Este
adevărat că v-am văzut

aici, dar trebuie să mărturisesc că vreau un pretext pentru a vedea interiorul căsuței dumneavoastră foarte fermecătoare. Ne

îngăduiți? Vreti să mai așteptați zece minute?

Din nu se știe ce motiv inexplicabil, Catherine se uită mai

degrabă la Vicontele Rawleigh decât la Lady Baird. Oare, asta fusese ideea ei? El se uita la sora lui cu sprâncenele înălțate. Dar se întoarse spre Catherine. Părea amuzat și poate puțin... surprins? Ca și cum pentru prima dată ar fi auzit de propunerea de

a-i face ei o vizită.

— Dacă nu vă supăra, doamnă, spuse el. Trebuie să recunosc că am o curiozitate asemănătoare cu cea a surorii mele.

Ticălosul! Catherine și-l putea imagina stând în bucătăria ei și sugerându-i să se ajute

reciproc să-și micșoreze
plictiseala devenind
amanți.

Își reluă locul.

Și astfel, peste un
sfert de oră, sătenilor
din Bodley-on-the-
Water li se oferi încă o
privești a oaspeților
conacului, care se
plimbau pe stradă

împreună cu doamna Winters. Viconte Rawleigh mergea cu câte o doamnă la fiecare braț. Iar la capătul străzii, cotiră intrând pe poarta doamnei Winters și dispărură în casă.

— Oh, scumpetea asta de câine! exclamă Lady Baird, în timp ce

Toby lătra și sărea în sus, întâmpinându-i cu bucurie. Ea îl trase ușor de urechi. Când voi pleca acasă, o să te fur, Toby.

— Vreți să treceți în
salon? întrebă

Catherine. Simțea că se înăbușă, cu Viconte Rawleigh în holul de

intrare. Era atât de mare și de... masculin. Să pun un ibric la fiert.

— Pentru încă un ceai? Lady Baird izbucni în râs, în timp ce Toby îi lingeă mâna. Cred că nu, doamnă Winters. Vom fi plini de ceai dacă mai bem, nu-i așa, Rex? Aici e foarte plăcut. Aruncă o

privire în salon, deși nu
păși înăuntru. Cred că aş
putea să fiu, fericită
într-o căsuță ca asta...
împreună cu dragul meu
Clayton, desigur.

— Fără servitori,
Daphne? zise Lordul
Rawleigh pe un ton sec.
În două săptămâni ai
muri de foame.

Lady Baird râse.

— Casa

dumneavoastră e situată
cu spatele spre râu,
doamnă Winters,
remarcă ea. Doamna
Lovering ne-a spus că
aveți o grădină drăguță.
Am putea s-o vedem?

Încă nu era foarte
drăguță, bineînțeles.

Arborii fructiferi deja înfrunzeau, e drept, și iarba era de un verde mai proaspăt decât fusese cu un mai mult de o săptămână sau două în urmă. Dar rondurile de flori de lângă casă erau aproape golașe, iar peticul pentru legume era

complet pustiu. Tufele de trandafiri, care se cățărau pe pereți de o parte și de alta aveau să fie lipsite de flori încă vreme de câteva luni de-acum încolo. Chiar și așa, grădina era pentru Catherine unul dintre cele mai îndrăgite locuri din lume.

— Ah, da, spuse Lady Baird după ce pășiră afară. Un mic liman de frumusețe și de liniște. Cu pajiști și coline dincolo de apă. Îl voi urma pe Toby în jos, spre mal. Nu trebuie să vă simțiți obligați să mă însoțiți. Porni către fundul grădinii, fără a se

uita înapoi.

Catherine fu lăsată, în picioare, pe mica terasă din fața ușii ce dădea spre grădină, împreună cu Lordul Rawleigh. Se uită cu oarecare spaimă în urma musafirei sale care se îndepărta... deși grădina din spatele casei ei nu era cine știe cât de

lungă.

— Cred, spuse viconte, al cărui glas suna destul de plictisit, că însoțitoarea noastră face ceea ce fac toate însoțitoarele bune: ne încurajează și, totodata, ne oferă puțin timp doar pentru noi.

— *Însoțitoarea*

noastră? Catherine
încremeni. Ați aranjat
asta, Înălțimea voastră?
Și Lady Baird a
consimțit să vă fie
complice? Oare ne va
oferi destul timp cât să
mergem *la etaj*?

— Oh, sfinte
Doamne, nu! protestă el.
Și cu atât mai regretabil.

Daphne este decența
întruchipată, doamnă.
Iar asta este în întregime
ideea ei, vă asigur. Nu
m-a consultat după cum
nu v-a consultat nici pe
dumneavoastră. Cred că
i-a intrat în cap că eu aș
avea o... oh, *slăbiciune*
pentru dumneavoastră.

Și ea era de acord?

Sprijinea apropierea
fratelui ei de o femeie cu
origine necunoscută, o
femeie care locuia
singură într-o casă mică,
fără nici un servitor?

— Și ar fi șocată,
întrebă ea, dacă ar
cunoaște adevărata,
natură a interesului pe
care mi-l purtați,

Înălțimea voastră?

— Ba aş zice chiar că ar face o criză de nebunie, zise el, numai că Daphne este făcută dintr-un material solid. Cam ca dumneavoastră.

— Toby o să-şi umple labele de noroi, şi pe urmă va avea de suferit când va descoperi că

trebuie să-i fie șterse înainte să poată intra în casă, spuse ea.

— Terierul acela are nevoie să fie ținut din scurt, doamnă. I se îngăduie să vă conducă viața. Dacă sunteți atât de îngăduitoare cu un amărât de cățel, te cuprinde teama când te

gândești cum ați putea
să fiți cu un copil.

O cuprinse furia.

— Felul în care îmi
place să mă port cu
câinele meu nu este
treaba dumneavoastră,
ripostă ea. Cât despre
altele, cum îndrăzniți să
vă închipuiți că ați ști
ceva despre instinctele

mele materne. Eu...

Dar el își pusese vârfurile degetelor pe brațul ei și se apropiase cu un pas.

— Asta a atins cu siguranță un nerv, zise. Scuzele mele, doamnă. Nu ați putut avea copii?

Șocată, ea făcu ochii mari.

— Asta nu ajunge, spuse el. Tare mi-aș dori, doamnă Winters, să nu mă fi confundat cu fratele meu geamăn, atunci, în prima zi. Sau ca zâmbetele dumneavoastră să fi vrut să spună ceea ce păreau să spună. Aveți asupra mea un efect tulburător.

— Cred că se
numește... frustrare,
replică ea, abia
abținându-se să nu
adauge cuvântul *sexuală*.
Nu era atât de prost
crescută, chiar dacă avea
mânia drept scuză.

— Aș zice că aveți
dreptate. Ochii lui îi
scormoneau fața.

Însoțitoarea noastră ne-a dat... cât? Cinci minute? A socotit că-i prea destul și atât.

Lady Baird revenea, urcând cu pași mari pajiștea. Toby țopăia pe lângă ea, ca și cum ar fi fost prieteni de o viață.

— Clarissa a fost de acord cu câteva valsuri

pentru poimâine seară,
anunță el. Sper să îmi
cer dreptul asupra celor
pe care le-am rezervat
cu dumneavoastră,
doamnă. Dacă vă
îngrijorează felul în care
progresează non-
curtarea mea, vă voi
informa că am rezervat
dansul de deschidere

domnișoarei Hudson și
că am fost manipulat să
rezerv tot cu ea dansul
de după supeu.

Vocea lui era trufașă,
poruncitoare. Catherine
nu-și amintea să fi
acceptat vreodată să-i
acorde acele două
dansuri. Gândul de a
valsa cu el era

insuportabil. O făcea să se simtă ca și cum cineva i-ar fi scos din picioare câteva oase esențiale și ca și cum un soi de pompă uriașă ar fi supt mai tot aerul din grădina ei.

— Încântător, declară Lady Baird când se apropie, uitându-se de la

unul la celălalt, deși nu
explica deloc ce anume i
se părea atât de
încântător. V-am răpit
destul din timpul
dumneavoastră, doamnă
Winters. Trebuie să
plecăm, nu-i așa, Rex? I-
am făgăduit lui Clayton
că nu voi lipsi mai mult
de o oră. Veți veni la

bal? Aștept cu mare nerăbdare să vă văd acolo.

Catherine zâmbi.

Îi conduse până la poarta din față și ridică o mână în semn de rămas-bun în timp ce ei se îndepărtau pe stradă. Da, și ea aștepta balul cu nerăbdare. N-ar fi

trebuit să-l aștepte. Ar fi
trebuit să refuze
invitația. Chiar și acum
ar trebui să-și trimită
scuzele. Dar, oh, să
danseze iar! Să se simtă
din nou tânără! Să
danseze cu *el*!

Știa că nu-și va
trimite scuzele.

Un minut mai târziu,

intră în casă și rămase în
picioare, rezemându-se
de ușă, cu ochii închiși.

*Te cuprinde teama
când te gândești cum ați
putea să fiți cu un copil.*

Lăsa să-i scape un
slab geamăt de durere.
Își amintea cum ținuse
în brațe un copil, un
prunc micuț,

subdezvoltat. Un
răstimp foarte scurt. Ah,
cât de scurt!
Supraviețuise nașterii lui
numai trei ore, și în cea
dintâi ea fusese prea
epuizată ca să-l ia în
brațe.

După aceea, se
învinovățise cu asprime.
Totul fusese doar din

vina ei. La început nu-l
dorise. Nu-l hrănise
bine, pentru că nu
putuse să găsească
energia necesară ca să se
hrănească bine ea însăși.
Și plânsese foarte mult.
În zilele acelea își
deplânsese amarnic
soarta. Moașa îi spusese
– prea târziu – că era

important să-și mențină
un moral ridicat. Și
după aceea... Poate că îl
înfășase prea călduros,
sau nu îndeajuns de
călduros. Poate că îl
ținuse prea strâns, sau
nu suficient de strâns.
Poate că dacă l-ar fi
ținut în brațe în acea
primă oră...

El murise.

*Te cuprinde teama
când te gândești cum ați
putea să fiți cu un copil.*

Își acoperi fața cu
mâinile și făcu ceva ce
făcea foarte rar în ultima
vreme. Plânse.

Toby îi împungea
piciorul cu nasul,
scâncind.

Doamna Adams
cheltuise foarte multă
energie cu pregătirile
pentru cina și balul de la
Bodley House. Era mult
mai greu să găzduiești
un bal la țară decât la
oraș, așa i se păruse

întotdeauna. La oraș le
trimiteai invitații
tuturor persoanelor din
„lumea bună”, și te
puteai bizui pe
participarea lor în
număr destul de mare
pentru ca evenimentul
să fie declarat un succes.
Și întotdeauna veneau
îndeajuns de mulți

invitați. În definitiv, Claude era fratele și moștenitorul Vicontelui Rawleigh. La țară le trimiteai invitații aproape tuturor, cu excepția țărănimii, și sperai să vină suficient de mulți pentru ca evenimentul să nu fie proclamat un dezastru.

Iar începutul primăverii nu era timpul ideal pentru a da un dineu și un bal. În grădini nu erau suficiente flori, și abia dacă se găseau destule în sere. Șeful grădinarilor strâmbă din nas când i se porunci să le pustiască pentru ca, pe

durata unei singure seri,
casa să fie împodobită
cu flori.

Dar, spre sfârșitul
după-amiezei de vineri,
sala de bal și sufrageria
arătau îndeajuns de
festive pentru orice
eveniment monden.
Orchestra sosise și
muzicanții își instalaseră

instrumentele. Servitorii angajați în plus la bucătărie aveau cina și supeul sub control.

Orice altceva trebuia lăsat în voia sorții. Cel puțin încetase să plouă, după răpăiala care durase ieri toată ziua și după burnița mohorâtă din dimineața aceasta.

Doamna Adams

stătea la măsura ei de
toaletă, în timp ce
camerista aducea
ultimele retușuri la
împodobirea ei,
prinzându-i diamante în
jurul gâtului și la urechi.
Se uită mulțumită la
propria-i imagine
reflectată în oglindă și,

printr-o înclinare a capului, îi dădu de înțeles fetei că putea să se retragă, tocmai în clipa în care soțul ei intra pe ușa ce făcea legătura cu camera învecinată, care îi aparținea lui.

— Ah, frumoaso!
exclamă el, venind lângă

ea și punându-și mâinile pe umerii ei goi. Cu fiecare an care trece, devii tot mai încântătoare, Clarissa. Ești nervoasă? o întrebă, frământându-i mușchii încordați ai umerilor.

— Nu, zise ea cu hotărâre. La cină vor fi patruzeci. E lucru

stabilit. Tot atâtea au fost invitați la bal. Cu siguranță vor veni. O invitație la Bodley este un lucru râvnit de toată lumea.

El adresă un zâmbet larg imaginii ei din oglindă.

— Asta e starea de spirit în care te vreau,

zise Claude. Arăți
tocmai bună de mâncat.
Presupun că încă nu mi
se îngăduie câteva
ronțăituri? își înclină
capul, să-i sărute ceafa.

— Tare aş fi vrut,
spuse ea, să fi găsit o
modalitate politicoasă
de a nu o invita pe
doamna Winters.

El își înălță capul și-i privi cu atenție chipul în oglindă.

— Pe doamna Winters? Ce ți-a făcut ca să te jignească, Clarissa? Adică, în afară de faptul că s-a născut frumoasă.

— Are purtări nepotrivite cu rangul ei, răspunse ea pe un ton

tăios. Își dă aere.
Țintește prea sus.

— Fără îndoială, zise el calm, intenționezi să continui.

— Pe Rawleigh îl interesează Ellen, zise ea. Oricine vede clar acest lucru. Și sunt foarte potriviți. Dar doamna Winters

flirtează cu el.
Săptămâna trecută l-a
reținut, singur cu ea, în
sala de muzică. Iar ieri,
când am făcut o vizită
pentru a întreba cum se
mai simte doamna
Downes cu sănătatea,
domnișoara Downes a
venit până la trăsură și,
din întâmplare, a

menționat faptul că doamna Winters se afla la ele în casă atunci când Daphne și Rawleigh le vizitaseră, în ajun. Iar după aceea, ei au însoțit-o până acasă la ea și *au intrat în casă împreună cu ea.*

— Sunt sigur, draga mea, spuse domnul

Adams, că, prezentă
fiind și Daphne, totul s-
a petrecut în limitele
bunei-cuviințe. De fapt,
probabil că totul s-a
petrecut ca urmare a
sugestiei sale. Nu cumva
îți imaginezi ceva care,
pur și simplu, nu se
întâmplă? Îmi cunoști
opinia în legătură cu

aşa-zisa curte pe care i-ar face-o Rex lui Ellen.

— Am plănuit seara aceasta cu un anume scop, zise ea. M-am gândit, Claude, că ar fi un prilej foarte nimerit pentru a face un anunţ. Sau, cel puţin, pentru ca toată lumea să vadă cam ce se pregăteşte. *Nu* voi

accepta ca planul meu să fie zădărnicit.

— Clarissa, replică el, cu un accent de fermitate în glas, Rex nu este o păpușă pe care s-o manevrăm noi. Nici Ellen nu este așa ceva. Și nici doamna Winters. Sunt convins că toți trei vor da dovadă în seara

aceasta de o desăvârșită bună creștere. Mai mult decât atât nu putem pretinde. Nu putem să dirijăm curțarea unei femei, dacă participanții înșiși nu simt nici un entuziasm pentru asta. Și nu le putem interzice lui Rex și doamnei Winters să se uite unul

la celălalt. Sau să danseze împreună, dacă simt o astfel de înclinare.

Ea se ridică în picioare și se întoarce cu fața spre el.

— Nu voi accepta asta, zise. Nu voi accepta ca femeia aceea să-i zâmbească, și să-și

fluture pleoapele către el, și să-i distragă atenția. Nu știm cine este, Claude, sau ce anume este. Din câte știm noi...

— Știm, îi reteză el vorba cu severitate, că a închiriat de la mine o casă din sat și că în ultimii cinci ani a avut o

purtare excelentă. Știu
că fiecare cuvânt și
fiecare faptă a ei au
demonstrat că este o
adevărată doamnă. Mai
știu și că în seara aceasta
urmează să fie oaspete
invitat în casa noastră.
Va fi tratată cu aceeași
curtoazie, Clarissa, ca și
oricare alt oaspete.

— Oh, zise ea, nu-mi place deloc când îți încleștezi așa maxilarele și când privești cu asprime. Semenii mai mult ca niciodată cu Rawleigh. Nu face asta, Claude. Știi cât de îngrijorată sunt...

El o cuprinse în brațe și o strânse la pieptul

să...

— Știu, îi spuse. Ești îngrijorată în legătură cu seara asta și în privința viitorului surorii tale. Ambele chestiuni vor ieși bine dacă, pur și simplu, vei lua lucrurile mai ușor. De ce să nu te bucuri de seara aceasta? Și rezervă-mi un vals!

Insist. Privilegiul soțului
și așa mai departe. Nu-
mi pasă dacă nu e
modern ca un soț și o
soție să fie văzuți
împreună atunci când
dau o petrecere. Vei
dansa cu mine!

Ea oftă.

— Mă înnebunești,
Claude. Oh, aș vrea să

pot dansa numai cu tine.
Miroși foarte plăcut. O
apă de colonie nouă?

— Cumpărată cu
gândul la soția mea,
replică el, ai utilizat cu
speranța lascivă că,
atunci când toată
petrecerea se va fi
terminat, să mai fi
rămas suficient din

noapte pentru ca eu să pot trage foloase de pe urma ei.

— Parcă pentru asta ai avea nevoie de apă de colonie! ripostă ea. Rawleigh i-a cerut lui Ellen primul dans. E promițător, nu-i așa?

El chicoti.

— Asta înseamnă că,

măcar la început, nici
unul din ei nu va
rămâne să păzească
pereții, spuse
petrecându-i brațul
peste al lui și
îndreptându-se spre ușă.
E timpul să coborâm ca
să ne întâmpinăm
oaspeții la cină, iubito.

Doamna Adams își

dori din nou, deși de
astă dată pe tăcute, ca
doamna Catherine
Winters să nu fi fost
unul dintre invitați.

Lordul Pelham și
domnul Gascoigne
intenționau să plece

săptămâna următoare.
N-ar fi vrut să-și
prelungască șederea
mai mult decât se
cuvenea, explicaseră ei.
Nu erau foarte siguri
unde aveau să se ducă,
sau măcar dacă aveau
să-și petreacă primăvara
și vara împreună. Numai
Londra părea să le fie

interzisă amândurora.
Ar fi putut să se ducă la
Dunbarton, în Cornwall,
reședința rurală a
Contelui de Haverford.
Acesta se afla acolo încă
dinainte de Crăciun, și
ar fi fost plăcut să-l
revadă.

La Bodley se
plictiseau, Lordul

Rawleigh știa asta. Nu prea avea de ce să-i învinovățească. Lista de oaspeți a Clarissei ar fi putut fi descrisă mai curând ca o adunare de prieteni și de rude, decât ca o reuniune la un conac. Cu siguranță, nu se găseau prea multe lucruri care să rețină

atenția unor domni
sănătoși și neînsurați. Se
gândise, pentru o clipă,
să plece împreună cu ei.
Plecarea ar fi constituit
o modalitate de a o
convinge pe Clarissa că,
în ceea ce o privea pe
sora sa, ea susținea o
cauză pierdută. Și
credea că și Ellen

Hudson s-ar simți ușurată dacă el ar pleca.

Dar nu se putea hotărî să plece. Nu chiar acum. Nu înainte de a se convinge fără urmă de îndoială...

Bineînțeles că acțiunea lui de a insista pe lângă o frumoasă văduvă ca aceasta să

joace temporar rolul de metresă pentru el fusese condusă cu o lipsă de tact alarmantă. Daphne era ultima persoană care aflase de interesul lui. Ceea ce nu însemna că ea ar fi fost câtuși de puțin îngrijorată. Ba chiar dimpotrivă. Era de acord din tot sufletul.

Dar ea nu cunoștea,
desigur, natura
interesului său, așa cum
îl exprimase însăși
Catherine Winters.
Daphne credea că el
începea s-o curteze pe
acea femeie.

— Dacă vrei să vii
mâine să călătorești
împreună cu Clayton și

cu mine, îi spuse ea în timp ce se întorceau pe jos de la casa lui Catherine, nouă ne va fi milă de singurătatea ta, Rex, și am trece să vedem dacă doamna Winters nu va fi de acord să ne însoțească. Dar ea nu are cal. Hm! Atunci, o plimbare pe

jos. Cu atât mai bine.
Voi puteți rămâne puțin
în urma noastră, așa
cum ați făcut în după-
amiaza de acum câteva
zile, atunci când am
remarcat modul în care
te uiți tu la ea.

Dar în ajun plouase,
și, deși Daphne și
Clayton plecaseră să-și

târască picioarele spre
destinații necunoscute,
el refuzase să-i
însoțească. Probabil i-ar
fi refuzat oricum.
Dumnezeule, doar nu
era să curteze o posibilă
amanta sub ochii
indulgenți și incapabili
să înțeleagă – ai surorii
lui.

Dar seara de azi era noaptea balului. Dădu mare atenție felului în care se îmbracă, alegând o haină neagră și pantaloni până la genunchi de asemenea negri, și lenjerie albă, cu dantelă. Poate, că, la oraș, negrul devenea puțin cam banal, însă, în

provincie, încă mai era o raritate. Își prinse în mijlocul cravatei un ac cu diamant, singura lui podoabă. De regulă, disprețuia vestimentația prea spilcuită. În seara aceasta avea s-o evite cu orice preț. Nu avea de gând să fie mai arătos decât partenera lui.

Se bucură de
prevederea lui când o
văzu – de la distanță, în
capătul celălalt al
salonului, înainte de
cină. Era îmbrăcată așa
cum fusese la cina la
care mai participase ca
oaspete la conac. Purta
rochia ei verde cu
croială simplă, la care

adăugase doar un șirag de perle în jurul gâtului. În părul ei nu existau pene sau alte podoabe.

Și cu acest prilej, le depăși în strălucire pe celelalte doamne prezente, inclusiv pe Clarissa, care scânteia de diamantele primite drept cadou de nuntă

din partea lui Claude. Catherine zâmbea și stătea de vorbă cu doamna Lipton, un cuplu necunoscut și un bărbat pe care Lordul Rawleigh îl recunoscuse ca fiind arendașul pe care el și Claude îl vizitaseră cu aproximativ o săptămână în urmă.

Holtei și neavând nici cu o zi mai mult de treizeci și cinci de ani, din câte părea. Blestemați fie-i ochii, pe care ar fi făcut mai bine să învețe să și-i țină pentru el, dacă și-ar fi cunoscut interesul.

Ochii ei îi întâlneau pe-ai lui, în partea cealaltă a încăperii, și îi

zâmbiră pe jumătate. El se întrebă dacă și de astă dată îl confundase cu Claude. Dar nu fusese un zâmbet strălucitor. Poate c-ar fi fost mai nimerit să-l ia drept un sfert de zâmbet. În seara aceasta avea să danseze cu ea, își zise el în gând. Spera ca ea să nu aibă

intenția de a evita cele două dansuri pe care îi ceruse să i le rezerve. De asemenea, în seara asta el avea să-i fure un sărut, de bunăvoie sau prin viclenie. Cel de pe pod nu putea fi descris drept un sărut, dar iscase în el o poftă care trebuia satisfăcută.

Chiar dacă nu putea fi
avută în pat, avea să fie
sărutată, pe toți sfinții!
Asta nu avea să i-o
refuze.

— Nici la un dușman
nu te-am văzut uitându-
te cu atâta ardoare,
bătrâne, îi spuse Lordul
Pelham, intrând în
câmpul lui vizual.

Doamna continua să fie insensibilă?

— Poate că, după seara aceasta, tu și Nat vă veți răzgândi în privința plecării, zise viconte, privind în jurul lui cu obișnuitu-i amestec de trufie și plictiseală. Se pare că Clarissa a scos la iveală,

cu prilejul acesta, câteva
femei destul de drăguțe.

— Nat a pus deja
ochii pe roșcată, spuse
Lordul Pelham, arătând
cu bărbia spre colțul cel
mai îndepărtat al
încăperii, unde o fată
drăguță stătea într-un
grup, privind în jurul ei
cu ochi larg deschiși și

plini de interes. Dar este nervos, Rex, ceea ce e de înțeles. Încearcă să estimeze cam câți părinți, și veri, și unchi etc. — cunoști vechea litanie – sunt prezenți, spre a-l înconjura și a-l întreba ce intenții are, dacă s-ar întâmpla ca el să facă imprudenta, fie

și numai de a-i zâmbi
fetei.

Viconteles Rawleigh
chicoti.

CAPITOLUL 9

Catherine avusese
tovarăși de masă
agreabili – domnul
Lipton de o parte, și
Clayton Baird de
cealaltă. Deși
întâmpinarea pe care i-o
făcuse doamna Adams
fusesse vădit rece, toți

ceilalți fuseseră
curtenitori și chiar
prietenoși. Își alungă din
minte gândul că
înfățișarea ei era mult
mai simplă decât a
oricărei alte doamne
prezente. Purta aceeași
rochie verde ca la fiecare
petrecere de seară din
ultimii doi ani. Și perlele

mamei. Acum, pe
acestea le purta rareori –
numai în ocazii foarte
deosebite.

Nu conta că era
îmbrăcată simplu și
demodat. Nu venise
pentru a se face
remarcată, ci doar
pentru a se bucura de o
seară petrecută în

societate. Și bineînțeles că, atunci când trecură în sala de bal, unde li se alăturară alți oaspeți, care nu fuseseră invitați la cină, ea constată că îmbrăcămintea ei nu era mai simplă decât a mai multora dintre soțiile și ficele fermierilor arendași.

Dansă primele câteva dansuri țărănești cu unul dintre arendași. Îi zâmbi și se hotărî să se bucure de acea seară. Întotdeauna îi plăcuseră balurile, cu toată bogăția de sunete ale unei orchestre, și cu toate mirosurile parfumurilor și florilor,

și cu splendidul vârtej
de mătăsuri și satinuri
multicolore, și cu
sclipirile bijuteriilor în
lumina lumânărilor.

Spera ca Vicontele
Rawleigh să se
răzgândească în privința
celor două valsuri pe
care spusese că avea să
le pretindă. Cu siguranță

se va răzgândi. Faptul de a o scoate pe ea în evidență printr-un dans, și cu atât mai mult printr-un vals, ar fi fost o afișare extrem de publică. Și de două ori? În mod sigur nu avea să facă asta. Înainte de cină, în salon, nu schițase nicio încercare

de a se apropia de ea. Locul lui la masă fusese ales astfel încât să stea cât mai departe de ea. În sala de bal nu se apropiase de ea. Acum dansa cu Ellen Hudson într-o altă suită de dansuri decât a ei.

Declarase că avea să danseze dansul de

deschidere cu
domnișoara Hudson. Ce
ar fi dacă ar intenționa
să-și respecte și celălalt
plan? Respirația lui
Catherine se accelerează.

În seara asta nu aveai
cum să-l confunzi cu
fratele său geamăn.
Domnul Adams arăta
extrem de bine în

veșminte de diverse
nuanțe de albastru.
Înfățișarea Lordului
Rawleigh îți tăia
respirația, într-atât era
de elegantă și... satanică,
în negru și alb.

Domnul Gascoigne îi
ceru următorul dans, un
cadril. Își puse în minte
s-o farmece și reuși. Ei îi

plăceau ochii zâmbitori
și silueta lui frumoasă, și
se întrebă din nou cum
se făcea că un bărbat
putea fi la fel de chipeș
ca altul și mult mai
fermecător și degajat ca
maniere, și, totuși, să nu
aprindă în ea nimic
altceva decât o caldă
simpatie. În vreme ce

celălalt...

Ei bine, poate că, pur și simplu, era ceva în firea ei care o îndemna să se simtă atrasă de bărbații care nu meritau asta. Cei doi domni care îi ceruseră mâna în decursul ultimilor trei ani fuseseră ambii cât se poate de acceptabili, și

ar fi fost partide bune
pentru ea. Dar
Catherine nu voise
niciodată să se mărite
decât din dragoste.

Niciodată. Țsta
fusesse, pe jumătate,
necazul ei...

Lordul Pelham dansă
cu ea un alt dans
țărănesc.

— În definitiv,

doamnă Winters, îi
spuse el, înclinându-se
înainte de începerea
dansului și revărsându-și
asupra ei întreaga, forță
atractivă a ochilor lui de
un albastru intens, de ce
i s-ar îngădui lui Nat să
fie singurul care să
danseze cu cea mai

frumoasă fată din
încăpere?

— Ah, replică ea,
zâmbindu-i, sunteți un
lingușitor. Un bărbat pe
placul inimii mele,
Înălțimea voastră.

Era lesne să discuți și
să râzi cu el. Ceea ce nu
însemna că ar fi dispus
de mult timp sau de

suficient suflu pentru
discuții și râsete –
dansul era foarte
energic.

— Cred că următorul
va fi un vals, spuse pe un
ton familiar în timp ce,
după încheierea
dansului, o conducea
înapoi la locul ei. Mă
bucur că doamna Adams

este îndeajuns de
inspirată încât să-l
aducă la țară. Nu există
niciun alt dans pe care i
l-aș prefera. Cunoașteți
pașii, doamnă Winters?

— Oh, da, răspunse
ea. Este un dans frumos.
Romantic.

Dar inima îi bătea cu
putere și ar fi vrut să

aibă la ea un evantai. Dintr-o dată, încăperea păru foarte încălzită și lipsită de aer. Poate, gândi ea, cuprinsă de o panică prostească, ar fi fost posibil să plece repede spre camera de odihnă, a doamnelor și să se ascundă acolo cât timp avea să dureze

valsul. El dansase numai cu domnișoara Hudson, cu doamna Adams și cu Lady Baird. Ar fi părut foarte ciudat să danseze primul vals cu cineva care nici măcar nu făcea parte din grupul de oaspeți permanenți ai casei.

Dar probabil că el

nici nu intenționa să danseze cu ea. Poate că tocmai asta constituia o parte din motivul ei de a dori să fugă de-acolo și să se ascundă. Ar fi fost întrucâtva umilitor să-l vadă conducând pe altcineva pe partea de pardoseală rezervată dansului.

Și atunci, Sir Clayton Baird se ivi alături de ea și era prea târziu ca ea să mai fugă. Stătu de vorbă cu ea unul sau două minute, și apoi o rugă să-i acorde valsul. Oh, Dumnezeu! Dar sigur că da, cel puțin, în felul acesta, ar compensa umilirea. Deschise, gura

să-i răspundă și ridică
pe jumătate mâna,
pentru a și-o pune într-a
lui.

— Îmi pare rău,
bătrâne, se auzi din
spatele ei un glas trufaș
și plictisit. Am rezervat
dansul acesta cu mult
înaintea serii de azi.
Poate că doamna

Winters îl are liber pe următorul, ca să ți-l acorde ție.

Ea se întoarse cam brusc și își puse degetele în mâna întinsă a Vicontelui Rawleigh, îngăduindu-i s-o conducă pe pardoseala de dans, fără să arunce măcar o privire în urmă,

spre Sir Clayton. Și știu
fără urma de îndoială –
deși formau unul dintre
primele cupluri care se
avântaseră pe pardoseala
de dans și deși
majoritatea ochilor erau,
probabil, ațintiți asupra
lor – știu că era
bucuroasă. Că pentru
asta venise. Că asta era

ceea ce aşteptase ea
toată seara.

— Aţi fost cât pe-aci,
doamnă Winters, să-i
cedaţi valsul meu
cumnatului meu, spuse
el, cu ochii săi negri
pironiţi asupra ochilor
ei. Stăteau unul în faţa
celuilalt, fără să se
atingă, căci muzica nu

începuse. Aș fi fost foarte supărat. Niciodată nu m-ați văzut supărat, nu-i așa?

— Ar fi mai bine să nu vă văd? întrebă ea. M-aș transforma într-un fel de piftie tremurătoare? Cred că nu, Înălțimea voastră. Știu că în timpul

războiului ați fost ofițer de cavalerie, dar eu nu sunt unul dintre recruții dumneavoastră.

— Niciodată nu i-am cerut vreunui recrutar de-al meu să valseze cu mine, replică el. N-aș risca un scandal atât de bătător la ochi.

Fără să vrea, ea râse și

fu răsplătită printr-o
sclipire de amuzament
din ochii lui.

— Ah, așa e mai bine,
spuse el. Râdeți mult
prea rar, doamnă
Winters. Mă întreb dacă
a fost o vreme când
râdeați cu mai multă
ușurință.

— Ați fi socotit fie

nebun, fie foarte necopt la mînte, Înălțimea voastră, dacă ați izbucni în hohote rîs la fiecare încercare de glumă, oricât de vagă.

— Cred, zise el, ignorându-i vorbele, că trebuie să fi fost o astfel de vreme. Înainte de venirea dumneavoastră

la Bodley-on-the-Water.
De ce în localitatea asta,
pentru numele lui
Dumnezeu? Pe atunci
erați, probabil, doar
ceva mai mare decât o
fetiță. Dați-mi voie să
ghicesc. Ați avut un
puternic atașament
romantic față de soțul
dumneavoastră și, la

moartea lui, ați jurat să nu mai râdeți niciodată.

Oh, Doamne sfinte, fă să înceapă muzica! Ar fi vrut ca nimeni să nu se joace de-a ghicitul cu trecutul ei.

— Sau poate, continuă el, căsnicia dumneavoastră a fost o experiență atât de

nefericită, încât v-ați
retras într-un colț
îndepărtat al țării și încă
nu ați învățat să râdeți
din nou, nestingherită.

În seara asta, ea
venise aici ca să se
distreze. Buzele i se
strânseseră.

— Înălțimea voastră,
spuse, sunteți

impertinent.

Sprâncenele lui se
înălțară.

—

Iar

dumneavoastră,
doamnă, îmi puneți la
încercare răbdarea.

Nu era momentul
potrivit pentru
începerea unui vals –
dansul pe care ea tocmai

îl calificase drept romantic. Dar în clipa aceea începu muzica, și el se apropie ceva mai mult de ea, înconjurându-i mijlocul cu o mână și luându-i mâna dreaptă într-a sa. Ea își puse mâna stângă pe umărul lui. Vicontelesse porni cu ea în vârtejul

dansului.

Mai valsase și
altădată. De multe ori.
Întotdeauna acesta
fusesse dansul ei preferat,
și întotdeauna își
închipuise că ar fi fost
extrem de plăcut să
danseze cu un bărbat
care să însemne ceva
pentru ea. În dansul

acesta era ceva care
sugera atâta intimitate
și atâta romantism... ei
poftim, din nou
cuvântul acesta!

Nu romantism era ce
simțea ea dansând cu
Lordul Rawleigh. La
început a fost o stare de
neliniște, atât de
violentă și de

copleșitoare, încât crezu
că era posibil s-o facă să
leșine. Mâna lui pe
mijlocul ei o ardea până
în străfunduri. Simțea
din creștet până-n tălpi
căldura trupului său,
desi corpurile nu li se
atingeau. Simțea
mirosul coloniei lui, și
ceva dincolo de acesta.

Simțea însuși mirosul
ființei lui.

După aceea, fu
cuprinsă de o senzație
de euforie. El era un
dansator excelent,
învârtind-o cu siguranță
în jurul sălii de dans,
fără a greși vreun pas și
fără a se ciocni cu vreun
alt dansator. Ea își

potrivea pașii cu ai lui, și i se părea că niciodată nu se mai apropiase atât de mult de senzația că dansa în aer. Nicicând nu se simțise atât de minunat de fericită.

Și, în cele din urmă, se simți cuprinsă de sfială. În treacăt și neintenționat surprinse

privirea doamnei
Adams, în timp ce
aceasta dansa cu soțul
ei. Pe chipul doamnei
Adams era întipărit un
surâs, dar în ochii ei
erau fulgere de oțel. Și
furie.

Catherine își dădu
seama că valsase ca și
cum, după această

jumătate de oră, n-ar
mai fi urmat nicio clipă
și de parcă nimeni
altcineva n-ar mai fi
existat în afară de ea și
de bărbatul cu care
dansa. Brusc, deveni
conștientă că dansau
într-o sală plină cu alte
persoane și că, de fapt,
timpul se întindea și

dincolo de acea jumătate de oră. Un întreg rest de viață de trăit chiar printre acești oameni... cu excepția Vicontelui Rawleigh, care foarte curând avea să plece.

Se întrebă oare ce dezvăluiseră fața ei și mișcările trupului ei în timpul ultimelor

cincisprezece sau
douăzeci de minute. Și
se uită în sus, să vadă ce
se citea pe chipul lui.

El se uita intens în
jos, spre ea.

— Dumnezeu, cât
de doresc, Catherine
Winters! spuse el.
Căldura din cuvintele lui
contrasta total cu

nepăsarea din ochii lui.

Asta era ceea ce voiau să spună acei oameni care se declarau împotriva valsului, gândi ea. Era un dans care stârnea pasiuni ce nu trebuia să fie stârnite. Și urma ca ea să mai danseze cu el încă o dată, înainte de supeu?

— Cred, Înălțimea voastră că începeți să vă repetați. Am mai discutat despre problema aceasta și altă dată. Este o poveste încheiată.

— Așa să fie? zise el, coborându-și privirea, pentru o clipă pe buzele ei. Este încheiată,

Catherine?

Ea știa că el era un seducător cu experiență și foarte iscusit. Și un desfrânat. Nu era primul pe care-l cunoștea. El știa ce putere avea să aibă rostirea numelui ei de botez de către buzele lui. Și desigur, nu se înșela deloc. Ea fu

cuprinsă de tandrețe.
Ceea ce, în împrejurările
date, era ridicol.

În loc să-i răspunda,
ea își aținti privirea
asupra acului cu
diamant care sclipea
printre cutele
complicate ale cravatei
lui și continuă să
danseze.

— Mă bucur,
doamnă, spuse el când,
într-un târziu, muzica
încetase și el o conducea
înapoi la locut ei, că nu
mi-ați răspuns la ultima
întrebare. Mi-ar fi
displăcut profund să fiu
obligat să vă numesc
mincinoasă. Dansul
dinainte de supeu. Să

nu-l acordați nimănui altuia. Nu v-ar plăcea dacă m-aș supăra pe dumneavoastră. Îi duse mâna la buzele lui și-i sărută degetele, după care se întoarse spre a se îndepărta.

Va trebui să plece înaintea de valsul supeului, hotărî ea. Nu

mai putea să suporte asta. Toată strădania de ani de zile devenea zadarnică. Era posibil să aibă nevoie de încă cinci ani pentru a-și recâștiga stăpânirea de sine și liniștea sufletească pe care le cunoscuse până doar cu două săptămâni în urmă. Poate că

niciodată nu și le va
recâștiga la Bodley-on-
the-Water. Vor rămâne
numai veșnice aduceri
aminte. Dar nu putea să
plece. Însuși gândul
acesta era
însălmântător – să ia
iarăși totul de la capăt,
cu niște necunoșcuți.
Dar chiar și dacă ar fi

vrut să încerce, n-ar fi putut. Trebuia să rămână aici tot restul vieții ei.

Venise la Bodley House împreună cu reverendul și doamna Lovering. Poate că, își zise ea în gând, aceștia aveau să fie gata de plecare devreme, așa

cum obișnuiau uneori,
deși era improbabil ca ei
să rateze supeul de
dragul perspectivei de a
se culca devreme. Îi
căută din priviri fără
prea multă speranță.
Dar ei nu se vedeau
nicăieri.

În curând află,
întrebându-l pe

majordom, că parohul
fusesse solicitat să se
ducă la căpătâiul
doamnei Lambton, care
se simțea foarte prost, și
plecase pentru a o lăsa
mai întâi acasă pe
doamna Lovering,
înainte de a străbate,
împreună cu Percy, fiul
doamnei Lambton, cele

cinci mile până la ferma lor. Catherine își dădu seama că plecaseră fără ea fie pentru că o uitaseră, fie, mai probabil, pentru că era încă devreme și ei presupuseseră că ea ar fi vrut să mai rămână și că avea să găsească pe altcineva care, la

sfârșitul serii, avea s-o conducă în trăsură până în sat.

Oricine ar fi făcut asta, desigur. Oricare dintre vecinii care aveau să străbată satul în drumul lor spre casă ar fi fost destul de bucuros s-o lase cu trăsura la poarta casei sale.

Domnul Adams ar fi chemat într-o clipă o trăsură care s-o ducă acasă. Nu avea niciun motiv să se simtă abandonată. Nu era foarte departe nici chiar pentru a merge pe jos, deși noaptea era înnorată și întunecoasă. Oricum, ei nu-i plăcea

să meargă singură, pe jos, noaptea. Cu toate acestea, nu putea să-î ceară nimănui s-o conducă acasă atât de devreme, decât dacă ar fi reușit să inventeze la repezeală o indispoziție cumplită.

Din câte se părea, era obligată să rămână la bal

până la sfârșit.

Zâmbi când Sir
Clayton se apropie să-și
pretindă dansul.

Ardea de dorința de-a
o avea. Nu ținea minte
să mai fi fost vreodată la
discreția unei ispitedacă

asta reprezenta Catherine Winters. Era mai înclinat să creadă că ea însăși nu știa prea bine ce vrea. Dar, oricum, purtarea ei își făcea pe deplin efectul pe care l-ar fi putu dori ea, dacă realmente îl provoca.

Trebuia să fie a lui.

Nu era deloc sigur că ar fi fost la fel de obsedat dacă ea i-ar fi devenit amantă după acea primă vizită, așa cum fusese convins că avea să facă. Nu credea că ar fi fost atât de obsedat. Dacă ar fi avut-o atunci și pe durata celor două săptămâni

care urmaseră, cu siguranță ar fi fost satisfăcut. Poate că încă ar mai fi dorit-o. Era neobișnuit de frumoasă și părea să aibă un caracter pe potrivă înfățișării. Dar, cu siguranță, n-ar mai fi simțit dorința aprinsă care îl împingea acum

spre ea.

Veme de câteva clipe, se gândi chiar să-și schimbe intențiile. Nu-l împiedica nimic s-o ceară în căsătorie, dacă ar fi vrut, își spuse în sinea lui. Dar nu acordă o atenție serioasă acestei idei. Nu voia să fie însurat. Este drept că o

curtase pe Horatia și se logodise în mare grabă cu ea numai cu trei ani în urmă, dar acea experiență îl acrise. Se îndrăgostise de o femeie care în curând îl abandonase pentru un desfrânat. Iată ce bine se pricepea el să judece caracterul unei femei.

Nu l-ar fi așteptat nimic altceva decât nefericirea, dacă s-ar fi căsătorit înainte să descopere slăbiciunile caracterului ei sau nesinceritatea declarațiilor ei de dragoste. Înainte de a se însura, va trebui să cunoască o femeie care să fie cu adevărat o parte

din sufletul lui.

Și asta era,
bineînțeles, o prostie
romantică.

Nu, cu siguranță nu
avea s-o ceară în
căsătorie pe Catherine
Winters numai pentru
că se părea că nu există
o altă cale prin care să se
culce cu ea. În plus, nu

știa aproape nimic
despre ea. Ar fi fost pură
nebunie să se însoare cu
o persoană practic
necunoscută, oricât de
frumoasă ar fi fost.

Dar, oricât de mult se
strădui să gândească
rațional în timp ce
dansa, și conversa, și
astepta cu nerăbdare să

înceapă dansul de
dinainte de supeu, nu
reuși să-și domolească
înflăcărarea. O dorea și,
pe toți sfinții, avea s-o
aibă, dacă exista o
modalitate de a reuși
asta fără a fi nevoit s-o
violeze.

Așadar, făcu cu
destulă neplăcere – și cu

ceva mai profund decât
o neplăcere —
constatarea că, în timp
ce domnii din jurul lui
își luau partenererele
pentru valsul supeului,
ea nu era de găsit
nicăieri.

— Ellen este liberă
pentru dansul acesta,
Rawleigh, îi spuse

Clarissa cu viclenie,
venind din spatele lui în
vreme ce el se uita
cercetător în jur. Dă-mi
voie să te conduc la ea.

— Iartă-mă, Clarissa,
zise el pe un ton mai
aspru decât
intenționase, dar mi-am
rezervat dreptul de a
dansa cu ea după supeu

– a doua oară. Dansul acesta mi l-am păstrat pentru altcineva.

— Oh! Pentru cine? Se înăsprise și vocea ei.

El se simțea prea supărat pentru a se preface. În afară de asta, de ce s-ar fi ascuns? Când avea s-o găsească, avea să valseze cu ea sub

ochii tuturor.

— Pentru Catherine Winters, răspunse.

— Doamna Winters? se miră ea. Oh! Trebuie să-ți fie foarte recunoscătoare, Rawleigh, sunt sigură, pentru o asemenea dovadă de atenție din partea ta. Și ar fi a doua

oară când dansezi cu ea?

— Scuză-mă,

Clarissa, zise el,
îndepărtându-se. Era

limpede că ea nu se afla
în sala de bal. Și nici pe
palierul din fața
acesteia. Sau în salon,
unde câteva persoane în
vârstă jucau cărți. Unde
se ascundea? Se

ascundea de el? Oare fugise? Plecase acasă? Dar el fusese de față când reverendul Lovering fusese solicitat să părăsească serata. Nu plecase împreună cu el. Venise împreună cu parohul și avea să fie nevoită să aștepte s-o ducă altcineva acasă, la

sfârșitul balului. Doar dacă nu plecase pe jos. Cu siguranță nu fusese atât de nesăbuită, încât să facă asta de una singură. Oare unde era?

Nu se putea gândi decât la o singură posibilitate. Se duse să verifice în sala de muzică.

Se zărea puțină lumină care răzbătea pe ușile cu geamuri, peste care nu fuseseră trase perdelele. Dar în afară de aceasta, ea se afla în întuneric. Stătea pe bancheta pianului, cu fața spre claviatură, dar fără să cânte. Sunetele valsului din sala de bal

erau îndeajuns de puternice pentru a ajunge chiar și până aici. Ea nu-și ridică privirile când el deschise ușa și păși înăuntru. Vicontelescă străbătu încăperea, venind spre ea.

— E dansul meu, cred, spuse.

— Niciodată n-am

vrut să se întâmple asta,
zise ea.

— Asta? El simți că îi
naște speranța. Ea nu
voise ca *asta* să se
întâmple, dar totuși se
întâmpla?

O vreme ea nu-i
răspunse. Își petrecu
degetele mâinii stângi
peste clape, deși nu le

apăsă.

— Am douăzeci și cinci de ani, spuse ea. Am trăit aici timp de cinci ani. Mi-am făcut aici prieteni și cunoștințe. Mi-am alcătuit aici o viață care are un sens. Mi-am făcut din casa mea un cămin. Am un câine pe care să-l

iubesc și de care să fiu iubită. Am fost fericită.

— Fericită! Va trebui să se certe cu acel cuvânt. Oare căsnicia ta, Catherine, a fost atât de insuportabilă încât această existență – această semiexistență pe care ai dus-o – să-ți pară fericită?

— Nu v-am dat voie să-mi folosiți numele mic, spuse ea.

— În acest caz, răzbună-te spunându-mi Rex, replică el. Mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu.

Ea izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— Bărbații și femeile

se deosebesc foarte mult, spuse apoi. Ceea ce vreau eu este liniște sufletească și mulțumire.

— Plictiseală, ripostă el.

— Dacă vreți. Nu avea de gând să se certe cu el referitor la acest punct, chiar dacă el

rămase tăcut pentru a-i da șansa de a protesta.

— Ai fost fericită cu soțul dumitale? o întrebă el.

Din nou, ea tăcu o vreme.

— Nu cultiv nici fericirea, nici nefericirea. Una nu durează îndeajuns de

mult, iar cealaltă
durează prea mult.
Căsnicia mea nu vă
privește, spuse ea. Eu
însămi nu sunt un
obiect de interes pentru
dumneavoastră. Aș vrea
să vă înapoiați în sala de
bal, Înălțimea voastră, și
să dansați cu altcineva.
Orice femeie de acolo ar

fi bucuroasă să vă aibă
ca partener.

— Eu vreau să dansez
cu dumneata, zise el.

— Nu.

— De ce nu? își
coborî privirea spre ea.
Până și arcuirea gâtului
ei, în slaba lumină care
venea prin fereastră, era
elegantă, atrăgătoare.

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi place, acea senzație.

— Senzația de a fi vie? întrebă el. Ești o bună dansatoare. Preiei ritmul muzicii înăuntrul dumitale și îl lași să te conducă.

— Nu-mi place să atrag atenția, zise ea. Ar

fi băcător la ochi dacă aş
dansa cu dumneavoastră
a doua oară. Cumnatei
dumneavoastră nu i-a
plăcut asta nici prima
dată. Eu sunt nevoită să
trăiesc aici. Pe toată
durata vieţii. Nu-mi pot
permite să dau naştere
nici chiar celei mai mici
bârfe.

El își puse un picior pe banchetă, lângă ea, și își sprijini antebrațul pe el.

— Nu ești obligată să rămâi aici, îi spuse. Poți pleca împreună cu mine. Îți voi găsi un cămin undeva, unde nu va trebui să-ți faci griji în legătură cu părerea

altora, în afară de a mea.

Ea râse iar.

— Un cuib al iubirii!

Cu un singur bărbat
căruia să-i fiu pe plac.
Ceva foarte dezirabil,
într-adevăr.

— Cândva, probabil
că ți s-a părut dezirabil,
spuse el. Atunci când te-
ai căsătorit. Doar dacă

nu te-ai măritat din alt motiv decât cel al iubirii. Nu știu de ce, dar nu mi te pot imagina făcând așa ceva.

— Asta s-a întâmplat demult, zise ea. Vă rog, să nu ne găsească iar cineva aici, împreună. Trase adânc aer în piept. Vă rog.

— Acesta e dansul meu, spuse el. Vino și dansează cu mine. Întinse mâna spre ea și își puse din nou piciorul pe pardoseală.

— Nu, zise ea. Este prea târziu pentru a ne alătura dansatorilor.

— Aici, insistă el. Dansează cu mine aici.

Muzica este îndeajuns de tare, și există suficient spațiu, iar pe podea nu este niciun covor.

— Aici? Pentru prima oară își înălță privirile spre el.

— Vino, zise el iar.

Ea își puse încet mâna într-a lui și,

ezitând, se ridică în picioare. Dar când el îi înconjură mijlocul cu brațul și îi luă mâna într-a sa, ea și-o puse pe cealaltă pe umărul lui, și începură să se miște în ritmul muzicii, rotindu-se amândoi armonios prin încăperea întunecoasă. Era într-

adevăr o bună dansatoare. Îl urmă în mișcări în așa fel, încât el nu avea impresia că ar trage-o după el, și nu simțea nicio teamă că ar călca-o pe picioare.

Dansară în tăcere. La început dansară corect, păstrând între ei distanța care se cuvenea,

în ciuda poziției
mâinilor lor. Dar când
se uită în jos, spre ea, și
când o rotire aduse
lumină pe fața ei, el
constată că ea dansa cu
ochii închiși. O trase
mai aproape de el, până
când coapsele ei le
atinseră ușor pe ale lui
în timp ce se mișcau, și

el îi simți vârfurile
sânilor strivindu-i-se de
haină. Și atunci, o trase
încă și mai aproape,
până când îi întoarse
mâna spre a-i apăsa
palma peste inima lui.
Ea își sprijini fruntea de
umărul partenerului ei,
și mâna îi alunecă mai
departe în jurul gâtului

său.

În cele din urmă,
muzica se opri și ei
încetară să mai danseze.

O simți zveltă și
suplă lângă trupul lui.
Mirosea a săpun, mai
ispititor decât oricare
dintre parfumurile
scumpe folosite de
amantele lui. El se temea

să se miște. Abia
îndrăznea să respire.
Dacă ea era într-un fel
de transă, el nu voia s-o
trezească.

Dar, după o vreme, ea
își înălță capul și îl privi
drept în ochi. El nu-i
putea vedea limpede
expresia. Dar trupul ei
rămânea arcuit, cald,

lipit de al lui. El își înclină capul și o sărută.

De astă dată, se întredeschiseră și buzele ei. El își plimbă limba de-a lungul buzei ei superioare, de la un colț al gurii la celălalt și înapoi, pe buza inferioară. Ea nu se retrase, dar nici nu îi

răspunse. Părea pe deplin relaxată, mai degrabă asemenea unei femei care tocmai făcuse dragoste. Numai că el fusese tras pe sfoară în privința dragostei, gândi el cu tristețe, în timp ce ea își retrăgea capul.

— Vă descurcați bine la treaba asta, zise ea.

Presupun că faceți bine
orice. Inklusiv seducția.
Totuși, gata. Acum voi
pleca.

Mai târziu. Avea să
existe un *mai târziu*.
Deocamdată, el nu va
insista. Pentru moment
era de ajuns. Dar când
se va întâmpla, nu avea
să fie nicio seducție.

Avea să se întâmple cu deplinul ei consimțământ. Poate că ea încă nici măcar nu realiza asta.

— Atunci, vino, spuse el. Nu trebuie să așteptăm aici până când se termină toată mâncarea.

— Nu, zise ea. Nu mă

gândeam la sala în care se oferă supeul. Am de gând să plec acasă.

— Cine te conduce? întrebă el, încruntându-se. Reverendul Lovering nu s-a înapoiat, nu-i așa?

— Am... am pe cineva, răspunse ea. Vedeți? Mi-am adus

pelerina cu mine.

El nu se uită, dar bănuie că aceasta se afla așezată pe un fotoliu.

— Nu te pricepi să minți, îi spuse el. Intenționeai să te duci acasă pe jos, singură. Și atunci, pentru ce stăteai aici? Nu aveai curajul s-o faci?

— Nu-i vorba de asta, replică ea. Pe aici nu sunt animale sălbatice, și nici tâlhari de drumul mare. Nu e niciun motiv de teamă.

Dar din tonul ei el își dădu seama că ghicise bine. Ea ar fi vrut să plece acasă pe jos, dar îi era frică. Și i se părea

prea devreme ca să-l poată ruga pe Claude sau pe oricine altcineva să ia o trăsură pentru a o conduce. Așa că-și căutase un refugiu în sala de muzică, sperând, probabil, să rămână acolo, nedescoperită, până la încheierea balului.

— Așteaptă aici, îi spuse. Urc să-mi iau o pelerină și te conduc până acasă.

— Ba nu! exclamă ea cu glas revoltat. Mă voi duce singură.

— Așteaptă aici, repetă el, punându-i un deget pe buze. Nici să nu te gândești să pleci

pe furiș, Catherine. Dacă faci așa ceva, voi veni după tine cu mare tărașoi. Voi aduce cu mine o echipă de căutare, să rășcolim tușurile. Vei fi cumplit de stânjenită. Așteaptă aici până revin.

— Nu, replică ea. Nu. Dacă am fi văzuți

împreună...

— Nu vom fi văzuți. Ajunsese deja la ușă. Se întoarse înapoi, să se uite la ea. Așteaptă-mă aici.

— În cazul acesta, voi veni la supeu, spuse ea.

Dar el ieșise de acum pe ușă. O închise în urma lui, prefăcându-se

că nu o auzise.

Dacă ar fi plănuit el lucrurile, n-ar fi putut să iasă mai bine decât așa. Nici ea nu le plănuise. Era sigur de asta. Dar avea să facă în așa fel încât ea să se bucure de întorsătura situației. Avea s-o facă să înțeleagă cât de bine era.

Catherine.

Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de obsedat de o femeie.

CAPITOLUL 10

Ea nu-și dădea prea bine seama cum de ajunsese în situația asta. Se străduise din toate puterile să evite ispita sau posibilitatea iscării unor bârfe. A dansa cu Viconte Rawleigh și a se duce la masă

împreună, cu el ar fi adus cu sine pericolul ambelor eventualități. Așa că părăsise sala de dans și aproape chiar și casa. Își luase pelerina și se dusesese în sala de muzică, de unde ar fi putut să se strecoare afară, în noapte, fără a fi remarcată nici de valeți,

nici de către alți oaspeți. Și, pe urmă, se oprise în prag, temându-se să plece. Afară era foarte întuneric, și drumul pe jos până acasă era mai lung de o milă, o bună parte din el trecând printre stejarii din capătul de jos al aleii de acces la conac.

Întocmai ca unui copil, îi fusese frică de întuneric.

Așa că se așezase pe bancheta pianului, încercând să-și adune curajul. Sau, dacă n-ar fi reușit, se hotărâse să rămână unde se afla până la terminarea supeului.

Nu părea deloc corect
că acum problemele ei
se complicaseră. Lipsa
lui avea să fie remarcată.
Pentru a o conduce până
acasă și a se înapoia ar fi
avut nevoie de aproape o
oră. Ea presupuse că el
intenționa să meargă pe
jos, împreună cu ea, și
nu va chema o trăsură.

Asta ar fi fost și mai rău.
Avea să i se simtă lipsa
și poate că, pe urmă,
cineva – în mod sigur
doamna Adams – avea să
remarce că lipsea și ea.

Ar fi trebuit să
rostească un „nu” foarte
hotărât la sugestia de a
fi condusă până acasă.
Ar fi trebuit să urce iar

în sala de bal. Chiar și acum, ar trebui să plece singură, pe furiș. El n-ar găsi-o, în întunericul acela. Iar ea nu credea că el ar pune în aplicare amenințarea de a porni cu mare tărașoi în căutarea ei. Nu ar alcătui o echipă de căutare. Asta fusese o

amenințare prostească,
destinată unei muieri
credule.

Oh, Dumnezeule, nu-
și închipuise că încă mai
era credulă față de
șiretlicurile bărbaților.

Dar probabil că chiar
așa era. Încă mai stătea
în picioare, nedecisă, în
sala de muzică, atunci

când el reveni, părând
mai satanic ca niciodată
cu faldurile unei
pelerine negre fâlfâindu-
i pe lângă trup. Fără
vreo intenție conștientă,
își dădu seama că și ea
își îmbrăcase pelerina.
Își trase peste cap gluga
ei mare și se înfioră.

— Acum, spuse el cu

vioiciune, putem pleca.

— Nu e bine ce facem, protestă ea. Este foarte indecent.

El își ridică sprâncenele. Ea se întrebă dacă el știa cât de arogant părea când făcea asta, și ajunsese la concluzia că probabil știa.

— Ți-e teamă,
doamnă Winters? o
întrebă el.

Da, îi era teamă –
teamă de el, teamă de
întunericul de afară,
teamă să se întoarcă în
sala de bal împreună cu
el. Îi displăcea profund
să-i fie teamă. Îi
displăcea să se simtă

slabă și vulnerabilă, și în
puterea unui bărbat.
Întocmai ca data
trecută. Numai că de
data aceasta era mai rău.
De data asta, dacă ar ieși
afară împreună cu el, ar
face, acest lucru de
bunăvoie, știind prea
bine ce i-ar putea face
„societatea” dacă

vreodată s-ar afla
adevărul.

Dar oare ce ar fi
putut să-i facă
„societatea” în plus față
de ceea ce-i făcuse deja?
„Societății” nu-i mai
păsa de ea și nici măcar
nu mai știa de existența
ei. Ce prostie, să-i mai
pese acum de reputația

ei! Numai că...

— Doamnă Winters?
Stătea în picioare lângă
ușile cu geamuri, cu o
mână pe clanța ușii și cu
cealaltă întinsă spre ea.

— Nu, zise Catherine,
înaintând spre el. Nu
îmi este teamă,
Înălțimea voastră.

De cum trecu pe

lângă el ieșind pe terasă
și deîndată ce el închise
ușa în urma lui,
viconteles îi înconjură
mijlocul cu un braț,
cuprinzând-o în
faldurile pelerinei lui. O
făcu să străbată în grabă
terasa, pornind spre
peluza întunecată. Ea își
domoli un suspin

ascuțit. Oare nu aveau
să meargă pe aleea de
acces?

— Drumul acesta e
puțin mai scurt, zise el,
și ceva mai intim.

Ceva mai intim.
Cuvintele se imprimau,
arzătoare, în mintea ei,
și ea își auzea dinții
clănțănind. Brațul lui

era cald și ferm în jurul ei. Cu propria ei coapsă, simțea șoldul și coapsa lui, cu mușchii tari, foarte masculini. Trupul ei încă mai ardea de dorința pe care i-o aprinsese valsul lor și sărutul care îi urmase.

Ceva mai intim.

Oare avea să fie în

stare să-i reziste? Va
dori să-i reziste? Va avea
puterea de stăpânire
necesară? Oh, toate
astea începeau să-i
aducă aminte de...

Se întunecase foarte
tare. Ochii ei nu se
adaptaseră pe deplin la
întuneric, chiar dacă
vreme de o oră, dacă nu

mai mult, stătuse în
întunecoasa sală de
muzică. Cu toate
acestea, el înainta cu
pași siguri.

— E foarte întuneric,
spuse ea cu glas tare, și
cu spaimă, își dădu
seama cât de slab îi suna
glasul.

El se opri în loc și o

întoarse cu fața spre el,
apoi o sărută – de astă
dată cu gura larg
deschisă.

— Nu ți se va
întâmpla nimic rău, îi
spuse. În armată eram
celebru pentru iscusința
mea de a vedea pe
întuneric. În afară de
asta, pe vremea când

eram copil veneam
deseori aici. Mi-aș găsi
drumul și legat la ochi.

*Nu ți se va întâmpla
nimic rău.* Catherine
aproape că izbucni în
râs.

Fu și mai rău când
ajunseră printre arbori.
Era sigură că, dacă și-ar
fi ținut o mână în fața

ochilor, n-ar fi putut s-o vadă. Iar solul era mai neregulat. Dar el o ținea bine lângă el și își încetini numai puțin mersul. Părea să știe, într-adevăr, foarte bine unde se ducea. Și, totuși, ea aștepta ca el să se oprească. Aștepta... extazul. Deși nu era

convinsă că asta avea să fie. Nu era sigură că, după aceea, ar avea măcar atâta consolare.

— Ah, iată-ne ajunși, spuse el, după ceea ce păru o veșnicie de tăcere încordată – oricum, încordată în ceea ce o privea pe ea. Simțul meu de orientare nu m-a

înșelat.

Și, de astă dată, ea
chiar vedea. O slabă
sclipire de lumină,
răzbătând printre
ramurile arborilor,
strălucea pe zăvorul
porții secrete. Drumul
se afla chiar dincolo de
ea, iar casa ei se înălța la
o depărtare de doar

câțiva pași. Așadar, el o adusesese într-adevăr direct acasă. Ușurarea o făcu să i se înmoaie genunchii. Și fusese chiar mai bine decât să fi mers de-a lungul aleii de acces și prin sat. Oricât de înaintată ar fi fost ora, riscul ca ei să fi fost văzuți în sat era

mare.

Era o necuviință îngrozitoare, să se afle singură cu el, noaptea.

El își desprinse brațul cu care o susținea, pentru a deschide poarta și a se uita cu precauție într-o parte și-n alta.

— Nu-i nimeni, spuse

el. Întinse o mână ca s-o ia pe-a ei. Acum ea putea să vadă aproape limpede că poarta era deschisă, și dincolo de ea se vedea cerul. Vino.

Dar ea se trase înapoi.

— De aici încolo pot merge singură, spuse ea. Vă mulțumesc. A fost

foarte amabil din partea
dumneavoastră să mă
însoțiți, Înălțimea
voastră.

Urmă o tăcere de
câteva clipe, și apoi un
chicotit.

— Asta-i o aluzie ca
să-ți fac cea mai
elegantă plecăciune și să
debitez cel mai politicos

discurs, cum că, pentru mine, ar fi fost o cinste și o plăcere? replică el. Vino, te voi conduce până acasă. S-ar putea ca, între locul ăsta și casa dumitale, să se afle vreo douăzeci sau patruzeci de tâlhari de drumul mare, care așteaptă să te atace.

Cum mi-aș putea ierta,
dacă ți s-ar întâmpla
ceva rău?

O privea râzând. Pe
jumătate din fața lui
cădea lumina palidă a
cerului de dincolo de
poartă. Era extraordinar
de frumos. Dansase cu el
în seara asta... de două
ori. O dată în sala de

bal, și o dată în sala de muzică, atunci când dansul devenise nu numai intim și romantic, dar și lasciv. Muzica și ritmul fuseseră doar o scuză pentru ca trupurile lor să se atingă și să se miște împreună. El o sărutase în seara asta, și

ea îl sărutase pe el.

Dacă în ultimele două săptămâni, de la prima lui apariție la Bodley, existase vreun dubiu, acum nu mai rămasese niciunul. Toate

barierele, și măștile, și armurile pe care și le construisese ea în cinci ani de zile se prăbușiseră și

dispăruseră fără urmă.
Nu mai putea pretinde
că nu ar fi fost o femeie
tânăra, cu nevoile și
dorințele unei femei
tinere. Și poate că
acestea nici nu
dispăreau o dată cu
tinerețea. Poate fusese o
prostie să încerce să se
convingă că ar fi putut

să le excludă.

— Vino, spuse el iar,
mai blând. Mai
irezistibil.

Ea nu-i luă mâna, ci
trecu pe lângă el pe
poartă și ieși în drum.
Vreme de câteva clipe,
se simți ca și cum ar fi
fost izbită de realitate.
El ieși în urma ei,

închise poarta și o
înconjură din nou cu
brațul și cu pelerina sa.

În timp ce se
apropiau pe cărare și
când ea deschise ușa,
Toby lătră. Lătrăturile
răsunau foarte tare în
miez de noapte.
Catherine era atât de
preocupată să-l facă să

tacă, încât uită de intenția ei de a se întoarce în pragul ușii, de a-i spune cu hotărâre noapte bună Lordului Rawleigh și de a închide ușa dintre ei.

— Tăcere, domnule! zise el cu un glas liniștit dar ferm, și Toby se opri din lătrat, își agită coada

și plecă în bucătărie...
fără îndoială în culcușul
lui confortabil de pe
balansoar.

Apoi, ușa de la
intrarea casei se închise,
și holul rămase în
întuneric. Iar ea se
pomeni în brațele lui,
învăluită în pelerina lui,
și sărutată din nou.

Numai că nu era un
sărut propriu-zis.
Oricum, nu conform
definiției sale. Gura lui
era deschisă, și, nu se
știe cum, dar tot așa era
și a ei, iar limba lui se
adâncea prădalnic în
gura ei. Era un sărut
insuportabil de intim.
Aproape tot atât de

intim... Mâinile lui se aflau sub pelerina ei, cuprinzându-i sânii, făcând sfârcurilor ei ceva care le întărea și o copleșea cu o senzație fierbinte prin sâni și mai jos, prin pântece și până în coapse, în care stârnea o vibrație dureroasă.

Iar apoi, mâinile lui
ajunseră în spatele ei,
deplasându-se cu
hotărâre în jos,
cuprinzându-i fesele,
trăgând-o cu putere spre
el, ridicând-o puțin, în
așa fel încât ea să poată
simți duritatea propriei
sale dorințe.

Așa trebuie să te

simți când te îneci,
gândi ea – această
nevoie frenetică de a ieși
la suprafață, de a încerca
să sorbi aer și acest
instinct contrar, care te
îndeamnă să încetezi să
te mai zbați, să lași ca
totul să se petreacă mai
ușor, să se întâmple ceea
ce ar urma să se

întâmpile.

— Catherine,
murmură el lângă buzele
ei, cu glasul scăzut și
răgușit. Ești atât de
frumoasă!

Ea nu era în stare să
gândească. Nu-și putea
organiza gândurile. Și-i
simțea părul des și
mătășos printre degetele

ei.

— Du-mă la etaj, îi spuse el la ureche. Orizontal, asta se face mai bine decât vertical.

A s t a . Împreunarea trupurilor lor. Pătrunderea lui înăuntrul ei. Pentru plăcere. Deși ea nu cunoscuse niciodată

plăcerea într-un astfel
de mod, știa că, totuși,
cu el avea s-o cunoască.
Acum. În noaptea
aceasta.

Nu-și mai putea
aminti pentru ce nu era
de dorit să fie amanta
lui. Avea nevoie cu
desperare de trupul unui
bărbat. De trupul *lui*

bărbătesc. De el. Avea nevoie de el.

Să fie amanta lui. Pentru cât timp? O săptămână sau două, cât va mai sta el la Bodley? Până atunci, el se va plictisi de ea. Nu avea s-o ia cu el, așa cum sugerase cândva de curând... nu reușea să-și

aducă aminte când
anume. Avea să fie iarăși
singură. Cum avea să se
simtă – în singurătate și
pustietate, după ce va fi
fost amanta lui pentru
scurtă vreme?

Poate că nu va fi chiar
singură. Poate că el o va
lăsa gravidă.

El îi sărutase gâtul, și

gura îi urca iar, peste bărbie, spre gură.

— Vino, îi spuse el.

— Nu. Glasul ei suna categoric, lipsit de patimă. Nu-și dăduse bine seama că avea să vorbească până în clipa în care rosti cuvântul. Dar știa că acesta trebuia să fie spus din

nou. Nu.

El își retrase capul cu câțiva centimetri. Ea se întrebă dacă el o putea vedea. Fața lui nu era decât o umbră.

— Doar n-ai de gând să fii dificilă, nu-i așa? o întrebă el.

— Ba da. Glasul ei era ceva mai ferm. Cred că

sunt. Vreau să pleci
acum, te rog!

— Dumnezeu! Ea
constată că se afla lipită
de perete, mâinile lui
înconjurându-i capul și
proptindu-se de el. Oare
sunt nebun? Imaginația
mea este atât de zglobie,
încât ți-am interpretat
greșit reacția? Când am

dansat prima oară? În sala de muzică? Pe drumul spre casă? Aici? Nu-i posibil să-mi fi imaginat totul. Ești tot atât de aprinsă de dor față de mine, pe cât sunt eu față de tine.

— Și în consecință, zise ea, ne ducem să ne culcăm împreună. Este

perfect logic, nu-i așa?

— Da. El părea nedumerit și iritat. Da, este logic. Catherine...

— Nu voi fi amanta dumneavoastră, spuse ea.

— De ce nu? Capul lui se apropie cu doi centimetri de al ei. Pentru ce nu? Crezi că

mă voi purta rău cu tine? Sunt obișnuit să dăruiesc tot atâta plăcere câtă primesc.

Chiar și atunci o străbătu junghiul unei dorințe trădătoare.

— Nu vă voi fi amantă, replică ea. Și nu trebuie să vă dau un motiv. Nu vreau. V-am

spus-o și mai înainte. În
seara aceasta am
încercat să vă evit,
retrăgându-mă în sala de
muzică. Am încercat să
vă împiedic să mă
conduceți până acasă.
Am încercat să vă
opresc, să nu treceți
împreună cu mine,
dincolo de poarta

secretă. Refuzurile mele au fost foarte clare.

— Tot așa cum trupul tău a grăit foarte clar prin invitațiile lui, replică el. Acum era realmente mânios. Vrei o căsătorie, nu-i așa, Catherine? Ți-ai apreciat favorurile la cel mai mare preț cu puțință. Ei

bine, îl voi plăti. Mărită-te cu mine.

Vreme de câteva clipe ea fu atât de șocată încât rămase mută.

— V-ați căsători cu mine, întrebă apoi, pentru a putea să vă culcați cu mine?

— Întocmai, zise el. Dacă nu există nicio altă

posibilitate. Asta îți dovedește cât de mult te doresc. Ești mulțumită?

— Da, sunt mulțumită, spuse ea, dintr-o dată plină de răceală și mai nestăpânită de dorință ca niciodată în viața ei. Când brațele lui se întinseră spre ea, i le

dădu la o parte. Sunt
mulțumită că rațiunea și
bunul meu simț m-au
sfătuit bine în cursul
ultimelor două
săptămâni. Eu nu sunt
doar un trup de femeie,
Înălțimea voastră.
Corpul meu nu este un
înveliș gol. Înăuntru
există o persoană. O

persoană căreia nu-i
plăceți și căreia îi
displace presupunerea
dumneavoastră arogantă
cum că ar fi suficiente
câteva sărutări și
mângâieri spre a vă
stabili dreptul de a-mi
folosi trupul pentru
plăcerea dumneavoastră.
De când v-am confundat

pentru prima oară cu fratele dumneavoastră și v-am zâmbit, nu ați făcut nimic altceva decât să mă hăituiți. Chiar dacă v-am spus un *nu* categoric atunci când mi-ați făcut întâia vizită, n-ați vrut să credeți că vreo femeie putea fi atât de nebună încât să vă

reziste. Ei bine, femeia aceasta preferă să fie nebună decât să devină proprietatea dumneavoastră.

— Păi da, târfă ce ești, zise el pe un ton calm și aproape în glumă. Cred și eu că te distrezi. Nu-ți voi mai oferi un alt prilej. După

noaptea asta, nu vei mai fi chinuită de mine, doamnă. Sunt convins că amândoi vom fi încântați să nu mai dăm ochii unul cu altul.

Toby stătea în holul de intrare, mârâind. Ea se uită la el, în fâșia de lumină care pătrunse prin ușă când aceasta se

deschise, închizându-se
apoi fără nicio blândețe.
Rămase câteva minute
în picioare, acolo unde
se afla, aproape ca și
cum ar fi fost nevoie de
toată greutatea ei și de
mâinile ei larg desfăcute
pentru a sprijini
peretele, să nu cadă.
Toby scâncea.

— Vrei să te duci afară, spuse ea. Glasul îi suna cât se poate de normal. Părea ciudat să-și facă treburile bine cunoscute și obișnuite de a-l lăsa pe Toby să iasă prin ușa din spate, iar apoi de a intra în bucătărie să aprindă lampa și să facă focul

pentru a pune la fiert
ibricul de ceai. Trebuia
să bea o ceașcă de ceai,
oricât de târziu era. Și
trebuia să rămâna un
timp în decorul familiar
al bucătăriei sale,
înainte de a urca la etaj,
să se culce pe pat –
unde, chiar în clipa asta,
ar fi putut să stea alături

cu el...

Se simțea rău. Nu era deloc sigură că va fi totuși în stare să-și bea ceaiul. Se simțea rău și îngrozitor de vinovată. El o numise *târfă*. Nimeni nu-i mai pusese până acum o etichetă de o vulgaritate atât de îngrozitoare. Chiar și

numai acest fapt în sine
ar fi putut să-i provoace
o senzație de greață. Dar
și mai rău era
sentimentul că el fusese
îndreptățit să-i spună
așa.

O dată o acuzase că
ar fi o seducătoare.
Chiar era? Oare îl
atrăsese în mod voit? îl

dorise cu nespusă intensitate. Oare dorința ei fusese într-atât de vizibilă încât devenise o invitație? Nu încercase să evite niciuna din sărutările pe care i le dăduse el în noaptea aceasta. De fapt, le primise cu bucurie pe toate trei și participase

din plin la ele.

Îl dorise. Chiar și acum, pânțele îi vibra de nevoia nesatisfăcută de a simți trupul lui înăuntrul ei.

Probabil că tot ce se întâmplase în seara asta era din vina ei. La fel cum tot vina ei fusese și în cealaltă împrejurare.

Numai că, de-a lungul anilor, ea își recăpătase respectul de sine, judecând lucrurile la rece și ajungând la concluzia că nu fusese chiar vina ei. Decât într-o mică măsură. În măsura a ceea ce s-ar fi putut numi ațâțare.

Ca și acum. Se părea

că ea era o seducătoare.
Făcând invitații, dar
nevoind să accepte
consecințele.

Se ura pe sine... din
nou. Cât de repede
putea să dispară un
respect de sine obținut
cu atâta trudă!

Toby zgâria la ușă. Se
ridică să-l lase să intre și

observă că ibricul de pe foc începuse deja să fiarbă. Prepară ceaiul, stătu aplecată deasupra ibricului până fu gata infuzia și își umplu o ceașcă, deși era încă prea slab pentru gustul ei. Nu conta. Cel puțin, era fierbinte și umed.

Când se așeză din

nou, Toby se postă în fața ei, cu limba legănându-i-se și cu ochii plini de speranță și așteptări.

— Nu are rost să spun *nu*, Toby, îi zise ea, cu oarecare amărăciune. Oricum, nimeni nu mă crede când spun *nu*.

Era o invitație în

toată regula. Căţelul sări
în poala ei şi se ghemui
comod. Suspină adânc şi
se pregăti să adoarmă cu
ajutorul unei mâini
liniştitoare care îi
mângâia spinarea.

Ea îşi înălţă ochii în
tavan, legănându-se
încet în balansoar,
simţind soiul acela de

profundă disperare pe care chiar cu o săptămână în urmă și-o amintise cutremurându-se și încercase să și-o alunge din minte.

Ceaiul i se răci pe masa de lângă ea și deveni tulbure.

Când părăsi casa lui Catherine, Viconte Rawleigh era frustrat și mâniș. Închise cu hotărâre ușa în urma lui, nevoind să se coboare la a o trânti, și trecu drumul spre poarta secretă, fără a se uita nici înainte, nici la

stânga sau la dreapta.
Deschise poarta
împingând-o, păși
dincolo de ea și o
închise și pe aceasta cu
un pocnet sec.

Dacă ar fi fost tot atât
de atent ca atunci când
deschisese poarta
secretă în drumul său
spre casa lui Catherine,

probabil că ar fi auzit și ar fi văzut o șaretă care se apropia de sat venind dinspre sud, chiar dacă vehiculul se afla încă la o oarecare depărtare.

Căruțașul își opri calul în loc de cum auzi deschizându-se ușa căsuței.

— Ei bine, zise Percy

Lambton după ce poarta secretă se închise, ei bine, pe cinstea mea! Aș zice că asta nu era o priveriște pentru ochii dumneavoastră, domnule paroh.

Reverendul Lovering se încruntă.

— Cine era? întrebă el. Domnul Adams?

— Nu el, răspunse
Percy. Vicontele
Rawleigh, părinte.
Venind dinspre casa
doamnei Winters, la ora
asta din noapte. Și-n
casă nu-i nicio lumină.
Mie mi s-a părut al
naibii de dubios.

— Probabil că a
însoțit-o acasă după bal,

spuse parohul. Doamna Lovering și cu mine am fost nevoiți să plecăm mai devreme din cauza bolii mamei dumitale, Foarte îndatoritor din partea Înălțimii sale, desigur. Dar unde îi este trăsura? Și pentru ce s-o fi condus singur? Așa ceva nu se cuvine deloc.

Percy pufni
disprețuitor pe nas.

— Asta nu-i pentru
urechile dumneavoastră,
părinte, zise apoi, dar
toată lumea știe că, de
câtăva vreme, se petrec
unele nebunii. Au fost
întâlniri în parc.
Întrebați-l pe Bert
Weller, dacă nu mă

credeți. Și s-au plimbat
braț la braț prin sat, fără
pic de rușine, în văzul
tuturor. E foarte clar ce
s-a întâmplat în seara
asta, deși îmi pare rău că
ochii dumneavoastră au
fost nevoiți să vadă astfel
de lucruri.

Reverendul Lovering
se uită înapoi spre casă,

după ce o depășiseră, și văzu că în spatele ferestrei de la bucătărie se aprinse lumina. Era încruntat și avea o expresie severă.

— Nu la asta ne așteptam noi de la vizitatorii conacului, Percy, spuse el chiar dacă aceștia sunt

viconți. Sunt trist și dezamăgit că Înălțimea sa își ia asemenea libertăți într-o localitate atât de respectabilă, și nu am nicio îndoială că la fel de dezămăgiți vor fi și domnul Adams și buna sa doamnă. Și, cu siguranță, nu la așa ceva ne așteptam din partea

localnicilor respectabili,
din Bodley-on-the-
Water. Sunt profund
tulburat.

— Dar ea nu este o
localnică propriu-zisă,
nu-i așa? replică Percy.
Se află aici doar de
câțiva ani. Și cine știe de
unde o fi venit, sau ce
soi de viață o fi dus

înainte să se stabilească aici. Din câte știm noi, ar fi putut să fie o târfă... dacă-mi iertați cuvântul ăsta, părinte.

Ajunseseră la casa parohială, și reverendul Lovering coborî din șaretă.

— Poate am înțeles noi greșit, Percy, zise. O

să trec mâine pe la Bodley House și o să stau de vorbă cu Viconte Rawleigh și cu domnul Adams. Între timp, ar fi mai bine să nu spui nimic.

— Eu? se miră Percy. Eu nu suflu o vorbă, părinte. Dacă se poate afirma ceva despre

mine, este că-mi displac
bârfele și că întotdeauna
știu când să-mi țin gura.
Treaba asta e urâtă. Nu
mi-aș murdări buzele
vorbind despre ea.

Parohul încuviință,
dând din cap.

— Mama dumitale se
va face bine, ca de
obicei. Data viitoare

când va crede că se află
în pragul morții, ar fi
preferabil să aștepti
puțin înainte de a veni
în goană la mine.

— Da, părinte, zise
Percy, întorcându-și
șareta în drum și
pornind înapoi, spre
casă.

Când trecu prin fața

locuinței lui Catherine, aruncă o privire spre lumina de la fereastra bucătăriei și își ȣuguie buzele. O târfă la Bodley-on-the-Water – el știuse asta încă de la început, desigur. Acum, în sfârșit, aveau să se convingă toți. De mult nu se mai întâmplase

nimic prin partea
locului, care să facă viața
mai interesantă. Abia
aștepta să vină
dimineața.

De necrezut, dar
când Vicontele Rawleigh
se înapoie la conac, balul

era încă în toi. I se părea
că, de când plecase,
trecuseră ore întregi.
Mai că se aștepta să vadă
lumina cenușie a zorilor
ivindu-se spre răsărit.
Dar bănuia că, în
realitate, lipsise mai
puțin de o oră.

Nu se alătură
petrecerii. Urcă în

camera lui, sună să-i vină valetul și-l puse să-i facă bagajele. Scrise la repezeală două bilete și se duse personal în camera Lordului Pelham și în cea a domnului Gascoigne, pentru a le lăsa la vedere, ca să fie observate și citite fără întârziere. Apoi se

retrase în camera lui și, în cele din urmă, se culcă pe pat, deși nu putu să doarmă.

Târfa, repeta iar și iar în gând. Aproape ca pe un refren pe care se încăpățâna să și-l îngâne întruna în minte, ca să-și alunge alte gânduri.

O persoană căreia nu-

i plăceți...

Dar fusese destul de fericită să-l sărute și să se ghemuiască la pieptul lui.

Ei bine, femeia aceasta preferă să fie nebună decât să devină proprietatea dumneavoastră.

La dracu', el îi oferise

c ă s ă t o r i a ! El era
nebunul, nu ea. El o
ceruse în căsătorie, și ea
îi vorbise cu dispreț
despre faptul de a
deveni proprietatea lui.
Ar fi putut să devină
vicontesa Rawleigh. Dar
ea prefera nebunia și
virtutea ei rece.

O ura.

Și, brusc, se simți copilăros. Ura o femeie pentru că ea refuzase să se culce cu el? Asta se mai întâmplase și alteori, deși nu frecvent, e adevărat. Niciodată nu pusese la inimă refuzurile. În definitiv, erau femei gârlă cu care s-o înlocuiască pe aceea

care-l respinsese.

Același lucru era valabil și acum. Dacă ar pleca la Londra, ar putea să aleagă cât ai clipi din ochi o tovarășă de pat provizorie, o însoțitoare plătită cu statut mai de durată, sau o amantă din *lumea bună*. Sex fără complicații.

Probabil că fusese de-a dreptul nebun să ofere căsătoria în schimbul sexului cu Catherine Winters. După o lună de zile și-ar fi regretat decizia. Rareori se întâmpla ca aceeași femeie să îi mențină interesul mai mult decât – sau măcar atât.

Dar cum de avusese ea tupeul să-l ispitească să meargă mai departe decât ar fi avut el intenția, numai pentru a-l respinge cu un asemenea dispreț și cu atâta paradă de virtute, după ce el ajunsese într-un punct din care întoarcerea îi fusese nu

doar dificilă, ci și dureroasă din punct de vedere fizic?

Târ...!

Dar casa se liniștise în cele din urmă, iar creierul lui încetase, în sfârșit, să se zbuciume între mânie și frustrare sexuală.

Ea nu voise să

danseze cu el cel de-al
doilea vals. Se dusesese în
sala de muzică pentru a-
l evita.

Nu voise să danseze
cu el acolo.

Nu voise ca el s-o
conducă până acasă.

Nu voise ca el să
treacă, împreună cu ea,
dincolo de poarta

secretă.

S p u s e s e „nu” de
îndată ce el sugerase să
urce cu ea la etaj.

Când se gândea la
toate astea – nu *voia* să
se gândească la ele,
constată că, în purtarea
ei fusese o consecvență
aproape revoltătoare.

Nu-l dorise. Oh,

poate că da, trupește.
Era aproape sigur, că ea
era tot atât de atrasă de
el pe cât era el de ea.
Însă nu voise să îi cedeze
virtutea ei. Sau
libertatea ei, din câte se
părea.

Spusese *nu*. Încă de la
început spusese *nu*.

Așadar, vina era a lui.

Dacă se simțea frustrat
și mânios și... oh, da, și
nefericit, totul era
numai din vina lui, că
nu crezuse sau nu
acceptase acel unic
cuvânt – *nu*. Ea avusese
dreptate să-l califice
drept arogant.

Recunoașterea
propriei sale vinovății

nu-l făcea câtuși de puțin să se simtă mai bine. Zăcea culcat, treaz, nemișcat, privind în tavan, încercând să decidă dacă îi datora scuze înaintea plecării, a doua zi dimineață. Dar ar fi vrut să plece în zori, sau imediat după ivirea acestora, dacă era

posibil. Mai întâi
trebuia să-l vadă pe
Claude, desigur. Și
trebuia să afle dacă Nat
și Eden veneau cu el, sau
dacă ei aveau să mai
rămână o zi sau două,
după cum plănuiseră,

De altfel, nu credea
că ea ar fi primit cu
plăcere scuzele lui.

Și, cu siguranță, el nu simțea nicio dorință s-o revadă. Absolut niciuna.

Nu, mai bine lăsa lucrurile așa cum erau. Avea să plece cât mai curând cu putință și nu va mai reveni la Bodley multă, foarte multă vreme. Avea s-o dea cu hotărâre uitării pe

doamna Catherine Winters și tot acest episod neplăcut. Va uita totul.

Fusesse unul dintre cele mai jenante și rușinoase episoade din viața lui.

La naiba, gândi în sinea lui, încercând să impună trupului său să

se relaxeze și minții sale
să nu mai gândească;
încă mai simțea durerea
de pe urma intensității
cu care o dorise.

CAPITOLUL 11

Stând în picioare lângă pat, Claude Adams se aplecă asupra soției sale adormite și o sărută ușor pe buze. Ea mormăi ceva și suspină.

— Mă duc pe moșie cu treburi, îi zise el. Mă voi întoarce la timp

pentru prânz și pentru plimbarea făgăduită cu copiii și cu oaspeții noștri, după-amiază.

— Mmm, murmură ea, fără să deschidă ochii.

El ezită. Era foarte tentat să se oprească aici. Când trăiai cu o ființă de felul Clarissei,

era întotdeauna foarte
tentant să faci pe lașul,
să devii, ca să spunem
așa, un soț în retragere.
Dar, în nouă ani de
căsnicie, acesta nu
fusesse niciodată stilul
său. Și nu avea de gând
să și-îschimbe acum.

— Rex tocmai a
plecat, spuse. Eden și

Nathaniel s-a dus
împreună cu el.

Vreme de câteva
clipe, crezu că va putea
să scape doar cu acest
simplu anunț. Apoi
ochii ei se deschiseră
brusc.

— Ce-ai zis? întrebă
ea, încruntându-se – în
ultima vreme Clarissa se

încrunta mult prea des.
A plecat, încotro?

— Spre casă,
răspunse el. La Stratton.
Nu sunt sigur dacă se
duceau cu toții acolo.
Eden și Nathaniel
vorbeau despre un
popas la Dunbarton –
reședința lui Haverford.
Prietenul lor, cel de-al

Patrula Cavaler al
Apocalipsului, știi tu.
Încercă să surâdă.

Dintr-o mișcare, ea se
ridică în șezut. Și,
nedeزمینڈindu-și felul
de-a fi, trase dintr-o
smucitură cuverturile de
pe pat ca să se acopere,
deși cu mai puțin de o
oră în urma el stătuse,

gol, sub aceleași
cuverturi și făcuse
dragoste cu ea de două
ori în răstimpul scurtei
nopți.

— *A plecat?* rosti ea
aproape țipând. La
Stratton? În toiul unei
reuniuni la conac? Când
se presupune că ar
trebui s-o curteze pe

Ellen?

— Clarissa, zise el,
știi bine...

— Și încă după ce *i-a*
f ă c u t ei azi-noapte?
adăugă ea.

Nu-i trebuia lui asta,
după noaptea trecută,
gândi Claude oftând în
sinea lui. Fusesse nevoie
de multă severitate din

partea lui – îi displăcea
profund să facă pe
domnul și stăpânul față
de propria-i soție –
pentru a o convinge să-
și păstreze calmul în
timpul balului, pentru a
o împiedica să arate în
public supărarea pe care
i-o provocase dispariția
cumnatului ei înainte de

supeu și faptul că nu reapăruse în timpul acestuia. Avusese nevoie de toată energia lui ca să o mențină zâmbitoare și s-o oblige să joace în continuare rolul gazdei amabile, când Rex nu se înapoiase pentru a o invita pe Ellen la dansul pe care i-l rezervase

după supeu. Clarissa se învinețise de furie. Și el se necăjise, trebuia să recunoască asta – era o lipsă de politețe de neiertat, și își promisese că, în această dimineață avea să stea serios de vorbă cu fratele lui geamăn. Din fericire, tocmai Ellen părăuse

aproape ușurată și își
petrecuse mai tot
timpul cât durase dansul
stând pe scaun și
discutând cu fiul unuia
dintre cei mai prosperi
arendași de-ai lui.

Ceea ce înrăutățise și
mai mult lucrurile
fusesse, desigur, faptul că
Clarissa observase

absența simultană a
doamnei Winters și
trăsese concluzia că ea și
Rex se aflau undeva
împreună. Claude însuși
nu avea nicio opinie
personală în această
chestiune, care,
realmente, nu era deloc
treaba lui, numai că
reputația doamnei ar fi

putut să aibă de suferit
dacă și alții ar fi tras
aceleași concluzii ca și
Clarissa. Și doar îl
avertizase pe Rex...

— Ei bine? spuse
Clarissa acum, cu o
inflexiune tăioasă în
glas. Ai de gând să stai
acolo, mut, toată
dimineața?

— Rex m-a rugat să-i transmit lui Ellen scuzele lui, zise el. Nu se simțea bine și s-a dus să se culce. Nu voia să ne strice seara spunându-ne asta și făcându-ne să ne îngrijorăm pentru el.

Mai devreme, el acceptase minciuna fără a pune întrebări. Rex

știuse că el nu-l credea,
însă între ei se stabilise
o înțelegere tacită,
potrivit căreia asta era
ceea ce li se va spune
doamnelor. Rex păruse
posomorât și distrus.
Evident, în cursul orelor
de bal pe durata cărora
lipsise el, se întâmplase
ceva grav... ceva de

natură să-l facă să arate
așa cum arăta, ceva care
să determine plecarea
lui neașteptat de bruscă.

— Și a *plecat*? Claude
își dădea seama că abia
acum începea Clarissa să
înțeleagă implicațiile.
Dar cu Ellen cum
rămâne? A fost lăsată cu
buza umflată. Ea...

El se așeză pe
marginea patului și
începu s-o calmeze, nu
însă fără fermitate în
glas. Nu fu o treabă pe
care s-o ducă la bun
sfârșit lesne și cât ai bate
din palme. Și,
bineînțeles, până să
reușească el să plece
spre binecuvântata

ușurare de a călări de
unul singur pe
pământurile sale, ea își
aminti că el spusese că
plecaseră și Pelham și
Gascoigne. Petrecerea ci
la conac, toate planurile
ei erau distruse.

— Și pentru toate
astea, de vină e *femeia*
aceea! zise ea în cele din

urmă, pe când din ochi
îi scăpărau scântei.
Claude, dacă tu nu...

— Dacă n-o dau afară
din casă și nu o izgonesc
din sat? încheie el fraza,
începând să-și piardă
răbdarea. Ți-am spus
aseară că doamna
Winters n-a greșit cu
nimic. Nu avem nicio

dovadă că Rex ar fi fost
cu ea azi-noapte. El era
bolnav și zăcea în
propriul său pat. Fără
îndoială, ea se simțea
obosită și s-a dus
singură acasă – deși
regret că nu m-a rugat
pe mine să-i chem o
trăsură și să trimit o
cameristă care s-o

însoțească. Nu poți avea
pică pe ea, Clarissa,
numai fiindcă este o
femeie frumoasă.

Acestea erau cuvinte
necugetate – cuvinte pe
care nu l-ar fi rostit,
dacă n-ar fi fost iritat.
Însă două discuții în
contradictoriu, una la
începutul și cealaltă la

sfârșitul unei nopți în care dormise prea puțin, erau cam mult. Iar somnul fusese scurtat prin încercarea emoțiilor neplăcute ale nopții în pasiune.

Clarissa se supără, desigur, că el folosisese cuvântul *pică* – era posibil ca el să sugereze

că ea ar fi acționat
vreodtă din pică? Și,
dacă i se părea că
doamna Winters era
atât de frumoasă, poate
că pentru el era o
năpastă să fie legat de o
femeie așa de urâtă cum
era soția lui.

Fără prea multă
blândețe, el îi cuprinse

umerii și o sărută
apăsător.

— Destul cu asta,
Clarissa, îi zise. Discuția
aceasta degenerază
într-o curată prostie.
Am de făcut o treabă
înainte de prânz. Acum
plec.

Ceea ce și făcu, deși
ea îl chemă înapoi când

el deschise ușa
dormitorului. Nici
ultimele sale cuvinte nu
erau înțelepte, gândi
Claude cu tristețe, în
timp ce cobora în fugă
scara. Dar așa să fie. De
fapt, nici el nu se simțise
prea încântat.
Dumnezeu știe când
avea să-l revadă pe Rex.

Ori de câte ori se despărteau, o vreme i se părea că o parte din el fusese amputată. Dar asta nu i-o putea explica niciodată Clarisei. Pur și simplu, ea n-ar fi înțeles.

Domnul Adams nu
era acasă când
reverendul Lovering veni
în vizită la el, spre
sfârșitul acelei dimineți.
Însă doamna Adams
consimți să-l primească
de cum află cine era
vizitatorul. Avea o
întrebare pe care ținea
neapărat să i-o pună.

El ezită după ce îi făcuse o plecăciune și îi vorbise despre vremea superbă și narcisele care înfloreau de-a lungul lizierei pădurii, și despre distinșii oaspeți pe care ea și domnul Adams îi invitaseră spre a le onora casa și satul Bodley-on-theWater. O

complimentă pentru
calitatea mâncării de la
banchetul din seara
precedentă și pentru
splendoarea balului, și
își ceru scuze pentru
faptul că îndatoririle lui
păstorești îl chemaseră
prea devreme în altă
parte. Își făcu lui însuși
complimentul de a se

întreba dacă absența lui
fusesse remarcată și dacă,
eventual, întunecase
buna dispoziție a cuiva.

— Domnule – îi zise
tăios doamna Adams,
fără niciunul dintre
obișnuitele ei gesturi de
amabilă acceptare a
omagiilor care i se
aduceau, când ați

condus-o aseară pe
doamna Lovering
înapoi, la casa parohială,
ați dus-o acasă și pe
doamna Winters?

Acesta fu momentul
în care parohul ezită.
Ceea ce avea el de spus
nu era potrivit pentru
urechile bine educate ale
unei doamne, și cu

siguranță nu pentru
susceptibilitățile
delicate ale unei
persoane atât de nobile
cum era doamna Adams.
Dar sinceritatea îl obliga
să răspundă măcar la
acea întrebare. În
definitiv, dacă nu te
puteai bizui pe oamenii
bisericii că spun

adevărul, atunci pe cine altul te-ai fi putut bizui? Nu, nu o condusesese pe doamna Winters acasă.

— Asta a făcut-o altcineva doamnă, adăugă el pe un ton rău prevestitor. Poate c-ar trebui să revin mai târziu, ca să discut această problema cu

domnul Adams. Sunt sigur că dumneavoastră doriți să vă petreceți timpul împreună cu iubiții dumneavoastră copii.

Însă doamna Adams zărise o rază de lumină într-o dimineață altminteri sumbră – soții Lipton, poate

simțind că abuzează de ospitalitatea gazdelor, își anunțaseră intenția de a pleca acasă luni, peste două zile. Ellen își mărturisise ușurarea pe care i-o provocase știrea că Rawleigh plecase acasă, fără a ajunge la momentul critic cu ea. Se temuse al naibii de

tare că el ar fi putut s-o
ceară în căsătorie și că
ar fi fost posibil ca ea să
fie atât de speriată, încât
să accepte. Claude îi
zisesse că era
dușmănoasă, și urâtă, și
proastă. Iar Juliana și
William erau
morocănoși și în relații
proaste cu guvernanta

lor, după o ceartă urâtă pentru o mică pensulă – dintre toate lucrurile posibile, când în camera copiilor trebuie să fi existat o duzină de alte pensule.

Totul se ducea de râpă.

Și, pentru toate, de vină era *femeia aceea*.

Așadar, povestea
relatată fără voie și
printre multe scuze de
cătrec reverendul
Lovering fu precum o
sămânță căzută pe un
sol fertil. O ascultă cu
aviditate. Admise
interpretarea ei clară
fără nicio obiecție și cu
destulă răutate.

Femeia aceea era o târfă.

Clarissa Adams se simțea în culmea fericirii. Și furioasă. Și plină de o îndreptățită indignare.

Sună să li se aducă ceai și îl pofti pe paroh să ia loc. Discutară vreme de jumătate de

oră până când el plecă,
îclinându-se și
cerându-și scuze, și
felicitând-o pentru
stăpânirea de sine și
înțelepciunea ei.

Nu, nu era necesar ca
el să revină pentru a
discuta cu domnul
Adams, îi spuse ea. Avea
să se ocupe de problemă

ea însăși – tot așa cum și el trebuia să-și vadă de responsabilitatea lui ca paroh și conducător spiritual al comunității.

După ce reverendul Lovering părăsise încăperea înclinându-se, ea mai așteptă câteva clipe și abia pe urmă ieși din cameră,

îndreptându-se direct spre scară. Îi dădu ordin unui valet, fără măcar a se uita la el, să i-o trimită sus, de îndată, pe camerista ei și să aibă grijă ca, într-o jumătate de oră, să aibă o trăsură pregătită în fața ușii.

Catherine se sili să coboare din pat la ora ei obișnuită, cu toate că nu dormise aproape deloc și că o puternică inertie o îndemna să zacă acolo, nefăcând nimic. Se părea că nu exista nimic pentru care să merite să se scoale.

Amintirea înrăutăți
lucrurile. Amintirea
aceluiași sentiment, care
dăinuise săptămâni în
șir. Fiul ei mort. Brațele
ei pustii. Sâni ei
dureroși și umflați de
lapte pentru un copil
mort. Nimeni care s-o
consoleze – deși,
oricum, nimeni n-ar fi

putut s-o consoleze. Dar niciun glas compătimitor. Și, în aparență, niciun țel pentru care să mai trăiască.

Cum izbutise să iasă din starea aceea? Privind spre trecut, încerca să-și aducă aminte cu de-amănuntul cum se

întâmplase totul. Într-o zi, rătăcise prin podul casei mătușii sale, ajungând într-o cameră goală care, cândva, fusese locuită de un servitor. Deschisese fereastra și se uitase afară, și în jos... în jos, spre trotuarul de dedesubt. Ar fi fost o

cădere de la mare înălțime. Dar ea nu era absolut sigură că o asemenea cădere ar fi ucis-o. Poate avea doar s-o lase infirmă.

Și atunci își dăduse seama de ceea ce făcea. Pentru prima și singura dată în viața ei, în conștiință îi pătrunsese

gândul de a-și pune
capăt zilelor. Dar, într-
un răstimp de câteva
clipe, știuse că asta era
ceva ce pur și simplu nu
putea să facă, știuse că,
oricât de mult ar fi
decăzut, viața era,
totuși, un dar prea
prețios pentru a fi
distrusă cu bună știință.

Nu voise să trăiască,
dar nu-și putea pune
capăt vieții. Și nu puteai
să-i impui vieții să se
sfârșească. Dacă trebuia
să continue să trăiască,
atunci – nu avea pe
vremea aceea decât
douăzeci de ani – era
necesar să dea un rost
vieții ei. Trebuia cumva

s-o facă din nou să merite să fie trăită fără Bruce, și fără niciunul dintre oamenii, și lucrurile, și locurile cu care fusese obișnuită în tot cursul vieții ei și cu care se identificase ea însăși.

Trebuia s-o ia de la capăt, să devină o altă

persoană, să trăiască o nouă viață.

Da, așa începuse totul. Și, nu se știe cum, găsise epergia și hotărârea necesare pentru atingerea acestui scop. La mai puțin de trei luni după aceea, se mutase în casa aceasta.

Fusese fericită aici.

Mulțumită. Liniștită
sufletește. Simțise că
viața ei avea iarăși o
oarecare valoare.

Ei bine, atunci avea să
facă din nou același
lucru, hotărî ea. Avea să
dea iar totul uitări și să
meargă înainte. De fapt,
nu avea de ales.

Așa că se târî jos din

pat, îl lăsa pe Toby afară câteva minute, se spăla, se îmbracă, își pieptăna părul, aprinse focul, se sili să mănânce ceva în chip de mic dejun și se apucă să coacă niște prăjituri ca să le ia cu ea în vizitele pe care intenționa să le facă după-amiază în casele a

trei persoane în vârstă.
Viața trebuie să
continue. În după-
amiază asta nu avea să
stea acasă. Oamenii
aceștia ajunseseră să
aștepte vizitele ei
săptămânale și
prăjiturile pe care le
aducea ea mereu, și
cartea din care le citea

întotdeauna. Nu avea să-
i dezamăgească.

În realitate, nu se
schimbase nimic.

Oftă când se auzi o
bătaie în uşă. Îşi şterse
pe şorţ mâinile pline de
făină şi încercă în zadar
să-l convingă pe Toby să
nu mai latre – el ieşise în
goană în hol şi îşi

exprima neplăcerea în fața ușii de la intrare.

Dacă era *el*, își zise ea în gând, avea să-i trântască ușa, sperând că nasul lui se va afla în direcția cea bună.

Era un valet de la Bodley House, acela care, de obicei, anunța o vizită a doamnei Adams.

Catherine își scoase
șorțul, îl împături și se
pregăti să se ducă la
poartă. Ultimul lucru de
care avea chef în
dimineața asta era o
vizită ceremonioasă din
partea stăpânei
conacului. Pe moment
simțul umorului o
părăsise.

Dar doamna Adams făcea pasul fără precedent de a coborî din trăsură cu ajutorul vizitiului ei. Catherine rămase unde se afla, în pragul casei.

— Sst, Toby! îi spuse câinelui.

Dar Toby își păzea teritoriul.

Doamna Adams nu se opri în prag, și nici nu se uită la Catherine. Cu pași maiestuoși trecu pe lângă ea și intră în salon. Catherine își înălță sprâncenele și închise ușa.

— Bună dimineața, zise, urmându-și vizitatoarea în salon.

Deși trebuie să fie aproape amiază, sau chiar mai târziu, gândi ea. Oh, Toby, taci odată!

— Descotorosește-te de câinele ăla, porunci doamna Adams, cu un glas care acoperea gălăgia.

Lui Catherine îi displăcu tonul acela,

când se afla în propria ei casă, și același lucru se întâmplă și cu Toby, dar ideea era totuși bună. Îl conduse pe terier până la ușa din spate, iar el alergă afară, uitându-și imediat indignarea.

Doamna Adams
stătea în picioare în
mijlocul salonului, cu

fața spre ușă.

— Târfă! spuse ea cu răceală, când Catherine își făcu din nou apariția.

Catherine nu se prefăcu că n-a înțeles bine. Inima începu să-i bată într-un ritm supărător, și în cap porni să-i zumzăie ceva ce spera că nu era

preludiul unui leșin. Își ridică bărbia și își împreună mâinile în fața trupului.

— Poftiți? zise cu calm.

— Adaugi surzenia la celelalte cusururi ale dumitale? întrebă musafira ei. M-ai auzit, doamnă Winters. Ești o

stricată și o târfă, și până la sfârșitul săptămânii viitoare vei pleca din casa asta. Și din acest sat. Prea îndelung ai fost tolerată aici. Pentru dumneata nu mai există loc printre persoane respectabile. Cred că m-am exprimat clar.

Așadar, fuseseră
văzuți. Cineva îi
observase când
părăsiseră casa
împreună. El o
înconjurase cu brațul și
cu pelerina lui. Minte
ei căuta cu disperare o
explicație pe care s-o
ofere. Dar mintea nu
voia să funcționeze așa

cum îi poruncea ea. Cu toate acestea, mânia fu aceea care o salvă din înjositoarea ei tăcere.

— Nu, spuse în cele din urmă, auzind cu oarecare mirare calmul glasului ei. De ce anume sunt acuzată, doamnă?

Ochii vizitatoarei sale se îngustară.

— Nu am de gând să stau aici și să fac conversație cu dumneata, zise ea. Voi intra direct în subiect, spunându-ți că Lordul Rawleigh a fost văzut plecând din casa aceasta – din această casă învăluită în întuneric – la o oră târzie, azi-

noapte. Și că eu însămi
am observat, în cursul
ultimelor două
săptămâni, șiretlicurile
de ademenire folosite de
dumneata în prezența
lui.

— Înțeleg, spuse
Catherine. Avea
impresia că în ea existau
mai degrabă două

persoane. Una dintre ele
era încremenită de
uimire, incapabilă să
gândească. Cealaltă
gândea și vorbea cu
calm. Și l-ați izgonit și
pe Vicontele Rawleigh
din casa dumneavoastră
și din acest sat, doamnă?

Pieptul doamnei
Adams se ridică și nările

i se dilatară.

— Doamnă Winters, zise ea, vărsând, cu fiecă cuvânt, câte o picătură de gheață, ești impertinentă. Ai la dispoziție o săptămână în care să părăsești casa și împrejurimile acestea. Fii recunoscătoare pentru atâta îndurare.

Nu-mi pune răbdarea la încercare până la capăt. Dacă la sfârșitul săptămânii următoare încă mai ești aici, te poți aștepta la vizita unui jandarm și la o întâlnire cu un judecător. Dă-te la o parte din dreptul ușii! Aș regreta dac-aș fi nevoită să te ating când

plec.

Catherine se întoarse și se îndreptă spre ușa dinspre curte. Chiar dacă Toby se afla acolo, așteptând cu răbdare să fie lăsat înăuntru, ea nu îi dădu șansa de a intra în casă. Ieși în grădină și închise ușa în urma ei. Toby se ridică în

picioare, dând bucuros din coadă, și fu răsplătit când ea străbătu pajiștea, coborând spre malul râului. El o însoți, zburdând vesel pe lângă ea.

Catherine se străduia să nu gândească. Încercă să nu simtă.

Cu neputință,

desigur.

Noaptea trecută el fusese văzut. Ieșind din casa ei. Și cel care-l văzuse trăsese imediat concluzia pe care ea o presupunea logică. Puțin lipsise să fie concluzia corectă. Iar ea fusese numită stricată și târfa.

Nu pentru prima

oară.

Cum de putea să i se
întâmplesse asta din nou?
Doar se străduise din
toate puterile.

În ultimii cinci ani se
convinsese că ceea ce i
se întâmplase cu celălalt
prilej nu fusese din vina
ei că altul fusese
vinovatul. Dar pesemne

că fusese vina ei.
Pesemne că și acum e
tot vina ei. Probabil că
în ea sălășluia un rău
intrinsec.

I se spusese să plece.
Din casa și din satul
acesta. Trebuia să plece.
În termen de o
săptămână.

Deodată, îngenunche

lângă apă și, cu
amândouă mâinile,
apucă iarba înaltă de pe
mal. Aproape ca și cum
ar fi căzut în afara lumii,
dacă nu s-ar fi ținut
bine.

Deschise gura, ca să
respire mai ușor. Gâfâia.

Nu putea să plece.
Asta fusese singura

condiție...

Ce avea să facă?

Unde avea să se ducă?

Avea să fie lipsită de
orice mijloace materiale.

Oh, Dumnezeu! Oh,
Dumnezeule! își înclină
capul și se rugă cu
disperare. Dar nu putu
trece dincolo de cele
două cuvinte

imploratoare.

Oh, Dumnezeu!

Într-un fel sau altul,
Catherine se căzni să
iasă din casă în după-
amiază aceea, pentru a-
și face vizitele. Dacă ar
rămâne acasă, cu

siguranță ar înnebuni, gândi ea.

Domnul Clarkwell nu se simțea bine, o anunță nora lui, stând cu ușa întredeschisă, cu fața îmbujorată și privind în toate părțile cu excepția ochilor lui Catherine. Starea bătrânului se înrăutățise foarte tare

pentru a-i îngădui să primească vizitatori.

La casa familiei Symons nu i se răspunse, deși rufele spălate, înșirate pe frânghie și vălătucii de fum care ieșeau pe coș arătau că era cineva acasă. În afară de asta, bătrâna doamnă Symons

nu pleca niciodată
nicăieri.

Catherine nu mai
încercă și la a treia
familie. Se întoarse
acasă. Era prea obosită
ca să-l ia pe Toby la
plimbare, deși el se uită
la ea plin de speranță
când o văzu intrând pe
ușă.

Era prea obosită chiar și pentru a pune ibricul la fiert. Se lăsă să cadă în balansoar și se înfioră, cu brațele strânse în jurul trupului.

Știa. Toată lumea știa. Sau își închipuiau că știu. În drum spre casă trecuse pe lângă două persoane cu care se

cunoștea. Amândouă își întorseseră capul în altă parte.

Se auzi o bătaie în ușă.

O vreme stătu cu ochii închiși. Poate că acela care bătuse, indiferent cine ar fi fost, avea să plece. Nu putea fi un prieten. Părea

foarte probabil să nu-i
mai fi rămas niciun
prieten. Dacă era *el...*
Dar ea nu credea că el ar
veni aici astăzi – în
niciun caz acum, când
toată lumea știa. Nu
pentru că l-ar condamna
cineva pe el desigur. El
n-ar fi văzut decât ca un
gentleman care își

potolește niște poște
foarte firești. Dacă era...

Bătaia se repetă mai
puternic, mai imperios.
Toby – slavă Domnului!
— era afară și nu lătra.
Se ridică în picioare. De
ce să se ascundă? De ce
să-i mai pese de ceva?

Era reverendul
Lovering. De ușurare,

Catherine era cât pe-aci să suspine cu zgomot. Iată, cu siguranță, o oarecare consolare. El și doamna Lovering îi fuseseră întotdeauna prieteni.

— Părinte, zise ea, încercând să zâmbească. Intrați, vă rog.

— Nu voi trece acest

prag, declară el cu calmă
solemnitate. Este de
datoria mea, doamnă
Winters, să te informez
că soții adulteri și
păcătoșii nu sunt bine
veniți să se roage
împreună cu drept-
credincioșii în biserica
al cărei pastor mi s-a
făcut cinstea de a fi.

Regret profund că am fost nevoit să vă vizitez, dar niciodată nu mă eschivez de la ceea ce consider că este de datoria mea.

Ea se pomeni zâmbind.

— Fără soți adulteri sau păcătoși, zise. Atunci, cine mai rămâne

să vină la biserică,
domnule?

El o privi cu
severitate.

— Frivolitatea nu se
potrivește cu gravitatea
împrejurărilor, doamnă.

— Așadar, și
dumneavoastră credeți
povestea? întrebă ea. Vă
aflați aici ca să aruncați

cu piatra împreună cu toți ceilalți?

— Doamnă, replică el, cu aceeași mână aspră, eu cred în ce văd cu ochii mei. Azi-noapte l-am *văzut* pe Înălțimea sa plecând de aici. Dumnezeu nu poate fi învinovățit, desigur. Orice bărbat care este

prins în capcana unei
stricate merită mai
degrabă milă decât
condamnare. Înălțimea
sa a înțeles greșeala
purtărilor sale și a plecat
de la Bodley House.

— Bună ziua, părinte,
zise ea și închise ușa.

Rămase cu spatele
sprijinit de aceasta

minute în șir,
tremurând din cap
până-n picioare.

Constată că era cu totul
incapabilă să se miște.
În cele din urmă, reuși
să se ghemuiască pe
pardoseală, dar mai
rămase și acolo preț de
câteva minute bune.
Toby zgâria la ușa din

spate. Ea nu-l băgă în seamă. Trebuia să-l lase afară. Nu izbutea să ajungă la el.

Daphne aflase în cursul unei vizite în sat și, când trecuse pe la doamna Downes. Nu își

făcu apariția la prânz.
Claude socotea că era o
chestie sumbră. Toți
păreau indispuși – mai
ales Clarissa, care, fără
îndoială, îl pedepsea
pentru unele dintre
cuvintele sale
nechibzuite din
dimineața aceea.

Dar Daphne îl găsi

imediat după prânz și îi
povesti. Îi vorbi despre
poveștile care, în timpul
dimineții, se
răspândiseră prin sat cu
iuțeala fulgerului. Îi
pomeni despre vizita
reverendului Lovering la
Bodley. Îi aduse la
cunoștință vizita făcută
de Clarissa în sat.

— Oare poate fi adevărat, Claude? întrebă ea, privindu-l cu tristețe. Știu că Rex o admira. L-am încurajat și eu. Nici nu-mi trecea prin cap că intențiile lui puteau fi necinstite. Clayton îmi spune deseori că sunt de o inocență primejdioasă.

Este oare posibil ca ei să fi avut o re... relație amoroasă?

El trase adânc aer în piept și îi dădu drumul să iasă încet.

— Dacă au avut-o, zise el, nu văd de ce ar fi asta treaba noastră, Daph. Dar știu că nu aceasta e opinia

generală. Iar dacă ei
aveau o asemenea relație
și au fost atât de
imprudenți încât să se
lase descoperiți, atunci
vina este a lui Rex. În
întregime. Era de
datoria lui să-i apere
reputația. Și *el* a fost cel
care a fost văzut azi-
noapte? Să-l ia dracu'!

Iartă-mă, Daph. Își
încleștă pumnii. Iar eu
trebuia să lipsesc de
acasă tocmai în
dimineața asta!

— De ce ar pleca el,
dacă legătura lor
amoroasă ar fi în plină
desfășurare? întrebă ea.

— Nu știu, Daph. Cu
o mână își trecu

degetele prin păr. Ce încurcătură afurisită! Ei bine, un lucru este limpede. Va trebui să trimitem pe cineva după el. Ea nu poate fi lăsată să înfrunte singură scandalul ăsta. Zici că Clarissa i-a făcut o vizită? Ar fi mai bine să aflăm de la ea ce anume s-

a spus. Te deranjează,
Daph?

— Nu, răspunse ea. O
voi trimite la tine,
Claude.

Pe când aștepta, el se
așeză la biroul din
bibliotecă și își sprijini
capul în mâini.
Afurisitul de Rex! Naiba
să-l ia!

Clarissa veni. Privi expresia feței lui, iar pe a ei apăru triumful.

— Văd că ai aflat, spuse ea. Acum poate că vei recunoaște, Claude, că aveam dreptate!

— Ce anume ți-a spus reverendul Lovering azi-dimineață? o întrebă el.

— Că l-a văzut pe Rawleigh ieșind din casa învăluită în întuneric a doamnei Winters, azi-noapte, la o oră târzie, răspunse ea. Este evident ce se întâmplă, Claude.

— Poate pentru tine, replică el. Dacă asta e cumva treaba ta.

— Dacă... Ea se zbârli
imediat, dar el ridică o
mână, impunându-i să
tacă.

— I-ai făcut o vizită
doamnei Winters? Cu ce
scop, Clarissa?

— Asta-i bună! Ca să-
i poruncesc să
părăsească atât casa cât
și satul până la sfârșitul

săptămânii următoare,
zise ea. Nu putem
accepta, Claude, ca o
târfă să locuiască atât de
aproape de noi. Avem
copii de crescut.

El se aplecă peste
birou, palid ca un mort.

— Ce ai făcut?
întrebă. Dar ridică iarăși
mâna, înainte ca ea să

apuce să vorbească. Nu, am auzit. Cu ce drept ai făcut asta?

Ea păru oarecum nedumerită.

— Tu erai plecat de acasă, spuse apoi. Era o chestiune care nu suferea amânare.

— Era o chestie pe care de mult ardeai de

nerăbdare s-o faci, zise el, fără măcar a încerca să-și ascundă mânia din glas. Și, în sfârșit, n-ai scăpat ocazia și ai profitat de ea, pe când eu lipseam de acasă și nu te puteam împiedica.

— Trebuia făcută, spuse ea. Reverendul Lovering a fost de acord

cu mine.

— Chiar așa? Se ridică și ocoli biroul, oprindu-se lângă ea. Clarissa se uită la el cu un amestec de sfidare și nesiguranță. Clarissa, sunt foarte nemulțumit de tine.

— Nu poți să crezi nimic rău despre ea, nu-

i așa? strigă ea. Numai pentru că este o femeie frumoasă.

— Sunt foarte nemulțumit de dumneata, doamnă, zise el iar, rostind cuvintele rar și deslușit. Ești o femeie care se bagă în treburile altora, rea și dușmănoasă. Într-un fel

sau altul, va trebui să
aplanez situația asta. Nu
știu prea bine cum. Ai
făcut ca lucrurile să fie
extrem de greu de
îndreptat. Dar, cu
siguranță, nu vei mai
face niciun rău. Vei
rămâne în casa asta până
la noi dispoziții de la
mine. Și da, acesta e un

ordin.

— Claude! exclamă ea, privindu-l cu niște ochi măriți de uimire. Glasul îi tremura. Cum îndrăznești să-i vorbești așa propriei tale soții?

— Îndrăznesc, pentru că e ș t i soția mea, doamnă, zise el. Când te-ai căsătorit cu mine,

ai jurat să mi te supui.
Până acum, nu ți-am
pretins niciodată
supunere. Acum insist
asupra acestui lucru. Am
de scris o scrisoare și
apoi de făcut o vizită.
Acum, lasă-mă singur.

Ea deschise gura să
vorbească, o închise iar
cu un pocnet răsunător

al dinților și părăsi
încăperea.

CAPITOLUL 12

În ziua aceea se mai auziră două bătăi în ușa lui Catherine. Ea era mult prea zguduită, prea năucită, prea apatică pentru a evita să răspundă. De altfel, umilirea, repudierea nu puteau fi mai depline

decât erau deja.

Chiar și așa, se ghemui de frică văzând-o în fața ușii pe domnișoara Downes. Dintre toți oamenii din sat sau din împrejurimi, cel mai mult îi plăcuse domnișoara Downes. Dar, bineînțeles, aceasta era fiica unui fost paroh,

o fată bătrână de vârstă mijlocie, stâlpul obștii.

— Nu e nevoie s-o spuneți, zise Catherine, ridicând o mână. Cred că totul a fost deja spus de către alții. Bună ziua, domnișoară Downes. Închise ușa pe jumătate, deși Toby era afară, adulmecând tivul

rochiei vizitatoarei lor.
Lui îi plăcea domnișoara
Downes. Întotdeauna,
când venea să ia ceaiul,
îi dădea bucățele din
prăjiturile și biscuiții ei
— cerându-i scuze lui
Catherine că risipea
gustări atât de
delicioase.

— Nu, te rog!

Domnișoara Downes
ridică la rândul ei o
mână, interzicându-i să
închidă ușa. Fața ei
părea palidă și trasă.
Maxilarele îi erau
încleștate, ca de piatră.
Îmi dai voie să intru?

— De ce nu?

Catherine deschise ușa
mai larg și se îndepărtă

de ea, întorcându-se în bucătărie.

Domnișoara Downes o urmă și se opri cu hotărâre în pragul acesteia, în timp ce Catherine ațâța focul cu vătraiul.

— Nu știu care este adevărul în această problemă, spuse

domnișoara Downes. Nu
vreau să știu și nu simt
nevoia să știu. Nu-i
deloc treaba mea. Dar
ceea ce este treaba mea
e adevărul religiei mele.
Tata m-a învățat
întotdeauna că treaba
mea, în ce mă privește,
este să nu îngădui nici
chiar unui

propovăduitor al
religiei, nici măcar tatei,
să vorbească în numele
meu, atunci când ceea
ce are de spus este
împotriva adevărului,
așa cum îl cunosc eu.
Adevărul, așa cum îl
cunosc eu, adevărul, așa
cum m-au învățat
întotdeauna mama și

tata, e că biserica le este
destinată păcătoșilor.
Nimănui altuia. Numai
celor care au păcătuit.
Faptul de a fi un păcătos
constituie certificatul de
apartenență la biserică –
aceasta era mica glumă a
tatei. Eu sunt o membră
a bisericii, doamnă
Winters. Las faptul

acesta să vorbească de la sine.

Cu un gest calm, Catherine lăasă vătraiul jos și se așeză în balansoar, cu mâinile împreunate lejer în poală. Privea focul cu ochii pierduți.

— Mama și cu mine nu te condamnăm,

draga mea, zise
domnișoara Downes, cu
glasul puțin întretăiat,
acum că-și terminase de
rostit discursul pregătit
dinainte. Indiferent ce ai
făcut... sau nu ai făcut.
Nu e nevoie ca noi să
știm. E treaba dumitale.
Fața i se făcu stacojie.
Adică, asta *te privește* pe

dumneata.

— Și eu sunt membră
a bisericii, spuse
Catherine. Dar, în
împrejurarea de acum,
nu sunt vinovată de
niciun păcat,
domnișoară Downes.

— Întocmai cum i-
am spus mamei, zise
domnișoara Downes, și

cum mi-a spus ea mie.
Am fost într-un totu de
acord. Doamna Winters
este o *lady*, ne-am spus
una alteia. Dar
dumneata nu erai
nevoită să-o afirmi, draga
mea. Nu era necesar ca
eu să știu. N-am venit ca
să iscodesc. M-am
gândit doar – la fel ca și

mama – că s-ar putea să
ai nevoie de puțină
sporovăială și de o
ceașcă bună de ceai. Oh,
Dumnezeule, se pare că
ai făcut prăjituri cât
pentru o armată! Ochii
ei se opriră asupra mesei
și a tuturor prăjiturilor
pe care Catherine
intenționase să le

dăruiască bătrânilor.

Catherine își lăasă capul pe spate și închise ochii.

— Nu găsesc cuvinte să-mi exprim întreaga recunoștință pentru bunătatea dumneavoastră, domnișoară Downes, zise ea. Dar nu trebuie

să rămâneți aici.
Probabil ați fost văzută
venind înapoi. Dacă
rămâneți, și dacă se
bănuiește că mi-ați făcut
într-adevăr o *vizită*, s-ar
putea să vă pomeniți, și
dumneavoastră fără
prietenii.

Domnișoara Downes
străbătu încăperea

ducându-se la foc, ridică puțin capacul ibricului ca să verifice nivelul apei din el, și puse vasul la fiert. Era mult prea bine crescută pentru a face în mod normal așa ceva în casa altcuiva, chiar dacă ar fi murit de sete. Se uită în jurul ei, căutând din ochi ceainicul și

cutia de ceai.

— Întotdeauna trebuie să ne conducem după propriul nostru adevăr, spunea tata. Domnișoara Downes puse cu lingura în ceainic o porție generoasă de ceai. Dacă alții preferă să nu urmeze același adevăr,

atunci ei nu fac altceva
decât, pur și simplu, să-
și exercite libertatea de
voință pe care
Dumnezeu, în
înțelepciunea Lui, ne-a
dăruit-o tuturor. Eu,
una, nu pot face decât
ceea ce este corect din
punctul meu de vedere,
doamnă Einters. Felul în

care se poartă alții este treaba lor. Văd că ai făcut câteva prăjituri cu coacăze. Ale dumitale sunt întotdeauna mai gustoase decât ale oricărei alteia dintre cunoștințele mele. Chiar și decât ale mamei, deși niciodată n-aș afirma așa ceva în prezența ei, ca s-

o jignesc. Să pun câteva
pe un platou, pentru
noi?

Catherine deschise,
în sfârșit, ochii și dădu
din cap în semn că da.

— Pentru
dumneavoastră. Mie nu
mi-e foame.

Domnișoara Downes
o cercetă cu o privire

critică.

— N-ai mâncat nimic toată ziua, nu-i așa? O să tai una pentru dumneata, doamnă Winters, în bucățele cât o îmbucătură. Uite așa, vezi? Găsise un cuțit și începu să taie în felii mai înguste o bucată mică de prăjitură cu

coacăze. Așa procedez
cu mama, când nu are
poftă de mâncare.
Poftim, draga mea, zise,
oferindu-i Catherinei
farfuria.

Fiecare îmbucătură
parcă avea gust de paie.
Fiecare înghițitură
necesita un mare efort.
Dar din recunoștință

pentru bunătatea și iubirea necondiționată care i se arătau, perseveră. Până să termine, lângă cotul ei se și afla o ceașcă plină cu ceai tare și dulce. De mult nu mai fusese servită în propria ei casă.

În ciuda abaterilor de

la etichetă pe care domnișoara Downes le apreciasse ca fiind necesare, ea nu rămase decât jumătatea de oră cerută de politețe pentru o vizită de după-amiază. Catherine o urmă până în hol.

— Te voi vizita iar mâine, după biserică,

spuse domnișoara
Downes. Da, mă voi
duce la biserică. Nu-l voi
pedepsi pe Dumnezeu
pentru că adevărul meu
nu coincide cu cel al
parohului. Oh, doamnă
Winters, mamei și mie
ne-a fost foarte greu să
fim politicoase, după
cuviințăa, față de

doamna Lovering, când ne-a vizitat ceva mai devreme. Foarte greu, într-adevăr, deși cred că am reușit. Nu există nicio scuza pentru lipsa de politețe față de alții, nu-i așa, mai ales când e vorba de oaspeți în propria ta casă.

—

Domnișoară

Downes, zise Catherine, care pe durata vizitei abia dacă rostise o duzină de cuvinte, deși nu fusese nicio clipă de tăcere. Vă mulțumesc. Aș vrea să existe cuvinte în stare să exprime mai bine ceea ce simt.

Domnișoara Downes – subțire, fără rotunjimi,

cu o ținută dreaptă ca un băț și cu o expresie severă – nu era genul de persoană care să-ți insufle imboldul firesc de a o îmbrățișa. Dar, înainte ca ea să deschidă ușa, Catherine făcu tocmai asta.

— Ei, Doamne sfinte!
zise domnișoara

Downes, fâstăcită. Sper,
totuși că ceaiul n-a fost
prea tare pentru
dumneata, draga mea.
Este așa cum îi place
mamei, să știi, deși eu îl
prefer mai slab. Și după
ce-ți pusesem două
lingurițe de zahăr în
ceașcă, mi-am amintit
că, de obicei, dumneata

îți pui numai una.

Catherine zăbovi puțin în pragul ușii deschise, urmărind-o cu privirea pe domnișoara Downes, care mergea cu pași mari și hotărâți pe stradă. La o oarecare depărtare de casă, pe drum, mai erau câțiva oameni. Probabil că alții

se uitau pe fereastră.

Domnișoara Agatha Downes, prea grijulia fiică necăsătorită a unui fost paroh, tocmai făcuse o faptă care era, poate, cea mai curajoasă din viața ei.

Cea de-a doua bătaie
în uşă se auzi la numai
un sfert de oră după
aceea. Aşadar, în ziua
aceea, nu era cu putinţă
ca întrevederile ei cu
lumea din afară să se
încheie într-o notă
pozitivă, gândi
Catherine, îndreptându-
se obosită spre uşă.

Și oare ziua asta nu
avea să se sfârșească
niciodată?

Nici măcar o clipă nu
îl confundă cu fratele
lui. Dar chiar și așa,
asemănarea lor îi tăie
respirația. Și acum,
aceasta era mai mare ca
niciodată. Obișnuita
expresie de bună

dispoziție părăsise fața demnului Adams. Părea palid și posomorât. La fel arăta și Lady Baird, care îl însoțea.

— Nu cred că mai e ceva de adăugat, nu-i așa? spuse Catherine cu amărăciune, înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi. Doar dacă

n-ați venit pentru a
reduce preavizul de o
săptămână la o singură
zi.

— Oh, Toby, cățeluș
scump ce ești! Lady
Baird se aplecă să
cuprindă în palme fălcile
lui lătrătoare. Mă
cunoști! Suntem
prieteni, nu?

El fu de acord. Încetă să mai latre, dădu din coadă și își înălță bărbia, ca să-i fie scărpinată.

— Doamnă Winters, zise domnul Adams, aş dori să-mi acordați câteva clipe din timpul dumneavoastră, dacă îmi permiteți să intru în casă. Sora mea m-a

însoțit pentru a da o notă de bună-cuviință vizitei mele.

Dându-se la o parte și poftindu-i în salon, Catherine se pomeni râzând. Lady Baird se duse să stea cu fața spre fereastră. Domnul Adams își luă locul în fața șemineului fără foc,

cu spatele la el.
Catherine se opri chiar
în pragul uşii şi îşi înălţă
bărbia pentru a-l privi
drept în ochi.

Nu avea să se
înjosească. Nu, în ciuda
sentimentului de
vinovăţie care o încerca
la amintirea a ceea ce
făcuse noaptea trecută

cu fratele lui, în holul de intrare, chiar dincolo de locul în care se afla ea acum. Era oare posibil ca asta să se fi petrecut chiar noaptea trecută?

— Doamnă Winters, spuse el pe un ton calm, se pare că fratele meu și soția mea s-au aliat pentru a-ți face un

deserviciu îngrozitor în ultimele douăzeci și patru de ore. Nici măcar nu a trecut atâta.

Cuvintele lui erau atât de neașteptate încât ea nu zise nimic.

— Nu știu ce s-a întâmplat aseară între dumneavoastră și Rex, continuă el. Cred că

sunteți matură, doamnă,
așa cum este și el. Ceea
ce faceți în intimitate
este treaba
dumneavoastră și a lui.
Nu a mea. Sau a oricui
altcuiva. Este regretabil,
desigur, că a fost văzut
plecând din casa
dumneavoastră.
Oamenii vor vorbi și vor

bârfi. Și vor judeca. De
asemenea, vor pedepsi.
Soția mea a acționat în
pripă. I-au fost
prezentate faptele, și
acestea au supărato. Eu
eram plecat de acasă, așa
că ea nu mă avea alături,
pentru a se sfătui cu
mine. A simțit că
trebuia să procedeze așa

cum își închipuia că aș fi procedat eu. Acum îi pare rău de intervenția ei, îi pare rău că s-a purtat cu ceea ce ea considera că era asprimea unui bărbat, în loc să acționeze sub impulsul instinctelor ei feminine, mai blânde. Poate, cu timpul, o veți

ierta... ca și pe mine.
Sper că veți trece cu
vederea tot ce v-a spus.
Casa vă este închiriată
până la sfârșitul acestui
an. La încheierea acestei
perioade de timp, voi fi
foarte fericit să
reînnoiesc contractul de
închiriere.

— Doamnă Winters,

zise Lady Baird fără a se
întoarce cu spatele de la
fereastră, iertați-mă. În
mod deliberat v-am
adus unul lângă celălalt,
pe dumneavoastră și pe
Rex, și nu numai o dată,
știind că el vă admiră.
Nu mi-am dat seama de
natura acelei admirații.
Presupun că, până

acum, ar fi trebuit să-mi
cunosc mai bine fratele.
Iertați-mă pentru
contribuția mea la
nefericirea
dumeavoastră.

O socoteau vinovată.
Dar pe ei asta nu-i
interesa. Ei credeau că o
relație fizică între doi
adulți era treaba lor și a

nimănui altcuiva.
Înțelegerea acestui fapt
era liniștitoare sau va fi
astfel, atunci când va
avea timp să rumege ce
se petrecea acolo.
Doamna Adams *nu*
acționase așa cum își
închipuia ea că s-ar fi
purtat soțul ei, desigur.
Dar era de înțeles ca el

să dorească s-o ferească
de o condamnare.

— Lordul Rawleigh
m-a condus aseară până
acasă, spuse Catherine.
Eram obosită, iar
reverendul Lovering
plecase deja. Aveam de
gând să mă duc acasă
singură, pe jos, dar mă
temeam de întuneric.

Lordul Rawleigh m-a găsit în sala de muzică – în momentele acelea trebuia să dansez cu el – și a insistat să mă conducă el însuși până acasă. Toby lătra, și era foarte târziu. Lordul Rawleigh a făcut câțiva pași în casă, ca să-l liniștească. Peste câteva

minute a plecat. Îi lăasă-și imagineze cu ce fuseseră ocupate acele câteva minute. Între noi nu s-a întâmplat nimic. În orice caz, nu lucrul de care era acuzată.

Domnul Adams dădu din cap.

— Poate că a fost mai bine că fratele meu a

plecat devreme, azi-dimineață, zise el. Cred că întâmplările din această zi m-ar fi îndemnat să-l lipsesc de puțin din sângele lui, doamnă Winters.

— Ți-aș fi putut da și eu o mână de ajutor, adăugă Lady Baird.

— Ar fi fost atât de

simplu – și atât de
corect – din partea lui să
cheme trăsura mea
pentru dumneavoastră,
spuse domnul Adams,
ba chiar să fi trimis o
cameristă să vă
însoțească. Îmi cer scuze
în numele lui, doamnă.
Întotdeauna a fost
impulsiv, și deseori

chiar nesocotit, așa cum o dovedește faptul că și-a cumpărat un grad de ofițer în armată, fiind cel mai mare fiu al familiei.

— Întotdeauna a spus că tu ai fi un viconte mai bun, Claude, spuse sora lui pe un ton calm.

— Regret suferința pe

care, cu siguranță, ați
îndurat-o astăzi, zise
domnul Adams. Dar
bârfele se sting, iar, soția
mea va voi să vă prezinte
personal scuzele ei.
Sunteți o membră
apreciată a acestei
comunități. Zâmbi. Cum
ar deveni vreodată Julie
și William măcar niște

pianiști pricepuți, dacă
ați pleca de aici? Veți
rămâne?

Ea nu putea să plece.
Problema asta îi
produsese valuri de
panică în tot cursul zilei.
Dar nu putea nici să
rămână. Cum ar fi putut
rămâne?

— Sunt o paria, zise

ea. Cum pot să rămân?

— Oh, Dumnezeu!
exclamă Lady Baird,
părând mânioasă.
Oamenii sunt uneori
foarte răi. Fără să aibă
absolut nicio dovadă în
sprijinul a ceea ce cred
ei. Și chiar dacă ar avea
vreo dovadă...

— Vom trece mâine

dimineață pe la
dumneavoastră, spuse
domnul Adams. Veți
veni împreună cu noi la
biserica, doamnă, și veți
lua loc în strana noastră.
Oamenii vor înțelege
mesajul.

Catherine își închise
ochii preț de câteva
clipe.

— Mi s-a spus să nu merg la biserică, zise ea.

— De către cine? întrebă domnul Adams, înălțându-și sprâncenele. Semăna mai mult ca oricând cu fratele său.

— De către reverendul Lovering, răspunse ea.

Câteva clipe, el o privi mut de uimire.

— Vad că nu ați exagerat atunci când v-ați etichetat drept o paria, spuse pe un ton liniștit. Mă voi ocupa eu de asta, doamnă Winters. Așa ceva nu este deloc admisibil.

— Voi pleca de aici,

zise ea. Dacă îmi veți lăsa un răgaz de măcar o săptămână sau două.

— Dar aveți unde vă duce? Acum Lady Baird se întorsese de la fereastră. Pe chipul ei se citea îngrijorarea. Aveți rude la care să vă duceți?

— Da. Fețele lor

exprimau și așa destulă milă. Nu voia să le-o sporească. Nu voia să fie un pion neajutorat în această dramă care izbucnise astăzi și care se juca pe socoteala ei. Da, la ambele întrebări. Nu trebuie decât să le trimit o scrisoare pentru a-i anunța să mă aștepte.

Trebuie să plec. Aici nu mă voi mai simți în largul meu.

— Îmi pare rău pentru asta, zise domnul Adams. Dar nu veți pleca până la sfârșitul săptămânii, nu-i așa?

— Nu. Simțea din nou amenințarea panicii. O săptămână.

Ce avea să facă după aceea? Unde avea să se ducă? Nu exista nimic, și niciun loc, și nimeni. Pe tăcute, trase adânc aer în piept și îl păstră câteva clipe în plămâni înainte să-i dea drumul încet.

În momentul acela ei tocmai se pregăteau să

plece. Dar nu părăsiră
casa înainte ca domnul
Adams s-o asigure că
avea s-o mai viziteze și
că avea să îndrepte
lucrurile în ceea ce o
privea.

Oare el era
Dumnezeu? Nimic din
toate acestea nu putea fi
vreodată îndreptat.

Unele răni nu pot fi niciodată vindecate.

Lady Baird făcu exact ceea ce făcuse Catherine, cu domnișoara Downes ceva mai devreme. Ezită, și apoi o îmbrățișă pe Catherine în pragul ușii deschise.

— Aș fi în stare să-l

omor pe Rex, zise ea. Aș fi în stare să-l omor.

Cei doi urcară în trăsură, care îi așteptase, și se îndepărtară.

Catherine închise iar ușa și se rezemă de ea. Categorie, gândi ea, decum s-au încheiat, în sfârșit, evenimentele zilei. Categorie, de-

acum avea să fie liniște.

Dacă mai putea să fie liniște vreodată în viața ei.

Lordul Pelham și domnul Gascoigne se duseseră în Cornwall, la Dunbarton, să-l viziteze

pe contele de Haverford.
Se simțiseră liberi și fără
niciun chef să se ducă la
Londra sau la Stratton.
Doar cu câteva
săptămâni în urmă îl
împovăraseră pe
Viconte Rawleigh cu
prezența lor acolo.
Încercaseră să-l
convingă și pe el să-i

însoțească, deși niciunul dintre ei nu insistă prea mult atunci când el refuză. În cursul călătoriei spre sud, dinspre Derbyshire, el nu fusese un tovarăș de drum agreabil.

Intuiseră că din proasta lui dispoziție nu-l puteau scoate

tachinându-l. Prin
urmare, discutaseră pe
teme neutre, râseseră și
vorbiseră despre
persoane și întâmplări
care nu aveau nicio
legătură cu Bodley sau
cu cele două săptămâni
pe care tocmai le
petrecuseră acolo.

Vicontelet Rawleigh

nu știa prea bine de ce nu se dusesse cu ei să-l viziteze pe Ken. Probabil că asta era chiar ceea ce îi trebuia – o schimbare de decor, un prilej de a fi împreună cu cei trei prieteni mai apropiați ai lui, fără alte obligații și fără intervenția altor sentimente.

Dar își dădu seama că nu voia decât să se ducă acasă, la Stratton, unde ar putea să fie singur, ca să-și lăngă rănilor. Ceea ce nu însemna că ar fi recunoscut, nici măcar în sinea lui, că ar fi avut de lins vreo rană. Putea trăi și fără femeii de soiul lui Catherine Winters.

Femeia era o vampă, fie că era sau nu conștientă de asta. Îl făcuse să se poarte într-un mod meschin, iar lui îi displăcea profund să se înșele în legătură cu ceva sau cu cineva.

La Stratton avea s-o uite. Avea să se afle într-un decor familiar, iar

primăvara erau
întotdeauna o mulțime
de treburi de făcut –
adică, atunci când el era
acasă în timpul
primăverii. Avea un
administrator foarte
capabil, desigur.

De când își vânduse
gradul de ofițer în
armată, viața i se părea

uneori aproape
însăimântător de
pustie și lipsită de țeluri.

Întoarcerea lui fusese
precedată de o scrisoare
venită de la Bodley.
Adresa era scrisă de
mâna sigură a lui
Claude, și plicul zăcea,
acuzator, pe o tavă de
argint, unde ochii lui îl

zărură aproape de cum
trecuse pragul casei sale.
Fără îndoială era un
reproș în numele
Clarissei, pentru felul în
care o lăsase baltă pe
Ellen Hudson. Dar nu
fusesse vorba despre
nicio abandonare, gândi
el, enervat. Nu fusese
vorba despre nicio

curtare, poate doar în
imaginația calculată a
cumnatei sale. Fata i se
părea plictisitoare, iar ea
îl considera pe el o
teroare – ceea ce cu greu
ar fi constituit o bază
pentru curtare, fără a
mai vorbi de o căsătorie.

Dar bineînțeles că
Claude, întotdeauna

delicat și corect, avea să fie meticulos în încercarea de a prezenta punctul de vedere al Clarisei, chiar dacă acesta nu coincidea cu al său.

Lordul Rawleigh lăasă scrisoarea pe tava din hol până când se retrase în propriul său

apartament, unde se bucură de o baie fierbinte și prelungită, moțâi vreme de o jumătate de oră pe patul lui, și se îmbracă pentru cină. Luă scrisoarea cu el, în sufragerie, și se uită din când în când la ea, iritat, în timp ce mânca.

S-ar fi așteptat ca tocmai Claude să fie acela care să-i înțeleagă nevoia de a se izola o vreme de familie și de Bodley. Nu-i trebuia lui o scrisoare care să-i amintească acest lucru. Și – Doamne sfinte!

— Claude trebuie s-o fi scris și expediat

aproape imediat după ce el, împreună cu Nat și Eden, pieriseră din vedere, de-a lungul aleii de acces la conac.

În cele din urmă, când, în fața lui, pe masă, nu mai rămăsese decât un pahar cu vin de Porto, trase scrisoarea spre el. Numai să

încerce Claude să-l
convingă că onoarea îl
obliga s-o ceară pe fată
în căsătorie. Numai să-
ncerce!

Peste câteva minute
mototoli într-o mână
scrisoarea deschisă,
ținând-o așa în timp ce
închidea strâns ochii.
Vreme îndelungată nu se

mișcă deloc. Când un
valet se apropie timid de
masă, în vârful
picioarelor, ca să mai ia
câteva farfurii,
majordomul îi făcu
semn cu un deget, și
amândoi părăsiră
sufrageria.

Dumnezeule!

Nu era în stare să

gândească limpede.

De fapt, nici nu avea
la ce să se gândească.

Dar stătu acolo
minute îndelungate,
încercând să se convingă
că avea la ce, numai de-
ar fi reușit să-și pună
mintea în mișcare.

Când plecă din
sufragerie, majordomul

își făcea de lucru primprejur, străduindu-se să pară ocupat.

— Voi pleca la Londra mâine dimineață o dată cu ivirea zorilor, Horrocks, îi spuse Lordul Rawleigh. De acolo mă voi duce direct în Derbyshire. Ai grijă ca totul să fie aranjat,

da?

— Da, Înălțimea voastră, zise omul, făcând o plecăciune. Expresia lui impasibilă nu trăda nicio surprindere la auzul veștii că stăpânul lui se înapoia acolo de unde venise abia cu câteva ore mai înainte.

— Voi lua trăsura,
zise lordul, în timp ce se
îndrepta spre scară.

— Da, Înălțimea
voastră.

Trecuse mai bine de o
săptămână. Știa că nu
putea să mai amâne

mult. Se prefăcuse că făcea planuri, că scrisese epistole și aștepta răspunsuri. Pretinsese că existau alternative care se cereau cercetate, un uimitor număr de opțiuni atrăgătoare între care ar fi putut să aleagă.

În realitate nu exista

nimic. În timpul
ceasurilor îndelungate în
care era singură, nu
făcea altceva decât să
stea, privind în gol
înaintea ei, știind că
până la urmă trebuia să
părăsească pur și simplu
casa și Bodley-on-the-
Water și să plece.

Dar unde să plece?

Trebuia doar să aleagă o localitate de pe hartă și să se ducă acolo, își spunea ea. Dar asta era imposibil. Ce ar fi făcut ea, după ce ar fi ajuns în locul ales? Primea o mică alocație trimestrială. Din banii de pe trimestrul acesta rămăsese foarte puțin.

Nu îndeajuns pentru a o
duce deocamdată prea
departe. Și chiar dacă ar
fi cheltuit tot puținul
acela pentru a se duce
cât mai departe cu
putință, la capătul
călătoriei nu avea să-i
mai rămână nimic.
Nimic cu care să înceapă
a noua ei viață.

Presupunea că ar fi putut să-și găsească o slujbă. În definitiv, poate că mii de alte femei se aflau într-o situație asemănătoare. Putea să predea lecții, să gătească, putea fi doamnă de companie. Dar cum reușeai să-ți găsești o slujbă? Să dea

un anunț? N-ar fi știut cum să procedeze ca să facă asta. Să se ducă la o agenție de plasare? Pentru a găsi una, ar trebui să se ducă într-un oraș mare. Să umble din ușa în ușa, ciocănind și întrebând?

Nu avea niciun serviciu precedent, nicio

referință. Domnul
Adams i-ar da o
referință, își zise în
gând. La fel și Lady Baid.
Dar nu se putea hotărî
să le ceară așa ceva.
Inventase deja pentru
urechile lor mitul cu
familia mare, iubitoare
și primitoare. Nu reușea
să se decidă să

recunoască faptul că totul era o minciună. Nu se putea decide să le ceară ajutorul.

Ar fi putut să rămână, desigur. Domnul Adams îi spusese asta de mai multe ori, după vizita din sâmbăta aceea. Și dacă ar rămâne, chiria anuală pentru casă ar

continua să fie plătită, iar alocația ei ar continua să fie trimisă cu regularitate. Acestea, erau condițiile – avea să fie sprijinită financiar atâta timp cât rămânea în localitatea pe care o alesese ea însăși. Orice deplasare ar fi trebuit să fie bine justificată.

Știa că în împrejurările date, o deplasare n-ar fi fost considerată ca fiind justificată. Trebuia să ducă o viață liniștită și respectabilă. Trebuia să nu atragă atenția asupra ei. Condiția era ca, din toate punctele de vedere, ea să fie moartă.

Dacă rămânea moartă,
avea să fie sprijinită
material.

Dacă ar pleca, ar fi
săracă.

Dar nu putea să
rămână. Domnișoara
Downes – Dumnezeu s-
o binecuvânteze! —
trecuse zilnic pe la ea, și
chiar o poftise s-o

viziteze pe doamna Downes. Dar ea refuzase invitația. Nu avea de gând să facă viața singurelor ei prietene din sat mai grea decât era deja. Iar domnul Adams și Lady Baird, sau aceasta din urmă și soțul ei veniseră și ei în vizită zilnic. Sir Clayton

și Lady Baird o luaseră
chiar la plimbare cu ei,
în două rânduri, Sir
Clayton mergând între
cele două doamne, cu
câte una la fiecare braț.
O dată, merseseră pe
jos, la sud de sat, pe
distanță de aproximativ
o milă, cu Toby alergând
voios înaintea lor –

sărmanul câine, fusese lipsit de obișnuita lui mișcare. Altă dată, la insistențele lui Lady Baird, se plimbaseră de la un capăt la altul al satului, și se opriseră un timp pe pod, admirând priveliștea, înainte de a face drumul înapoi. În mod miraculos, strada

se golea de oameni în fața lor.

Dar era inutil. Nu putea să rămână. Cum ar putea să trăiască într-un sat în care nu îndrăzneau să se aventureze singură afară din casă? Cum și-ar face cumpărăturile, ca să-și asigure hrana? Cum ar

izbuti să trăiască într-o localitate în care era evitată de parcă ar fi fost ciumată?

Într-o zi, reverendul Lovering bătu la ușa ei și, într-o manieră rigidă, formală și pompoasă, îi ceru scuze pentru concluzia eronată pe care o trăsese în noaptea

aceea fatidică. Dar pentru Catherihe era evident că el făcea asta numai fiindcă se temea să nu piardă sprijinul domnului Adams și, ca urmare, mijloacele lui de trai la Bodley. După aceea n-a mai trecut pe la ea. Doamna Lovering n-a vizitat-o deloc.

Catherine nu se ducea duminica la biserică. Pierduse slujba două săptămâni la rând.

Trebuia să plece.

Dar nu știa cum avea să procedeze concret. Nu știa cum avea să iasă pe ușă, s-o închidă în urma ei și să plece spre o destinație necunoscută

și un viitor necunoscut.

Așa că amâna.

Lady Baird, urmată de camerista ei, o vizitase în cursul dimineții. Același lucru îl făcuse și domnișoara Downes, aducând o carte de predici care îi plăcuseră întotdeauna tatălui ei și pe care

acesta le recomandase pentru consolarea fiicei sale. Poate că aveau s-o consoleze și pe doamna Winters?

Așadar, se părea că nu mai rămăsese nimeni care să vină în vizită. Dar spre sfârșitul după-amiezei, cineva bătu la ușă. Poate domnul

Adams? Acesta era un gentleman extrem de amabil, deși nu reușise să realizeze în sat miracolul pe care îl făgăduise. În cursul săptămânii trecute, sentimentele lui Catherine față de el se transformaseră din respect în ceva care

semăna a afecțiune.

Doar preț de o fracțiune de secundă după ce deschisese ușa, crezu că era într-adevăr domnul Adams. Dar bineînțeles că nu era el. Încercă în grabă să închidă ușa. Dar antebrațul lui țâșni în sus și o ținu deschisă.

Vreme de câteva clipe se priviră țintă în ochi în tăcere.

— Ce faceți dumneavoastră aici? întrebă ea în cele din urmă. Abia în momentul acela își dădu seama că în spatele lui se afla Lady Baird.

— Îmi folosesc forțele

împotriva alor dumitale,
pentru a ține ușa
deschisă, răspunse el cu
obișnuita-i intonație
plictisită, mai degrabă
trufașă. Este o bătalie pe
care n-o poți câștiga,
Catherine. Ne lasi să
intrăm?

Privirea ei trecu de la
el la Lady Baird, care își

mușca buza și părea nefericită.

Toby zburda în jurul lor, gâfâind dar, fără să latre, bucurându-se de compania a trei dintre persoanele sale preferate.

Catherine dădu drumul ușii și se întoarse, pornind

înaintea celorlalți spre
salon. Dar glasul lui
Lady Baird, chiar în
spatele ei o opri.

— Nu, spuse ea.
Dumneavoastră,
doamnă Winters, vă
simțiți mai bine în
bucătărie, știu asta. Eu
mă voi instala comod
aici. Dumneavoastră

duceți-vă în bucătărie,
cu Rex.

Catherine se întoarse
din drum fără a rosti o
vorbă.

Stătea în picioare,
privind țintă în jos, spre
foc, când auzi ușa
bucătăriei închizându-se
încet în urma ei.

CAPITOLUL 13

— Ei bine, Catherine?
spuse el.

În doar ceva mai mult
de o săptămână, ea se
schimbase. Părea să fi
slăbit. În mod cert
devenise mai palidă.
Arăta trasă la față.

Lucrurile stăteau,

desigur, chiar mai rău decât arătase scrisoarea lui Claude. Nu era vorba numai de bârfe și de vizita răutăcioasă a Clarissei – deși Claude nu definise cu acest cuvânt vizita soției sale. Din câte se părea, Catherine fusese ostracizată de aproape

întreaga comunitate și
fusesse izgonită din
biserica de către
reverendul Lovering, ba
chiar acuzată de el în
mod public în acea
primă duminică. Este
adevărat că Claude
insistase ca parohul să-i
ceară scuze lui
Catherine, dar răul

fusesse făcut. În afară de asta, niște scuze silite nu valorau prea mult.

Acum ea stătea în fața focului, cu spatele spre el, frumoasă și cu o siluetă atrăgătoare, și părând mai curând fragilă. Lui îi displăcea faptul că se afla acolo. Îi displăcea întreaga

situație. Se simțea al
dracului de vinovat. În
consecință, deși știa că
era incorect, avea
resentimente față de ea.
Aproape că o ura.

— Ce faceți aici? îl
întrebă ea, la fel cum îl
mai întrebuse la ușa de
intrare.

El ar fi putut să spună

că stătea în bucătăria ei, așa cum îi spusese mai devreme că-i ținea ușa deschisă. Dar timpul glumelor trecuse.

— Răspunsul ar trebui să fie destul de evident, zise el. Am venit să fac ceea ce-mi cere onoarea, Catherine. Am venit să mă

căsătoresc cu dumneata.

Fu surprins s-o audă rîzînd, deşi era adevărat că hohotele ei erau lipsite de veselie.

— Ce propunere minunată şi romantică! spuse ea. Se presupune oare că acum ar trebui să mă reped în braţele dumneavoastră şi să vă

privesc pierdută, cu ochi scânteietori?

— Numai dacă dorești, replică el pe un ton tăios. Cu greu putem pretinde că situația aceasta ar fi pe placul vreunuia dintre noi. Dar există, și trebuie să-i facem față. Ne vom căsători.

Atunci ea se întoarse spre el. Vreme de câteva clipe se uită la el fără a spune nimic. Sub ochii ei se vedeau ușoare cearcăne vinete. Ochii înșiși păreau mai întunecați, mai mult cafenii decât căprui. Buzele îi erau aproape tot atât de palide ca și

obrajii.

— Probabil că puneți foarte puțin preț pe căsătorie, zise ea în cele din urmă, dacă sunteți gata să vă angajați într-una cu atât de puține sentimente.

Dumnezeule sfinte! El își amintea că, doar cu aproximativ două

săptămâni în urmă, își zisese că poate, într-un fel, el era chiar și mai romantic decât Claude, care se însurase din dragoste la vârsta de douăzeci de ani. Desigur, el însuși fusese cât pe-aci să cadă în capcana căsătoriei acum câțiva ani, dar, de

atunci, renunțase la orice gând de însurătoare. Hotărâse că nu s-ar fi putut căsători decât dacă ar fi întâlnit iubirea perfectă, dar cu cât înainta în vârstă, cu atât mai mult își dădea seama că iubirea perfectă era ceva ce nu exista.

Cu toate acestea,
acum trebuia să se
căsătorească, pentru că
o poftă animalică îl
făcuse să devină
imprudent,
compromițând-o pe
femeia aceasta.

— Sentimentele nu
prea contează,
Catherine, spuse el, dacă

iei în considerare
împrejurările. Înțeleg că
ai devenit femeia ușoară
din Bodley-on-the-
Water.

Ea nu părea să se fi
înroșit[6]. Devenise și
mai palidă, dacă așa ceva
mai era cu putință.

— Aceasta e
problema mea, replică

ea. Și nu v-am îngăduit să-mi folosiți numele de botez.

El plesni dezaprobat din limbă.

— Nu încerca să fii ridicolă! îi spuse.

Catherine se întoarse iar cu fața spre foc și își lăsă capul în piept. În ciuda iritării, a frustrării

și a neplăcerii de a se afla acolo unde era, făcând ceea ce trebuia făcut, el se pomeni că-i admira curbura elegantă a gâtului. Cel puțin – gândi el cu o resemnare silită – avea să aibă o soție frumoasă.

Soție! Însăși prezența acestui cuvânt în mintea

sa era suficientă pentru a-i stârni un val de panică. Dar, până acum, ar fi trebuit să se obișnuiască atât cu cuvântul, cât și cu ideea că avea să fie un bărbat căsătorit. Știuse acest lucru de aproape o săptămână.

— Plecați, îi spuse ea.

Nu vreau să am nimic
de-a face cu
dumneavoastră sau cu
oferta dumneavoastră.

Ar căpăta ceea ce
merită, dacă el ar lua-o
în serios și nu s-ar mai
întoarce niciodată,
gândi el, posomorât. Și,
totuși, nu putea să-i
poruncească să facă față

realității. Înfațișarea ei era o dovadă suficientă că ea făcuse asta deja. El își roti privirea prin bucătărie, pe care ea o transformase într-o încăpere atât de confortabilă. Numai câinele ei lipsea de pe balansoar – el se afla cu Daphne, în salon. Iar el

îi distrusese lui Catherine toate astea.

— Claude și Daphne îmi spun că ai de gând să pleci la niște rude, zise el.

— Da, confirmă ea, după o tăcere de câteva clipe.

— La cine? întrebă el. Unde? La rudele soțului

dumitale sau la ale
dumitale?

— Asta nu e treaba
dumneavoastră, replică
ea.

— Din câte știe
Claude, zise el, niciuna
dintre aceste rude nu te-
a vizitat vreodată aici, și
nici dumneata n-ai
vizitat-o pe vreuna

dintre ele. În decurs de...
cinci ani, nu-i așa?
Trebuie să fiți o familie
foarte unită, dacă
legăturile au durat după
o despărțire atât de
îndelungată. Ești foarte
sigură că vor fi dispuși
să primească la ei o
femeie ușoară?

— Nu sunt așa ceva,

replică ea.
Dumneavoastră știți
asta. Și-n plus, ei mă
iubesc.

Trebuie să fi suferit
într-adevăr în cursul
ultimei săptămâni și
jumătate. Dacă ar fi
existat o familie, fie ea
iubitoare sau nu, oare
până acum nu ar fi

plecat ea la rudele ei?

— Nu există nicio familie, nu-i așa? o întrebă.

Ea își băgă capul între umeri, dar nu se auzi niciun răspuns.

— Dacă pleci de aici, continuă el, unde te vei duce? Ce vei face?

Avea să ia totul de la

început, bănuia el, într-un alt sat, necunoscând pe nimeni. Nu avea să fie ușor. Se întrebă pentru ce făcuse ea asta cu cinci ani în urmă. Oare avusese o ceartă cu familia soțului ei sau cu a ei? Sau poate că era una dintre nefericitele care realmente nu aveau

nicio rudă? Și totuși, cu siguranță ea sau soțul ei trebuie să fi avut câțiva prieteni.

Catherine Winters, viitoarea lui soție, era fără doar și poate un soi de mister.

Ea nu dădu niciun răspuns la întrebările lui.

— Nu ai de ales, spuse vicontele. Te vei căsători cu mine, Catherine. În calitate de Vicontesă Rawleigh, nimeni nu va îndrăzni să te ostracizeze. Dacă cineva ar cuteza, ar avea de-a face cu mine.

Ea își petrecu brațele pe după trup.

— Am de ales, zise.

El scoase o exclamație de nerăbdare.

— Aveți dreptate, recunosc eu ea. Nu exista nicio familie la care să mă duc. Dacă plec de aici, voi pierde... nu voi avea deloc mijloace materiale cu care să mă întrețin.

Ce dracu' înseamna asta? Viconte se încruntă.

— Nu mă voi căsători cu dumneavoastră, spuse ea. Dar nu de mult mi s-a oferit o slujbă. Dacă postul încă mai e liber, aş putea să mi-o iau acum.

— Ce post? Ar trebui

să se bucure că părea să se ivească o soluție, una care l-ar lăsa liber. N-ar trebui să simtă nervozitatea asta.

— Acela de amantă, zise ea. Mi-ați oferit de mai multe ori acest post.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu te vei căsători

cu mine? zise el. Dar vei fi amanta mea?

— Da. Glasul ei era foarte ferm.

— De ce? Din nu se știe ce motiv, simțea că turbează de mânie.

— Ar fi o tranzacție comercială, spuse ea. I s-ar putea pune capăt oricând, de oricare

dintre noi. V-aș cere
numai, vă rog,
introducerea unei clauze
stabilite de comun
acord, în caz că
dumneavoastră veți fi
acela care-i va pune
capăt – cu condiția ca eu
să fi prestat servicii
mulțumitoare, desigur.

Cu condiția... La

dracu', vorbea de parcă ar fi solicitat o slujbă de cameristă sau de secretară. Iar el se oferise s-o facă *soția* lui!

Ea se întoarse iarăși cu fața spre el și îl privi calm drept în ochi.

— Am nevoie de o slujbă, zise. Oferta dumneavoastră mai este

valabilă?

S o r a lui se afla dincolo de holul îngust, la o depărtare de numai câțiva metri, așteptând confirmarea oficială a logodnei lui. Fratele său aștepta la Bodley aceeași veste. Toți se pregăteau să treacă la acțiune de îndată ce se va fi

terminat cu această formalitate de cerere în căsătorie, lăsând să se afle că relația vicontelui cu Catherine Winters în timpul șederii lui la Bodley fusese o curtare, că scurta lui absență avusese scopul unei călătorii la Londra pentru obținerea unei

aprobări speciale, astfel încât nunta lui să nu trebuiască amânată nici cu o zi mai mult decât era necesar.

Ei doi aveau să fie descriși ca un cuplu pe deplin îndrăgostit – chiar dacă nu suficient de prudent. Ce mai – îndrăgostți lulea.

Iar ea se oferea, cu calm, să-i fie amantă.

— Da, îi răspunse, înaintând către ea. Da, pe Dumnezeuul meu, oferta mai e valabilă. Îi cuprinse mijlocul fără prea multă blândețe – nu era nicio îndoială că ea slăbise – și o trase cu putere spre el. Îi luă în

stăpânire gura, mai degrabă cu sălbăticie, înfigându-și limba adânc înăuntrul ei, mișcându-și-o cu o deliberată simulare a copulației.

Pe toți sfinții, dacă avea să-i fie amantă, va trebui să-și învețe meseia. Era furios pe ea.

Catherine nu rămase

impasibilă. Își potrivi trupul după al lui. Brațele ei îl înconjurară, unul în jurul mijlocului, celălalt pe după umeri. Își oferî gura deschisă pentru el. Ochii ei erau închiși. Dar sângele ei nu clocotea ca al lui. Devenise deja o amantă care-și făcea datoria.

Lua-o-ar dracu'!

— Voi reveni la
noapte, spuse el,
privind-o în ochi fără ai
da drumul din
îmbrățișare. Fii
pregătită pentru mine și
odihnește-te puțin
înainte de venirea mea.
Pari să ai nevoie de
odihnă. Vom afla cât de

pricepută ești și cât de repede poți învăța.

Ea nu tresări. El nu-și dădu seama că vorbise așa amune ca s-o facă să tresară, decât când constată imperturbabilitatea ei.

— Voi fi pregătită, Înălțimea voastră, zise ea.

— *Rex*, să te ia dracu'!

El nu înjura *niciodată* în prezența femeilor.

Mâine vom pleca, îi spuse. Te voi instala la Londra, în propria ta casă, cu servitori și trăsură. Vei ieși în lume, Catherine Winters. O să-ți placă Londra.

Ceva licări în ochii ei.

— Nu, zise. Nu Londra.

El își ridică sprâncenele.

— Nu Londra? repetă. Atunci unde, rogu-te?

— Nu Londra, zise ea încă o dată.

— Presupun că te aștepți ca eu să te iau la

Stratton Park și să te
instalez într-un
apartament confortabil
de acolo. Trebuie să
recunosc că ar fi
minunat de comod, dar
poate puțin cam
scandalos. S-ar putea să
descopăr că m-am situat
dincolo de limitele
bunei-cuviințe. Sau

poate te gândești să rămâi aici? Te-ai aștepta ca eu să fac drumul până în Derbyshire ori de câte ori aş avea chef să mă culc cu tine?

Pentru prima dată, față lui Catherine se înroșise.

— Știu ce se așteaptă din partea unei amante,

spuse ea. Dar, vă rog, nu Londra.

Oare ceea ce văzu el vreme de o clipă în ochii ei să fi fost teamă? Ea își lăsă imediat pleoapele în jos, și brațele îi coborâră cu stângăcie pe lângă trup. El îi dădu drumul și se duse în celălalt capăt al încăperii, să se

uite pe fereastra
bucătăriei la grădina ei
din spatele casei și la
râul de dincolo de
aceasta. Se așteptase ca
toate astea să se termine
în maximum două
minute. Probabil că
Daphne se întreba de ce
dura atât de mult.

— Așa ceva efectiv nu

ține, Catherine, zise el.
Dacă vin aici diseară, e
sigur că mă va vedea
cineva. Nu mă îndoiesc
că locuința ta a devenit
o țintă preferată pentru
cei care stau la pândă.
De aceea am adus-o cu
mine pe Daphne în
după-amiaza aceasta.
Dacă vei pleca mâine

dimineată cu trasura,
împreună cu mine,
mulți oameni ne vor
vedea. Reputația ta ar fi
iremediabil pierdută. Nu
se poate să vrei așa ceva.

Ea râse, dar nu spuse
nimic.

— Nu pot îngădui
asta, continuă el. Te-am
compromis. Trebuie să

îndrept lucrurile. Nu, nu
te voi lua ca amantă, ci
numai ca soția mea.

Urmă o tăcere
prelungită.

— Ei bine? insistă el
într-un târziu,
întorcându-se s-o
privească.

Catherine stătea în
picioare acolo unde o

lăsase, cu mâinile împreunate în față, cu ochii închiși.

— Nu mi s-a mai lăsat nicio alternativă, nu-i așa? zise ea.

— Da, confirmă el calm.

După cum nici lui nu-i rămăsese nicio altă alternativă. Dar știuse că

ale lui dispăruseră cu
toatele de cum citise
scrisoarea lui Claude.
Până acum aproape că se
obișnuise cu situația.
Aproape, dar nu pe
deplin. Avea să-și
trăiască tot restul vieții
într-o căsnicie lipsită de
iubire. Cu gândul acesta
nu era ușor să te-mpaci.

— Așadar, se pare că în cele din urmă ne-am înțeles, spuse el cu voioșie. Ne vom căsători mâine. Aici. Ceremonia va fi oficiată de către reverendul Lovering. Asta va fi necesar pentru restabilirea reputației tale.

Ea făcu ochii mari.

— Mâine?

— Am adus cu mine o aprobare specială, explică el. Mi-am dat seama de necesitatea căsătoriei înainte de a veni aici. Nunta va avea loc aici, mâine, în prezența fratelui meu și al surorii mele. Nu dorești să inviți pe

nimeni?

Catherine pălise din nou.

— Aprobarea dumneavoastră specială nu va fi valabilă, spuse ea.

— De ce nu? întrebă el, încruntându-se.

— A trebuit să scrieți numele meu pe ea?

— Desigur. Catherine
Winters, văduvă.
Catherine cu C. Corect?

Câteva clipe ea privi
în jos, la mâinile ei larg
desfăcute, și apoi iarăși
drept în ochii lui.

— Nu sunt văduvă,
spuse. Niciodată n-am
fost căsătorită. Și
numele meu de familie

nu e Winters. Este
Winsmore. Ochii ei îl
priveau cu precauție.

Dumnezeule mare!

Era o lady, fără doar
și poate. Cu ce dracu' se
ocupa o lady
necăsătorită, locuind
singură efectiv printre
străini? Și ascunzându-
se sub un nume fals și

sub o falsă stare civilă?

O lady cu care el era
pe cale să se
căsătorească.

— Poate că ai
b i n e v o i , *domnișoară*
Winsmore, zise el
îngustându-și ochii, să-
mi spui povestea ta.

— Nu, spuse ea. Asta
e tot ce trebuie să știți.

Dacă doriți, vă puteți retrage cererea în căsătorie. Nu vă voi considera legat prin ea. În definitiv, i-a fost făcută unei persoane care nu există.

Vreme de câteva clipe el o privi fix, apoi se duse cu pași mari spre ușă, o deschise și o

chemă pe sora lui, care vorbea cu Toby... sau singură.

Ea veni imediat, cu câinele alergând fericit pe urmele ei, și se uită întrebător când la el, când la Catherine.

— Daphne, îi spuse el, te-aș ruga să ne feliți. Această doamnă

tocmai mi-a făcut
cinstea de a se logodi cu
mine. Vei dori, desigur,
să faci cunoștință cu ea.
Ți-o prezint pe
domnișoara Catherine
Winsmore.

Ea se uită la fratele ei
de parcă el ar fi avut
două capete, și apoi își
întoarce privirile spre

Catherine.

— Winsmore? repetă

ea. Catherine

Winsmore?

Catherine se

îmbujoră din nou. Încă
precaută, spuse:

— Da.

Daphne îi aruncă
fratelui ei o privire
ciudată, după care ochii

i se îndreptară iar spre logodnica lui.

— Oh! exclamă ea. Apoi păru să se scuture în sinea ei și zâmbi cu voioșie. Ei bine, v-a trebuit cam mult timp până să ajungeți la această concluzie satisfăcătoare. Mă bucur mult, Catherine – pot

să-ți spun Catherine?
Sunt încântată. Vom fi
surori.

Străbătu camera cu
pași ușori și o îmbrățișă
pe Catherine, care-l
privi pe viconte peste
umărul surorii lui și își
mușcă buza.

— Vă mulțumesc,
zise ea.

— Trebuie să-mi spui Daphne, o îndemnă viitoarea ei cumnată, întorcându-se apoi spre fratele său și strângându-l și pe el în brațe. Rex, sunt foarte bucuroasă pentru tine. Vei fi fericit, știu bine. Nunta va fi mâine? Va trebui să fim teribil de

ocupați tot restul zilei de azi.

— Nu mâine, zise el pe un ton sec. Trebuie să mă întorc la Londra. Numele pe care îl am pe aprobare este greșit.

Daphne se uită la el cu atenție.

— Oh, da, desigur! exclamă ea. Ce situație

jenantă! Cum vom explica încă o călătorie la Londra?

— Zeloasa și tiranica mea soră, împreună cu soțul ei, ca și fratele meu și soția lui insistă să facă pregătiri minuțioase, sugeră el cu vioiciune, urmărind expresia lui Catherine. Nerăbdătorul

mire nu poate suporta neprevăzuta așteptare a nunții și a miresei sale și, drept urmare, a fost trimis pentru o săptămână la locuința unor prieteni.

— O să mergă, spuse Daphne, gânditoare. Apoi zâmbi. Catherine, săptămâna

viitoare ne vom distra
de minune. Avem de
pregătit o nuntă. Adică
eu o am de pregătit!
Bătu din palme. În
această săptămână
trebuie să te muți la
Bodley House. De aceea
e nevoit sărmanul Rex să
plece. Te poți întoarce
aici pentru noaptea

premergătoare nunții,
după întoarcerea lui.

— Ce zici, Catherine?
o întrebă el. Remarcase
că ea fusese foarte
tăcută.

— Va fi așa cum
doriți, răspunse ea.

Mireasa supusă.
Spera că, atunci când
vor fi căsătoriți, nu avea

să joace rolul soției
supuse. Într-o
săptămână el s-ar
plictisi.

— Foarte bine. Se
îndreptă spre ea. Voi
pleca mâine dis-de-
dimineață, și te voi
vedea când mă întorc.
Cu Daphne de față, nu
prea știa cum să-și ia

rămas-bun de la ea.

Dar Catherine își jucă
rolul. Îi zâmbi.

— Drum bun! spuse
ea.

El nu știa dacă ea își
ridicase fața spre el
pentru a-i primi sărutul
sau numai ca să-l poată
privi în ochi. Dar o
sărută, ușor și repede,

pe buze, înainte de a porni spre ușă.

— Vino, Daphne, îi spuse surorii sale.

Veniseră în trăsura lui – pentru ca nimănui din sat să nu-i scape cumva vizita lui sau să-i înțeleagă greșit scopul. Îi oferi surorii lui mâna, ajutând-o să urce în

trăsură, o urmă la rândul său și închise portiera. Când întoarse capul, constată că ușa casei era deja închisă.

— Gata, zise el, lăsându-și capul pe spate și închizând ochii. S-a făcut.

— Rex... începu Daphne.

— Aș prefera să nu vorbim, Daphne, dacă nu te superi.

Rămaseră tăcuți, unul lângă altul, în timp ce trăsura îi ducea înapoi la Bodley House.

— Câte Catherine

Winsmore pot exista? îl întreabă Lady Baird pe soțul ei. Stătea ghemuită în curbura formată de brațul lui, pe o canapea mică din dormitorul ei, spre sfârșitul aceleiași serii. De bună seamă că este ea, Clay.

— Da, presupun că ai dreptate, conveni el,

oftând. Sărmana femeie!

— Întotdeauna am simțit și eu aceeași compasiune, spuse ea. Nu știu de ce, de fiecare dată femeile sunt acelea care suportă povara acuzațiilor tuturor, iar bărbații sunt cei care ies basma curată. De obicei, bărbații trebuie

condamnați cel mai mult... îndeosebi acest bărbat.

— Așa e croită lumea asta, iubito, zise el.

— Da. Își rezemă capul de umărul lui. Așadar, crezi într-adevăr că n-ar trebui să spunem nimăc?

— Numele ei nu le-a,

spus nimic lui Claude sau Clarisei, răspunse el. Ei nu-și petrec mult timp în oraș, desigur. Iar dacă lui Rex numele i-a sunat cunoscut, el păstrează pentru sine ceea ce știe. Niciodată nu știi la ce să te aștepți din partea fratelui tău mai mare, Daph. E un

fel de pește mort, dacă mă ierți că mă exprim așa.

— Calitatea de a păstra unele lucruri doar pentru el și de a purta singur poverile făcea parte din educația lui ca moștenitor, spuse ea cu tristețe. Oricât ar părea de ciudat, întotdeauna l-

am considerat chiar mai sensibil decât Claude.

— Dacă împrejurările ar fi altele, continuă Sir Clayton, poate că onoarea ne-ar obliga să spunem ceea ce știm. Dar ea a fost grav compromisă, și e aproape indubitabil că Rex a fost mai vinovat

decât ea. Trebuie să se însoare cu ea, indiferent dacă adevărul îi este cunoscut sau nu. Sau, mai degrabă, poate c-ar trebui să spun că el *s-ar căsători* cu ea, fie că ar cunoaște adevărul, fie că nu. Nu trebuie să ne amestecăm în treaba asta, Daph. Lasă-i să-și

croiască singuri soarta.

— Doream atât de mult să fie fericiți, Clayton! zise ea. Adică ei doi, Rex și Claude. Îi iubesc foarte mult. Și acum, căsătoria asta silită pentru Rex, și Claude care o tratează cu o politețe glacială pe Clarissa.

— Dacă ea ar fi fost soția mea, spuse el, ar fi fost snopită în bătaie, Daph.

— Oh, vorbești prostii! replică ea, cu tandrețe. Tu n-ai fi în stare să bați niciun covor, darmite o soție.

El chicoti.

— Viața merge

înainte, spuse. Într-un fel sau altul, toți își vor rezolva problemele.

— Eternul optimist! comentă ea. Și pentru că veni vorba, au trecut *opt* zile. După doi ani de căsnicie. Îți ții și tu răsufierea cu aceeași emoție ca și mine?

— Asta-i curată

sinucidere, iubito, zise el, mai ales dacă respiri pentru doi. Acum un an am convenit amândoi să lăsăm viața să-și urmeze cursul, nu-i așa? Și să fim fericiți împreună chiar dacă ar trebui să rămânem, pentru tot restul vieții, o familie alcătuită numai din doi

membri.

— Da, încuviință ea.

— Atunci e bine.

După câteva clipe
chicoti din nou. Dar îmi
țin totuși răsufarea.

Viața căpătă mai
degrabă aspectul unui

vis ciudat. Poate nu
chiar un coșmar, dar
aproape.

În zorii dimineții
următoare logodnei lui
Catherine, trăsura
Vicontelui Rawleigh
trecu pe lângă casa ei
fără să oprească. Ea se
sculase deja și o văzu
îndepărtându-se. Două

ore mai târziu sosi
trăsura domnului
Adams, pentru a-i lua,
pe ea și pe Toby, la
Bodley House. Catherine
nu voia să se ducă acolo,
dar nu protestă. Se duse.

În ajun decisese că,
de acum înainte – sau,
oricum, pentru o vreme,
avea să lase viața, pur și

simplu, să se desfășoare
fără nicio intervenție din
partea ei. Obosise să tot
încerce să-și
orânduiască viața,
nereușind decât să și-o
dea peste cap.

Nu voia să se
căsătorească. Nu putea
să se căsătorească. Asta
era una dintre condiții.

Dar, o dată măritată cu
Viconte Rawleigh, nu
va mai avea nevoie de
sprijin material. Credea
că el era foarte bogat.

Nu voia să se mărite
cu *el*. Poate că dacă nu l-
ar fi socotit atrăgător,
dacă nu l-ar fi dorit
trupește, s-ar fi simțit
mai bine la gândul de a

se căsători cu el. Însă îl
antipatiza pentru lipsa
lui de sensibilitate și îl
disprețuia pentru
aroganța lui. Îi arătase
foarte limpede că el
dorea doar trupul ei,
pentru propria-i plăcere,
și că nu voia deloc să se
însoare cu ea... după
cum nici ea nu-l voia ca

soț.

Nu intenționa să se gândească la toate astea sau la el. Acum soarta ei fusese stabilită. În cele din urmă, lăsase lucrurile să ajungă până aici – deși niciodată nu răspunsese efectiv „da” la cererea lui în căsătorie – pur și simplu

fiindcă nu exista nicio alternativă. Își închipuise că era posibil ca el să se răzgândească, o data ce i-a spus singura parte a adevărului pe care era pregătită să i-o mărturisească. Atunci ar fi fost nevoie să găsească o alternativă.

Dar el nu-și rețrăsese oferta.

Ea se gândise că poate el avea să-i recunoască numele.

Atunci chiar că s-ar fi răzgândit. Dar nu se întâmplase așa, iar ea nu se simțea deloc obligată să-l informeze. El era cel care o silea să încheie

această căsătorie. Știa că povestea ei ascundea mai mult decât îi spusese ea. Cu toate acestea, el hotărâse să meargă înainte cu nunta.

Așa că se duse la Bodley House, unde fu primită cu căldură și amabilitate de domnul

Adams, cu o politețe
glacială – și cu o scuză
rigidă, formală – de
către doamna Adams, cu
o afecțiune plină de
voioșie de către Lady
Baird și cu un
amuzament blând de
către Sir Clayton Baird.
Toți ceilalți care
alcătuiseră grupul

petrecerii la conac, printre care și Ellen Hudson, se înapoiaseră la propriile lor locuințe. Copiilor li se păru foarte distractiv s-o aibă acasă tot timpul, deși William se temu la început că prezența ei avea să însemne câte o lecție de muzică în fiecare zi.

Camerista lui Lady Baird și cea a doamnei Adams fură puse la treabă, pentru a face o rochie de mireasă din materialele disponibile și cu tiparele avute la îndemână. Bucătarului domnului Adams i se dădu sarcina de a pregăti o gustare festivă

pentru atâția oaspeți
câți puteau fi invitați
din mica nobilime ce
locuia pe o rază de
aproximativ zece mile în
jurul Bodleyului – mulți
dintre aceștia fiind
aceleași persoane care
participaseră la bal. Se
aranjară decorațiuni
pentru sufragerie,

pentru trăsura mirilor –
aceea a domnului
Adams, desigur – și
pentru, biserică.
Decorațiunile florale
destinate bisericii aveau
să constea în totalitate
din narcise și alte flori
de primăvară care
creșteau în sălbăticie
prin parc și prin păduri.

Puținele flori de seră care supraviețuiseră balului urmau să fie folosite în casă și pentru buchetul lui Catherine.

Toți care erau cât de cât „cineva” fură vizitați de către cele trei doamne și poftiți să vină în vizită. Cu o zâmbitoare și vorbăreață

Lady Baird de o parte,
iar de cealaltă cu o
maiestuoasă și demnă
doamnă Adams,
Catherine constată că
nimeni nu avea curajul
de a refuza să aibă de-a
face cu ea. Nu dorea să
fie acceptată cu atâta
falsitate, dar nu spuse
nimic. Se lăsă antrenată

în toate acțiunile de restabilire a unor bune relații sociale.

Bineînțeles că toată lumea era fermecată de povestea de dragoste năvalnică și plină de neastâmpăr pe care Lady Baird o repeta iar și iar, cu mult entuziasm și umor. Sau toți

pretindeau că sunt fermecați. Catherine nu mai știa ce anume din purtarea oamenilor era sincer și ce era prefăcătorie.

— Vă vine să credeți, spunea întotdeauna Lady Baird – Daphne – pe un ton confidențial, când ajungea la

momentul culminant al
poveștii ei, că fratele
meu s-a gândit chiar să
dea fuga înapoi la
Bodley, la abia o
săptămână după ce
plecase în grabă să
obțină o aprobare
specială, ca s-o ducă pe
draga de Catherine la
biserica taman a doua

zi? El habar nu are, bietul om, câte pregătiri sunt necesare! Ei bine, vă pot asigura că Clarissa și cu mine am avut de spus ceva față de o asemenea idee, nu-i așa, Clarissa?

Discurs în urma căruia doamna Adams își înclina cu grație

capul, confirmând.

— Am avut multe de spus, într-adevăr, Daphne.

— Am venit în ajutorul dragei noastre Catherine, încheia întotdeauna Daphne, triumfătoare, uitându-se radioasă la viitoarea ei cumnată. L-am trimis pe

Rex să locuiască la niște prieteni și să mai aibă răbdare o săptămână.

Daphne era extrem de amabilă, gândea Catherine de fiecare dată, având în vedere faptul că ea *știa*. Nu era sigură cum de simțea ea însăși acest lucru, dar îl simțea. Atât Daphne, cât

și Clayton știau. Dar niciunul nu-i spusese ei nicio vorbă.

Reverendul Lovering, îngânat de doamna Lovering, îi încredințase pe toți cei care voiau să asculte că onoarea de a-l căsători pe Viconte Rawleigh cu draga lor domnișoară Winsmore –

nimeni nu comentase public misterioasa ei schimbare de nume și de stare civilă – putea foarte bine să fie culmea realizărilor din viața lui. Era mut de recunoștință, deși zilnic se ruga în genunchi să fie ferit de păcatul mândriei.

Domnișoara Downes
fu singura persoană pe
care Catherine o invită
ea însăși. Cu lacrimi în
ochi, ea o îmbrățișă pe
Catherine când aceasta o
vizită împreună cu cele
două viitoare cumnate
ale ei. Doamna Downes
luă o mână a lui
Catherine între ale sale

și îi zâmbi.

El fusese plecat vreme de o săptămână. Într-o după-amiază, când cele trei doamne se întoarseră din vizitele lor, el se afla în salon, cu domnul Adams și cu Sir Clayton. Se ridică în picioare și se înclină în fața lui Catherine, ca și

în fața celorlalte două doamne, și îi spuse că arată bine. O informă că nunta lor avea să aibă loc în dimineața următoare, și îi mai spune că-și va rezerva onoarea de-a o conduce acasă la ea.

Auzindu-l, Daphne își ridică brațele spre cer și

îi spuse că habar nu avea cum să procedeze, că *ea* era aceea care avea să meargă cu trăsură înapoi la căsuță, cu Catherine și cu scumpul de Toby, pe care copiii încercaseră să-l adopte, dar constataseră că el nu voia să stea în camera lor, fugind întruna în

căutarea lui Catherine.

Și iat-o din nou în drum spre casă, cu Toby ghemuit în poala ei și având-o, alături pe Dapime, care îi spunea că avea să vină de dimineață s-o ajute să se îmbrace, înainte ca trăsura lui Claude să sosească pentru a le

duce pe amândouă la biserică. Iar Clayton, care fusese de acord s-o conducă pe Catherine la altar, urma să vină cu trăsura, desigur.

Catherine lăsa ca totul să se întâmple de la sine. Toate planurile se desfășurară în jurul ei pe parcursul întregii

săptămânii fără concursul ei activ. Nu conta. Era fericită să fie totalmente pasivă.

În cele din urmă se afla iarăși acasă, și iarăși singură cu Toby.

Până mâine.

— Toby! Îngenunche
pe pardoseala bucătăriei
și își puse brațele în

jurul câinelui său, care
își agita coada, extaziat
de fericirea de a se afla
din nou într-un mediu
familiar. Toby, oh, Toby!

Plânse cu obrazul
lipit de gâtul lui cald, și
îi simți limba umedă
lingându-i urechea.

CAPITOLUL 14

Arăta de parcă s-ar fi pregătit pentru o recepție la Carlton House, îi spuse Clarissa când îl văzu. Haina lui albastră era de cea mai bună croială. Purta pantaloni cenușii, scurți până la genunchi, o

vestă argintie și lenjerie albă, cu dantelă la manșete. Valetul lui Claude – pe al său îl lăsase la Stratton – făcuse din cravata lui ceva admirabil de spumos.

Arăta ca un mire, îi zise Claude, bătându-l pe umeri și adresându-i

un zâmbet larg. Din clipă în clipă se așteptau să-l audă văitându-se că cravata îi era prea strânsă și că încăperea era prea calduroasă.

El se simțea epuizat. I se părea că de o vesnicie tot călătorise, iar la capătul drumului nu-l așteptase niciun fel de

odihnă, ci pregătirea
pentru o nuntă și
obligația de a arăta
voios.

E a arătase, negreșit
mai bine... și mai rău.
Cearcănele îi
dispăruseră de sub ochi.
Păruse mai trasă la față,
mai împovărată de
gânduri. Și totuși

remarcase ceva la ea...
ceva în legătură cu ochii
ei. Păruseră... goi. Acesta
era singurul cuvânt cu
care putea să descrie
ceea ce văzuse el în ochii
ei.

La biserică se
adunase o mulțime
surprinzător de mare.
De fapt, Daphne îi

povestise cât de ocupați
fuseseră cu toții în
cursul săptămânii în
care lipsise el. Clayton și
Claude mergând mereu
în vizită pe la vecini, ea
și Clarissa luând-o pe
Catherine cu ele pentru
a le vizita pe toate
doamnele și a bea ceai
cât să scufunzi în el o

corabie.

Aștepta în fața bisericii, cu fratele lui. Ea n-a întârziat – el a venit devreme. Ce păcat că nu putea să plece, să sară pur și simplu pe spinarea unui cal și să călătorească până când n-ar mai fi fost în stare să meargă mai departe. S-

ar fi dus la Dunbarton, să-l vada pe Ken și pe ceilalți. Ar fi fost ca pe vremuri.

Ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Deși simțise o atracție fizică față de el, niciodată nu-l dorise. Refuzase să se culce cu el, să fie amanta lui, să

fie soția lui – acum lui i se părea incredibil că, realmente, o ceruse la un moment dat în căsătorie numai pentru că o dorea cu atâta desperare în patul lui. Și ea spusese „nu”.

Cu toate acestea, acum – fiindcă el fusese atât de imprudent încât,

din cauza mâniei și a dezamăgirii, să plece din casa ei fără să verifice mai întâi dacă drumul era liber – ea se vedea silită ca, până la urmă, să se mărite cu el.

Oh, da, ar fi vrut să se afle la o depărtare de o mie de mile!

Se iscă o bruscă

agitație în partea din spate a bisericii, și iată-o aici, cu Clayton și cu Daphne, care, în urma ei, zâmbea și aranja ceva la spatele rochiei sale. Apoi, cei trei înaintară spre el.

Dumnezeule, dar ea era chiar frumoasă! Fu izbit de frumusețea ei

aşa cum fusese în acea primă zi, când ea stătuse în picioare la poarta sa, salutând-o printr-o înclinare a capului pe Clarissa, care se afla într-una din trăsuri, şi apoi întorcându-se să-i facă o reverenţă şi să-i zâmbească lui.

Era îmbrăcată în

satin alb. Rochia avea o croială modernă, cu talie înaltă, cu un decolteu modest pe piept și cu mâneci scurte și bufante. Cele două volane de la tiv și acela mai mic, de la mâneci erau împodobite cu boboci de trandafiri aurii brodați, asortați cu

buchețelul din boboci
de trandafiri naturali pe
care îl purta.

Arăta ca o mireasă,
gândi el, prosteste.

Era o mireasă.

Mireasa lui.

Când ea se apropie
mai mult, el văzu că în
obraji îi revenise
culoarea. Ochii îi erau

strălucitori – expresia de pustietate de ieri dispăruse. Și priveau drept într-ai lui.

Mai târziu, când se întoarse înapoi cu gândul la nunta lui, constată că nu reușea să-și aducă aminte cine participase la ceremonia religioasă. Nu putea să-

și amintească nici măcar cum o condusesse Clayton pe Catherine la altar, în lipsa vreunui alt bărbat, rudă de-a ei, sau cum îi dăduse Claude verigheta ei. Nu izbutea să și-l amintească nici chiar pe paroh, sau serviciul divin.

Nu și-o amintea decât

pe ea, stând în picioare,
zveltă și frumoasă, și
tăcută alături de el;
ochii ei, uneori cu
pleoapele coborâte – el
remarcă genele lungi, cu
câteva nuanțe mai
întunecate decât părul ei
auriu, dar de cele mai
multe ori înălțați spre ai
lui; mâna ei răcoroasă

într-a lui. Avea degete lungi, subțiri, degete de pianistă, cu unghii scurte, bine îngrijite. Își aducea aminte cum se întrebase, fără niciun rost, cum de își păstra ea mâinile atât de catifelate și de frumoase, deși nu avea servitori care să facă treburile

umilitoare ale
gospodăriei în locul ei.
Inelul lui părea uimitor
de strălucitor și auriu pe
degetul ei.

Nu putea să și-o
aducă aminte decât pe
ea, spunând „da”, cu
calm dar și cu fermitate,
atunci când fusese
întrebată dacă voia să-l

ia pe el de soț, și privindu-l în ochi când rostise cuvântul. Și-o amintea făgăduind cu același glas calm că avea să-l iubească, să-l cinstească și să i se supună.

Și, privind în urmă, își amintea ca pe un fapt interesant că ceremonia

căsătoriei, și cuvintele,
și jurămintele pe care le
schimbaseră nu pâruseră
la vremea aceea să fie o
farsă, și niciun
sacrilegiu. Își
făgăduiseră în fața
oamenilor și a lui
Dumnezeu să se
iubească unul pe
celălalt.

Buzele ei erau catifelate și răcoroase, când i le-a sărutat.

Era soția lui. Femeia aceasta, a cărei frumusețe îi atrăsese privirea încă de la început, femeia aceasta, pe care o dorise încă de la început, era a lui. Pentru tot restul vieții

lor.

După aceea își aminti că gândul acesta nu-i iscase nicio panică, ci doar un ciudat soi de euforie. Se întâmplase atât de repede! Putea fi chiar adevărat? Totuși era. Era a lui.

Era soția lui.

Întotdeauna îl

socotise extraordinar de frumos, întocmai cum i se păruse mereu domnul Adams – Claude. Acum trebuia să se gândească la el sub acest nume. Era cumnatul ei.

Întotdeauna găsim că

soțul ei era frumos. Dar astăzi, frumusețea lui îi tăiase respirația. Ca o fată îndrăgostită, fusese incapabilă să-și ia ochii de la el; în biserică, din clipa în care Daphne îi aranjase tivul, iar ea își îndreptase privirile spre altar și îl văzuse. Cu toate acestea, ceea ce

simțea față de el nu era iubire, ci opusul acesteia.

El era îmbrăcat ca un curtean sau ca un mire, gândise ea, prosteste. Se îmbrăcase cu grijă și în veșminte superbe pentru nunta lor. Aproape că se așteptase ca nunta în sine să nu fie

importantă pentru el, închipuindu-și că era chiar posibil să vină îmbrăcat în hainele lui de călărie.

Pentru ea, nunta era neașteptat de importantă. Își aducea aminte cum, fetiță fiind, își dorise o căsătorie cu un soț chipeș și iubitor –

visul tuturor fetelor tinere de „a trăi fericiți până la adânci bătrâneți”. Își amintea cumplita ei dezamăgire când ieșirea în lume îi fusese amânată până când împlinise nouăsprezece ani, fiind trecută practic, pe linie moartă. Și cum, atât de

curând după debut, se
alesese praful de toate
visurile, toate
speranțele, tot viitorul
ei. Și cruda lovitură
finală primită prin
moartea copilului ei, opt
luni mai târziu. Vreme
de cinci ani trăise fără
visuri, fără speranță.
Vreme de cinci ani

trăise doar pentru liniște.

Și iată că în cele din urmă, se căsătorea. Un bărbat frumos și bogat, un viconte. Știa că el o dorea, deși nici nu o voia, nici nu o iubea. În definitiv, avea să aibă un soț, un bărbat în patul ei, cel puțin până când

el avea să se plictisească de ea, sau până când ea avea să-i nască un fiu.

Poate că va avea iar un copil. Un copil care să aștepte întreg răstimpul de nouă luni până a se naște. Un copil care avea să trăiască.

Nu-l iubea pe bărbatul acesta cu care

se căsătorea. Nici măcar nu-l plăcea. Nu voia să se mărite cu el. Dar se *mărita*, totuși, cu el. Și, pe neașteptate și mai degrabă cu durere, speranța renăscu în ea. Speranța într-un soi de viitor care să nu fie numai o liniște plictisitoare.

Poate el avea să-i
dăruiască un copil.

Vreme îndelungată,
rămaseră în picioare,
afară, pe treptele
bisericii, dând mâna cu
oaspeții, fiind sărutați
de unii dintre ei,
zâmbind, râzând cu
fiecare. Ea realizează după
aceea că el o ținuse

acolo intenționat, deși ar fi putut să plece imediat cu trăsura și să-i întâmpine pe invitați acasă. O ținuse acolo pentru ca amândoi să fie văzuți de săteni, dintre care mulți se adunaseră dincolo de poarta bisericii, la capătul potecii, iar alții stăteau

pe stradă, la o distanță mai mare, și priveau spre biserică.

Se înapoiară la Bodley House în trăsura împodobită pentru nuntă, ei doi, singuri pentru întâia oară. Dar făcură drumul în tăcere, mâna ei sprijinindu-se pe mâneca lui, fiind

reținută acolo de
cealaltă mână a lui. Ei
nu-i trecea nimic prin
cap să-i spună. Pe el
părea că nu-l interesează
nici măcar vreo
încercare de a conversa.
Se uita afară, pe geam.
Pentru prima dată, ea își
dădu seama că era o zi
frumoasă, cu cer

albastru și însorită.
Pentru prima dată,
realiză că nu-i era frig,
deși nu purta pelerină, și
nici vreun șal.

Și pe urmă, la masă și
după aceea, el o ținu
iarăși lângă el, îi zâmbi,
se uită la ea cu ochi plini
de căldură și prețuire, o
plimbă peste tot ca să

stea de vorbă cu toți cei care veniseră – și veniseră, desigur, toți cei care fuseseră invitați, curioși să vadă acest cuplu a cărui căsătorie de-abia evitase, cu chiu, cu vai, prelungirea unui scandal. De câteva ori, când discutau cu alte persoane, el i se adresa

cu „iubita mea”.

Era o farsă pe care el se hotărâse s-o joace cu o grijă meticuloasă, pentru ca bunul ei nume să fie restabilit, pentru ca scandalul să se stingă și ca bârfele să nu se răspândească dincolo de limitele Bodleyului și ale împrejurimilor sale.

Ea își dădu seama că el se purta ca un gentleman scrupulos de onorabil; apărându-i numele, asumându-și consecințele proprii sale nesăbuițe. Catherine înțelegea și îi era recunoscătoare pentru toate acestea. Dar o și iritau. Cât de

neajutorate erau femeile!
Niște marionete ale
bărbaților. Prinse pe
picior greșit de către
bărbați și aruncate cu
capul înainte în noroi,
pentru ca apoi să fie
ridicate tot de ei,
scuturate de praf și
reașezate în poziție
verticală.

Însă așa era croită lumea.

Toată lumea rămase până seara. Aveau la dispoziție grădina, afară în care să se plimbe într-o zi atât de frumoasă, și salonul, în care să stea pentru conversație și ceai. Se improvizează chiar și un dans în sala de bal,

pe muzică de pian, deși încăperea nu fusese decorată pentru acest prilej.

Când începu să se întunece, veni timpul plecării. Timpul plecării miresei și a mirelui. Urma ca ei să-și petreacă noaptea nunții în casa ei și să pornească

a doua zi spre Stratton.

Trăsura lui Claude, încă împodobită, îi aștepta în fața porții principale.

Daphne plângea și râdea în timp ce îi îmbrățișa pe amândoi cu putere. Fără niciun cuvânt, Claude își strânse îndelung în

brațe fratele, înainte de a se întoarce către Catherine, căreia îi zâmbi cu bunătațe, sărutând-o pe amândoi obrazii.

— Ai grijă de el, Catherine, draga mea, îi spuse el pe un ton calm. Îmi este foarte drag și nu-i chiar un ticălos, să

știi. Ochii îi înotau în lacrimi.

Ea ar fi dorit, fără nicio noimă, să fie posibil să te căsătorești mai degrabă cu o familie decât cu o singură persoană. Îi iubea pe Claude și pe Daphne.

O sărutară și Clayton și Clarissa, cel dintâi

facându-i cu ochiul, cea de-a doua zâmbindu-i încordată.

Zâmbiră și dădură din cap în semn de salut și alte persoane – păreau să fie cu zecile pe terasă.

După care lordul Rawleigh îi oferi mâna, ajutând-o să urce în trăsură, sărind apoi și el

alături de ea. Cineva de afară închise portiera și, brusc, se pomeniră înconjurați de un întuneric total și de tăcere. Cu o smucitură, trăsura porni la drum.

Lordul Rawleigh! La cumnații ei putea deja să se gândească folosind numele lor de botez. La

bărbatul acesta nu putea
să se gândească decât
atribuindu-i titlul. Rex.
Era sigură că niciodată
nu avea să fie în stare să-
i rostească numele cu
voce tare. Soțuiei. În
ciuda ceremoniei
nupțiale de la sfârșitul
dimineții și a
festivităților din cursul

după-amiezei și al serii,
dintr-o dată totul părea
din nou ireal. Soțul ei. El
se sprijinea cu spatele de
perne ținând ochii
închiși.

— Ei bine, Catherine,
spuse el după o vreme,
reparația a fost făcută.
Ești din nou
respectabilă.

Ea stătea complet nemișcată. Dacă s-ar fi mișcat, l-ar fi pălmuit. Foarte tare.

— Catherine Adams, Vicontesă Rawleigh, zise el. Acum, problema dacă era Winters sau Winsmore nu mai are nicio importanță.

Și astfel, vestigiile

identității ei dispăreau.
Ea nu avea pe nimeni, în
afară de el. Purta numele
lui și era proprietatea
lui. Posesiunea lui. Una
pe care el nu o voia.
Poate doar în patul lui,
pentru plăcerea lui și
pentru aducerea pe
lume a unor copii.
Catherine râsuflă încet

și uniform, încercând să nu se lase cu totul copleșită de amărăciune. Amărăciunea însemna numai autodistrugere, după cum știa din experiență.

Când trăsura coti la capătul aleii pentru a trece prin sat, el vorbi din nou. Continuă să

țină ochii închiși.

— Spune-mi,
Catherinc, o întrebă, am
o mireasă virgină?

Ea se așteptase ca el
să-și fi tras propriile
concluzii din faptul că
ea trăise singură și
incognito. Era ceva ce s-
ar fi așteptat s-o întrebe
înainte de a se însura cu

ea, dacă nu era sigur. Se
părea că avea un simț al
onoarei care nu
cunoștea limite. De fapt,
ani de zile fusese ofițer
de cavalerie. Fără
îndoială, pentru el
onoarea însemna mai
mult decât viața.

— Nu, spuse ea, atât
de hotărâtă să nu

șoptească și să nu pară
că se rușinează, încât
cuvântul izbucni ca o
sfidare în spațiul închis
al trăsurii.

— Așa credeam și eu,
zise el încet.

Câinele ei stătuse

închis în casă, singur,
mai toată ziua, deși se
părea că domnișoara
Downes venise în cursul
după-amiezei pentru a-l
lăsa afară timp de cinci
minute. Îi întâmpină cu
lătrături entuziaste,
aproape înnebunit de
bucurie, sărind pe
Catherine și lingându-i

fața când ea se aplecă să-l strângă în brațe.

— Are nevoie să meargă afară, murmură ea, și terierul goni înaintea ei spre ușa din spate, hămăind cu însuflețire.

Catherine nu numai că îl lăasă afară. Ieși împreună cu el și lipsi

zece minute întregi.

El aprinse două lumânări în bucătărie. Nu se obosi să facă focul. De fapt nu era o noapte rece, iar ei nu aveau să rămână la parter.

Era necăjit. Nu atât din cauza faptului că ea nu era virgină. Se cam

așteptase la asta. Ar fi fost mirat dacă i-ar fi răspuns afirmativ la întrebare. În realitate, simțea o oarecare ușurare știind că la noapte nu va avea de înfruntat neplăcerea durerii și a îngustimii, a sângelui și a nervozității.

Nu, nu lipsa

virginității ei îl necăjea, cât faptul că ea i se refuzase cu consecvență lui, deși i se deschisese altui bărbat sau altor bărbați. Poate faptul că, pentru el, ea rămăsese imposibil de sedus constituia o lovitură dată mândriei lui.

Desigur, ceea ce i se

întâmplase ei era acum
limpede ca lumina zilei.
Păcătuiuse trupește cu un
bărbat care, din cine știe
ce motiv, nu o luase de
soție, iar ea fusese
izgonită de familia ei și
trimisă să-și trăiască
nefericirea într-un loc
uitat de lume, la țară.
Probabil că familia îi

asigurase întreținerea
atâta timp cât ea
rămânea acolo unde
fusesse instalată.

Îi displăcea profund
faptul că ea fusesse mai
mulțumită cu o astfel de
viață decât cu ceea ce îi
oferise el. Îi displăcea
faptul că o lua din acest
cămin confortabil al ei,

aproape cu forța și
negreșit împotriva
dorințelor ei. Îi
displăcea ideea violului,
chiar dacă acesta era
legalizat prin aceea că
tocmai se căsătorise cu
ea.

Drace! Râsese pe la
începutul anului, când
Nat scăpase ca prin

urechile acului și când Eden ieșise cu bine dintr-o întâmplare asemănătoare. Pentru el nu fusese scăpare. Se întrebă dacă aveau să facă haz în legătură cu soarta lui. Le scrisese la Dunbarton, ca să le anunțe apropiata lui nuntă. Credea, totuși, că

nu aveau să râdă. Aveau să înțeleagă situația dificilă în care se afla și sentimentele lui. Aveau să-l compătimească.

La dracu'! El nu voia mila nimănui.

Ușa din spate se deschise, și Toby intră cu pași mici și repezi în bucătărie. Catherine

veni mai încet în urma
lui. Rochia ei de satin
scliffea în lumina
lumânărilor și părea
nepotrivită cu ambianța
de acolo.

El suflă într-o
lumânare, stingând-o, și
o luă pe cealaltă.

— Condu-mă spre
dormitor, spuse.

Nu avea niciun rost să amâne inevitabilul, chiar dacă abia se înserase. El își aminti de ultima dată când îi ceruse acest lucru, doar cu ceva mai mult de două săptămâni în urmă. Atunci arsese de dorință pentru ea. Ei bine, și acum ardea. Dar

atunci crezuse că
foamea unuia de celălalt
era reciprocă.

Fără o vorbă, ea se
întoarse și porni înainte
pe scara îngustă de
lemn, care ducea spre
dormitor. Acesta era
surprinzător de spațios
și remarcabil de
feminin. Deasupra

patului, tavanul era înalt. Cobora în pantă, o dată cu acoperișul, către peretele opus. Probabil că ei i se părea ciudat – gândi el, punând sfeșnicul pe masa de toaletă, unde oglinda reflecta și amplifică flacăra lumânării – ca, după ce locuise cinci ani

singură în camera aceea,
să aibă acolo un bărbat.

Ea se întoarse și îl
privi destul de calmă.
Era o femeie deloc
lipsită de curaj, soția lui.
De fapt, nu era o
mireasă virgină, desigur.

— Vino! îi spuse,
făcându-i semn cu
degetele de la o mână.

Ea veni. Întoarce-te!

Trebuie să fi fost vreo două duzini de nasturi rotunzi și mici la spatele rochiei ei, fiecare din ei prins în câte o butonieră și mai mică. El îi descheie pe toți cu o grijă metodică și scoase toate acele din părul ei, după care îi trase rochia

și cămașa de pe umeri și în josul brațelor. Ea se înfioră când el o întoarse și veșmintele îi căzură, fremătând, la picioare. El îngenunche pentru a-i trage în jos ciorapii. Ea îl ajută ridicând pe rând câte un picior, apoi pași părăsindu-și hainele. El își îndreptă trupul, ca s-

o privească.

Ea îi întoarse privirea fără să clipească, trăsăturile fiindu-i umbrite de părul ei auriu. Acesta îi cobora în valuri până aproape de talie, așa cum bănuise el de mai înainte.

— Dacă există vreo

imperfecțiune a formei,
zise el, cu siguranță eu
nu pot s-o văd.

— De vreme ce
sunteți legat de mine pe
viață, spuse ea, este bine
că sunteți mulțumit de
ceea ce posedați.

El își ridică
sprâncenele.

— Da, într-adevăr,

zise, și ridică o mână
pentru a-și petrece
dosul degetelor de-a
lungul unuia dintre
obrajii ei, către bărbie.

Micșoră distanța
dintre gurile lor și o
sărută ușor, cu buzele
doar puțin
întredeschise. Nu se
grăbea. Avea o noapte

întreagă. O atinse cu
mâinile, așezându-și-le
de o parte și de alta a
mijlocului ei subțire și
armonios, și lăsându-le
să alunece în sus, pentru
a-i cuprinde sânii. Erau
calzi și mătăsoși. Nu
erau mari, dar erau tari
și aveau vârfurile
îndreptate în sus.

Ispititori. Sfârcurile ei se
întăriră pe dată sub
ușoara apăsare a
degetelor lui mari.
Mâinile lui trecură în
spatele ei, alunecând
ușor în josul trupului ei
și sfârșind prin a-i
cuprinde fesele. El
păstră o mică distanță
între trupurile lor.

Ea se cutremură puternic, și el o trase la pieptul lui, desfăcându-și larg degetele de la o mână pentru a o reține acolo unde se afla, cealaltă urcând pentru a-i apăsa sânii de trupul lui. O sărută mai cu sete.

Era ceva aproape

insuportabil de erotic în
faptul de a ține în brațe
o femeie goală, lângă
trupul lui pe de-a-
ntregul îmbrăcat. Savură
senzația, decis să nu se
grăbească, deși
instinctul l-ar fi
îndemnat să-și smulgă
hainele de pe el, s-o
culce pe pat și s-o

încalece pentru a se descărca.

Deși era goală într-o încăpere neîncălzită, în următoarele câteva minute el o simți cum se încălzește. Îi simți brațele înconjurându-l, și gura relaxându-i-se și cedând, și deschizându-se sub a lui. Trupul ei se

arcuia spre al său chiar
și după ce el slăbi
strânsoarea mâinilor
sale.

Cel puțin avea
satisfacția de a ști că ea
dorea ce avea să
primească. Nu era un
viol, chiar dacă așa ceva
ar fi fost posibil într-o
căsătorie.

— Pe pat, spuse el în cele din urmă, lângă gura ei. Acolo putem duce asta la bun sfârșit mai bine.

Ea rămase culcată, urmărindu-l cu privirea în timp ce se dezbrăca. Viconteale făcu asta fără a se grăbi deloc, delectându-și ochii cu

frumusețea ei și mintea cu propria-i dorință. Ea îl privea fără modestie sau timiditate. El se hotări să nu stingă lumânarea înainte de a i se alătura ei, pe pat.

Catherine devenise pasivă. Nu i se împotrivi în niciun fel. Nici nu manifestă vreo

nerăbdare de a explora
sau de a experimenta.
Oferea căldură și
supunere, dar nicio
însuflețire. Pentru ea
trecuseră cinci ani. Cu
răbdare, se apucă s-o
excite. Nu era nicio
grabă. El avea experiență
în a se stăpâni.
Întotdeauna i-au plăcut

jocurile premergătoare
aproape tot atât de mult
ca desfătarea principală.
Îi plăcea ca femeile lui să
fie încinse și să gâfâie
atunci când le pune sub
el.

Dura foarte mult
timp.

În cele din urmă se
ridică, sprijinindu-se

într-un cot și se uită în
jos la ea, cu ochii pe
jumătate închiși.
Dorința îl copleșea. Își
petrecu ușor vârful
degetului arătător peste
buzele ei umede și
umflate.

— De câte ori? o
întrebă.

Ea se uită la el cu

niște ochi în care se citea nedumerirea.

— O dată? întrebă el.
De o duzină de ori? De o sută de ori? De atâtea ori încât nici nu-ți mai poți aminti?

Atunci ea înțelese, deși nu răspunse imediat. Se uită în ochii lui.

— O dată, șopti în sfârșit.

Ah! Așadar era atât de aproape de virginitate încât nu exista nicio diferență. Și asta se întâmplase acum cinci ani.

Își strecură mâna liberă în jos, între picioarele ei, și sondă

acolo ușor, cu vârful degetelor. Ea închise ochii. Era neexcitată, dar trupul ei era pregătit. El trecu deasupra ei, lăsându-și greutatea pe coate, și îi desfăcu larg picioarele, împingându-i-le cu ale sale. Ochii ei se deschiseră brusc.

— Fii liniștită, îi zise

el. Și totuși era
încordată. Relaxează-te.
Lasă lucrurile să se
desfășoare de la sine.

Îi privi cu atenție fața
în timp ce pătrundea în
ea, încet. Își mușcă buza
de jos, dar altminteri, nu
dădu niciun semn de
suferință. Ea închise
ochii.

El se mișcă înăuntrul
ei încet, ritmic,
penetrând-o la fiecare
împingere cu toată
lungimea penisului său,
silindu-se să nu se
grăbească. Las-o să
învețe din nou
elementele de bază ale
intimității! Cu alte
prilejuri, va putea să

învețe ce altceva ar fi
așteptat și chiar ar fi
pretins el din partea ei
ca tovarășă de pat.

O penetă câteva
minute bune până când
ea îi înconjură coapsele
cu picioarele și își ridică
genunchii pentru a-i
strânge șoldurile. Scânci
o dată, și apoi din nou.

El se opri la intrarea în
ea, așteptă ca încordarea
provocată de
neastâmpărul din trupul
ei să ajungă la
maximum, așteptă
momentul pe care
trupul lui îl recunoștea
din instinct, după care
se înfipse cu putere și
adânc în ea, și rămase

acolo.

Ea scânci încă o dată
și se cutremură, strâns
lipită de trupul lui.

El așteptă ca
încordarea corpului ei să
slăbească, să fie
înlocuită de relaxare.
Așteptă până când
picioarele ei se odihniră
din nou pe pat. Și

atunci, în sfârșit, ca o binecuvântare, își luă propria lui porție de plăcere, rapidă și violentă, și își slobozi sperma adânc în trupul ei.

Era epuizat. Acesta fu primul lui gând conștient. Și își dădu seama că zăcea cu toată

greutatea pe ea. Trebuie să fi ațipit – speră că nu prea mult timp. Nu era câtuși de puțin ușor ca un fulg. Se desprinsese cu grijă și cu destul regret, și se rostogoli lângă ea. Avea impresia că ar fi putut să doarmă o săptămână. Era un pat confortabil, iar ea era o

femeie caldă și
ispititoare. A o învăța și
a se bucura de ea în
săptămânile și lunile ce
urmasu avea să fie o
plăcere. Ea nu știa prea
multe. Era ciudat de
încântat de acest lucru.

Întinse mâna către
așternuturi, ca să le
tragă în sus,

intenționând să-și
strecoare brațul sub ea
și s-o întoarcă spre el.
Dar ea se mișcă mai
repede, rostogolindu-se
pe o parte, cu spatele
spre el.

El o privi, învăluită în
umbrele lungi aruncate
de flacăra pâlpâitoare a
lumânării – aceasta

arsese aproape în
întregime. Ea nu
dormea, și nici măcar nu
părea relaxată. Nu-i
putea vedea fața. Nu
putea nici măcar să-i
audă răsuflarea.

— Te-am rănit? o
întrebă.

— Nu, răspunse ea.

— Te-am jignit?

— Nu.

După asta, el avu strania senzație că ea plângea, deși nu se observă nicio zguduire grăitoare a umerilor și nu se auzeau suspine sau smiorcăieli. După un minut de ezitare, întinse o mână peste ea și îi atinse fața. Ea și-o

întoarse repede, ca să și-
o ascundă în pernă, dar
nu înainte ca el să fi
simțit umezeala
lacrimilor.

Deveni glacial. Și
cumplit de mânios. Își
încleștă mâna. Prea
mânios. Era prea
mânios.

Coborî din pat, își

adună hainele, luă în trecere lumânarea și se duse la parter.

Toby, pe balansoarul din bucătărie, dădu din coadă.

— Dă-te jos de acolo, domnule! îi porunci vicontelescu cu asprime, în timp ce se îmbrăca iarăși cu frumoasele lui

veșminte de nuntă.

Toby îi cedă locul.

Dumnezeule, ce
mânios era! îi venea să
spargă cu dragă inima
toate ceștile, și farfuriile,
și platourile din
bucătărie. Se purtase
grijuliu cu ea, pentru ca
ea să simtă oarecare
plăcere, pentru ca în

ceea ce îi făcea el să nu existe niciun fel de asemănare cu un viol. Și, totuși, ea sfârșise în lacrimi.

Și erau legați unul de celălalt pe toată viața.

Dar, la dracu', era de zece ori mai epuizat decât mânios. Căscă până îi trosniră fălcile.

Se uită în jur plin de
speranță, dar singurul
lucru din încăpere care
semăna cu o pernă era
acoperământul brodat
de pe șezutul
balansoarului, iar
singurul obiect care
semăna cu o pătură era
fața de masă.

Încercă să-și găsească

o poziție comodă pe balansoar, cu ajutorul amândurora. Nu reuși s-o găsească, deși, cel puțin, îi fu ceva mai cald după ce Toby îi sări pe genunchi și se ghemui acolo. Într-un fel sau altul, izbuti să moțăie așa toată noaptea.

CAPITOLUL 15

Catherine dormi pe apucate. Se mira că dormise cât de cât. De cum parasi el încăperea, știa că avea să rămână la parter, că nu se va mai întoarce. Știa că ea făcuse o greșeală îngrozitoare.

Fusesse atât de
neasteptat de minunat!...
În ciuda șocului de la
început, când el îi
scosese toate veșmintele
și nu-i dăduse nicio
șansă să-și pună cămașa
de noapte pe care și-o
alesese pentru acel
prilej, și în pofida
faptului că ea fusese tot

atât de neștiutoare ca o virgină și nu se pricepuse deloc ce să facă, în ciuda tuturor acestor lucruri, fusese cea mai minunată experiență din viața ei.

Îl dorise încă de la început, desigur, și simțise nevoia feminină de intimitatea trupului

său încă de la acea primă vizită de seară pe care i-o făcuse el. Dar nu se așteptase cu adevărat că actul însuși avea să fie atât de dureros de frumos. Sau că avea să dureze mai mult de maximum un minut sau două.

Stătu culcată pe

spate, privind în tavan pe întuneric multă vreme după ce plecase el, luând lumânarea cu sine, și multă vreme după ce i se uscaseră lacrimile. Coapsele o dureau, fiindcă le ținuse larg desfăcute. O dureau înăuntru, deși nu era chiar o durere. Mai

dăinuia încă o ușoară pulsație acolo. Când el o penetrase, ea crezuse că avea să moară din cauza șocului produs de mărimea și duritatea penisului său. Și totuși, fusese șocul miracolului.

În lungile minute care urmaseră, pierduse noțiunea realității. Nu și

a realității *lui*. În fiecare clipă, poate cu mai multă intensitate pe măsura ce treceau clipele, ea fusese conștientă că el era acela care făcea dragoste cu ea cu atâta pricepere și atâta erotism. În acele minute, în întreaga lume nu existase nimeni în

afară de el și de ea, și
nimic în afară de ceea ce
faceau ei împreună.
Absolut nimic. Orice
altceva – toate șirurile
de întâmplări care îi
aduseseră până la acel
moment – dispăruse din
cugetul ei.

El era soțul ei, și ea
era soția lui, și se aflau

în patul lor conjugal, în
noaptea nunții lor.
Nimic mai simplu, și
mai frumos, și mai
minunat decât asta.

Numai că se sfârșise.
Fusesse o încordare
insuportabilă, acea
unică clipă, apropiată de
spaimă, în care ea
simțise că nu poate

rezista mai mult. Și pe urmă, brusc – nu știa cum făcuse el asta, el deschisese nu se știe ce ușă spre ea, și toată tensiunea dispăruse, revărsându-se pe ușa aceea și lăsând-o să se simtă atât de liniștită, încât ea crezuse că era foarte posibil să nu mai

vrea să se miște
niciodată. Iar apoi, *el* se
mișcase din nou, și ea,
relaxată și neimplicată,
se bucurase de
împlântările puternice
ale trupului său și
simțise șuvoiul fierbinte
al spermei lui.

Apoi – greutatea lui
relaxată, care o cufundă

în saltea.

Ea îl ținuse peste ea, simțindu-i greutatea și căldura, mirosindu-i ciudat de ispititorul amestec de colonie de mosc și sudoare, urmărind dansul umbrelor proiectate de flacăra lumânării pe pereții bine cunoscuți și

pe tavanul în pantă al dormitorului ei.

Și, din nou, devenise conștientă de realitate. El – Lordul Rawleigh – tocmai sfârșise de înfăptuit o căsătorie pe care niciunul dintre ei nu o voia. Ea nu-l simpatiza și nici nu-l respecta pe el ca om.

Singurul lui interes față de ea – el nu făcuse niciodată un secret din asta – era trupul ei. De mai multe ori încercase s-o convingă să i-l dăruiască sau să i-l vândă. Nu voia să fie căsătorit cu ea, dar, întrucât nu avusese de ales în această problemă,

cel puțin avea să profite de faptul că acum trupul ei era al lui.

Ea nu putea să protesteze în privința asta. Nu avea să protesteze. Avea și ea necesitățile ei, iar el i se păruse întotdeauna atrăgător.

După felul cum

respira, ea își dăduse
seama că el adormise. Ea
nu se mișcase. Nu ținuse
neapărat să se elibereze
de greutatea lui sau de
trupul lui, încă
împreunat cu al ei. Dar
realizase zădărnicia a
ceea ce tocmai se
întâmplase. Fusesse ceva
pur fizic, ceva făcut

numai penttru plăcere.
Nu era nimic rău în
plăcere, mai ales atunci
când un bărbat și-o
făcea cu soția lui.

Dar nu fusese nimic
mai mult decât atât.

Cândva, ea îi spusese
că înăuntrul trupului ei
exista o persoană. Acea
persoană se simțea acum

dezamăgită. Oare ceea ce se întâmplase era de ajuns? Avea să fie vreodată de ajuns?

El nu dormise mai mult de câteva minute. Apoi se trăsesese la o parte din ea și de pe ea. Dar pierderea lui o lăsase cu o senzație de frig și de pustietate, și puțin

speriată. Și foarte singură. Se întorsese cu spatele la el, temându-se să se uite în ochii lui și să vadă o confirmare a ceea ce știa că avea să vadă acolo. Pentru prima oară în viață, avea un bărbat cu ea, în patul ei. Pentru prima dată, cu excepția unor scurte

vizite sociale, avea pe cineva în casa ei. Era căsătorită, și pentru tot restul vieții ei, cineva avea să aibă grijă de ea.

Niciodată nu se simțise mai singură.

În mod absurd, fără nicio justificare, așteptase ca el să spună ceva, s-o atingă, s-o

consoleze. Dorise
brațele lui aproape tot
atât de mult cât îi dorise
trupul cu câteva minute
în urma. Dar, atunci
când el îi *vorbise* totuși,
ea îl înlăturase de lângă
ea. Nu-și dăduse bine
seama că plângea, până
când mâna lui nu o
înconjurase pentru a-i

atinge fața. În loc să se întoarcă spre el, așa cum ar fi putut să facă, și să-și ascundă fața la pieptul lui, ea și-o îngropase în pernă, ferindu-se de el.

Cum de putuse să tânjească după o alinare și, în același timp, s-o evite? Nici ea nu înțelegea.

Ba da, înțelegea. Din partea lui nu putea căpăta nicio alinare. Și nu avea să se rușineze, încunoștințându-l că tot ce-i trebuia ei, tot ce visa ea acum când visurile îi fuseseră iarăși stârnite într-un mod atât de dureros, era o legătură. Nu neapărat

dragoste, acel ceva
nebulos pe care nimeni
nu-l putea explica prea
bine în cuvinte, dar la
care visau cu toate
acestea majoritatea
tinerelor fete. Ea ar fi
putut să trăiască fără
iubire, dacă ar fi avut
măcar bunătațe,
tovărășie și puțin

amuzament.

Tot ce putea ea să aibă era ceea ce tocmai i se întâmplase. Ceva neînchipuit de minunat câtă vreme se desfășura. Ceva ce nu era decât o vie aducere-aminte a singurătății sale absolute, o dată ce se termina.

Și atunci el se dăduse jos din pat, și luase lumânarea, și coborâse la parter. La început ea crezuse că el avea să părăsească chiar și casa, că poate nu avea să se mai întoarcă niciodată. Dar bineînțeles că nu avea să facă așa ceva. Se căsătorise cu ea de

dragul onoarei, de
dragul conveniențelor.
Onoarea și
conveniențele aveau să-i
impună să rămână în
casa ei.

Tot restul nopții
rămase culcată pe spate,
moțâind și trezindu-se,
știind că făcuse o
greșeală îngrozitoare. O

greșeală prin faptul că se
măritase cu el și o
greșeală prin aceea că, o
dată înfăptuit lucrul
acesta, nu acceptase
acea căsătorie așa cum
era.

Oricât de lungă și
apăsătoare ar fi fost
noaptea, se temea și mai
mult de venirea

dimineții, când trebuia
să dea iar ochi cu el.

El se trezi,
dezorientat, când Toby
sări jos de pe genunchii
lui. Cârceii din mușchi,
gâtul înțepenit și o
senzație generală de frig

îl informară că nu se afla în propriul său pat. Și atunci ochii ei se deschiseră.

Slavă Domnului, era dimineața de după căsătoria lui! Și de după noaptea nunții lui.

Ea se sculase. Auzi zgomotul zăvorului de la ușa din spate, când ea

dădu drumul câinelui
afară. Nu se întoarse
imediat în casă. Probabil
că ieșise în curte
împreună cu el, așa cum
făcuse în seara
precedentă. Oare lăsa un
mic – și prost educat –
terier să-i conducă
viața? se întrebă el cu
iritare. Probabil că îi era

frig, stând în picioare acolo, afară.

Dar și mai frig era în bucătărie. Mai ales că era e l acolo, presupuse viconte.

Cu amărăciune, își aduse aminte de umilința de a o fi făcut să plângă prin felul în care făcuse dragoste cu ea. *Așa ceva*

nu i se mai întâmplase niciodată. Păcat că trebuise să i se întâmple prima oară cu soția lui.

Se străduia să facă și să aprindă un foc cu mâini stângace – chiar și în peninsulă avusese servitori, gândi el cu tristețe-, când ea intră în încăpere. El începea

să simtă un oarecare respect pentru slujitori.

— Aș fi putut să fac eu asta, zise ea pe un ton liniștit.

El se întoarse s-o privească. Cu rochia ei de lână albastră și simplă, și cu părul strâns într-un coc la ceafă, semăna din nou

cu doamna Catherine Winters, văduva.

— Nu mă îndoiesc, spuse el. Dar l-am făcut eu.

Îi era cu neputință să creadă că, în noaptea trecută, cunoscuse trupul acela. Părea la fel de zvelt, de frumos și de intangibil ca

întotdeauna. Și tot atât de ispititor. Își încleștă maxilarele.

— O să fac puțin ceai, zise ea, trecând pe lângă el cu ochii pironiți pe ibric. V-ar plăcea niște pâine prăjită?

— Da, te rog, răspunse el, împreunându-și mâinile

la spate. Se simțea stânjenit, fir-ar al dracului, ca un musafir nepoftit. Pleacă de-aici, domnule! Era o ușurare să-și poată vărsa veninul pe o făptură vie.

Toby, care stătea pe balansoar, își ciuli urechile, dădu din coadă și sări jos.

Lordul Rawleigh își
dădu seama că haina și
pantalonii lui erau
mototolite și că el
mirosea neplăcut.
Adusesese cu el o valiză.
Era timpul să se spele, să
se bărbierească și să se
îmbrace spre a aștepta
sosirea trăsurii lui și a
porni în călătoria spre

casă.

Împreună cu soția lui.
Gândul ăsta era ciudat,
ireal.

Dacă ar fi fost acolo,
valetul lui i-ar fi scos în
seara precedentă hainele
din valiză și i le-ar fi
pregătit, încredințându-
se că nu aveau nicio cută
și nicio scamă. Nu se

gândise să facă asta el însuși. Bineînțeles că nu. Fusesse prea preocupat de dorința de a-și duce grabnic mireasa la etaj și de a o culca pe pat cât mai repede cu putință.

În timp ce umplea ibricul și-l pune la fiert pe foc, și în vreme ce pregătea feliile de pâine

spre a le prăji pe
cărbuni, mișcările ei
erau pline de grație și de
siguranță. În dimineața
aceasta nu-l privise în
ochi nici măcar o dată.
Cu fiecare minut care
trecea, el se enerva tot
mai tare.

— Mă duc sus să mă
spăl și să mă schimb,

zise el. Oare acolo se spală ea? Sau aici, în bucătărea? Nu observase niciun lavoar în dormitorul ei.

— În camera de vizavi de dormitor, îi spuse ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile, preocupată să pună cu lingurița ceai în ceainic.

Dacă ați fi dispus să așteptați până fierbe oala, ați putea avea puțină apă fierbinte.

La dracu'! Bineînțeles, nu existau slujitori care să fi cărat sus apă caldă pentru spălatul și bărbieritul lui. Cum putea ea suporta să traiasc în felul acesta?

Cum avea să se împace
cu viața de la Stratton?
Era prima oară când se
gândea la asta. Oare
avea ea să fie în stare să
se adapteze? Avea să fie
o stăpână potrivită
pentru casa lui? Ei bine,
dacă nu va fi, atâta
pagubă. Casa
funcționase ani de zile

foarte bine și fără vreo stăpână.

Oricât ar părea de ciudat, reușiră să întrețină o conversație cât dură micul dejun, pe care îl luară stând la masa din bucătărie. El îi povesti despre Lisabona, unde petrecuse, la un moment dat, o lună

întreagă, așteptând să i se vindece rănile. Ea îi povesti cum se dusesese la grajdurile de la Bodley House, ca să-și aleagă un cățeluș dintre cei cinci fătați de curând. Pe Toby îl alesese pentru că fusese singurul care stătuse pe piciorușele lui scurte și dolofane și o

sfidase, scheunând
feroce la ea, pentru că
îndrăznise să-i invadeze
teritoriul.

— Cu toate că, atunci
când l-am luat în brațe,
mi-a lins mâinile și fața
cu același entuziasm,
zise ea, râzând. Ce
altceva aș fi putut să fac,
decât să-l i-au cu mine,

acasă? Îmi furase inima.

Rămase cu privirea pierdută în ceașca ei de ceai, amintindu-și, negreșit, de cațelușul obraznic ce fusese Toby. Zâmbea, cu ochi visători și totodată scânteietori. Nu l-ar fi supărat deloc, își zise Lordul Rawleigh în sinea lui, ca într-una

din zilele astea, un astfel
de surâs să se îndrepte
spre el, în loc să fie
irosit pe o ceașcă de
ceai. Dar gândul acesta
îi reînvie supărarea. În
noaptea trecută ea îi
întorsese spatele și
plânsese!

Își împinse scaunul
înapoi și se ridică în

picioare.

— Trăsura va fi aici în ceva mai mult de o jumătate de oră, spuse, scoțându-și ceasul din buzunar. Trebuie să fim gata de plecare, ca să călătorim cât mai mult cu putință pe lumină. Avem drum lung de făcut.

— Da, spuse ea, iar el observă dintr-o dată că ceașca ei zăgăni când fu așezată pe farfurioară și că mâna i se îndepărtă brusc de ea pentru ca el să nu vadă cât de tare îi tremura?

Ce mai era și asta? Să fi fost atât de înspăimântător gândul

de a pleca împreună cu el? Sau gândul de a pleca de aici? Casa aceasta fusese căminul ei vreme de cinci ani. Și ea făcuse din această casă un refugiu confortabil, lucru pe care trebuia să-l recunoască, oricât de supărătoare i s-ar fi părut lui lipsa de

servitori.

Se uită în jos, spre ea, încercând să formuleze niște cuvinte care să arate că-i înțelege sentimentele. De rușine că el era răspunzător pentru toate astea, supărarea îi dispăru pentru o clipă.

Oare ea ar fi preferat

între-adevăr să rămână
aici, din nou singură,
ducându-și viața de
plictisitoare și
ireproșabilă rutină și de
servicii făcute altora?
Iarăși necăsătorită? Dar
nu avea niciun rost să se
gândească la preferințele
ei, sau la înțelegerea lor
de către el, sau la

sentimentul de compasiune față de ea. Erau căsătoriți și ea trebuia să vină cu el la Stratton. Această realitate era simplă ca bună ziua.

Se ridicase și ea în picioare, fără să-l privească, și turnă apa din oală într-un urcior.

— Cred că atâta va fi de ajuns, spuse ea, dându-i-l. Sus veți găsi apă rece cu care să o combinați, Înălțimea voastră.

Urmă un moment penibil, în care ea se îmbujoră și își mușcă buza, iar el simți o străfulgerare de furie, și

poate și de durere. Apoi el se întoarse și părăsi încăperea, ducând în mână urciorul cu apă clocotită.

Înălțimea voastră.

Se căsătorise cu el în ajun. În noaptea precedentă se culcase cu el.

Și după aceea

plânsese.

Înălțimea voastră.

Domnul și doamna
Adams – Claude și
Clarissa – veniseră cu
trăsura. Urma ca ei să se
întoarcă acasă pe jos,
după cum explicară.

Daphne intenționase să vină și ea, dar la micul dejun avusese niște tulburări biliare, și Clayton fusese nevoit să o ajute să se înapoieze în apartamentul lor.

— Emoțiile din ultimele săptămâni au ajuns-o, spuse Claude, zâmbind.

— Sper să nu fie mai mult de atât, zise Catherine, devenind dintr-o dată îngrijorată. Deși, la drept vorbind, se bucura că avea ceva spre care să-și îndrepte gândurile și conversația. Nimic nu putea fi mai stânjenitor decât faptul de a întâlni privirile

cumnatului și cumnatei sale, când aceștia sosiră pe neașteptate, și de a vedea voioșia plină de bunătate din ochii lui Claude și prefăcătoria din cei ai Clarissei.

Trebuie să fi fost limpede ca lumina zilei – din roșeața obrajilor ei, pe care îi fusese cu

neputință să și-o țină în frâu – că faptul fusese împlinit în noaptea trecută.

— Așa sper și eu, spuse Clarissa. Nu vreau să mi se îmbolnăvească și copiii. L-am îndemnat pe Claude să cheme medicul, ca s-o consulte pe Daphne și să-i vadă și

pe ei, dar el insistă să așteptăm. Clarissa părea foarte necăjită.

Catherine îi atinse mâna. Nu-i era ei prea dragă noua sa cumnată, dar niciodată nu se îndoise de iubirea pe care aceasta le-o purta copiilor ei. Și erau foarte multe primejdii care

amenințau viața
copiilor, chiar dacă ei
reușeau să
supraviețuiască după
naștere.

— Sunt sigură că e
doar din cauza
emoțiilor, zise ea. Cât
timp am locuit eu la
Bodley, Daphne abia
dacă se oprea să-și tragă

sufletul.

— Da, nădăjduiesc că ai dreptate, încuviință Clarissa, zâmbind destul de posomorâtă.

Dar sosirea trăsurii dădea, desigur, semnalul plecării. Al părăsirii a tot ce cunoscuse și îndrăgise ea vreme de cinci ani, a tuturor

lucrurilor cu care se identificase în acest răstimp. Aici, trecuse ea de la tinerețea unei fetișcane nesăbuite la o maturitate întrucâtva mai înțeleaptă. Aici cunoscuse o oarecare pace și, cât de cât, o mulțumire sufletească.

— Ei bine, Catherine!

Soțul ei stătea în pragul ușii deschise. Vizitiul lui le cărase deja bagajele. Toată mobila și cea mai mare parte dintre lucrurile care-i aparțineau ei erau deocamdată lăsate acolo. Claude și Clarissa ieșiseră în fața casei și stăteau pe potecă, gata

să-i vadă pornind la drum.

Deodată, ea se simți năpădită de un asemenea val de panică, încât, pentru o clipă, crezu că avea să se prăbușească grămadă.

El o privea cu atenție.

— Cinci minute, zise, și, ieșind din casă,

închise ușa pe jumătate
în urma lui.

Ea se întoarse în
bucătărie și își roti
privirile prin încăpere.
Căminul ei. Bucătăria
fusesse însuși centrul
căminului ei. Aici se
simțise în siguranță.
Aproape fericită. Se duse
spre fereastră și rămase

cu privirea pierdută la florile și la pomii ei fructiferi, la râul de dincolo de aceștia, și la pajiștile și colinele de mai departe.

Simți o durere în gât și în piept. Senzația se răspândi în sus până când ajunse îndărătul nasului și îi înțepă ochii.

Clipi cu hotărâre din pleoape și plecă de la fereastră.

O ultimă privire în jur. Focul de azi-dimineață fusese stins cu grijă. Toby scheuna lângă ea și se freca de picioarele ei, rugându-se să fie alintat. Parcă simțea că se pregăteau

să-și părăsească pentru totdeauna căminul. Ea ridică perna brodată de pe balansoar și o strânse la piept cu amândouă mâinile. Nu putea s-o pună la loc. O brodase ea însăși în primele zile, când mâinile ei avuseseră nevoie de o ocupație, ca să-i abată

gândurile.

Părăsi bucătăria și casa în grabă, cu capul sus și cu un zâmbet pe față. Soțul ei o aștepta chiar în fața ușii. Îi luă perna, îi petrecu brațul peste al lui și îl țină strâns lângă el, în timp ce o conducea spre poartă și către trăsură.

— Îmi pare rău că v-am făcut pe toți să mă așteptați, zise ea cu voioșie. Uitasem ceva. Ce prostie din partea mea! Și nu era decât perna asta veche, dar...

Apoi se pomeni în brațele lui Claude, îmbrățișată atât de strâns încât nu mai avu

suflu să vorbească.

— Totul va fi bine, îi șoptea el la ureche. Ți-o făgăduiesc, draga mea.

Ce cuvinte prostești, dacă stai să te gândești, reflectă ea. Ce putea face el ca să-i garanteze fericirea? Dar se simți nespus de alinată și mult mai aproape de a

izbucni în lacrimi.

— Catherine! Clarissa o îmbrățișă la rândul ei, cu ceva mai puțin entuziasm. Vreau să fim prietene. Realmente vreau asta.

Și apoi se pomeni că este ajutată să urce în trasură, Toby, nervos și surescitat, îi sări în

poală fiind invitat cu
severitate să se dea jos –
cățelul sări pe bancheta
din față, cu urechile
ciulite, legănându-și
limba, deloc intimidat
de mustrarea noului său
stăpân și soțul ei urcă la
rândul său, așezându-se
lângă ea.

Când trăsura se puse

În mișcare, ea își
întoarse fața, uitându-se
afară pe fereastra din
partea cealaltă. Era
necuviincios să nu le
facă semn cu mâna lui
Claude și Clarisei, dar
nu era în stare să
privească, să-și vadă casa
dispărând din vedere
pentru totdeauna.

Strângea ceva cu putere și își dădu seama că era mâna soțului ei. Oare ea își întinsese mâna după a lui, sau el o luase pe a ei? Nu-și putea aminti. Dar își retrase mâna cât mai pe nesimțite cu puțință.

După aceea, îi trecu prin minte ceva și se

aplecă înainte, pentru a se uita totuși în urmă.

— Am uitat să închid ușa! se văită ea.

Toby scheună.

— Este închisă și zăvorâtă bine, zise el liniștit. Toate lucrurile vor fi păstrate în siguranță, Catherine, până vom trimite după

ele.

Vorbea cu destulă
bunătate. Dar el n-ar fi
înțeles, desigur, că, de
fapt, nu de hoți se temea
ea, sau de pierderea
bunurilor ei. Ceea ce era
pierdut pentru
totdeauna era ceea ce
reprezentau ele.
Pierduse singurul cămin

pe care și-l făcuse ea vreodată. Pierduse ceva din ea însăși.

Poate o mare parte din ea însăși.

Se simțea înfricoșată, și pustiiță, și slăbită.

După câteva minute își dădu seama că mâna ei se afla din nou într-ai lui. O lăsă acolo. În

atingerea lui exista
întrucâtva o alinare.

Claude își luă soția
înapoi spre casă pe
drumul care trecea prin
poarta secretă și prin
pădurea de dincolo de
aceasta. Merseră alături

în tăcere. El îi oferise brațul, dar, după ce intrară pe poartă, ea și-l lăsă în jos pe al ei. El își încetini pașii, pentru a și-i potrivi cu ai ei, deși i-ar fi convenit mai mult să se îndrepte cât mai repede spre casă.

Ea fu aceea care rupse tăcerea după câteva

minute. Se opri din mers și îl privi insistent, nefericită.

— Claude, zise, nu mai pot suporta asta.

— Îmi pare rău. Își coborî privirile spre pantofii ei de mătase, indicați poate pentru trăsură, dar nu și pentru mersul pe jos până

acasă. Ar fi trebuit să te duc pe alee. Ia-mă iarăși de braț.

— Nu mai pot suporta, repetă ea, ignorându-i brațul oferit.

El și-l lăsa în jos. Poate că știuse de cum deschisese gura că ea nu se plângea de terenul

neregulat de sub
picioarele ei. Se uită la
soția lui și își împreună
mâinile la spate.

— De mai bine de
două săptămâni nu ne-
am vorbit, spuse ea, cu
excepția unor
amabilități
nesemnificative. Tu n-
ai... tu ai stat, în tot

răstimpul ăsta în
propriile tale camere.
Nu pot suporta asta.

— Îmi pare rău,
Clarissa, zise el pe un
ton liniștit.

Ea se uită lung la el,
nesigură.

— Aș prefera să tuni
și să fulgeri împotriva
mea, spuse ea. Aș

prefera să mă lovești.

— Nu, n-ai prefera așa ceva, replică el. Asta ar fi de neiertat. Niciodată nu mi-aș ierta-o și nu m-aș aștepta ca tu să mi-o ierți. Ar ridica între noi o barieră de netrecut.

— Așadar, bariera existentă între noi acum

poate fi trecută? întrebă
ea.

— Nu știu, răspunse
el, după o tăcere
îndelungată. Cred că va
fi nevoie de timp,
Clarissa.

— Cât de mult timp?
El clătină încet din
cap.

— Claude, te rog!

Privea în sus, printre frunzele primăvăratice de pe ramurile de deasupra ei. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Pentru că a intervenit o răceală în căsnicia noastră? o întrebă el. Sau pentru că era cât pe-acți să distrugi o femeie nevinovată?

Clarissa, dacă Rex nu s-ar fi întors și dacă Daphne nu ar fi trecut cu atâta hotărâre la fapte, Catherine s-ar fi aflat într-o situație cu adevărat dificilă. Atunci ți-ar fi părut rău? Dacă eu aș fi fost de acord cu tine și n-aș fi trimis după Rex, ți-ar mai fi

părut rău? Sau ai fi exultat de atâta justețe împreună cu parohul și soția lui?

— Sperasem într-o căsătorie a lui Rawleigh cu Ellen, se justifică ea. Doamna... Catherine părea să fi zădarnicit acea speranță. Și se părea că ea se distrase

cu el și fusese
impardonabil de
imprudentă.

— Așadar, spuse el cu
calm, ne-am întors acolo
de unde am plecat. Vrei
să mă iei de braț?
Terenul este mai
neregulat decât mi-l
amintesc.

Ea îi luă brațul și apoi

își rezemă fruntea de umărul lui.

— Nu pot să suport răceala asta dintre noi, zise. Îți dai seama cât îmi este de greu să mă umilesc așa și să-ți implor iertarea? Nu-i deloc ușor. Te rog, iartă-mă!

El se opri iarăși dintr-

o dată și o strânse cu
putere în brațe.

— Clarissa, spuse,
desfăcându-și degetele
peste partea din spate a
bonetei sale și
apăsându-i fruntea pe
umărul lui. Nici eu n-o
pot suporta. Și cu toții –
fiecare ființă umană –
suntem vinovați de

nenumărate cruzimi
meschine pe care ni le
pricinuim unii altora.
Am fost excesiv de
justițiar. Iartă-mă și tu
pe mine.

Strâns lipită de trupul
lui, ea se înfioră.

— Mi-a fost dor de
tine, zise el.

Ea își ridică fața spre

el. Era palidă și trasă. El îi zâmbi și o sărută.

Peste câteva minute își continuară drumul, braț la braț, umăr lângă umăr. În cursul ultimelor câteva săptămâni descoperiseră fiecare dintre ei ceva nou la celălalt. El descoperise că, pe lângă

egoismul și aroganța pe care, de-a lungul anilor, fusese în stare să i le tolereze cu un oarecare umor, ea putea fi uneori rea. Ea aflase că, în ciuda blândeții și a firii lui indulgente, el putea fi câteodată nemilos și neiertător.

Nu trăiau „fericiți

până la adânci
bătrâneți”. Dacă
bănuiseră asta încă de la
începutul căsniciei lor,
acum știau acest lucru
cu certitudine. Dar
căsnicia lor avea să
supraviețuiască mai
mult decât doar cu
numele. Amândoi
învățaseră câte ceva. În

plus, poate că amândoi se schimbaseră.

Dar, cel puțin, erau împreună. Își vorbiseră. Amândoi ceruseră și căpătaseră iertare.

— Oare vor fi fericiți? își întrebă ea soțul, când ieșiră de sub arbori pe o pajiște mai joasă.

— Dacă vor dori să fie, răspunse el. Se uită la ea și o privi cu zâmbetul lui binevoitor. Dacă vor dori amândoi să fie fericiți, Clarissa, și dacă se vor strădui din toate puterile să-și clădească fericirea, în fiecare zi a vieți lor.

Ea îi întoarse o

privire plină de tristețe.

— Nu este
întotdeauna ușor, nu-i
așa?

— Niciodată nu-i
ușor. Dar alternativa
este de neconceput.

— Da, încuvință ea.

CAPITOLUL 16

În decursul celor două săptămâni care precedaseră căsătoria lor, el nu simțise nimic altceva decât stări de panică și de mâhnirez care se succedau una alteia. Nu voise să se însoare, cu certitudine

nu cu o femeie pe care
nu o iubea și care, cu
foarte multă hotărâre și
consecvență, îi refuzase
toate avansurile sexuale.
Ea îi dăduse foarte
limpede de înțeles, cu
prilejul primei lui
întoarceri la Bodley,
când el se dusesse s-o
ceară în căsătorie, că

mai curând ar fi ales
orice altă soluție care ar
fi ferit-o să se mărite cu
el – chiar și să-i devină
amantă ar fi fost
preferabil, căci n-ar fi
fost prinsă în capcana
unui act care să o lege
de el pe viață.

Atitudinea ei
constituise o lovitură

serioasă pentru părerea bună pe care o avea el despre sine.

Și, bineînțeles, noaptea nunții lor fusese un dezastru total. Niciodată nu-și putea aminti fără un fior lăuntric faptul că felul în care făcuse el dragoste o făcuse să plângă pe

tăcute.

Fu aşadar destul de surprins să constate că prezenţa ei alături de el, în timpul călătoriei spre Stratton, îi ridica întrucâtva moralul. Avea frustrări, desigur, dar erau câteva lucruri în ea care îl intrigau. Şi, fără discuţie, ea constituia o

provocare. Țsta era un lucru care lipsise din viața lui de când părăsise cavaleria – provocarea de a îndepărta plictisul vieții. Categorie, drumul spre casă nu i se păru plictisitor.

Ea purta aceleași veșminte simple,

îngrijite, demodate, pe care le purtase încă de când făcuse pentru prima oară cunoștință cu ea. Ce prostie din partea lui să-și închipuie că, de îndată ce s-au căsătorit, ea avea să se transforme din toate punctele de vedere într-o vicontesă! Toate

hainele ei erau destul de uzate.

— Va trebui să te duc la Londra, îi spuse în trasură, într-una din zile la o croitoreasă care îți va reface garderoba.

— Nu am nevoie de îmbrăcăminte nouă, zise ea, fulgerându-l cu o privire indignată. Sunt

mulțumită cu aceea pe
care o am.

Întotdeauna îl
amuzase – și întrucâtva
îl fermecase – s-o vadă
când arbora atitudinea
aceea demnă.

— Ai nevoie de rochii mai elegante, îi spuse, iar eu nu sunt mulțumit de cele pe care le ai. De

fapt, asta era o minciună. Simplitatea îmbrăcăminții sale îi evidențiasă întotdeauna frumusețea. Dorințele mele sunt cele care contează. Ai făgăduit să mi te supui, mai ții minte?

Maxilarele ei se încleștară imediat, și

spatele ei deja drept
păru să se îndrepte și
mai mult.

— Da, Înălțimea
voastră.

Învăța repede. Știa că
o modalitate sigură de a-
l enerva era să i se
adreseze cu „Înălțimea
voastră”, cu glasul acela
blând și umil. Niciodată

nu-i spusese pe numele de botez. Lordul Rawleigh strânse din buze.

— Vom merge la Londra, zise el. În realitate, nu dorea să se ducă acolo. O croitoreasă putea fi adusă tot atât de lesne la Stratton. Dar îi urmărea

expresia feței. Voia să știe dacă privea ideea de a se duce la Londra pentru a cumpăra îmbrăcăminte cu aceeași neplăcere cu care întâmpinase propunerea de a fi instalată acolo ca amantă a lui.

— Nu. Fața ei pălise. Nu, nu la Londra.

El își dădu seama că ar fi trebuit să insiste să afle totul. De îndată ce ea îi spusese că nu era văduvă și că numele ei era Winsmore, nu Winters, ar fi trebuit să insiste să audă și restul poveștii. În întregime. Era ridicol să fie însurat cu o femeie care tănuia

secrete. Și niște secrete nu prea plăcute, dacă bănuia el bine. Ce era cu Londra? Oare ea se temea de orșsul acela numai pentru că nu fusese niciodată acolo? Sau acolo i se întâmplase ceva? Mai degrabă asta bănuia el.

— De ce nu? Privirea

lui coborî spre poala ei,
unde afurisitul ăla de
câine stătea ghemuit, în
timp ce urechile îi erau
scărpinate... cu degetele
acelea subțiri și
sensibile.

— De-aia! zise ea.

Ceea ce constituia o
replică minunată de
elocventă și plină de

informații. El nu mai insistă. De ce? se întrebă în sinea lui. Oare era de dorit să-i îngăduie soției sale să păstreze secrete față de el? Era înțelept să-i permită să scape cu răspunsuri atât de impertinente și evazive? Poate că înțelept nu era, decise el. Dar amuzant,

da.

Ea era dornică de conversație. Era bine informată pentru o femeie, mai ales pentru una care locuise mai mulți ani la țară. Avea opinii pe care nu se ferea să și le susțină, chiar dacă erau în contradicție cu ale lui.

Era citită. Fură în stare
să schimbe păreri asupra
unor cărți atât mai
vechi, cât și
contemporane. Și era
dispusă să vorbească
despre ea însăși...
raportându-se la ultimii
cinci ani. Orice
întrebare sau
comentariu de-al lui,

destinate s-o facă să
dezvăluie ceva în
legătură cu viața ei de
mai înainte, erau
întotdeauna evitate cu
iscusință. Era ca și cum
s-ar fi născut – și ar fi
fost abandonată – în
plină maturitate la
Bodley-on-the-Water,
numai cu cinci ani în

urmă.

El se gândi la numele ei – Winsmore. Ar trebui să însemne ceva. Suna oarecum cunoscut. Dar poate că nu. Poate că impresia aceasta se datora doar faptului că numele acesta se învârtise atât de mult în mintea lui, încât asta îl

făcuse să-i pară familiar. Probabil că ea își trăise copilăria și adolescența undeva, departe atât de Londra cât și de Kent.

Se întrebă cum avea să facă ea față vieții de la Stratton. La niciunul dintre hanurile la care se opriseră nu demonstrase vreo stângăcie în

maniere, dar, de fapt, nici la Bodley House nu dăduse vreodată dovadă de vreo stângăcie. Era *într-adevăr* o lady. Dar la Stratton situația putea să fie alta. Vorbise despre locuința lui destul de des. Încerca s-o sperie cu descrieri ale splendidei arhitecturi în

stil palladian[7]

a casei, ale dimensiunilor ei mari, ale splendorii încăperilor elegante, ale mobilierului de calitate și ale operelor de artă de care era plină.

Ea părea interesată. Punea întrebări inteligente. Nu arăta

nicio urmă de spaimă.

Ori de câte ori se opreau, ea pornea pe străzile satului sau de-a lungul drumurilor de țară împreună cu Toby, ca să-i dea prilejul să facă mișcare.

Întotdeauna insista să se ducă ea însăși, chiar dacă ploua sau dacă

drumurile erau
noroioase... și chiar dacă
el îi spunea că sarcina
aceasta i se putea
încredința unui grăjdar.
Și, în felul acesta, el era
obligat, desigur, s-o
însoțească. Constată că
asta nu-l deranja – deși
valetul lui, dacă ar fi fost
de față, ar fi avut un atac

de apoplexie văzând în
ce hal își murdărea
cizmele lungi până peste
genunchi. Îi plăcea
culoarea pe care
mișcarea în aer liber o
aducea în obrajii soției
sale și strălucirea pe care
o dădea ochilor ei.

Ea avea o răbdare
infinită cu câinele. Dacă

Toby se hotăra să
adulmece în jurul
trunchiului unui anumit
arbore zece minute în
șir, Catherine stătea
acolo și îl lăsa să
adulmece. Chiar o data
când un vânt tăios
răzbătea prin ei fără a-i
ocoli și când, pe
deasupra îi mai uda și o

ploaie mărunță.

Dacă era atât de răbdătoare și de îngăduitoare cu un amărât de câine, se întrebă el o dată în sinea lui, cum ar fi față de un copil? Nu exprimă întrebarea aceasta prin cuvinte – îl mai repezise ea cândva, când el fusese

destul de imprudent
încât să-i spună ceva
asemănător. Probabil că
avea să fie una dintre
acele femei care insistau
să-și alăpteze copiii la
sân, în loc să angajeze o
doică, așa cum ar face
orice doamnă care se
respectă. Din nu se știe
ce motive, gândul acesta

avu efecte ciudate
asupra măruntaielor lui.

Ceea ce nu însemna
că ar avea vreun rost să
se gândească la copii,
dacă anumite aspecte ale
relațiilor dintre ei nu s-
ar schimba. Din noaptea
nunții nu se mai
atinsese de ea ca soț. Nu
avea niciun chef să se

trezească din plăcutul
efort al unui contact
sexual numai pentru a i
se azvârli în față apă
rece, sub forma gestului
soției sale de a-i întoarce
cu hotărâre spatele și a
convingerii că obrajii ei
aveau să fie uzi, dacă el
s-ar fi obosit să-i atingă
pentru a constata acest

lucru.

De două ori fură îndeajuns de norocoși să-și poată rezerva un apartament la hanurile la care traseră, așa că el avu un pat în care să doarmă singur. O dată, când nu exista decât o singură cameră și un singur pat, el rămase

toată noaptea la barul
cârciumii, ascultând
povestirile unui bătrân
soldat, care niciodată nu
și-a dat seama că i le
spunea unui veteran
care luptase în toate
acele bătălii pe care le
descria el cu amănunte
atât de
încălmântătoare... și

atât de inexacte. Cu prețul câtorva ulcele de bere, vicontelesse avu parte de distracție toată noaptea, ceea ce era mai mult decât ar fi putut obține la etaj, reflectă el.

În altă noapte fu mai puțin norocos. Nu era liberă decât o singură cameră, cu un singur

pat, și toți care stătuseră în cursul serii la bar fie se duseră la culcare, fie se înapoiară acasă înainte de miezul nopții. Lordul Rawleigh își petrecu noaptea pe pardoseală, lângă patul în care dormea soția lui. Deși nici ea nu dormea, după cum descoperi el

după ce se dezbrăcase
fără zgomot, pe
întuneric, și își alcătuisese
un soi de pat dintr-o
rogojină veche și din
paltonul lui. La două
minute după ce se culcă,
o pernă îi ateriză cu o
bufnitură peste față.

— Mulțumesc,
mormăi el. Ar fi putut

să-i dea vreun semn că era trează atunci când venise el, ca să nu fi fost nevoit să bâjbâie atâta vreme prin întuneric sau să-și sfărâme degetul de la picior în piciorul patului.

O auzi întorcându-se pe partea cealaltă și izbindu-și perna cu

pumnul.

Și, pe urmă, îi păru rău că ea aruncase jos perna, deși aceasta îi dublase cu ușurință gradul de confort. Știind-o trează, deveni brusc conștient de prezența ei. Se afla deasupra lui, la o distanță de niciun

metru. Îmbrăcată, probabil, numai într-o cămașă de noapte transparentă. Probabil că era caldă. Soția lui.

Oricum, la o întrebare pe care și-o pusese cu câțva timp în urmă își dăduse un răspuns clar, gândi el, posomorât. Se întrebese

dacă s-ar fi mulțumit să
o aibă numai o dată. De
obicei, așa se întâmpla
cu femeile după care
tânjise. Totuși, nu și de
data asta. O avusese o
dată – și amintirea nu
era una deosebit de
plăcută. Dar încă o mai
dorea cu aprindere.
Scrâșni din dinți și își

strânse mâinile pumn.
Era în stare de erecție
deplină, întocmai ca un
școlar ațâțat.

Era soția lui, fir-ar al
dracului! Era datoria ei
și dreptul lui. Tot ce
avea de făcut era să se
ridice în picioare, să facă
un pas și să se strecoare
sub așternuturi, cu ea...

Numără oi, și soldați,
și câini terieri, până
când trupul lui se
supuse hotărârii voinței
sale și se afundă în
nemișcare. Câini terieri!
Îl auzi pe Toby lăsând
să-i scape un suspin
adânc, plin de
mulțumire, de deasupra
lui, de undeva din zona

în care trebuie să se fi aflat picioarele ei. Afurisit câine.

Probabil că adormise, oricât de incomod ar fi stat și oricât de nesatisfăcut ar fi fost din punct de vedere sexual. Îl trezi un zgomot. Cineva vorbea. Cât timp fusese treaz, nimeni nu

vorbea, desigur. Cineva trebuie să fi trecut prin fața ușii lor. Niciodată nu putuse să se dezbrace de obiceiul – căpătat în anii în care fusese înrolat la cavalerie – de a intra în alertă la cel mai mic zgomot, chiar și în somn. Oftă și se întreabă cum i s-ar părea

pardoseala dacă ar încerca să se întoarcă pe o parte. Probabil și mai incomodă decât i se părea sub spate.

— Bruce! zise ea deodată, în așa fel încât ochii lui se deschiseră mari și se ațintiră spre plafonul întunecat de deasupra lui.

Toby hămai încet.

— Bruce! De data asta era mai mult un vaiet. Nu mă părăsi! Nu pleca! Sunt atât de singură. Brațele mele sunt atât de goale! Nu pleca! Bru-u-ce!...

El stătea în șezut, cu trupul foarte drept, cu capul întors spre pat.

Instinctul l-ar fi îndemnat să se ridice în picioare și să străbată mica distanță care îl despărțea de ea, ca să-i ofere alinare. Părea că îndură o suferință insuportabilă. El știa totul despre coșmaruri. Avusese el însuși destule, și auzise despre

multe. Oricât ar părea de ciudat, ținând seama de faptul că fusese ofițer, și încă unul renumit pentru duritatea sa, deseori se sculase în timpul nopții pentru a-i liniști pe cei care se zvârcoleau, luptându-se cu demoni nocturni, mai cu seamă

pe proaspeții recruți,
băieți care ar fi trebuit
să se mai afle acasă cu
mamele lor.

De data aceasta nu i
se putea supune
instinctului. Numele pe
care-l rostise ea era un
nume de bărbat.
Bărbatul pe care-l iubise
ea. Bărbatul care o

părăsise. Bruce. Își
încleștă dinții și își
strânse iar pumn una
dintre mâini, așa cum
făcuse ceva mai înainte
dintr-un motiv de cu
totul altă natură.

Apoi ea se agită
îndeajuns ca să se
întoarcă pe partea
cealaltă. Zăcea culcată

cu fața spre el, cu
cuverturile împinse
până în dreptul taliei, cu
părul despletit și răsfirat
peste umăr și de-a
lungul brațului care
atârna peste marginea
patului, aproape
atingându-l. Nu era
trează. Dar nici nu mai
vorbi.

Dumnezeule! gânde
el. Dumnezeule, în ce se
vârâse el? Unde îl dusesese
pofta trupească și lipsa
nesăbuită de precauție?

Bruce.

Pe măsură ce se
scurgea noaptea,
pardoseala devenea din
ce în ce mai tare. Dar
era ultima noapte

petrecută pe drum. În după-amiaza următoare, pe la vremea ceaiului, aveau să fie la Stratton. În ciuda unei nopți aproape fără somn și întrucâtva tulburătoare, gândul acesta îi ridică moralul. Era nerăbdător să vadă reacția ei față de locuința lui. Și, în mod

pervers, se simțea
înveselit de provocarea
pe care o constituia
încercarea de a
transforma în căsnicie
dezastrul acesta în care
se vârâse singur numai
și numai din propria lui
vină.

Cele două săptămâni dinaintea căsătoriei ei fuseseră un fel de coșmar în stare de trezie, pe care ea îl ținuse sub control înăbușind orice alte emoții, lăsând pur și simplu viața să se desfășoare cu o totală

pasivitate din partea ei.
Prin contrast, ziua
nunții ei fusese
neașteptat de
semnificativă. Iar
noaptea nunții fusese
uluitor de minunată,
până când ea o stricase
amintindu-și că, în ceea
ce se întâmplase nu era
nicio emoție, ci numai

poftă trupească – și până
când el se sculase din
patul ei și părășise
camera fără nicio vorbă.
Părăsirea casei sale în
dimineața următoare
fusesse un chin sfâșietor.
A lua iarăși totul de la
capăt într-o altfel de
viață păruse o
imposibilitate.

Însă viața avea
ciudata însușire de a fi
în stare să se reînnoiască
ea însăși și de a se
reafirma iar și iar.
Cândva, înainte, ea
crezuse că era cu
neputință să meargă
înainte. Pe măsură ce
înainta în vârstă,
descoperea că foarte

puține lucruri erau imposibile.

După prima zi îngrozitoare de călătorie, care o ducea tot mai departe de viața pe care și-o făurise cu cinci ani în urmă, constată că era... Oh, nu era chiar încântată de noua ei viață, își zise ea

în gând. Dar acea viață nouă începea s-o intereseze, s-o intrige, s-o însuflețească. Uitase că experiențele noi și necunoscutul pot fi amuzante. Dintr-o dată se simțea oarecum mai tânără, aproape ca și cum ultimii cinci ani ar fi fost un timp

suspendat și ea ar fi
urmat să trăiască din
nou.

Era un sentiment
ciudat, ținând seama de
faptul ca ea nu voise să
se mărite, că soțul ei nu
îi plăcea, că nimic nu
era cu adevărat în regulă
în ceea ce privea
căsnicia ei. După

noaptea nunții, el abia
dacă o atinsese. Asta era
cel puțin în parte din
vina ei, desigur. Se
simțea stânjenită că își
lăsase cumplitul
sentiment de
singurătate să se reverse
sub forma unei
autocompătimiri, când
el fusese lângă ea și

îndeajuns de aproape ca să observe. Ea nu voia mila nimănui, nici măcar a ei înseși. Era în viață și sănătoasă – nu exista niciun motiv pentru care să inspire milă.

El nu-i plăcea. Era mult prea arogant și fusese foarte insistent cu

atențiile lui, deși știa că ea nu le dorise. Dar, oh! trebuia să recunoască în sinea ei că, în timpul călătoriei, el părea un tovarăș cu care era interesant să discuți. Era bine informat și inteligent. Însă nu era atât de încăpățânat în opiniile lui încât să nu le

asculte pe ale ei. Și îi făcea favoarea de a discuta cu ea în contradictoriu atunci când nu împărtășeau aceeași părere, în loc să ignore argumentele ei, ca fiind ale unei femei cu o minte inferioară. Își dădea seama că, timp de mai bine de cinci ani,

fusesese însetată de
conversație.

Și se arăta protector
față de ea. I se părea
ciudat să fie ajutată să
urce și să coboare din
trăsuri, să fie condusă
dintr-o cameră într-alta,
în hanurile la care
trăgeau, să fie însoțită în
plimbările pe jos pe care

le făcea cu Toby. Fusesse singură foarte mult timp. Ar fi putut fi enervant – aproape ca și cum ar fi avut un paznic oriunde s-ar fi dus, și nicio intimitate. Dar nu era enervant. Oricât ar părea de straniu, deși ajunsese să-și prețuiască independența și nu

putea să sufere să fie tratată ca o femeie slabă și fragilă, era plăcut să fii protejată. Te simțeai aproape ca și cum ai fi îndrăgită, deși ea alungă cu hotărâre gândul acesta. A începe să gândească în felul acesta nu putea duce decât la suferință.

Bineînțeles că nu era îndrăgită. El dormea singur ori de câte ori dispuneau de două camere. Nu știa unde dormise el în noaptea în care nu găsiseră decât o cameră. Categorie, nu cu ea o petrecuse. În noaptea aceea în care el se întorsese la singurul

lor pat și ea zăcuse pe pat, simulând somnul, cu inima bătându-i dureros din cauza nerăbdării, el dormise pe pardoseală. Fusesse o umilire oribilă. Oare acea singură dată fusesse de ajuns pentru a răci toată ardoarea cu care o curtase el înainte și în

timpul nopții balului?
Oare lipsa ei de
cunoștințe și de
experiență o făcea să fie
o amantă atât de
neispititoare? Sau de
vină era faptul că ea nu
fusesse virgină? Sau acela
că se întorsese cu
spatele spre el, în
singurătatea ei de după

aceea?

El era extraordinar de frumos și de atrăgător. Ar fi vrut să-i fie simpatic. Nu părea corect să-l dorească atât de mult, să se simtă atât de emoționată la gândul unei căsnicii pe viață cu el, câtă vreme el nu-i plăcea. De asemenea,

asta părea ceva prea...
carnal. Dar nu avea
niciun rost să pornească
în noua ei viața în cea
mai posomorâtă stare de
spirit, se consolă ea.
Asta n-ar fi slujit la
nimic.

Era emoționată la
gândul sosirii la Stratton
Park. Auzise și mai

înainte despre acel domeniu. Se spunea că era una dintre cele mai grandioase proprietăți – casă și parc – din Anglia. Iar descrierile pe care i le făcea el nu reușeau decât să-i stârnească și mai mult nerăbdarea de a vedea totul cu ochii ei. O incita gândul de a

locui acolo, de a fi stăpână acolo. Părea cam neloial față de draga ei casă de la Bodley-on-the-Water să gândească așa, dar ce rost avea să rămână credincioasă unui obiect neînsuflețit?

Sosiră acolo la mijlocul unei după-amieze însorite. Ea

bănuie că vedea casa și
parcul în condițiile în
care arătau cel mai bine.
Privea pe geamul
trăsurii, ținându-și
spina dreaptă și
măinile relaxate în
poală, încercând să nu se
facă de râs ȝopăind și
arătând cât era de
emoționată. Soțul ei se

rezemă cu indolență
într-un colț al banchetei
trăsurii, uitându-se mai
mult la ea decât la
privești. Se uită la ea
cu multă insistență.
Lucrul acesta i se păru ei
cam descumpănitor.
Trebuia să-și
stăpânească mâinile, să
nu se ridice spre părul ei

ca să verifice dacă cumva nu-i scăpase vreo şuviță din ace.

— Ei bine? o iscodi el.

Tot ce vedea era ordonat, și solid, și la scară mare. Casa, construită din piatră cenușie, era în stil clasic, având în față un portic

cu coloane. Parcul interior alcătuia în jurul ei un vast pătrat, peluzele sale fiind umbrite de stejari, ulmi și mesteceni străvechi, și smălțuite cu pâlcuri de narcise și alte flori de primăvară. Nu exista niciun parc englezesc cu ronduri de flori. Aleea

dreaptă și relativ scurtă,
așternută cu pietriș, îi
trecu pe un pod
palladian peste un râu.
Totul era atât de superb
încât îi tăia răsuflarea.

— Este frumos, spuse
ea, conștientă de cât de
nepotrivite îi erau
cuvintele chiar în clipa
în care le rosti. Unele

lucruri pur și simplu nu puteau fi exprimate în cuvinte. Acesta avea să fie căminul ei? Aici avea să fie locul ei?

El râse încetișor.

Toby, simțind că se apropiau de sfârșitul călătoriei, se ridică în șezut pe bancheta din fața lor și privi atent.

— Suntem așteptați, spuse soțul ei. Până acum, probabil că trăsura mea a fost recunoscută. Doamna Keach, menajera mea, îi va înșirui fără îndoială pe toți în hol, pentru a o primi pe noua lor stăpână.

Părea ușor amuzat.

— *Tot ce trebuie să faci, zise el, este să dai grațios din cap și să zâmbești, dacă vrei, și încercarea la care vei fi supusă va înceta.*

Tot... Bărbații erau absolut imposibili, gândi ea.

El avea dreptate, desigur. După ce o

ajutase să coboare din
trăsură și o însoțise pe
treptele de marmură și
prin marile uși duble, ea
nu avu nicio șansă să se
uite în jur, la holul cu
pilaștri, deși acesta îi
lăsă o impresie de
imensitate și măreție.
De fiecare parte a
holului se afla câte un șir

de servitori tăcuți –
bărbați într-o parte,
femei în cealaltă. Un
slujitor și o servitoare,
amândoi de vârstă
mijlocie și plini de
demnitate, stăteau
împreună în centrul
încăperii. Bărbatul făcu
o plecăciune, femeia – o
reverență.

Erau majordomul și menajera, Horrocks și doamna Keach. Soțul ei le-o prezentă, iar ea dădu din cap, și surâse, și îi salută. Se uită apoi spre fiecare latură a holului, yâmbind. Și pe urmă soțul ei, cuprinzându-i cu mâna cotul, îi spuse doamnei

Keach ceva despre ceai, după care o conduse pe Catherine în direcția unei arcade mari străjuite de pilaștri, care ducea probabil spre scară.

— Doamnă Keach, zise ea, ignorându-i mâna aș fi încântată să fac cunoștință cu

femeile care slujesc în această casă, dacă ai vrea să mi le prezinți.

Doamna Keach se uită la ea aprobator.

— Da, Înățimea voastră, spuse, și porni înainte, cu mare demnitate, spre capătul șirului de servitoare, rostind numele fiecăreia,

în timp ce, urmată de Catherine, trecea încet de-a lungul șirului. Catherine era conștientă că soțul ei venea în urma lor. Se concentra să rețină numele, încercând să le asocieze cu chipurile respective, deși presupunea că avea să-i ia ceva timp ca să și

le amintească pe toate. Schimbă câteva vorbe cu fiecare slujnică. Când ajunse la capătul şirului şi soţul ei îi prinse iarăşi în mână cotul, ea se întoarse spre majordom şi îl rugă îndeplinească aceeaşi sarcină în ceea ce privea pe slujitorii bărbaţi.

În cele din urmă se lăsă condusă către arcadă și scara cea mare. Doamna Keach mergea înaintea lor.

— Vrei s-o conduci pe Înălțimea sa în apartamentul său, doamnă Keach? zise soțul ei. Și, în timp ce dumneaei se refrișează,

asigură-te că va aștepta
cineva la ușă ca să-i
arate, când va fi gata,
drumul spre salon,
pentru ceai.

— Da, Înățimea
voastră, murmură
menajera.

— Atunci, te voi
revedea curând iubito,
spuse el, înclinându-se

peste mâna lui
Catherine pe când îi
dădea drumul. Părea din
nou arnuzat

Apartamentul ei,
constând dintr-un
dormitor, o cameră de
toaletă și o cameră de
zi, probabil că ar fi
putut să cuprindă casa
ei de două ori, își spuse

ea în gând în cursul următoarei jumătăți de oră. Constatarea o amuză întrucâtva. Ca și amintirea pașilor mici și repezi ai lui Toby în timp ce, împreună cu ea, trecea în revistă șirurile de servitori. Soțul ei îl luase în brațe înainte ca terierul s-o

poată urma la etaj, cătră camerele ei. Când, mai târziu, ea intră în salon, câinele era întins pe covor, în fața șemineului, dar sări în sus pentru a o întâmpina agitându-și nebunește coada.

— Toby! se aplecă să-l bată ușor cu palma pe

spate. Toate astea sunt foarte noi pentru tine? Te vei obișnui.

— La fel ca și tine, zise un glas din dreapta ei. El stătea în picioare lângă o fereastră, deși acum veni spre ea și îi arătă tava cu ceai care fusese deja adusă.

Ea se așeză de partea

cealaltă a tăvii, ca să umple ceștile. Era o încăpere frumoasă – văzu ea dintr-o privire, cu un plafon boltit și pictat, un șemineu de marmură și tablouri în rame aurite pe pereți. Bănuî că, în majoritate, acestea erau portrete de familie. Începea să se

simtă cumva copleșită.

Soțul ei își luă ceașca și farfuria din mâinile ei și se așeză vizavi de ea.

— De fapt nu erai obligată să treci în revistă șirurile de servitori, să știi, zise el. Cu certitudine, nu se așteptau să le vorbești fiecăruia dintre ei. Dar

au fost cu toții nespuse de încântați. Acum ai o casă mai degrabă plină de sclavi, Catherine, decât de servitori.

— Ce este atât de amuzant? îl întrebă ea, cu demnitate. El nu părea doar amuzat. Realmente rânjea.

— Tu ești amuzantă,

răspunse el. Semenii cu
titirezul unui copil, cu
arcu strâns și gata să
înceapă a se învârti
nebunește. Te poți
relaxa. În casa asta n-a
fost nicio femeie, de
când a murit mama
mea, în urmă cu opt ani.
Totul funcționează
perfect, după cum poți

vedea. Din partea ta se cere foarte puțin. Doar o aprobare simbolică a planurilor și meniurilor pe care ți le va aduce doamna Keach.

Ah! înțelese ea. O socotea incapabilă să conducă o gospodărie mai mare decât aceea pe care o avusese – sau nu o

avusese – la căsuța ei.

— Dumneavoastră sunteți acela care se poate relaxa, *Înălțimea voastră*, replică ea, accentuându-i titlul, de vreme ce acesta era un mijloc mărunț prin care putea întotdeauna să fie sigură că îl necăjea. Se simțea jignită de

moarte. Gospodăria va continua să funcționeze fără probleme pentru confortul

dumneavoastră. Mâine dimineață voi vorbi cu doamna Keach, și împreună vom ajunge la o înțelegere amicală în legătură cu modul în care poate fi condusă

această casă, acum că
are iarăși o stăpână.

Se bucură văzând
cum zâmbetul pierea de
pe fața lui. Dar destul de
curând surâsul reveni,
pândind din spatele
ochilor lui, în timp ce o
privea în tăcere. El sorbi
puțin ceai.

— Catherine, îi

spuse, într-una din zilele
astea îmi vei spune cine
ești, să știi. Nimic din
toate acestea nu te
sperie, nu-i așa?

— Absolut nimic,
răspunse ea cu răceală.
Multă vreme, își dorise
să-i fi spus totul în ziua
aceea în care îi
mărturisise adevăratul ei

nume. De fapt nu exista niciun motiv pentru care el n-ar fi trebuit să știe. Nu era ca și cum ea ar fi încercat să-l împiedice să-și retragă oferta. La vremea aceea, ea sperase că el *avea* să și-o retragă. Dar acum îi era greu să-i spună.

— Catherine. El își

terminase ceaiul și își
puse ceașca și
farfurioara pe masa de
lângă cotul lui. Clătină
din cap și ridică o mână,
schițând un gest de
oprire, când ea luă iarăși
ceainicul. Vreme de
câteva clipe se uită la ea
în tăcere, și ea crezu că
el nu mai avea nimic de

spus. Dar avea. Cine este Bruce?

Totul în ea păru să se răstoarne. A avea impresia că îi fusese luat aerul.

— Bruce? Chiar și vocea ei părea să vină din depărtări.

— Bruce, repetă el. Cine este el?

Cum de aflase? Cum

de cunoștea el acel nume?

— Am descoperit, spuse el, că cel puțin din când în când vorbești în somn.

Reîncepuse să-l viseze. Visa cum îl ținea în brațe, privindu-l cum se pierde în neant în timp ce îl ținea în brațe.

Presupunea că revenirea viselor era rezultatul intensei și neașteptatei dorințe de a avea un alt copil, care o cuprinsese, o dată cu căsătoria ei. Deși se părea că nu exista nicio șansă ca așa ceva să se întâmple prea curând.

— Cred, zise el – și

răceala și aroganța pe care le văzuse ea la el când se cunoscuseră pentru prima oară apărură din nou, că este cineva pe care l-ai iubit cândva.

— Da. Cuvântul nu fu mai mult decât o șoaptă. Acum ar trebui să-i mărturisească totul. Era

evident că el credea că
Bruce era un bărbat. Dar
nu putea să-i spună.
Cum să-i vorbească
acestui străin rece
despre cea mai scumpă
iubire a ei? Simți că i se
tulbura vederea și, cu
oarecare rușine, își dădu
seama că ochii i se
înlăcrimaseră.

— Nu pot pretinde
să-ți controlez
sentimentele din trecut,
zise el. Numai pe cele
actuale și pe cele
viitoare. Deși nu sunt
sigur că voi putea
vreodată să-ți pretind
a f e c ț i u n e a . Dar
loialitatea ta – da. Ți-o
pretind, Catherine.

Presupun că o iubire din trecut nu poate fi uitată după voință, dar trebuie să înțelegi că face parte din trecut și că eu nu voi tolera nicio tânguire plină de dor pentru ceva ce nu mai este.

În clipa aceea îl ura.
Cu o patimă rece,
intensă.

— Sunteți un om rău,
șuieră ea printre dinți.
O parte din ea știa că
era nedreaptă față de el,
că el înțelesese greșit, că
ea ar fi trebuit să-i
explice. Dar era prea
adânc jignită ca să poată
fi corectă. M-am măritat
cu dumneavoastră
fiindcă ați făcut în așa

fel încât să nu am de ales. Veți avea loialitatea și fidelitatea mea pe tot restul vieții mele, atâta cât valorează ele. Dar nu vă așteptați și la inima mea, Înălțimea voastră. Inima mea – fiecare fărâmbă din ea – îi aparține lui Bruce, și așa va fi întotdeauna.

Se ridică în picioare
și ieși repede din
încăpere. Oh, da, era
îngrozitor de nedreaptă,
știa asta. Dar nu-i păsa.
Dacă el avea de gând să
facă pe domnul și
stăpânul dur cu ea,
atunci ea va lupta
împotriva lui cu orice
armă de care dispunea,

chiar și nedreptatea. Cu
inima cât un purice, se
așteptă ca el să vină
după ea, dar el nu făcu
asta. Totuși, Toby
hămăia cu însuflețire pe
urmele ei. În timp ce se
grăbea spre scară, spera
că își va putea aminti
drumul către
apartamentul ei.

CAPITOLUL 17

În salon se afla un pian la care nu se prea mai cântase de zece ani, deși fusese mereu acordat. După cină, el o rugă să cânte, și ea i se supuse fără a protesta și rămase acolo mai bine de o oră. Probabil,

gândea el, se simțea și ea tot atât de ușurată ca și el să aibă de făcut ceva care înlătura nevoia, de a întreține o conversație. Deși, în timpul cinei, se descurcaseră remarcabil de bine. Se părea că, atunci când nu se apropiau de probleme personale, puteau să fie

tovarăși buni.

El stătu și o urmări cu atenție în timp ce ea cânta la pian. Purta o rochie de seară de un albastru pal, nici împodobită, nici modernă, nici nouă. Părul ei era strâns în obișnuitul coc la ceafă, deși el se asigurase ca o

cameristă să primească sarcina de a o ajuta să și-l aranjeze. Arăta întocmai ca obișnuita Catherine. La început cântă reținut, conștientă de sine, deși corect. În curând se lasă în voia muzicii ei, așa cum făcuse în sala de muzică a lui Claude, în acea

dimineață, cu mult timp
în urmă – părea să fi
trecut o veșnicie de
atunci. Frumusețea și
pasiunea veneau dinspre
pian și umpleau
încăperea. Părea
aproape imposibil ca o
singură femeie subțirică
să poată realiza acea
vraja. Ar putea lesne să

cânte la nivel
profesional, gândi el.

Faptul de a o avea cu
el aici, la Stratton, îi
crea o senzație ciudată.
Îl obsedase de-a lungul
acelor săptămâni de la
Bodley – frumoasa și
ispititoarea – și
misterioasa – doamnă
Winters. Arsese de

dorința de a o avea.
Plănuise s-o cucerească.
Nu voise să se împace cu
un refuz. Și iat-o acum
cu el, în casa lui, soția
lui, vicontesa lui.

Și mai straniu era
faptul că el simți o clipă
de triumf, aproape de
euforie. Nu exista niciun
triumf în ceea ce se

întâmplase. Și niciun
motiv pentru a fi
euforic. Căsnicia lor era
un dezastru, ceva
neîmplinit. Ea iubea și
întotdeauna avea să
iubească un bărbat
numit Bruce. El se
surprinsese chiar
scormonindu-și creierii
în căutarea vreunei

cunoștințe de-a lui care
să poarte acest nume.
Dar nu exista nimeni.
Nici măcar o fărâmbă...
cum se exprimase ea de
fapt? Se încruntă,
concentrându-și
gândurile...

*Inima mea – fiecare
fărâmbă din ea – îi
aparține lui Bruce, și așa*

va fi întotdeauna.

Și începuse discursul acela pătimăș, catificându-l drept un om rău. Totul – pentru că el încercase să stabilească împreună cu ea câteva reguli de bază sfătuind-o că trecutul trebuia să fie alungat din mintea ei, lăsând loc

prezentului. Ce era rău în asta?

Ar fi trebuit ca plecarea ei precipitată din încăpere să-l fi mâniat – și așa și fusese. De asemenea, purtarea ei îl zguduise și îl rănise. Îl duruse. Deși n-ar fi vrut să recunoască nici față de el însuși că ea ar

fi avut puterea de a-l face să sufere.

Toby, care, vreme de câteva minute, stătuse lângă bancheta pianului, dând încet din coadă, decisese că trebuia să existe o modalitate mai ușoară de a atrage atenția stăpânei sale. Sări pe banchetă și îi

înghionti cotul cu nasul.

— Toby! Se opri din cântat și izbucni în râs. N-ai niciun pic de respect față de Mozart? Nu ești obișnuit cu soiul ăsta de rivalitate, nu-i așa? Bănuiesc că ai nevoie să te duci afară.

Viconte Rawleigh se ridică în picioare și

străbătu cu pași mari
încăperea, venind spre
ea. Catherine își înălță
privirile spre el, cu ochii
încă surâzători. El se
pomeni că-și schimbă
brusc intențiile. Fusesse
pe punctul de a o
informa că existau
destui valeți ca să-i ducă
terierul afară ori de câte

ori avea el nevoie să iasă, că nu era de demnitatea Vicontesei Rawleigh să fie la cheremul unui câțel răsfățat.

— Eventual am putea face o plimbare afară, zise el în schimb. Mă întreb dacă seara este tot atât de plăcută, pe cât a fost ziua. Ceea ce

se întreba în realitate
era cât de curând avea să
ajungă de râsul
servitorilor săi. Cu
întârziere, își afirmă
autoritatea, înăsprindu-
și glasul. Dă-te jos de
acolo, domnule!
Mobilierul din noul
dumitale cămin este
destinat a fi privit de la

nivelul pardoselii. S-a înțeles?

Dar Toby ȝopăia deja pe picioarele din spate și lătra cu însuflețire. Iar Catherine izbucni iar în râs.

— V-a auzit menționând cuvântul care începe cu *p*, zise ea. N-a fost un lucru

înțelept.

El se încruntă la câine.

— Stai jos! îi spuse pe un ton tăios.

Toby se lăasă în șezut și se uită la el cu o privire insistentă, plină de nerăbdare.

— Trebuie să fie din cauza trecutului

dumneavoastră ostășesc,
zise ea, încă râzând.
Pentru mine n-ar face
asta niciodată.

Câteva minute mai
târziu se aflau afară, pe
terasă. Ea îi luă brațul și
se plimbară în jurul
casei, în timp ce ea o
cerceta cu ochi sclipind
de interes și se uita în

jur, spre parc. Era o noapte senină, cu lună, și câtuși de puțin rece. Toby alerga pe peluze, adulmecând în jurul fiecărui trunchi de copac, făcând cunoștință cu noul lui teritoriu.

Probabil că avea să fie vremea de culcare atunci când aveau să

revină în casă, gândi el.
Prima lor noapte acasă.
Noaptea care, cu toată
probabilitatea, avea să
determine modelul
tuturor nopților
viitoare. Oare avea să și-
o petreacă în propriul
său pat? Făcând asta, ar
stabili un precedent care
ar fi greu de încălcat.

Voise el oare o astfel de căsnicie? O căsnicie doar cu numele?

Era ridicol chiar și numai să-și imagineze așa ceva. Ea era soția lui. O dorise de când o văzuse pentru prima oară. Lăsând la o parte atracția față de ea, mai era și faptul că el avea

anumite necesități. Și în afară de asta, credea – poate în mod regretabil – în fidelitate în cadrul unei căsnicii. Categorie nu era pregătit să ducă o viață de abstenență. Nu era călugăr.

Și oare avea să fie stânjenit numai fiindcă ea încă mai iubea un

bărbat din trecutul ei?

Își întrerupse plimbarea, oprindu-se la unul dintre colțurile casei, în apropierea chioșcului îmbrăcat în trandafiri agățători, care fusese partea de grădină preferată a mamei sale.

— Catherine, o întrebă el, de ce ai

plâns?

Era o prostie să pună o asemenea întrebare. Nu intenționase să înceapă în felul acesta. Ar fi fost mai mulțumit să uite acea noapte și umilința ei.

Ea stătea în picioare, față-n față cu el, înălțându-și privirile

spre el, sub razele lunii.
Dumnezeule, ce
frumoasă era, cu părul ei
lins și auriu, care în
lumina aceea părea mai
degrabă argintiu, și cu
pelerina cenușie și
simplă. Văzu în ochii ei
că știa foarte bine la ce
se referea el.

— Din niciun motiv

anume, răspunse ea.
Eram... Totul era foarte
nou. Mă simțeam puțin
copleșită. Uneori emoția
se exprimă în moduri
ciudate.

Nu era sigur că ea
spunea adevărul.

— Te-ai întors cu
spatele și te-ai
îndepărtat de mine, zise

el.

— Eu... își băgă capul între umeri. N-am vrut să vă jignesc. Dar asta am făcut.

— Ți-am produs durere? o întrebă el. Te-am ofensat? Te-am dezgustat?

— Nu. Se uită la el încruntându-se și

deschise gura ca pentru
a mai spune ceva. Dar o
închise iar. Nu, repetă
ea.

— Poate, insistă el cu
o neașteptată și
neînțeleaptă
amărăciune, mă compari
cu...

— *Nu!* închise ochii și
înghiți un nod, apoi se

uită în jos, spre propriile-i mâini. El o văzu cutremurându-se. Nu. N-a fost niciun fel de comparație.

Ceea ce, în lumina a ceea ce spusese ea în salon, când luaseră ceaiul, constituia într-adevăr un compliment formidabil. Se simțea

din nou ca un băiat
stângaci, nesigur de el,
și îi displăcea acest
sentiment. Se obișnuise
să se gândească la el
însuși ca la un amant
suficient de iscusit. Cu
siguranță, femeile cu
care se culcase în ultimii
câțiva ani păruseră
destul de mulțumite de

felul în care își îndeplinea el acel rol. Dar, bineînțeles, ea îl iubea pe celălalt bărbat. Poate că talentele sexuale erau mai puțin importante când iubeai pe altcineva.

— Nu sunt pregătit să am o căsnicie abstinentă, zise el.

Ea își înălță privirile,
surprinsă.

— Nici eu, zise, și își
mușcă buza.

El se întrebă dacă nu
cumva ea se îmbujorase.
Era imposibil să-și dea
seama la lumina lunii.
Dar cuvintele ei erau
încurajatoare.

— Dacă diseară aş

veni în patul tău, o întrebă, aş fi iarăşi gonit de lacrimi?

— Nu, spuse ea.

El ridică o mână, ca să-i mângâie cu dosul degetelor obrazul, până spre bărbie.

— Ştii, şopti, că întotdeauna te-am dorit.

— Da. El o simţi că

înghite cu greu.

— Și cred, continuă el, că, deși nu se poate vorbi despre sentimente mai profunde, și tu m-ai dorit.

— Da. Răspunsul ei fu mai mult un murmur.

— Suntem căsătoriți, zise el. Niciunul dintre noi n-a dorit acest lucru,

dar s-a întâmplat. Ba chiar îmi voi asuma reproșurile. A fost în întregime vina mea. Dar acum, asta nu mai are nicio importanță. Suntem căsătoriți. Poate reușim să ne împăcăm unul cu altul destul de bine.

— Da, încuviință ea.

— Mai e ceva. Îi cuprinse bărbia în palmă, ca într-un căuș, ținându-i fața ridicată spre el. Dar știa că nu era necesar. Ea îl privea în ochi tot atât de neșovăitor ca aproape întotdeauna. Îți acord dreptul de a mi te adresa cu „Înălțimea

voastră” atunci când vrei
să mă scoți din sărite –
este o armă admirabilă,
și ar fi nedrept să te
lipsesc de ea, de vreme,
ce, fără îndoială, de-a
lungul anilor, vom avea
partea noastră de
certuri. Dar doresc să-
mi aud numele pe
buzele tale. Rostește-l,

Catherine.

Ea se uită lung în ochii lui.

— Rex, spuse.

— Îți mulțumesc.

Nu-i era deloc clar pentru ce sunetul propriului său nume rostit de glasul ei ar trebui să-i provoace un freamăt lăuntric.

Presupuse că asta era
din cauza prea multor
nopți pe care le
petrecuse fără ea.

Își apropie gura de a
ei și o sărută. Buzele ei
erau catifelate, și calde,
și întredeschise.
Tremurară sub ale lui,
aproape ca și cum
niciodată n-ar mai fi

sărutat-o până atunci, și de parcă niciodată nu s-ar fi culcat împreună. Simți bine cunoscuta creștere a temperaturii lui. Nicicând nu cunoscuse vreo altă femeie care să-l încingă cu atâta eficiență doar printr-un sărut.

— Cred, spuse el,

înălțându-și capul și continuând să-i susțină bărbia, că i-am lăsat lui Toby destul timp pentru a-și stabili drepturile asupra fiecărui arbore din parc. Să intrăm în casă?

Ea dădu din cap în semn că da. În ochii ei era o expresie pe care el

o recunoscu. Ea dorea
acel lucru, își zise în
gând. Îl dorea pe el.
Simți un val de euforie,
pe care, de dragul
propriei sale mândrii, îl
ascunse. Întoarse capul
și îl fluieră pe Toby.
Terierul veni în goană.

Ea râse, cu un tremur
ușor în glas.

— Nu sunt sigură că-mi place felul în care vi se supune fără să crâcnească, zise ea.

— Poate că – replică el, uitându-se pieziș la ea, în timp ce-i oferea iarăși brațul, pe care ea îl luă – spre deosebire de stăpâna lui, el recunoaște glasul unui

stăpân.

Ea chicoti, dar nu-i dădu niciun răspuns.

Era un moment plăcut, gândi el, surprins. O tachinase, și ea râsese. Incidentul era mic, în aparență nesemnificativ. Lui i se păru că putea fi foarte important.

Faptul de a avea iarăși o cameristă îi dădea o senzație ciudată. Marie era nerăbdătoare și dornică să-i fie pe plac, deși probabil se mira nițel de puținătatea și simplitatea garderobei

stăpânei sale, își zise Catherine în sinea ei. Marie pregătise cea mai frumoasă dintre cămășile ei de noapte, aceea pe care Catherine avusese de gând s-o poarte în noaptea nunții ei.

O purta acum, în timp ce aștepta în

dormitorul ei sosirea soțului său. A lui Rex – trebuia să înceapă să-i folosească numele, chiar și în gândurile ei. El avea dreptate. Acum erau căsătoriți, la bine și la rău. Nu puteau decât să încerce să se deprindă cu situația, să încerce să se împace bine unul cu

celălalt, așa cum se exprimase el.

Încăperea era superbă, cu un mobilier elegant și cu un covor moale sub picioare. Patul era foarte mare, cu coloane minunate sculptate, și cu perdele și baldachin de mătase. În curând aveau să fie

culcați acolo...

Înghiți cu greu.
Dorea foarte tare acel lucru. Aproape că se rușina de nerăbdarea ei, când își aminti cât de mult îl ura doar cu câteva ore mai înainte pentru poruncile dictatoriale cu care încercase s-o supună.

Era o nerăbdare pe care ea trebuia să și-o dezvolte. Nu avea rost să se străduiască să înăbușe ceva ce se prea putea să fie singurul aspect bun al căsniciei lor. Se doreau unul pe celălalt – chestiunea asta fusese stabilită fără urmă de îndoială afară, cu mai

puțin de o oră în urmă.

În noaptea aceasta trebuia să ia felul în care făcea el dragoste așa cum era, același lucru fiind valabil și pentru modul în care îi răspundea ea. Trebuia să nu lase sentimentul ei adânc de singurătate să o copleșească de îndată

ce se sfârșea extazul. Poate că, la urma urmelor, nu era chiar atât de singură. În pofida propriilor sale sentimente și aproape fără voie, în cursul serii recunoscuse în sinea ei că existau anumite lucruri la el care ar fi putut să-i placă, dacă și-

ar îngădui să accepte
asta. Îi plăcea
conversația lui
inteligentă. Vreme
foarte îndelungată,
mintea ei nu fusese
stimulată de nimic
altceva decât de cărți. Îi
plăcea modul lui direct,
fără ocolișuri, de a
aborda problemele, deși

asta prezenta și unele dezavantaje, ca în după-amiaza aceasta, când îi ceruse din senin să-i spună cine era Bruce.

Pe neașteptate, îi plăcuse să râdă cu el. Nu-și închipuise că vreodată aveau să râdă împreună. Dar râseseră.

Îi plăcea bunătatea

lui față de Toby, deși niciodată nu avea să-i spună lui acest lucru. Bănuia că el considera că bunătatea față de un biet câine era ceva destul de nepotrivit pentru un bărbat. Se uită cu afecțiune la Toby, care stătea lungit în fața șemineului,

dormind adânc. Când sosiseră, el sugerase că Toby se putea simți mai bine în grajd, dar nu protestase atunci când ea se opusese cu hotărâre.

Cum ar fi putut să trăiască fără Toby? Și cum ar putea Toby să trăiască fără ea?

Întoarse brusc capul la auzul unei bătăi în ușa camerei sale de toaletă, urmată de deschiderea acesteia și de intrarea lui în cameră. Bănuise mai devreme că cealaltă ușă din camera ei de toaletă trebuia să facă legătura cu a lui. El purta un halat vișiniu. Părea

irezistibil de atrăgător. Deodată, ea se bucură că era căsătorită cu el și că nu era necesar să-și înăbușe dorința care o împingea spre el. Și nu se mai opri asupra gândului că o căsnicie ar trebui să însemne mai mult decât atât. Deocamdată asta era de

ajuns.

El se opri în loc și o cercetă încet cu privirea, din creștet până-n tălpi.

— Cum se face, Catherine, o întrebă, că reușești să dai unui simplu bumbac un aspect mai ispititor decât al celei mai fine dantele? Arăți minunat

cu părul lăsat pe umeri.
Nu, uită asta! Arăți
minunat cu părul
pieptănat în sus. Cu el
despletit arăți... există
oare un superlativ
pentru „minunat”?

Ce răspuns ar fi putut
ea să-i dea? Simțea că i
se înroșesc obrazii.
Complimentul îi făcea

plăcere.

— Dacă există,
continuă el, venind spre
ea, mă voi gândi la el...
altădată.

O sărută,
cuprinzându-i în mâini
mijlocul. De astă dată,
nu o dezbracă imediat
de veșmintele ei. Lucrul
acesta o bucură, deși

data trecută nu-i
contestase dreptul de a
proceda cum voise.

— Vino în pat, îi
spuse el, cu buzele încă
lipite de ale ei.

De data aceasta suflă
în lumânări, stingându-
le înainte de a urca el
însuși în pat. Și asta o
bucură. Ceea ce nu

însemna că ar fi fost
deosebit de nefericită cu
celălalt prilej, dar fusese
intimidată, știind că,
într-o oarecare măsură,
era expusă la vedere.
Dorea ca, în noaptea
aceasta, să se poată lăsa
în voia trăirii actului
iubirii, aproape așa
cum... da, aproape așa

cum se lăsa în voia muzicii, atunci când cânta la pian. Voia să se lase în voia frumuseții, și a armoniei, și a pasiunii. Îi plăcea această analogie.

Când veni lângă ea, el era dezbrăcat. Ea închise ochii sub sărutul lui, când mâinile lui

începură s-o mângâie
prin țesătura de bumbac
a cămășii de noapte. Își
putea aminti cum arăta
el, minunat
proporționat și frumos,
cu o cicatrice de sabie
de-a curmezișul
umărului drept și cu alta
pe șoldul drept. Dar nu
avea nevoie să vadă. Îi

simțea trupul înalt și
foarte musculos.
Mirosea colonia lui și
masculinitatea lui. În
noaptea aceasta se
hotărî cu bună știință să
se bucure de ceea ce îi
făcea el.

— Catherine, o
întrebă el, oare voi avea
iarăși o iubită pasivă?

Ochii ei se deschiseră brusc. Pasivă? Nu-și dădea seama cât de aprinsă de dorință era ea deja? Abia dacă reușea să nu se miște și să nu se vânzolească, lipindu-se de trupul lui, să nu-l atingă și să nu-și lase mâinile să hoinărească pe el.

— Aș putea să-mi fac plăcerea foarte rapid, să știi, zise el, în timp ce una dintre mâinile lui elibera din butoniere nasturii cămășii ei de noapte. S-ar putea termina în nu mai mult de câteva secunde.

Ea știa asta. Inspiră adânc pe nări și își ținu

răsufierea. Oh, știa asta.

— Aș prefera să fac dragoste cu tine. Mâna lui se strecură pe sub cămașa ei de bumbac și i-o trase de pe umăr, pentru că gura lui să i-l poată atinge ușor ca un fulg. Știu că plăcerea deplină vine mai greu la o femeie.

Oare toți bărbații
știau asta? Și se purtau
în consecință? Nu, nu
toți bărbații.

Cămașa ei cobora tot
mai jos. Mâna lui ajunsese
sub sânul ei, ridicându-l,
iar gura lui se îndreptă
spre sfârcul ei,
deschizându-se
deasupra lui. Limba lui

i-l atinse. Ei i se tăie respirația.

— Dar ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat, îi spuse el, răsufierea lui încălzindu-i sfârcul pe care limba tocmai i-l umezise, este ca și tu să faci dragoste cu mine.

Cum? Se simți ea însăși încremenind în

brațele lui.

— Cum? șopti, în timp ce se bucura și mai mult de absența luminii lumânărilor.

— Ah, Catherine! exclamă el, cu gura din nou lângă a ei. Cât de mulțumit sunt că, totuși, ești neștiutoare. Îmi îngădui să te ating

pretutindeni. Îți plac
atingerile mele?

— Da, spuse ea.

— Și atunci, nu crezi
că și atingerile tale mi-ar
plăcea mie? o întrebă el.
Nu simți nicio dorință
să-mă atingi?

— Ba da. Oare era
bine să-l atingă? Nu
era... indecent? Aproape

că izbucni într-un râs nervos când mintea i se opri asupra acestui cuvânt.

— Atunci, atinge-mă, o îndemnă el. Fă dragoste cu mine.

O întoarse o clipă pe spate și îi trase cămașa în josul trupului și de pe picioare, azvârlind-o la o

parte. Apoi, unul dintre brațele lui o înconjură și o trase din nou cu fața spre el.

Ea își puse palmele pe pieptul lui. Era un piept lat, foarte musculos, presărat cu un păr fin. Îi simțea sfârcurile ca pe niște boboci tari, și își mișcă mâinile în așa fel

ca degetele ei arătătoare
să i le poată freca, în
vreme ce își apăsa gura
pe pieptul lui. Observă
că el stătea nemișcat. În
mod incorect, devenise
pasiv el însuși. Dar ea
era amețită de dorința
de a-l explora, de a-l
cunoaște. Deocamdată
nu voia ca el să se miște.

Spinarea lui era tot atât de tare ca și pieptul. Și caldă. Simțea creasta vechii răni de sabie, care probabil aproape că-i desprinsese piciorul la nivelul șoldului. Nu fu un gând asupra căruia mintea ei să zăbovească. Mâna îi alunecă ușor pe deasupra rănii spre față

și s-ar fi îndepărtat. Dar el nu îngădui asta.

— Da, spuse aproape cu violență. Da, Catherine. Atinge-mă!

Tare și lung. Pregătit pentru ea. Degetele ei se mișcară ușor de-a lungul lui, și apoi mâna i-l cuprinse când, din bruschetea cu care trase

el aer în piept, înțelese că lui îi plăcea ceea ce-i făcea ea. Cum putea să existe loc suficient? Dar știa că există. Simțea o vibrație în adâncul ființei ei, acolo unde l-ar fi vrut pe el.

— Dumnezeu, femeie, spuse el – și ea era din nou culcată pe

spate, iar el se urca peste ea. Ar fi fost mai bine să-ți leg mâinile, decât să te îndemn să faci dragoste cu mine. Oare ai o vrajă în mâinile tale?

— Da, îi șopti ea, ridicându-și brațele pentru a-i apropia fața de a ei. Deschise gura

sub a lui. Și o vrajă în
trupul meu, Rex. Vino să
vezi!

El fu înăuntrul ei
dintr-o penetrare
puternică, adâncă.
Surprinderea și plăcerea
o făcură să-i scape un
țipăt, cu buzele lipite de
ale lui.

— Acum m-ai făcut

să mă port ca un școlar,
îi zise el, aprins de
dorință. Ești gata?

— Da! Respira gâfâit
și îl implora, mâinile ei
mișcându-se apăsate de-a
lungul coapselor lui, în
jos, și în jurul feselor lui.
Da, sunt gata. Vino, Rex.
Vino!

Ceea ce urmă fu o

intensă agonie, care le tăia răsuflarea, și un sublim extaz. El se înfigea în ea, dar ea nu era un recipient pasiv. Își împingea șoldurile spre ale lui, în contratimp cu mișcările lui. Auzi strigătul lui final îmbinându-se cu al ei. Simți șuvoiul

fierbinte înăuntrul ei. Și apoi se pierdu vreme de câteva secunde, sau minute, sau ore... nu știa care din ele.

Își reveni abia când o greutate apăsătoare fu luată de pe ea, și își dădu seama că el se culca lângă ea. Atunci își aminti. Își aduse aminte

cum în noaptea nunții ei
avusese sentimentul că
tot ce se întâmplase
fusesse doar ceva trupesc,
că din punct de vedere
emoțional, sau în orice
alt mod care conta, ea
continua să fie singură,
ba chiar poate mai
singură decât înainte,
deoarece trupul ei nu-i

mai aparținea ei înseși.
Așteptă revenirea acelu
sentiment.

— Ei bine? Mâna lui
mângâie umărul ei mai
apropiat de el. Oare în
glasul lui era îngrijorare?
Nu, probabil că nu.

Ea întoarse capul spre
el și zâmbi somnoros.
Ochii i se obișnuiseră cu

întunericul. El se uita
într-ai ei.

— Mmm, mormăi ea.

— Mmm bine?

întrebă el. Mmm rău?
Sau mmm, lasă-mă în
pace?

— Mmm, repetă ea.

— Elocvent! aprecie
el. Întinse mâna și trase
cuverturile în sus, peste

ei. În același timp își strecură un braț sub capul ei. Ea se întoarse pe o parte și se cuibări lângă el. Deocamdată avea să pretindă că unitatea trupească pe care tocmai o simțise împreună cu el era o unitate totală. Nu era nimic rău în a pretinde

că ar crede așa ceva.
Măcar în noaptea asta.
El era cald și transpirat.
Atingerea lui era
minunată.

El mai spuse ceva. Era
prea somnoroasă ca să
audă ce anume.

— Mmm, mormăi
încă o dată, și alunecă în
josul încântătoarei

pante, spre somn.

Era și el relaxat, și sătul, și foarte aproape de a adormi. Dar vreme de câteva minute amână uitarea totală. Își frecă obrazul de moliciunea mătăsoasă a părului ei.

Era caldă, și catifelată, și relaxată în somn. Mirosea a săpun, și a femeie, și a sex. Mintea lui, epuizată de atâta agitație în ultimele săptămâni, trecu în revistă perioada de mai bine de o lună în urmă, toate evenimentele care aduseseră o asemenea

schimbare în viața lui. O schimbare catastrofală, crezuse el până... până când? Doar până acum câteva minute?

O dorise încă de la început – ca amantă. Ca pe cineva cu care să se culce și cu care să-și satisfacă poftele cât timp își petrecea câteva

săptămâni la țară, împreună cu rudele și prietenii, în mod cert nu vrusese nicio relație de lungă durată cu ea, chiar dacă – de necrezut! — dorința lui fusese atât de intensă încât o ceruse în căsătorie mai înainte de a fi fost obligat să facă acest pas.

Acum se bucura că ea nu-i era amantă. Catherine nu era o femeie doar pentru patul unui bărbat, deși, în mod ironic, el descoperea acest lucru tocmai într-un pat. Era o femeie pentru întreaga viață a unui bărbat. Nu era foarte sigur ce

anume înțelegea el prin asta, și era prea somnoros pentru a analiza acest gând. Dar i se părea un gând profund și asupra căruia merita să revină a doua zi, când avea să aibă mai multă energie.

Era bucuros că aveau să aibă o viață întreagă

asemenea nopți
împreună, în care să
perfecționeze ceea ce se
întâmplase între ei în
pat. Noaptea nunții lor
fusesse un dezastru.
Noaptea de azi fusesse
departe de a fi perfectă,
deși abia cu câteva
minute în urmă așa i se
păruse. În mod sigur era

mult sub standardul lui
obișnuit în ceea ce
privește durata. Totul se
terminase în foarte
puține minute. Și toată
plăcerea fusese numai a
lui. Făcuse prea puțin
pentru propria ei
plăcere, înainte de a o
încăleca sub imperiul
unei pofte trupești

nebune.

Și totuși ea părăsise destul de mulțumită. Îi strigase numele chiar în clipa în care el se eliberase înăuntrul ei, și adormise cu o rapiditate măgulitoare. În brațele lui. În noaptea asta nu fusese nicio întoarcere cu spatele, și nicio

lacrimă.

Data viitoare, decise el, totul va fi pentru ea. Dacă va fi nevoie, avea să se rețină vreme de o oră pentru a-i dărui toată plăcerea pe care era el în stare să i-o dea. Data viitoare... poate mai târziu, în noaptea asta. Cu toate acestea,

avea s-o sfătuiască să-și
țină cuminți mâinile
acelea vrăjite ale ei.
Zâmbi, cu buzele lângă
părul ei. Avusese femei
cu mâini mult mai
iscusite și mai
experimentate decât ale
lui Catherine. Oare de
ce ale ei aproape că-l
aduseseră în stare să se

facă de rușine?

Era foarte obosit. Trebuia să doarmă. Dar știa că nu avea să doarmă chiar toată noaptea. Știa că, înainte de ivirea zorilor, avea s-o dorească iar.

Se simțea mulțumit că urma o întreagă viață... îl auzi pe Toby,

în fața șemineului,
schimbându-și poziția,
căscând zgomotos,
închizând botul cu un
țăcănit de dinți, și
redevenind tăcut.

Lordul Rawleigh
aproape că chicoti cu
glas tare. Dar era prea
somnoros pentru a face
acest efort.

CAPITOLUL 18

Nu se așteptase să fie fericită, sau să se simtă în vreun fel care să se asemene cât de cât cu fericirea. Nu voise să se mărite cu Viconte Rawleigh. Faptul de a fi nevoită să-l accepte ca un soț îi păruse un

coșmar, deși
întotdeauna se simțise
atrasă fără voia ei spre
el. Se așteptase să ducă
dorul căsuței ei, și al
vieții de mulțumire
calmă pe care și-o
făurise.

Cu toate acestea, în
cursul primelor două
săptămâni petrecute în

noul ei cămin constată
că se simțea neașteptat
de fericită. Era plăcut –
oh, da, trebuia să
recunoască – să trăiască
iar într-o casă mare,
înconjurată de un parc
vast și frumos, cu
servitori care să aibă
grijă ca totul să
funcționeze perfect. Și

era plăcut să știe că era
stăpâna domeniilor
Stratton Park, că până la
urmă ea era o
respectabilă doamnă
căsătorită, Vicontesa
Rawleigh.

A doua zi după
sosirea ei, își petrecu
toată dimineața cu
doamna Keach – bănuia

că toți slujitorii păreau
uimiți văzând-o sculată
atât de devreme.
Menajera o conduse prin
întreaga casă și îi explică
felul în care era condusă
gospodăria, și îi arată
registrele
administrative, și o duse
la subsol, să stea de
vorba cu bucătăreasa.

Casa era condusă cu eficiență, iar meniurile bucătăresei erau variate, hrănitoare și delicioase. Poate că multe proaspete soții ar fi fost intimidate, fiind tentate să lase totul să continue ca mai înainte, fără a interveni în vreun fel. Catherine nu intervenea,

însă în câteva zile le fu tuturor clar că acum ea era într-adevăr stăpâna Strattonului.

Era plăcut să fie iar stăpâna unei case mari.

Vestea se răspândi repede – nu numai că Viconte Rawleigh locuia din nou în reședința sa, ci și că

adusesese cu el acasă o soție, în cursul primei săptămâni primiră un șuvoi continuu de vizitatori, majoritatea acestora invitându-i la rândul lor. Pe toată durata celei de a doua săptămâni, Catherine fu plecată de acasă aproape în fiecare după-amiază

și seară, înapoind vizitele, participând la cinele și petrecerile la care fuseseră invitați. Se părea că viața socială la Stratton avea să fie însuflețită, chiar și după ce sosirea ei în zonă avea să-și piardă noutatea.

În prima săptămână mai trebui să-i cunoască

pe vicarul din Stratton și
pe soția acestuia, și să-i
salute și să le zâmbească
sătenilor, și arendașilor
fermelor, și muncitorilor
pe care-i întâlnea pe
stradă și la biserică, în
timp ce ei îi răspundeau
câșcând ochii mari și
zâmbindu-i la rândul
lor. În cursul celei de a

doua săptămâni, începu să-i viziteze pe toți, găsind loc acestor vizite printre cele pe care le făcea micii nobilimi.

În timpul acelor două săptămâni fu mai ocupată decât fusese vreodată până atunci.

În prima săptămână sosiră de la Londra o

croitoreasă și două
ajutoare ale acesteia.
Catherine nu știuse că
aveau să vină. Dar i se
porunci să-și petreacă o
dimineață întreagă cu
ele, și își aminti repede
de amestecul de
plictiseală și plăcere în a
se lăsa măsurată în
vederea confecționării

unor veșminte, și în a
alege țesături, și
podoabe, și modele
pentru un uluitor număr
de obiecte de
îmbrăcăminte de tot
felul. Nu avea de ales în
privința numărului –
acesta fusese stabilit
dinainte de către soțul
ei. Se părea că îi erau

necesare o mulțime de lucruri pentru toate ocaziile.

Nu protestă. Vreme de cinci ani își cususe singură rochiile și fusese mulțumită de simplitatea și puținătatea veșmintelor ei. Îi satisfăceau nevoile. Dar acceptă faptul că

acum trebuia să se
îmbrace potrivit cu noul
ei rol. Și redescoperi cât
de plăcut era să fie
îmbrăcată cu veșminte
moderne și bine croite.
Unele dintre acestea
fură foarte repede gata.
Cele trei croitorese
urma să rămână la
Stratton – din câte se

părea – până aveau să fie terminate toate.

Așa cum era de așteptat, nu-l vedea prea mult pe soțul ei. Era ocupată toată ziua cu treburi gospodărești și cu vizite. El era prins de probleme legate de domeniu – Catherine constată curând că el își

lua în serios îndatoririle
de proprietar de
pământ, și că stăpânea
bine conducerea moșiei
sale, în ciuda existenței
unui administrator
capabil. Seara se duceau
în vizite sau primeau
musafiri împreună, însă
cerințele pe care li le
impunea întreținerea

unor relații sociale îi
țineau deseori departe
unul de celălalt.

Și totuși, Catherine
simțea că nu exista nicio
intenție de a se evita
unul pe celălalt. De
obicei își luau mesele
împreună. Uneori își
găsea timp pentru
plimbări în doi, pe jos

sau călare.

Ea descoperi că, în definitiv, era posibil ca el să-i placă. Acum că se afla acasă și ocupat, semăna mai puțin cu bărbatul indolent, plictisit și dornic de plăceri, așa cum păruse a fi la Bodley. Și acum că erau căsătoriți, nu mai

era acel desfrânat
primejdios și insistent.
Părea să fie simpatizat la
Stratton. Categorie, era
respectat. Soția unui
arendaș îi spusese că,
înaintea lui, tatăl
Lordului Rawleigh
fusesse un om indolent și
cam amator de jocuri de
noroc. Moșia lui fusesse

într-o stare jalnică
atunci când o moștenise
Înălțimea sa. Dar noul
lord reușise să schimbe
totul în numai câțiva
ani, în ciuda faptului că
lupta în peninsulă.

Când erau împreună,
existau foarte puține
tăceri, și chiar când
interveneau acestea, nu

erau acele tăceri amare sau posomorâte la care s-ar fi putut aștepta ea după începutul de prost augur al căsniciei lor. Discuțiile lor cuprindeau o gamă largă de subiecte. I se părea surprinzător de ușor să stea de vorbă cu el.

Oricum, se părea că,

deocamdată, deciseră amândoi că era mai bine să accepte cu bunăvoință ceea ce nu putea fi evitat. Se părea că amândoi încercau să facă din căsnicia lor ceva care să funcționeze.

El dormea în patul ei toată noaptea și în fiecare noapte. Nu era

prea surprinzător –
socotea Catherine – că
această parte a
menajului lor era bună...
foarte bună. În timpul
săptămânilor petrecute
la Bodley, el o curtase
destul de insistent, iar
ea nu fusese în stare să-
și înăbușe dorința care o
atrăgea spre el. El fusese

chiar gata să se ofere s-o ia în căsătorie înainte de a fi obligat să facă asta, numai pentru a putea să se culce cu ea.

Era foarte bine ceea ce se întâmpla între ei în pat. El era un amant minunat, și totodată un bun profesor. Insistase ca ea să renunțe pe rând

la toate inhibițiile ei, în
așa fel încât să poată
gusta toate plăcerile pe
care ți le putea oferi
patul conjugal. Nici
chiar în închipuirile ei
cele mai nebunești nu-și
imaginase că existau
atâtea plăceri de care te
puteai bucura – și
fiecare noapte aducea

unele noi. El părea
insașiabil – întotdeauna
o dată pe noapte,
deseori de două ori, și
uneori mai mult de două
ori. Dar și ea era
insașiabilă. Gândul
acesta era în stare să-i
încălzească obrazii.

Bineînțeles, nu se
aștepta ca asta să

dureze. Se măritase cu un desfrânat, știa acest lucru. Din partea unui bărbat de o frumusețe atât de tulburătoare – ea văzuse cum se uiau la el toate femeile din vecinătate, fie tinere, fie bătrâne – și de o asemenea vigoare, nu te puteai aștepta să se

mulțumească numai cu
farmecele unei singure
femei. Mai devreme sau
mai târziu, luna de
miere avea să se
sfârșească. Poate atunci
ea va rămâne gravidă.
Avea să știe peste câteva
zile dacă asta se
întâmplase sau nu în
cursul primei luni.

Când acest lucru avea să se întâmple, când el avea să-și îndrepte în cele din urmă ardoarea în altă direcție... ea avea să accepte realitatea. Devenise foarte pricepută în a accepta realitatea. Oricât de neloial ar fi părut gândul față de draga ei căsuță și

de viața ei de acolo, aici era mai fericită. Avea o mai intensă senzație de a trăi în mediul ei, de corectitudine a vieții ei decât simțise vreodată la Bodley-on-the-Water.

Aici avea să continue să fie fericită. În fond, nu era ca și cum l-ar fi iubit.

Și totuși, gândul răcirii ardorii lui era în stare să-i provoace o tresărire de ceva... de un soi de durere necunoscută. Viața era bună așa cum era acum. Uneori, dacă se gândea cu adevărat la asta – din fericire nu avea prea mult timp pentru

gânduri intime – trebuia să admită că era plăcut să-l aibă alături de ea, să vadă respectul cu care era tratat de către alți bărbați, să vadă în ochii altor femei recunoașterea lui drept un bărbat neobișnuit de atrăgător, și să știe că el era soțul ei, iubitul ei. Și

era plăcut să fie singură
cu el, să aibă un tovarăș,
pe cineva căruia să-i
împărtășească gândurile
și opiniile ei.

Era plăcut să aibă un
iubit, pe cineva care s-o
facă să se simtă vie, și
tânără, și frumoasă, și
feminină. Se părea că
avusese prea multă

vreme o existență lipsită
de însuflețire. Era plăcut
să știe că acolo, în pat,
avea o oarecare putere
asupra lui. Știa cum să-i
sporească plăcerea, cum
să-l facă să i se taie
respirația de extaz, cum
să-l facă să-și piardă
stăpânirea de sine, cum
să-l facă să geamă și să

strige cu glas tare. Îi plăcea să-l audă plângându-se de mâinile ei vrăjite, și amenințând că avea să i le lege la spate. Îi plăcea să-l audă numind-o vrăjitoare.

Foarte bine că nu era îndrăgostită de el, decise ea. Avea să se simtă îndeajuns de rău când va

veni schimbarea, așa cum era inevitabil să se întâmple fără a mai fi nevoie să fie profund implicate și sentimentele ei. Da, avea să fie rău...

Însă era prea ocupată pentru a crede că astfel de gânduri erau suficiente ca să distrugă

esența fericirii ei.

— Este frumos, spuse ea cu un suspin de mulțumire. Este într-adevăr cel mai frumos domeniu din Anglia, sau sunt eu subiectivă?

— Este cel mai

frumos domeniu din Anglia, confirmă el. Dar, adăugă zâmbind puțin ironic, și eu sunt subiectiv, să știi.

Era o minunată zi de primăvară, una care îți amintea de vară, însă fără a avea căldura apăsătoare a acesteia. Cerul era de un albastru

senin. Adia doar o briză
ușoară.

Stăteau la mijlocul
podului palladian,
privind în jos, spre apele
line ale râului, și la
crengile sălciilor
plângătoare care atârnavă
deasupra lor, și dincolo
de acestea, spre parc și
spre casă. Toate

privești de pe pod
aveau un farmec în plus,
prin faptul că fiecare din
ele era încadrată într-un
mod oarecare de către
stâlpii și acoperișul
arcuit al acesteia.
Bunicul lui construise
podul cu aproape un
secol în urmă.

El se grăbise să vină

acasă, întrerupându-și
treburile de pe moșie,
care ar fi putut să-l
rețină plecat până la
vremea prânzului sau
chiar mai târziu. Se
grăbise să se înapoieze
acasă, fiindcă ea îi
spusese la micul dejun
că croitoresele ceruseră
să-i facă ultima probă în

cursul dimineții. Așadar, ea nu avea să plece nicăieri. Avea să fie acasă. Și ca urmare, el se grăbise spre casă. Îi ofereau lui Toby prilejul de a face mișcare – terierul acela răsfățat încă nu fusese trimis la grajduri și dat în grija grăjdarilor sau a

valeților. Acum alerga pe lângă râu, încercând să prindă insecte zburătoare.

— M-am tot întrebat, zise ea, dacă salonul n-ar căpăta un aspect mai plăcut cu niște draperii mai ușoare. Este o cameră superbă, Rex. Dar ceva nu-i în ordine

cu ea. Timp de două săptămâni nu mi-am dat seama ce anume. Și ieri m-am gândit că e posibil ca draperiile grele, de catifea vișinie, să răpească o parte din lumina și din... splendoarea încăperii. Ce crezi?

Se încrunta puțin, în

mod evident văzând în
închipuire salonul, și
concentrându-se asupra
imaginii pe care și-o
făcea despre el. Un lucru
îl surprinsese, îl
nedumerise și-l
intrigase, în mod vizibil,
ea se simțea foarte în
largul ei într-un loc ca
Stratton. Preluase cu

ușurință comanda
gospodăriei. Doamna
Keach o trata cu același
respect pe care i l-ar fi
arătat dacă ea ar fi fost
stăpână acolo vreme de
zece ani. Iar vecinii o
primiseră ca și cum ar fi
fost o prințesă. Se mișca
dezinvolt în societatea
lor, fără niciun semn de

spaimă sau stângăcie... și fără nicio aroganță.

— Cred că, ai un ochi mai sigur decât al meu pentru astfel de lucruri, răspunse el. Dacă draperiile trebuie să fie schimbate, atunci vor fi schimbate.

Ea continua să se încrunte.

— Nu intenționez să modific caracterul căminului tău, spuse ea. Este prea valoros așa cum este. Și nu am de gând să-ți cheltuiesc întreaga avere. Dar există câteva lucruri...

El râse ușor, iar ea se întoarse spre el cu fața, își pierdu încruntarea și

chicoti împreună cu el.

— Nu mai multe de o jumătate de duzină, zise ea. Ei bine, poate o duzină.

El începuse să devină aproape obișnuit cu freamătul interior pe care-l simțea ori de câte ori îl privea sau îi zâmbea ea. De fapt, ar fi

trebuit să se obișnuiască. De câte ori se uita la el, în mod inevitabil el îi întorcea privirea. Era ceva de care devenise conștient când se aflau împreună în societate – unul dintre vecinii lui remarcase acest lucru, și doi alți domni care erau

îndeajuns de aproape încât să audă, râseseră și spuseseră ceva despre miri și proaspetele lor mirese.

Dar nu era o dovadă de bună creștere să te holbezi tot timpul la soția ta, fascinat de frumusețea și farmecul ei, atunci când se

presupunea că întreții o
conversație cu cei din
jurul tău. Așa că încerca
să nu se uite la ea atât
de des. Nu era ușor. Se
pomenea mereu
recăzând în păcat.

Aștepta ca obsesia lui
față de ea să-i treacă. Se
împlineau două
săptămâni de când

fusesse cu ea în toate nopțile – și de obicei de mai multe ori în fiecare noapte. Era timpul, ba chiar trecuse timpul, ca interesul lui să înceapă să se diminueze. Avea să fie mai bine când se va întâmpla asta. Nu era sigur că era cazul ca el să bântuie întruna patul

soției sale în măsura în care o făcea.

— O duzină de lucruri, repetă el. Ei bine, atâta vreme cât acele lucruri nu includ o completă reconstruire a casei și încă o totală remobilare a ei, presupun că trebuie să mă consider norocos.

Ea continua să râdă.

— Și grădini cu straturi de flori pe toate patru laturile casei, zise ea, și câte un pod care să se potrivească bine cu acesta, pe fiecare din celelalte laturi. Oh, și o fântână de marmură, cu un cupidon gol. Și...

El îi puse un deget pe

buze, ca s-o facă să tacă.

— Pe celelalte trei laturi nu avem niciun râu, îi spuse. Propui să pun să se construiască de jur-împrejurul casei un șanț de apărare cu apă?

— Aș putea spori numărul de la o duzină la treisprezece? întrebă

ea.

Acesta era un alt lucru surprinzător în legătură cu căsnicia lor. De obicei își vorbeau cu seriozitate unul altuia. Dar uneori conversația lor devenea absurdă, așa cum se întâmplase acum. Puteau să râdă împreună. Lui îi plăcea

s-o vadă rîzînd. Asta făcea să dispară puțin din vinovăția lui. Uneori se întreba dacă nu cumva ea doar juca bine teatru, sau dacă făcea pur și simplu față cu curaj situației. Se întreba dacă, în adîncul ființei ei, Catherine n-ar fi preferat să se afle în

căsuța ei idilică de lângă râu.

Și se întreba cu conștiinciozitate dacă încă mai ducea dorul bărbatului cu numele de Bruce. Încerca să și-l alunge din minte pe acel bărbat necunoscut, însă mintea lui nu se lăsa lesne controlată. L-ar fi

ros gelozia dacă n-ar fi
fost îndeajuns de grijuliu
să-și stăpânească
gândurile.

Cel puțin era bine,
reflectă el, că nu o iubea,
deși niciodată nu-și
dorise o căsnicie lipsită
de iubire. Dacă ar fi
iubit-o, ar fi putut să
simtă multă durere, pe

lângă neașteptata
fericire pe care i-o
aduseseră aceste prime
săptămâni ale căsnicieii
lor. Desigur, exista ceva
care semăna a durere...

Amândoi își
întoarseră în aceeași
clipă capul ca să se uite
la stâlpii masivi de
piatră de la capătul aleii,

nu foarte departe de pod. O trăsură ciudată cotea în direcția casei.

— Cine este? întrebă ea. Cineva cu care încă nu am făcut cunoștință?

Dar el zâmbea în timp ce îi cuprindea în mână cotul și o grăbea să străbată podul, în așa fel încât să nu fie

răsturnați de pe el de către vehiculul care se apropia. Toby veni furios spre ei, lătrând cu o ferocitate surescitată, așa cum reacționa față de toți vizitatorii lor – nu-i trebuia mult timp pentru a-și revendica dreptul de proprietate asupra acestui nou

teritoriu.

— Nu, zise Lordul Rawleigh. Este un străin pentru tine, Catherine. Și poate și două vechi cunoștințe. Da, așa este.

Trăsura se oprise de cum trecuse podul, când cei dinăuntru ei îi reperaseră, desigur. Viconte se apropie de

ea, să deschidă portiera.
Lordul Pelham coborî
dintr-o săritură, fără a
aștepta ceva atât de
inutil ca potrivirea în
acest scop a unor trepte,
și începu să-și bată pe
umăr prietenul și să-i
strângă viguros mâna.

— Rex, păcătos
bătrân ce ești! exclamă

el. Te-ai căsătorit fără
măcar să aștepți ca
prietenii tăi să sosească
în hainele lor de gală, ca
pentru nuntă. Felicitări,
amice!

Se întoarse spre
Catherine, în timp ce
Nataniel Gascoigne îi lua
locul, râzând, și
bătându-l pe viconte pe

spate, și asigurându-l că era un tip norocos, mai norocos decât ar fi meritat. Ceru ca Eden să se dea la o parte, în așa fel ca el s-o poată îmbrățișa pe mireasă și să-i fure un sărut, deoarece nu fusese la nuntă ca să aibă această posibilitate.

Și apoi Contele de Haverford sări la rându-i jos din trăsură. Cel de al „Patrulea Călăreț al Apocalipsului” – înalt, blond și elegant.

— Rex! exclamă el. Dragul meu băiat! Censeamnă toate astea?

Cei doi se îmbrățișară. Trecuseră

câteva luni de când nu se mai văzuseră. Cândva trăiseră și respiraseră împreună, și luptaseră mereu cot la cot... și aproape că muriseră împreună, în mai multe prilejuri decât s-ar fi ostenit să-și amintească.

— Ți-am citit scrisoarea cu oarecare

uimire, zise contele. Și pe urmă Nat și Eden m-au informat că, pentru ei, căsătoria ta n-a constituit deloc o mare surpriză. Consider că n-a fost frumos din partea ta că nu ți-ai amânat nunta pentru noi. De fapt, poate că ne-am fi certat pentru a stabili

care dintre noi avea să-ți
fie cavaler de onoare.
Presupun că Claude a
făcut onorurile?

Lordul Rawleigh
confirmă dând din cap și
rânji.

— Trei cavaleri de
onoare – patru, cu
Claude – ar fi fost priviți
ca o excentricitate cam

mare, zise el. Dar v-ați simțit obligați să veniți, și încă toți trei. Tocmai din Cornwall! Mă simt onorat.

Contele de Haverford îl bătu cu palma pe umăr și se întoarse pentru a face cunoștință cu mireasa, care râdea împreună cu ceilalți doi.

Dar aceștia se traseră la o parte, în așa fel ca prietenul lor să-i poată fi prezentat ei.

Lordul Rawleigh, pe punctul de a face prezentările, se uită la conte. Dar se opri, văzând expresia uluită de pe chipul prietenului său.

— Asta-i bună! Lady Catherine! exclamă acesta.

O privire rapidă și atentă către soția lui îi arată vicontelui o față care își pierduse orice culoare, și doi ochi ce se uita fix și în care se citea teama și recunoașterea.

— Soția mea, zise el, reușind cumva să-și mențină calm tonul glasului. Dânsul este Kenneth Woodfall, Conte de Haverford, Catherine. Înțeleg că voi doi v-ați mai cunoscut.

Soția lui schiță o reverență.

— Înălțimea voastră,

spuse cu buze lipsite de
orice urmă de sânge.

— Da, într-adevăr.
Ken vorbea tare, cu
însuflețire, repede.
Iertați-mă, doamnă.
Sunteți Lady *Rawleigh*,
nu-i așa? Da, cred că ne
aflam în oraș în același
timp, cu câțiva ani în
urmă. Fusesem trimis

acasă vreme de câteva
luni, pentru a mi se
vindeca rănille căpătate
în peninsulă. Așadar,
dumneavoastră l-ați
convins pe Rex să se
căsătorească, sau invers.
Nat și Eden mi-au spus
tot drumul până aici ce
tip norocos este el.
Acum pot vedea cu ochii

mei că nu exagerau. Îi luă mâna și se înclină asupra ei. Și-o ridică la buze.

— Sunt perfect conștient de norocul meu, zise viconte, luând mâna lui Catherine – aceasta era rece ca gheața – și petrecând-o pe sub

brațul său, în timp ce o privea zâmbind. Se pare, iubita mea, că vom avea oaspeți în casă.

— Ce plăcut! zise ea, reușind să zâmbească. Ba chiar îi revenise puțină culoare în obraji. Am văzut eu însumi, la Bodley, că Lordul Pelham și domnul

Gascoigne sunt prieteni
deosebiți ai soțului meu.
Sunt încântată să cunosc
un altul. Va fi plăcut
pentru dumneavoastră
toți să fiți din nou
împreună.

— Ar fi trebuit să
avem câinele acela în
Spania, cu noi, spuse
contele. I-ar fi făcut pe

francezi să fugă repede
înapoi, dincolo de
Pirinei, ca să scape cu
bine, chiar înainte de a
ne înfrunta în prima
bătălie. Este al
dumneavoastră,
doamnă?

Încă de când cotise
trăsura printre stâlpii
porții, Toby țopăise în

jurul ei, într-un extaz de ferocitate și exuberanță. Faptul că Nat se luptase cu el nu îmbunătățise lucrurile.

Se îndreptară spre casă, vorbind din câte se părea toți deodată, prea tare și cu prea mare însuflețire. Fură multe râsete și o sumedenie de

lătrături excitate.

Lady Catherine.

Expresia de

recunoaștere și de teamă
din ochii ei.

Grăbita încercare a
lui Ken de a drege
lucrurile. Prea târzie.

Lady Catherine.

Bucătăreasa reuși să asigure aproape fără nicio înștiințare prealabilă prânzul pentru trei oaspeți, neașteptați. La masă se vorbi și se râse mult. După aceea, Catherine avu de făcut singură câteva vizite, iar bărbații

rămaseră acasă, să-și
petreacă după-amiaza
împreună. Cina fu
aproape o repetare a
prânzului. Seara se
duseră cu toții la familia
Bixham, pentru a face
conversație și ca să joace
cărți – soțul ei trimisese
veste despre sosirea
celor trei prieteni, și

invitația se extinsese și
asupra lor. Doamnele
necăsătorite din
vecinătate fuseseră
deosebit de încântate.

Era o zi ca multe
altele – plină de
activitate. Nu existase
niciun moment doar
pentru ei doi, de când
stătuseră pe pod, de

dimineață.

Catherine se dezbracă
pregătindu-se de
culcare, o rugă pe Marie
să-i perie părul, și apoi îi
spuse că era liberă să se
retragă până a doua zi
dimineață. Își puse
cămașa de noapte și se
duse în camera ei de zi,
în loc să aștepte în

dormitor. Constată că tremura, deși prietenii soțului ei comentaseră faptul că era o seară neobișnuit de caldă pentru primăvară.

Erau niște domni foarte plăcuți. Își dăduseră osteneala s-o facă să se simtă bine, s-o

facă să râdă, deși era singura femeie printre patru bărbați. Contele de Haverford fusese deosebit de fermecător. Nu o evitase și nici n-o tratase ca și cum ar fi fost ciumată, așa cum se așteptase ea mai degrabă din partea lui, de îndată ce-l recunoscuse.

Avea o amintire foarte vie despre el, așa cum fusese în primăvara aceea, nespus de chipeș în uniforma stacojie a regimentului său, de o paloare romantică de pe urma rănilor care aproape că-l ucisese în Spania. Toate tinerele doamne din înalta

societate suspinaseră după el – ca și ea de altfel, deși nu făcuse nimic mai mult decât să danseze cu el o dată, la bal.

— Toby! îi îngădui câinelui să sară lângă ea, pe fotoliul pentru două persoane, deși el începea să învețe să nu

îndrăznească să se instaleze comod pe mobile, atunci când soțul ei era de față. Îl înconjură cu brațele și își lipi obrazul de gâtul lui cald. Oh, Toby, asta trebuia să se întâmple. Oare de ce nu i-am spus de la început? Înainte să ne fi căsătorit. Înainte ca

eu să fi început să... țin puțin la el. Oh, știam că niciodată n-ar fi trebuit să-mi îngădui să țin la cineva. Nici măcar puțin de tot.

Toby îi linse obrazul. Dar înainte ca terierul să apuce să participe mai mult la conversație, ușa se deschise, și el se grăbi

să sară jos.

— Ah, aici erai! spuse soțul ei. Presupun că era mai înțelept să vii aici, decât să te duci în dormitor.

Nu părea să fie deosebit de supărat. Dar de ce să fi fost? Știuse că exista o bună parte din povestea ei pe care el n-

o auzise. Nu încercase să
insiste ca ea să i-o
spună. Iar ea nu-l
mințise niciodată. Nu
chiar. Se întrebă ce i-o fi
spus Lordul Haverford
în cursul după-amiezei.
Dar știu răspunsul
imediat: nimic. El nu i-
ar fi spus nimic. Se
pomeni că se ridică în

picioare.

— Ei bine, *Lady Catherine*, zise soțul ei, cel puțin acum o parte din enigmă a fost explicată. Te-ai acomodat cu viața de la Stratton ca și cum ai fi fost deprinsă de la naștere cu o astfel de viață. Se pare că ai fost

obișnuită din copilărie cu o asemenea viață. Nu prea pot insista să-mi dezvălui acum totul, nu-i așa, dacă n-am făcut asta de la început. Iar tu poți fi încredințată că și Ken își va ține gura pecetluită.

— Lady Catherine Winsmore, spuse ea cu

calm, fiică a Contelui de Paxton.

O vreme el nu spuse nimic, dar rămase în picioare, lângă ușa, cu mâinile împreunate la spate și cu buzele strânse.

— Ah, zise în cele din urmă, ai de gând să-mi spui totuși mai multe,

nu-i așa? Ar fi mai bine
să te așezi pe ceva
Catherine, înainte să
leșini. Este într-adevăr o
poveste atât de
încântătoare?

Ea se așază și își lăasă
mâinile în poală,
împreunându-și
degetele fără a le
încleșta. Își coborî

privirea spre ele. Da,
avea să-i spună mai
multe. Avea să-i spună
totul. Dar în timp ce
încerca să se calmeze și
să decidă de unde să
înceapă, în minte îi
dăinuia un singur gând.

Era totuși
îndrăgostită de el. Ce
moment pentru o

asemenea descoperire!

Era îndrăgostită de el.

CAPITOLUL 19

El se îndreaptă încet către un fotoliu îmbrăcat în brocart de lângă vatra șemineului și se așează în el – nu prea aproape de ea. Toby îi adulmecă papucul, apoi se culcă, rezemându-și botul de el.

El se uită la ea – palidă și calmă, privind în jos, la mâinile din poala ei. Nu era sigur că ar fi vrut să-i audă povestea. Ea îi fusese soție vreme de trei săptămâni. În timpul acesta stabiliseră între ei o relație care funcționa. Erau aproape prieteni.

Erau amanți nesățioși. Și totuși erau doi străini. Până cu câteva clipe în urmă el nu știusese nici măcar cine era ea. Lady Catherine Winsmore... acum Lady Catherine Adams, Vicontesă Rawleigh... fiică a Contelui de Paxton.

Vreme de cinci ani

locuise la Bodley-on-the-Waters ca doamna Catherine Winter, văduvă. Și totuși fusese fiica necăsătorită a unui conte. El îl cunoștea pe Contelex Paxton. Uitase pur și simplu că numele lui de familie era Winsmore.

— Mi-am făcut

debutul în societate
când am împlinit
nouăsprezece ani, zise
ea. Un deces în familie
făcuse imposibil acest
lucru în anul precedent.
Mă simțeam bătrână.
Aveam impresia că
fusesem lăsată în urmă.
Râse încet fără vreo
urmă de veselie. Eram

foarte dornică să flirtez,
să iubesc, să mă
căsătoresc. Mai presus
de orice, voiam să mă
bucur de sezonul
debutului meu. O
moarte poate fi
supărătoare când ești
tânăr, mai ales dacă este
a unei rude pe care n-ai
cunoscut-o bine și

pentru care nu te poți simți prea îndurerat.

Asta era Catherine cea de acum cinci ani. Trebuie să fi fost o fată frumoasă și plină de însuflețire. Pe vremea aceea el se afla probabil în peninsulă. Ea își făcuse debutul în anul în care Ken fusese trimis

acasă, rănit. El revenise în Spania și îi înfuriase în mod intenționat cu descrierile tuturor tinereilor doamne din înalta societate cu care flirtase, dansase și se plimbase. Poate că și Catherine fusese una din ele.

— Am fost îndeajuns

de norocoasă să am
câțiva admiratori,
continuă ea. Unul în
mod deosebit. În curând
mi-a cerut mâna. Tata s-
a arătat încântat. Era o
partidă bună. El îmi
plăcea. Mă simțeam
încălinată să spun „da”.
Dar... oh, prostește, eu îl
consideram puțin

plictisitor. Mă gândeam
că aveam să spun în
curând da, însă nu
voiam să fiu legată
printr-o logodnă înainte
de încheierea sezonului.
Voiam ca alți bărbați să
creadă că eram liberă.
Nu mă săturasem de
flirturi. Eram o fată tare
prostuță.

— Nu este o prostie să vrei să te bucuri de viață când ești tânăr, protestă el cu calm. Toby, culcat pe picioarele lui, scoase un suspin de mulțumire.

— Mai exista cineva care mă atrăgea mult mai mult, zise ea. Era frumoas, irezistibil. Se

zvonea că miza pe sume mari la mesele de joc, și că se îndrepta spre ruină, și era în căutarea unei soții bogate. Am fost avertizată să stau departe de el.

— Dar tu n-ai ascultat acele sfaturi, spuse el.

Ea își băgă capul între

umeri.

— Nu-mi făceam iluzii în privința naturii interesului său față de mine, zise ea. Nici nu mă gândeam să mă căsătoresc cu el. Nu-l iubeam. Dar era extrem de plăcut să fiu admirată de cineva atât de faimos și atât de... interzis.

Uneori dansam cu el ca
s-o sfidez pe
însoțitoarea mea.
Obişnuiam să schimb
priviri cu el la concerte
și la teatru. Câteodată,
dacă bănuia că eram
ținută departe de el,
izbutea să-mi trimită
bilețele. Ba chiar am
răspuns la unul din

acestea... dar numai la unul. Nu mă simțeam deloc în largul meu făcând ceva atât de revoltător de necuviincios. Dar eram pur și simplu foarte nesăbuită.

Probabil că era ceva foarte rău, reflectă el. Ei îi trebuia mult timp să

ajungă la miezul problemei. Nu-și ridicase nici măcar o dată privirile spre el.

— Doar foarte tânără, îi spuse.

— Dar pe urmă am făcut totuși ceva cu adevărat revoltător de necuviincios. Își băgă iarăși capul între umeri,

și tăcu multă vreme
înainte să continue. Ne
aflam amândoi la
Vauxhall... fiecare cu
grupul său de prieteni.
El mi-a cerut să dansez
cu el, dar însoțitoarea
mea i-a spus – pe un ton
foarte rigid și ferm – că
pentru întreaga seară
toate dansurile mele

erau deja acordate. Cu ajutorul unui chelner, el mi-a strecurat un bilet, rugându-mă să-l întâlnesc pentru o scurtă plimbare de-a lungul uneia dintre poteci. Era un loc atât de frumos și încântător, și era prima dată când eu venisem acolo. Dar

tot ce voiau să facă toți
cei din grupul meu era
să stea în loja care ne
fusesse rezervată,
mâncând căpșuni și
bând vin. Nimeni nu
voia să danseze sau să se
plimbe. Eram profund
dezamăgită.

Vorbea mai repede și
devenise mai agitată. El

se uită la capul ei
aplecat și știu cel puțin
un lucru. Era bine că ea
nu se căsătorise cu
bărbatul plictisitor și
respectabil care vlăguise
toată exuberanța
tinerească a primului ei
sezon monden. Naivă
fată fusese ea atunci –
simțea el însuși atracția

tentației pe care o încercase ea. Cu siguranță o tentație dăunătoare, căreia ea bineînțeles că îi cedase. Bănuia că ei doi fuseseră văzuți împreună și că reputația ei fusese distrusă. Nu, trebuie să fi fost mai mult decât atât. Își aducea aminte

de noaptea nunții lui.

— Am spus că mă duceam să vizitez o prietenă dintr-o altă lojă, își continuă ea povestirea, și am plecat în grabă, mai înainte să se ofere cineva să mă însoțească. M-am dus să fac acea plimbare pe care o dorisem atât de

mult. Râse și vreme de câteva clipe își acoperi fața cu mâinile.

Bărbatul acela o siluise. Dumnezeu, o violase!

— El avea o trăsură, care aștepta, spuse ea. N-am vrut să urc în ea, desigur, dar el mi-a făgăduit că avea să fie

doar o scurtă plimbare,
atâta cât să-mi poată
arăta luminile
Vauxhallului de la o
mică depărtare. Eram
prea stânjenită ca să
protestez zgomotos,
ceea ce aş fi fost nevoită
să fac pentru a-mi
elibera brațul din
strânsoarea lui. El... mi-a

făcut ceva în trăsură... și după aceea m-a dus direct acasă. A fost foarte îndrăzneț în legătură cu ceea ce se întâmplase. I-a spus tatei că ne iubeam, și că fusesem împreună, și că el ar fi fugit cu mine pe ascuns, dar că avea un respect prea mare

pentru reputația mea.

Catherine tăcu.

— Te siluise? Era greu să facă vorbele să-i treacă peste buze.

Ochii ei erau închiși, și mâinile i se încleștau cu putere în poală.

— De-a lungul anilor, zise ea, m-am convins că nu fusese vina mea. I-am

spus nu... iar și iar. Dar
m-am dus de bunăvoie
cu el și am urcat în
trăsura lui fără vreo
insistență necuvenită.
Presupun că nu o pot
numi realmente siluire.
Nimeni nu i-a dat
vreodată această
denumire. Era în
întregime vina mea.

— Catherine! Glasul
lui era aspru, și, pentru
prima dată, ea își ridică
brusc capul și se uită la
el. Ai spus „nu”. A fost
siluire. N-a fost vina ta!

Ea închise iar ochii și
își înclină capul spre
spate.

— Voia să se asigure
de averea ta? întrebă el,

deși răspunsul era evident, desigur. De ce nu te-ai căsătorit cu el, Catherine? Ți-a interzis-o tatăl tău?

Ea izbucni într-un râs dureros.

— Nu voiam eu, spuse. Oh, eu. Aș fi preferat să mor. El n-a făcut, desigur, niciun

secret din cele
întâmplăte – sau din
versiunea lui a celor
întâmplăte. Voia să se
asigure că eu nu aveam
de ales.

Dezonoare.

Dezonoare deplină și
totală. Cum de găsisese ea
curajul să refuze ceea ce
păruse a fi obligată să

facă?

— Și astfel, zise el, ai fost izgonită la Bodley-on-the-Water, să-ți duci viața sub un nume fals și ca presupusă văduvă.

Câteva clipe ea nu răspunse.

— Da, zise în cele din urmă.

— Cine a fost el?

Vocea lui fu aproape o șoaptă. Simțea o furie atât de ucigătoare, încât aproape că-l paraliza.

Ea clătină încet din cap.

Avea el să descopere. Ea avea să-i spună. El îl va găsi pe ticălos și îl va ucide.

— Catherine?

Și atunci îl izbi un alt gând. Ea nu-l iubise pe niciunul dintre acei bărbați – nici pe acela cu care aproape că se logodise, nici pe acela care o violase. Plecase la Londra nerăbdătoare, pentru primul ei sezon monden... așa că nu era posibil să fi existat un

altul pe care ea să-l fi lăsat în urma ei. *În cazul acesta, cine dracu' era Bruce?*

Ea nu-i răspunse. Continua să stea cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși.

— Catherine, o întrebă el, cine este Bruce?

Atunci, ea se uită la el cu ochi lipsiți la început de orice expresie, dar care apoi se umplură de atâta suferință, încât lui i se tăie respirația. Ea deschise gura să vorbească, dar o închise la loc. Pe urmă mai încercă încă o dată.

— A fost fiul meu. În

vocea ei se simțea
desperarea. Copilul
acelei întâmplări oribile.
S-a născut cu o lună mai
devreme. A trăit trei
ore. Toată lumea spunea
că a fost foarte bine că a
murit. Că era un mare
noroc pentru mine, ca și
pentru el. Era copilul
meu. Era al meu! Și nu

avea nicio vină pentru ticăloșia aceea. Bruce era fiul meu. A murit în brațele mele.

Dumnezeule!

Vicontelesse prinsese rădăcini în fotoliul lui.

— Asta este! El nu știa bine cât timp trecuse de când niciunul din ei nu mai vorbise.

Emoția dispăruse din glasul ei. Asta e ceea ce ar fi trebuit să-ți spun înainte să ne căsătorim. Asta e ceea ce ar fi trebuit ca tu să insiști să-ți spun. V-ați însurat cu o femeie care era dublu dezonorată, Înălțimea voastră. Eu nu m-aș fi căsătorit cu el

chiar dacă s-ar fi cunoscut întregul adevăr al situației mele nefericite. Am fost trimisă la mătușa mea, la Bristol. Dar ea nu m-a vrut, iar eu nu voiam să stau acolo, fiind tratată ca și cum aș fi fost prea coruptă chiar și pentru galere. Așa că am

sugerat un viitor al meu
care să-mi scutească
familia de stânjeneala pe
care le-o producea
prezența mea și care să-
mi dea o șansă de a-mi
făuri o nouă viață
oarecare. Ba chiar am
ales eu însămi satul
Bodley-on-the-Water.

El se trezi făcând

calcule în minte. Da, acum şase ani fusese trimis Ken înapoi în Anglia, nu în urmă cu cinci ani.

— Catherine, repetă, cine era el?

Dar ea clătină iar din cap.

— Lasă, îi spuse. Uită asta. Eu așa am făcut.

Trebuia, ca să nu-mi pierd mințile.

— Cine a fost el? recunosc glasul ca fiind cel pe care îl folosisese foarte adesea de-a lungul anilor în care fusese ofițer de cavalerie. Era un glas care întotdeauna avea ca urmare o supunere instantanee.

Ea se uită iarăși la el. Îmi
vei spune cine a fost,
zise el.

— Da, șopti ea, cu
calm. Îți datorez asta.
Sir Howard Copley.

Dacă era posibil să
devii și mai rece, asta i
se întâmpla lui. În
ureche îi zbârnâia o
țiuitură. Se întrebă cu

un soi de fascinație
indiferentă dacă era pe
cale să-și piardă
cunoștința. Oare putea
să existe o coincidență
atât de
însălmântătoare?

Totuși, își reamintea
conversația pe care o
avusese nu de mult cu
Daphne. Copley fusese

cunoscut de ani de zile
ca un desfrânat și un
vânător de zestre. Fusesse
implicat într-o serie de
scandaluri, și chiar în
două dueluri. Cumva –
dar astfel de lucruri se
întâmplă – continua să
se miște la periferia
societății, și uneori chiar
mai aproape decât

periferia.

La vremea când luase sfârșit logodna lui, Lordului Rawleigh i se spusese totul despre Copley. Amintirile îi erau amestecate în mod ciudat cu evenimentele legate de Waterloo. Auzise numele altor câteva tinere doamne

din înalta societate ale
căror reputații fuseseră
pătate sau chiar distruse
de către Copley. Oare își
putea aminti acum
unele din acele nume?
Oare Catherine se
numărase printre ele?
Era oare posibil să-și
aducă aminte cu
precizie? *Fiica lui*

Paxton. Pe care, dintr-un motiv oarecare, Copley nu o luase de soție, deși ea îi purtase în pânțec bastardul.

Oare acum inventa
acea amintire? Sau
exista într-adevăr acolo,
oploșită bine în
subconștientul lui?
Oricât de mânios fusese

pe Horatia, oricât de jignit și îndurerat fusese, se gândise la vremea aceea că ea, cel puțin, fusese scutită de ceea ce îndurase cealaltă femeie nesocotită. *Fiica lui Paxton.*

Ea se ridicase și Toby se agăța de picioarele lordului. Coada i se agita

voios într-o parte și-n
alta, atingând în drumul
ei piciorul Lordului
Rawleigh.

— Mă duc să mă culc,
spuse ea pe un ton calm,
fără a se uita la el. Sunt
epuizată. Noapte bună.

Toby ieși cu pași
repezi din cameră, pe
urmele ei. Viconte

rămase vreme
îndelungată acolo unde
se afla, până când în cele
din urmă se ridică în
picioare și se îndreptă
cu pași obosiți spre
propriul său dormitor,
luând cu el lumânarea.

Ea dormi adânc și
fără vise. Se trezi
devreme, mirată că
totuși dormise. El nu
venise la ea – pentru
prima oară de la sosirea
lor la Stratton. Era
sfârșitul, desigur.
Accepta asta cu calm.
Presupunea că
întotdeauna știuse că

într-o bună zi avea să-i spună, sau că el avea să descopere. Și dacă știusese acest lucru, știusese și că asta avea să fie sfârșitul.

Nu avea să se împovăreze cu vina de a-l fi înșelat, făcându-l să se însoare cu ea sub acoperirea unor false pretexte. El știusese că

existau unele secrete. Ar fi putut să insiste să le afle în ziua în care venise împreună cu Daphne la căsuța ei. Dar el nu insistase.

Ei bine, acum știa că se căsătorise cu o femeie care niciodată nu va mai putea să apară într-o societate decentă.

Nu avea de gând să-și lase mintea să treacă dincolo de calma recunoaștere a faptului că acesta era sfârșitul. Asta nu era foarte important. Trăise singură vreme de cinci ani, și fusese foarte fericită. Și nu era aceeași situație ca dacă l-ar fi

iubit – refuza cu
încăpățânare să-și aducă
aminte ceea ce
recunoscuse în sinea ei
nu mai departe decât în
noaptea precedentă,
înainte de a-i istorisi
povestea ei.

Nu intenționa să
coboare la parter
devreme. Trebuia să dea

ochii eu el, bineînțeles,
dar nu la micul dejun.
Nu cu riscul ca și
prietenii lui să fie la
masă. Se întoarse pe o
parte și atinse perna pe
care se afla de obicei
capul lui. Își impuse să
adoarmă din nou.

Se trezi o oră mai
târziu, mirată iar că

reuşise. Se părea că
faptul de a se fi
descărcat de povară o
eliberase de o intensă
încordare lăuntrică,
lăsând-o cu totul
epuizată.

Înălţimea sa plecase
să călătorească împreună
cu oaspeţii săi, o
informă majordomul,

după ce ea intrase în
sufrageria pentru micul
dejun și oftase de
ușurare găsiind-o goală.
Spera că ei aveau să
rămână plecați toată
dimineața. Ea însăși avea
programate pentru
după-amiază trei vizite.
Mai trebuia să facă față
prânzului, bineînțeles.

Dar era probabil ca acesta să decurgă întocmai ca mesele din ajun. Prietenilor lui le plăcea să vorbească și să râdă. Nu era sigură dacă toți cunoșteau dezvoltarea Lordului Haverford. Presupunerea că da.

Dar nu avea să fie

atât de norocoasă pe cât sperase. Când urcă la parter, după discuția pe care obișnuia s-o aibă zilnic cu bucătăreasa, la subsol, îi găsi pe toți cei patru domni în holul cel mare, abia întorși de la plimbarea lor călare.

Haverford înaintă
spre ea și-i luă

amândouă mâinile între
ale sale, după care se
înclină asupra lor.

— Bună dimineața,
doamnă, o salută el. Vi l-
am răpit pe Rex pentru
o plimbare călare.
Iertați-ne. Nu se va mai
întâmpla. În după-
amiază aceasta vom
pleca la Londra. Am

trecut pe aici doar
pentru a vă face
amândurora urările
noastre de bine,
înțelegeți. Dar nu vă
vom solicita mai multă
vreme ospitalitatea.

Ea se uită la el, apoi la
Lordul Pelham și la
domnul Gascoigne cu
oarecare panică. Nu voia

ca ei să plece. Și era sigură că avuseseră de gând să stea o săptămână, dacă nu mai mult.

— Vom fi dezamăgiți să vă vedem plecând atât de curând, spuse. Nu vreți să vă mai gândiți?

Fură cu toții foarte darnici în complimente.

Dar toți își exprimară cu
tărie nerăbdarea de a se
afla în oraș, acum că
începuse sezonul
monden. Și niciunul din
ei nu visa să-și impună
prezența mai mult de o
zi în casa unor prieteni
proaspăt căsătoriți.

Așa că doar câteva
ore mai târziu, ea și

soțul ei își salutau
prietenii fluturându-și
mâinile în urma lor.
Rămaseră afară, pe
terasă, tăcerea fiind
apăsătoare după zarva
urărilor de despărțire și
a plecării. El îi cuprinse
cotul și o îndemnă să
meargă de-a lungul aleii,
către pod, acolo unde

stătuseră în ajun – să fi fost doar în ajun? — când începuse totul. Nu vorbeau. După câteva clipe el îi eliberă cotul.

Astăzi nu era o zi prea frumoasă. Erau nori, și sufla un vânt rece. Apa râului părea mai degrabă cenușie ca ardezia, decât albastră,

iar suprafața ei era agitată. Toby hoinărea de-a lungul malului, la fel ca în ajun, căutând vreun dușman pe care să-l învingă.

— Acum că am plecat de la Bodley-on-the-Water, tatăl meu nu îmi va mai asigura întreținerea, spuse ea,

rupând în cele din urmă
tăcerea. Asta era
condiția. Și, oricum, eu
n-aș putea să mă întorc
acolo. Dar Anglia este
plină de sate, și în afară
de chiria unei case,
nevoile și cheltuielile
mele sunt foarte mici.
Poate vei vrea să faci
ceea ce a făcut tatăl meu

vreme de cinci ani. Eu
îmi pot schimba iarăși
numele. Niciodată nu-ți
voi cauza vreo
neplăcere.

— Ne vom duce la
Londra, spuse el, pe un
ton categoric.

— Nu! Era ultimul
lucru la care se așteptase
ea... chiar ultimul. Nu,

Rex, nu la Londra. Nu mă pot duce acolo. Știi că nu pot. Și tu n-ai vrea să fi văzut cu mine acolo.

— Cu toate acestea, ne vom duce, replică el. Ne așteaptă acolo o mulțime de treburi neterminate.

— Rex! îi puse mâna

pe braț. I-l simți ca
granitul. Poate că n-ai
înțeles. Toată lumea
știa. Întâmplarea a fost
de notoritate publică.
Până și faptul că mi se
mărea pântecul. Eram
complet dezonorată. Mi-
ar fi imposibil să mă
întorc acolo.

Când se uită la ea

ochii lui erau
posomorâți.

— Așadar erai
vinovată? o întrebă. Ai
consimțit?

— Nu! Oare nu o
crezuse? Oare dacă ar fi
consimțit, s-ar fi purtat
după aceea așa cum o
făcuse? Dar care ar fi
diferența? Știi doar că o

femeie este vinovată o dată ce și-a pierdut virtutea. Iar eu nu mă voi conforma regulilor, restabilindu-mi virtutea și reputația în singurul mod posibil.

— În cazul acesta nu s-a terminat, declară el. Ne vom întoarce acolo pentru a termina treaba

asta, Catherine.

Ea clătină din cap.
Simțea că i se face rău.

— Te rog! zise. Te
rog, Rex! Lasă-mă să
plec. Nimeni nu trebuie
să știe vreodată cu cine
te-ai căsătorit. Prietenii
tăi nu vor spune nimic.

— Ai uitat ceva, zise
el. Ești soția mea.

Trebuie să fi fost un bun ofițer, îi trecu ei prin minte, absolut fără nicio legătură. Oamenii lui știau cu siguranță că era imposibil să se opună voinței lui.

— Probabil că acum regreti acest lucru, spuse ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să insiști să

află totul atunci când ți-am mărturisit adevăratul meu nume. Ar fi trebuit să-ți dai seama, Rex, că...

— Hai să ne ocupăm de realități, zise el. Ești soția mea. Eu vreau să-mi împart viața cu tine. Vreau să-mi dăruiești copii.

Ea simți un junghi în inimă. Dar clătină din cap.

— Ar fi trebuit să-ți spun, zise. De șase ani știam că, pentru mine, căsătoria era o imposibilitate. Știam că visurile îmi erau interzise. Am încercat să te îndepărtiez, Rex. Am

spus mereu „nu“, iar și iar.

El devenise palid și maxilarele i se încleștară.

— Întocmai așa cum ai făcut cu Copley, replică el. O comparație potrivită, Catherine.

— Numai că, zise ea, exasperată, tu ai plecat

în noaptea în care eu am spus „nu“. Tu nu m-ai forțat.

El slobozi un hohot de râs aspru.

— În cazul acesta să rămânem aici, spuse ea cu glas rugător. Și să sperăm că nimeni nu va afla vreodată.

— Ne vom duce la

Londra, Catherine,
repetă el.

Catherine își puse
mâinile pe balustradă și
strânse cu putere,
uitându-se în jos, la apă.

— Ești crud, șopti ea.

— Iar tu ești o lașă,
replică el.

— O lașă! Se întoarse
repede spre el, cu ochi

scăpărători. O lașă, Rex?
Sunt o realistă. Cunosc
regulile. Le-am încălcat
– refuzând să mă
căsătoresc cu el,
acceptând să mă
căsătoresc cu tine. Dar
cunosc regulile, și le știu
pe cele care nu pot fi
niciodată ocolite sau
încălcate. Nu mă voi

înapoia la Londra.

— Dar vei vrea să te duci, spuse el. Mâine dimineață.

Îi întoarse spatele, plecând de pe pod în direcția casei.

Nu o așteptă, și ea nu se grăbi să-l urmeze. Rămase unde se afla, luptându-se cu senzația

de leșin și de greață și cu
panica. Niciodată n-ar fi
trebuit să se mărite cu
el. Ar fi trebuit să se țină
tare, deși nu existase
nicio alternativă, decât o
totală sărăcie. Ar fi
trebuit să se țină
departe, așa cum făcuse
prima oară. Să fie oare
adevărat că devii mai

puțin curajos pe măsură
ce înaintezi în vârstă?
Oare era adevărat că știi
mai multe despre viață
pe măsură ce
îmbătrânești? Că îți dai
seama că îndrăzneala,
curajul nu erau ceva ce
se referea numai la
momentul respectiv, ci
ceva care îți stabilea

cursul întregii vieți?
Dacă atunci când
refuzase să se mărite cu
Sir Howard ar fi știut ce
o aștepta – întreaga
pierdere a identității,
tot chinul – oare ar fi
refuzat?

Pe Rex nu-l refuzase –
poate că de data aceasta
își dăduse seama de ceea

ce o aștepta. Își pierduse curajul de a face ce voia ea, nepăsându-i de consecințe.

Ceva mai înainte el o numise lașă. Pentru că nu voia să se înapoieze la Londra. Dar ea nu avea nevoie de înțelepciunea unei vârste înaintate pentru a

ști ce o aștepta acolo. El nu-și dădea seama? Petrecuse foarte mulți ani din viața lui de adult în cadrul armatelor de peste mare ale Angliei. Oare nu își dădea seama?

Nu putea să se ducă acolo. Închise ochii și își rezemă fruntea pe

balustradă. Nu putea.

Dar posibilitatea de a alege îi fusese luată... încă o dată. Orice posibilitate. Se

căsătorise cu el în urmă cu trei săptămâni.

Făgăduise să i se supună.

El tocmai spusese că aveau să plece la Londra.

Ea nu avea de ales.

Ah, Dumnezeule
Sfinte, aveau să plece la
Londra!

El nu era deloc sigur
că făcea ceea ce trebuia.
Știa că era foarte posibil
să-și expună soția unei
umiliri și unei înjosiri

din care se putea să nu-
și mai revină niciodată.
Și știa foarte bine că era
posibil să distrugă
căsnicia lor. Era posibil,
chiar probabil, ca după
aceea ea să îl urască pe
toată viața.

Dar de ceva nu se
îndoia. Era sigur că făcea
singurul lucru posibil.

Ea era soția lui. Dacă el i-ar îngădui, acum ea ar fugi și s-ar ascunde din nou. Dar el nu avea să îngăduie una ca asta. Niciodată. Și nu putea fi vorba nici despre a sta ascunși acasă. Mai devreme sau mai târziu, adevărul i-ar surprinde și acolo. Și chiar dacă nu

s-ar întâmpla asta, el nu avea să admită ca ea să fie prinsă acolo, ca într-o capcană, pentru toată viața. În curând aveau să existe copii, care trebuia să fie scoși în lume, copii care vor trebui să se confrunte cu trecutul mamei lor.

Prefera să se

confrunte cu acel trecut
el însuși.

Privi prin geamurile
trăsurii periferia
caracteristică a Londrei.
Aveau să sosească în
curând la Rawleigh
House – trimisese vorbă
înaintea lor, pentru ca
locuința să fie deschisă
și pregătită. Acum nu

mai putea fi vorba de vreo întoarcere.

Ea stătea lângă el, așa cum stătuse în tot cursul drumului din Kent, precum o statuie de marmură. Nu schimbaseră nicio duzină de cuvinte. El ar fi vrut să-i ofere o oarecare alinare. Dar

constatase că, de două
nopti încoace, era cu
totul incapabil să facă
acest lucru. Cum
consolezi o femeie care
trăise liniștit și
respectabil și în mod
util până cu mai mult de
câteva săptămâni în
urmă, dacă tu ai adus-o
în starea asta? Și

comparațiile îi fuseseră foarte evidente chiar înainte ca ea să le fi subliniat pe pod, în după-amiaza din ajun.

Ken, Eden și Nat încercaseră în dimineața precedentă să-l convingă că realmente avuseseră de gând să se oprească doar o zi, în drumul lor

spre Londra. Fuseseră foarte gălăgioși și voioși spunând asta. El se simțise ca și cum un zid masiv de cărămidă, înalt de trei metri, l-ar fi despărțit de prietenii lui. În fond, nu era niciun pericol să se ducă la Londra, spusese Eden. Doamna lui cea

căsătorită și soțul ei
plecaseră spre locuința
lor din nord, iar Nat își
închipuia că tânăra lui
doamnă necăsătorită –
sau mai degrabă
numeroasa ei familie –
trebuia să fi priceput
mesajul dat de
îndelungata lui absență.
Nu avea să riște nimic

ducându-se înapoi. Se străduiseră să sporovăiască împreună, toți trei.

— De fapt este chiar foarte bine, să știți, zisese în cele din urmă cu hotărâre vicontele, punând brusc capăt vorbăriei și voioșiei lor silite. Am știut povestea

lui Catherine încă
dinaintea căsătoriei
noastre. Nu credeți?
Cum m-aș fi căsătorit cu
ea, dacă n-aș fi știut?
Numele de pe aprobarea
de căsătorie și din
registru stării civile ar fi
fost false. Căsătoria n-ar
fi fost legală. Ieri am fost
luat prin surprindere

numai pentru că am
descoperit că și Ken știa.
În mod prostesc,
încercam să o protejez
ținând-o pe tăcute aici.

Expresiile de pe fețele
lor îl încredințaseră că,
încă din dimineața
precedentă, lui Eden și
lui Nat li se spusese
povestea. Ken știuse că

facând asta nu risca
nimic. Prin ei, nimic nu
avea sã meargã mai
departe.

— Individul este de
departe ticãlosul cel mai
demn de dispreț din
Anglia, sã știi, Rex,
spusese Ken. Tu știi asta
din fosta ta experiență.
Niciodată n-am crezut

că Lady Catherine ar fi fost în întregime sau chiar în mare măsură de învinuit. Multe persoane erau de aceeași părere cu mine.

— Nu e nevoie s-o aperi față de mine, zisese vicontelet. Este soția mea și o iubesc. Și n-a fost nici măcar

parțial vinovată. A fost
siluită.

— Și cu toate acestea el nu s-a căsătorit cu ea? Nat păruse înspăimântat. De ce nu l-a ucis Paxton?

— Ea a fost aceea care n-a vrut să se mărite cu el, replicase Lordul Rawleigh.

— La dracu'!
exclamase Eden. Deși...
se întrerupsese, cu o
înjurătură înăbușită.

— Deși era gravidă, îi
completase fraza
vicontele, cu calm. Este
o femeie curajoasă,
Catherine a mea. Am
nevoie de sfaturi.

Poate că nu se cădea

să le ceară sfaturi prietenilor săi cu privire la căsnicia lui. Dar nu era vorba de o problemă personală. Iar el și-ar fi încredințat chiar și viața acestor trei oameni... așa cum o făcuse de mai multe ori decât ar fi putut el să numere.

Ei îi dăduseră sfaturi,

dintre care niciunul n-ar fi fost urmat dacă ar fi fost în contradicție cu ceea ce el știa deja că trebuia să facă. Dar ei fuseseră cu toții de acord, toți patru. O adevărată unanimitate.

Trebuia s-o ducă înapoi la Londra.

Însă discuția cu

prietenii lui îi arătase cu o înspăimântătoare claritate efectele dezastruoase și cu implicații ulterioare pe care le avusese hărțuirea asiduă la care o supusese el la Bodley. Adusesse o nouă dezonoare asupra ei, deoarece, ca și Copley, se încăpățânase

să nu accepte nu-ul ei drept un răspuns. Oh, el nu o violase. Eventual se putea consola cu acest lucru. Dar totuși nu se consola. Ea își alesese un mod de viață, și își dusesese traiul cu bună dispoziție. El o luase de acolo și o adusesese la situația de acum.

Cum ar putea s-o consoleze? Se uită iar la ea, în partea cealaltă a trăsurii, în timp ce se apropiau de Mayfair și de locuințele mai moderne ale celor bogați și cu titluri de noblețe. Ea nici măcar nu privea pe geam. Nu fusese capabil să se ducă la ea

nici noaptea trecută,
nici noaptea dinainte.
Constată că nu era în
stare s-o atingă decât în
moduri cu totul
nepersonale, ca de pildă
atunci când o ajuta să
urce și să coboare din
trăsură. Constată și că
era incapabil să-i
vorbească.

Se întrebă dacă
vreodată va putea să se
ierte. Se îndoia.

CAPITOLUL 20

Timp de patru zile după sosirea lor în oraș, Catherine fusese lăsată în mare măsură de capul ei. Îl văzu foarte puțin pe soțul ei, atât ziua cât și noaptea. Nu discuta îndelungatele lui absențe, deși știa că

acestea nu se prelungeau în noapte. El dormea în propria lui cameră, despărțită de a ei prin două camere de toaletă.

Ea nu rămăsese gravidă. Constatase asta în ziua în care plecaseră de la Stratton Park. Poate așa era mai bine, gândi ea după prima

tresărire de dezamăgire. Deși el refuzase s-o trimită undeva, departe, cu siguranță avea să accepte să facă acest lucru o dată ce-și va da seama de dezastrul care avea să rezulte din aducerea ei aici. El afirmase că dorea copii de la ea, dar se va

răzgândi de îndată ce îi
va fi clară
imposibilitatea unei
căsătorii realiste cu ea.
Faptul de a fi rămas
gravidă acum n-ar fi
făcut decât să complice
definitiv lucrurile. Dar
nu va mai exista nicio
altă şansă pentru ca așa
ceva să se întâmple – el

încetase să vină în patul ei.

Ea nu trecea dincolo de limitele casei și ale grădinii. Îi părea rău pentru Toby. Grădina nu era foarte mare, și știa că terierului nimic nu-i plăcea mai mult decât o alergătură bună. L-ar fi dus în Hyde Park, însă

niciodată nu știai cu
cine puteai să te
întâlnești, chiar și în
primele ore ale
dimineții.

Era din nou pasivă
față de întâmplările
vieții, așa cum făcuse în
săptămâna care
precedase nunta ei.
Oricum, viața îi scăpase

de sub control – acum se afla în mâinile soțului ei. Ulterior acelei după-amieze, pe pod, când el îi spusese că urma să plece la Londra, ea nu i se mai împotrivise. Spera doar că, înainte de a fi silită să iasă în oraș, el avea să-și dea și singur seama că situația

era imposibilă, că singurul lucru ce trebuia făcut era să se întoarcă la Stratton.

Dar speranțele ei fură spulberate în cea de-a cincea zi. El veni spre sfârșitul dimineții, și o găsi în camera de zi, așezată la o masă de scris și alcătuind o

epistolă către
domnișoara Downes.

— Iată-te! spuse el, străbătând încăperea, spre ea. Se uită în fugă la scrisoarea ei, deşi nu încerca s-o citească. Ți-am adus un vizitator, Catherine. Se află în bibliotecă. Vino să faci cunoștință cu el.

— Cine e? întrebă ea. Inima i se strânse. Un alt prieten de-al tău? Nu cred, Rex. Du-te tu. Eu voi rămâne aici și îmi voi termina scrisoarea.

— Vino. Îi puse o mână pe umăr. Glasul îi era calm, dar într-o lună de căsnicie ea aflate ceva în legătură cu soțul ei –

poate că aflase asta chiar
și de mai înainte. El avea
o voință implacabilă.
Nu-i dădea de ales.
Toby, dumneata rămâi
aici, domnule, și vei păzi
încăperea împotriva
intrușilor.

Toby își agită coada și
rămase pe loc.

Soțul ei își ținea o

mână pe șalele ei când un valet le deschise ușa bibliotecii. Ea păși înăuntru.

Musafirul era un bărbat foarte tânăr, și în mod evident, înainte de venirea lor umblase încolo și-ncoace prin încăpere. Se opri la jumătatea drumului

dintre birou și fereastră
și se întoarse spre ușă –
un bărbat blond, cu ochi
căprui, care probabil
avea o față jovială atunci
când nu era îngrijorată,
ca acum. La vederea lui
Catherine deveni palid.

Ea mai-mai că nu-l
recunoscuse. Ultima dată
când îl văzuse, el nu

avea decât doisprezece ani. În timpul acelui sezon monden fusese plecat la școală.

— Cathy? șopti el.

— Harry! Buzele ei formară cuvântul, dar nu se auzi niciun sunet. Oh, Harry! Ce tânăr chipeș și plăcut!

— Cathy? îi repetă el

numele. Ești într-adevăr tu. Abia mi-a venit să cred, deși Rawleigh insista că e adevărat. Credeam că ai *murit*. Păli și mai tare, dacă așa ceva mai era cu putință.

— Harry! De data asta sunetul se auzi. Oh, Harry, ești bărbat în toată firea! Merse spre el

fără a-și da prea bine seama de ceea ce făcea, și întinse o mână să-i atingă reverul hainei. Și înalt. Ochii i se umplură brusc de lacrimi.

— Tu ai murit la nașterea copilului, în casa mătușii Phillips, zise el. Sau, cel puțin, așa mi-a spus tata. Dar

noi n-am purtat doliu,
deoarece...

Ea zâmbi printre
lacrimi.

— Poate ar trebui să
luăm loc cu toții. Era
glasul soțului ei, calm și
foarte rațional. Veniți,
Catherine, Perry. Este
un șoc pentru voi
amândoi.

— Viconte Perry, spuse ea, punându-și mâna rămasă liberă pe celălalt rever al fratelui ei. Titlul sună mai impunător acum, că ești adult – Harry, poți să...

Dar văzuse și în ochii lui lacrimile apărute pe neașteptate. Și apoi brațele lui o înconjurară,

ținând-o strâns la
pieptul lui.

— Cathy, zise el,
Rawleigh mi-a spus la
Clubul White că nimic
din ce s-a întâmplat n-a
fost din vina ta. Îl cred.
Dar chiar și dacă ar fi
fost... oh, chiar și dacă ar
fi fost.

Ea îl iubise și îl

îngrijise ca o mamă, deși era doar cu șase ani mai mare decât el. Adevărata lor mamă fusese bolnăvicioasă după nașterea lui și murise înainte de cea de a treia aniversare a fiului ei. Catherine își revărsase întreaga iubire din inimă asupra frățiorului,

și își petrecuse tot timpul liber cu el. La rândul lui, el o adorase. Ea și-l amintea cum, la vârsta de cinci ani, îi declarase că, atunci când va fi mare, avea de gând să rămână un holtei bătrân, pentru a putea avea grijă de ea de-a pururi.

Se așezară amândoi pe o canapea, în timp ce soțul ei se instalează într-un fotoliu de lângă șemineu. Ea ținea mâna fratelui ei. Era subțire, ca și întregul lui trup, dar avea o forță bărbătească, în câțiva ani, gândi ea cu mândrie, el avea să facă

să tresară nenumărate
inimi de femeie.

— Povestește-mi
despre tine! Se uita la el,
dintr-o dată flămândă de
vești referitoare la anii
de absență. El o crezuse
moartă. Ea trăise de
parcă el ar fi fost mort,
fără a face vreodată o
încercare de a comunica

cu el, sau de a afla ceva despre el.

Asta fusese încă una dintre condiții. Dar, oricum, nu credea că ea ar fi încercat așa ceva. Fusese prea dureros și numai să se gândească la el. Povestește-mi totul!

— Cu vreun alt prilej, spuse soțul ei cu

hotărâre, fără totuși ca tonul să-i fie imperios. Pentru moment există alte lucruri despre care trebuie să discutăm, Catherine. Cred totuși că vei fi de acord că din revenirea ta la Londra a rezultat și ceva bun.

Ea nu era sigură de asta. Faptul de a-l

revedea pe Harry, de a-l atinge, de a ști că lungă lui tăcere nu fusese datorată unei respingeri, era un dulce chin. Iar el spusese că îl credea pe Rex, și că, chiar dacă nu l-ar fi crezut, el însuși n-ar fi condamnat-o. Dar el nu-și putea permite să fie văzut în compania ei.

Era un tânăr care trebuia să-și facă propriul său drum în societate. Chiar și pata amintirii ei putea fi o piedică pentru el. Revenirea ei era o imposibilitate.

— Rawleigh spune că în după-amiaza aceasta urmează să-i faci o vizită

tatei, zise Harry. Cred că este o idee bună, Cathy, acum că ești căsătorită.

— Nu! se opuse ea pe un ton tăios, întorcând capul pentru a se uita la soțul ei. El se uita la ea, cu o expresie aspră și cu ochii îngustați. Nu, Rex.

— Toată lumea știe că am o soție, spuse el.

Toată lumea este extrem de curioasă. Ai văzut probabil teancul de invitații care au tot sosit ieri și astăzi. Pentru prima ta apariție în public, am ales balul de mâine seară al lui Lady Mindell. Eden, Nat și Ken vor fi acolo, ca și fratele tău. Și, de

asemenea, Daphne și Clayton – până acum am așteptat sosirea lor în oraș. Au venit aseară. Vei fi înconjurată de prieteni. Și, bineînțeles, mă vei avea pe mine. S-ar putea spune că scena este pregătită.

Era prea paralizată de groază pentru a

răspunde. Nu-și dădea seama că ținea foarte strâns mâna fratelui ei.

— Dar mai întâi trebuie să trecem pe la tatăl tău, adăugă soțul ei. Este corect ca el să aibă cunoștință de întoarcerea ta, Catherine, înaintea oricui altuia. Știe că ai

plecat de la Bodley-on-the-Water? I-ai scris?

Ea clătină din cap. Probabil că el îi trimisese alocația trimestrială acolo. Ea nu se gândise la asta.

— I-am trimis azi-dimineață cartea mea de vizită, spuse Lordul Rawleigh, anunțându-i

intenția mea de a trece
în după-amiaza aceasta
pe la dânsul, împreună
cu soția mea.

Nu. Cuvântul se
formă pe buzele ei, dar
ea nu-l rosti. Ce rost ar
fi avut? El avea s-o ducă
acolo cu sau fără voia ei,
fie că ea s-ar ruga sau
nu. Și avea s-o ducă la

balul lui Lady Mindell. Sezonul monden al lui Harry ar putea fi distrus. Acesta fu singurul gând coerent care i se înjgheabă în minte. Se uită la el.

— Știu că ești îngrozită, Cathy, zise fratele ei. Dar cred că Rawleigh are dreptate.

Când mă gândesc la cele
prin care ai fost nevoită
să treci, și că vreme de
cinci ani ai fost complet
singură fiindcă mie mi
s-a spus că erai moartă...
Ei bine, când mă
gândesc la toate asta,
pur și simplu mă
cuprinde furia.
Întotdeauna am socotit

că regulile nu sunt drepte față de femei. Ele se aleg cu cea mai rea parte din orice, chiar dacă nu încalcă regulile. În timp ce bărbații... El a tot hălăduit liber pe aici, în tot acest timp, făcând iarăși același lucru altor femei, deși nu cred să se mai fi purtat vreodată

chiar așa cum a
procedat cu tine.

Când se uită la soțul
ei, văzu că ochii lui erau
duri ca granitul.

— Curaj, Cathy, zise
Harry, ducându-și la
buze mâinile ei
împreunate și
sărutându-le dosul
palmei. Întotdeauna ai

fost curajoasă. Când tata mi-a spus că tu îți asiguraseși propria-ți dezonoare pe viață refuzând să te măriți cu Copley, am fost foarte mândru de tine. Nu cunosc nicio altă femeie care să fi avut curajul de a da cu tifla societății.

Ea se uită câteva clipe

la el, apoi la soțul ei.
Amândoi îi întoarseră în
tăcere privirea. În
bibliotecă domnea o
atmosferă stranie, ca și
cum ea ar fi avut de ales.
Întocmai precum ei ar fi
așteptat decizia ei și ar fi
acceptat-o, oricare ar fi
fost ea.

Tatăl ei nu luptase

pentru ea. Catherine nu știa dacă el o crezuse sau dacă nu. Dar nu făcuse nimic ca s-o apere. Făcuse numai tot ce-i stătea în puteri pentru a o sili să accepte o căsătorie cu bărbatul care o violase și o lăsase gravidă. Când, în cele din urmă, ea plecase,

atât din casa lui cât și
din cea a mătușii
Phillips, el îi spusese lui
Harry că ea murise. Dar
nu voise să-l lase pe
Harry să poarte doliu
după ea, fiindcă ea
fusesse o femeie
dezonorată.

Societatea o
condamnase la un exil

perpetuu. Pentru că ea
fusesse siluită și nu se
măritase cu violatorul ei.
Pe de altă parte, acesta
fusesse liber să-și
continue viața în sânul
societății, chiar dacă
membrii mai pedanți ai
acesteia îl priveau cu o
încruntare, socotindu-l
un desfrânat. În taină,

societatea îi aprecia pe
desfrânați. Erau
considerați ca niște
aventurieri virili,
îndrăzneți, și foarte
masculini. El își repetase
fapta, din câte spusese
chiar adineauri Harry.
Făcuse să sufere, poate
dezonorase și alte
doamne din lumea bună,

care, ca și ea, fuseseră
îndeajuns de naive încât
să fie atrase de farmecul
și reputația lui.

Nimeni nu-l oprise
vreodată.

Și acum ea era
căsătorită cu un bărbat
din înalta societate. Era
o căsnicie care începuse
cu amărăciune, dar se

transformase rapid și în
mod neașteptat în ceva
mai degrabă plăcut și în
mod sigur valoros.
Succesul, însăși
continuarea existenței
căsniciei ei, atârna acum
în balanță. Deoarece
societatea o respinsese.
Fiindcă ea fusese siluită.
Iar ea acceptase totul.

Cu supunere. Uneori în mod umilitor. De curând ea se purtase de-a dreptul incalificabil. Se rugase și implorase. Îngăduise să se lase repede convinsă să se supună.

Dar, deodată, își dădu seama că voia să lupte. Voia să lupte

pentru Harry. Acum că ei doi se regăsiseră, nu voia să-l piardă. Și voia să lupte pentru Rex, pentru căsnicia lor. Aceasta nu fusese niciodată perfectă, dar, în cursul celor două săptămâni petrecute la Stratton, se apropiase ciudat de mult de

perfecțiune. Nu putea suporta gândul de a-l pierde. Îl iubea – încetă să mai blocheze gândul acesta, așa cum făcuse în săptămâna precedentă.

Îl iubea.

Și voia să lupte pentru ea însăși. Poate cel mai mult pentru ea însăși. Nu făcuse nimic

pentru care să se
rușineze – nici cu Sir
Howard Copley, nici cu
Rex. Poate că săvârșise
câteva lucruri
nesocotite, dăduse unele
dovezi de slăbiciune, dar
nimic îndeajuns de
greșit pentru a atrage
asupra ei rușinea. Fusesse
o victimă, și de curând –

cel puțin – se purtase ca o victimă. Nu-i plăcea sentimentul acesta, și nu se plăcea pe ea însăși pentru că se lăsase umilită. Iar respectul de sine era, la urma urmei, cea mai prețioasă însușire a unui om. Dacă nu te puteai respecta pe tine însuși, totul era

pierdut.

Tăcerea se prelungise. Când, în fine, aruncă o privire spre soțul ei, constată că el o privea cu atenție, cu ochi în care sclipea ceva ce aducea mai degrabă a amuzament.

— Foarte bine, spuse ea, întocmai ca și cum

ar fi luat o decizie care nu fusese deja luată în numele ei. În după-amiaza aceasta îi voi face o vizită tatei. Iar mâine seară voi lua parte la balul lui Lady Mindell. Dacă voi fi sau nu primită acolo, asta va depinde de ea și de oaspeții ei.

— Bravo, iubita mea!
o aprobă soțul ei, cu glas
scăzut.

Hariy îi strânse mâna.

— Acum te recunosc,
îi zise el. Ești din nou
Cathy. Credeam că te-ai
schimbat, dar văd că mă
înșelam.

Dacă avea să
întâmpine un dezastru,

gândi ea, cel puțin avea
să facă asta cu capul sus
și cu ochi sfidători.

Contele de Paxton
rămăsese, fără doar și
poate, nedumerit de
intenția exprimată de
Viconte Rawleigh de a-

i face în cursul după-
amiezei o vizită
împreună cu soția sa.
Viconte se încredință
de asta când fură poftiți
în salonul contelui și
când acesta se ridică în
picioare, să-i întâmpine.
Sprâncenele lui erau
înălțate, exprimând o
politicoasă întrebare.

— Rawleigh? zise el,
îclinând capul. E o
plăcere pentru mine.
Doamnă?

Până a rosti ultimele
cuvinte, se uitase
desigur la ea, și
încremenise. O privire
rapidă spre soția lui îl
încredința pe Lordul
Rawleigh că ea se ținea

tare. Ochii lui Catherine exprimau siguranță de sine, iar capul ei avea o ținută demnă. Fu nespus de mândru de ea. Iar ea, îmbrăcată într-una din rochiile elegante de după-amiază care îi fuseseră făcute la Stratton, arăta chiar mai frumoasă decât de

obicei.

— Bună, tată, zise ea.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ce-i asta? întrebă

Contele de Paxton, cu
glas gătuit.

—

Fiica

dumneavoastră mi-a

făcut marea cinste de a

se căsători cu mine în

urmă cu o lună, spuse

viconte. Am fost la Stratton, și acum ne-am mutat în oraș pentru o parte a sezonului monden. Am venit pentru a vă prezenta omagiile noastre, domnule.

Contele nu-și luase ochii de la fiica lui.

— Asta-i o nebunie,

zise el. Bănuiesc că ea te-a atras în cursa asta, Rawleigh?

Uneori aproape că e nevoie de un efort fizic pentru a-ți stăpâni furia. Dar în momentul acesta furia nu i-ar fi slujit nimănui.

— Dacă iubirea este o cursă, domnule, replică

viconte. M-am
îndrăgostit de ea. Dar
nu voia să discute cu
bărbatul acesta sau cu
oricare altul – despre
Catherine exprimându-
se la persoana a treia, de
parcă ea ar fi fost un
obiect neînsuflețit sau o
imbecilă, care nu putea
nici să priceapă ce se

spunea, nici să vorbească ea singură. Se uită la ea și zâmbi. Nu-i așa, iubita mea?

Era un moment total nepotrivit, gândi el, pentru a-și da seama că nu mințea. Sau se îndrăgostise de ea de când se căsătoriseră? Deocamdată răspunsul

nu era important.

Ea îi returnă zâmbetul. Oare ce fel de suferință simțea ea, se întrebă el, față de această primă reacție a tatălui ei confruntat cu revederea ei?

— Sunteți nebun!
exclamă Contele de Paxton. Și povestea asta

e nebunească. Trebuie să părăsiți Londra imediat, altminteri vom fi cu toții dezono-rați. Fiul meu...

— ... a crezut-o pe sora lui moartă vreme de cinci ani. Lordul Rawleigh nu reuși să-și rețină asprimea glasului. Știe că ea trăiește. A

întâlnit-o azi-dimineață
la Rawleigh House. Îi
zâmbi iarăși soției sale.

— A fost o cruzime,
tată, spuse ea. Nu eram
moartă, și nu eram cu
nimic vinovată. Fusesem
de acord să plec și să nu-
ți mai creez neplăceri.
Harry și cu mine am
ținut întotdeauna foarte

mult unul la celălalt. Nu
aveai niciun drept să-l
minți.

Bravo, iubita mea,
gândi Viconte
Rawleigh. Bravo!

Contele își petrecu
degetele de la o mână
prin părul care începea
să i se rărească.
Viconte observă că nu

fuseseră poftiți să ia loc.

— Nu avem nicio intenție de a vă stânjeni în vreun fel, domnule, spuse el. Mâine seară o voi însoți pe soția mea la balul lui Lady Mindell. Aveți posibilitatea de a absenta, dacă vă gândeați cumva să vă duceți acolo. Viconte

Perry poate face o alegere asemănătoare, deși cred că el a hotărât deja să participe. Și-a exprimat intenția de a o invita pe Catherine la al doilea dans.

— El e doar un copilandru, zise contele. Nu înțelege... Dar se întrerupse la mijlocul

frazei și oftă. Aș fi putut
să știu că într-o bună zi
avea să se întâmple ceva
de felul acesta.
Întotdeauna tu ai fost
cea mai încăpățânată
femeie pe care am
cunoscut-o, Catherine.
Dacă n-ai fi fost, te-ai fi
căsătorit cu nemernicul
acela și ai fi suferit cu el

tot restul vieții tale. Nu pot afirma acum că-mi pare rău că n-ai făcut asta.

— Tată, șopti Catherine.

El se uită de la unul la celălalt, cu o evidentă exasperare.

— Voi doi sunteți nebuni, spuse. Îmi

închipuiam că
dumneata, Rawleigh, ai
mai multă minte. Fratele
dumitale este, desigur,
cel căruia îi aparține
Bodley-ul. Ei bine, nu
are niciun rost să stați
acolo, în picioare, tot
restul după-amiezei.
Mai bine ați veni să luați
loc, așa încât să lămurim

împreună cum trebuie
făcută treaba asta. Ceea
ce nu înseamnă că poate
fi făcută. Sper că sunteți
conștient de acest lucru.
Balul lui Lady Mindell,
zici? O alegere
dezastruoasă.

Întotdeauna este unul
dintre cele mai căutate
evenimente ale

sezonului monden. Dar nu vă veți răzgândi, nu-i așa?

— Nu, domnule, confirmă Lordul Rawleigh, conducându-și soția spre canapeaua pe care le-o indicase, și așezându-se alături de ea.

— Nu. Conteale dădu

din cap. Ei bine, va trebui să ne descurcăm cum putem. Sună pentru ceai, Catherine. Arăți bine, recunosc.

— Îți mulțumesc, tată, spuse ea, ridicându-se iar în picioare și trăgând de șnurul clopoțelului.

Era lesne de văzut

unde își căpătase ea
experiența în
conducerea unei
gospodării. Ea fu cea
care, câteva clipe mai
târziu, îi dădu cu calm
instrucțiuni valetului
venit la chemarea
clopoțelului. Nici ea nici
tatăl ei nu păreau să
considere că ar fi fost

ceva ciudat în faptul că ea făcea acest lucru.

— Ar fi mai bine să veniți aici mâine seară, la cină, propuse contele, părând încă iritat. De aici ne vom duce împreună la bal. Doar dacă voi doi nu vă recăpătați mințile, desigur.

— Așa vom face, spuse Lordul Rawleigh. Și vă mulțumim pentru invitație, domnule. O acceptăm.

Catherine se așeză iar lângă el, cu chipul puțin mai palid, dar cu capul tot sus. El îi luă mâna într-a lui, i-o puse pe mâneca lui, și își păstră

mâna peste a ei, pentru
a i-o încălzi.

Ea stinsese
lumânările, dar încă nu
se culcase. Stătea în
picioare la fereastra
dormitorului ei, privind

în jos, la piațeta
luminată de lună.
Aceasta era tăcută și
liniștită, chiar faimoasă,
în ciuda aspectului ei
evident orășenesc.
Cândva ea îndrăgise
Londra, dorise să vină
aici, gustase cu
entuziasm plăcerile și
distracțiile ei. Acum

prefera satul.

Se întrebă cum avea să se simtă a doua zi pe vremea asta. Balul avea să fie în plină desfășurare. Oare ea avea să mai fie acolo? Oare până atunci totul avea să fie distrus? Dar gândul acestei posibilități o lăsa ciudat

de calmă. În cursul zilei recunoscuse că ăsta era singurul lucru care trebuia să fie făcut.

Tatăl ei urma să vină împreună cu ei. În timpul vizitei din acea după-amiază nu manifestase cine știe ce afecțiune față de ea – de fapt, niciodată nu

arătase așa ceva – dar,
cel puțin, fusese de
acord să o susțină.
Faptul de a ști asta o
făcea să se simtă bine.
Iar Harry urma să fie
acolo. Avea să danseze
cu ea. Spera că ea nu era
pe cale să-i cauzeze un
rău ireparabil. Dar el
avea nouăsprezece ani –

un bărbat, chiar dacă nu atinsese pe deplin majoratul. El luase decizia să participe la bal și să danseze acolo cu ea.

Daphne și Clayton considerau că ea făcea ceea ce trebuia – ceea ce, bineînțeles, nu însemna că ar fi avut de

ales în acea problemă. După ce plecaseră de la tatăl ei, Rex îi dăduse vizitiului instrucțiuni să-i ducă la locuința lor. Daphne o strânsese în brațe, iar Clayton o sărutase pe obraz. Și, desigur, știau totul, așa cum știuseră încă dinainte de căsătoria ei.

Catherine știa asta, deși, acum, nu se spusese nimic în legătură cu acest subiect. Ei îi recunoscuseră numele și își aduseseră aminte de vechiul scandal. Bunătatea lor nu fusese afectată în niciun fel.

Daphne era gravidă – după mai bine de doi

ani de căsnicie. Era aproape înnebunită de bucurie, și nu căuta deloc să-și ascundă starea, așa cum ar fi făcut cele mai multe dintre femeile de viță nobilă. Catherine era fericită pentru ea. Foarte fericită și... oh, da, și invidioasă. Își sprijini

fruntea de geamul
ferestrei și închise ochii.
Oh, să țină iar în brațe
un copil nou-născut!
Propriul ei copil!

Ușa se deschise în
spatele ei, și ea își înălță
capul, oarecum
surprinsă. Toby tresări
în culcușul lui comod
din mijlocul patului ei și

sări jos, pe pardoseală.

— Ah, n-ai adormit, spuse soțul ei, străbătând încăperea, spre ea. Nu adusesese cu el nicio lumânare.

— Nu, răspunse ea. Oare venise ca să rămână? Până acum nu-și dăduse seama cât de mult dorise venirea lui.

— Catherine. Se opri
când ajunse aproape de
ea. N-am fost nimic
decât un dezastru în
viața ta, nu-i așa?

Ea deschise gura, dar
o închise la loc. Cum ar
fi putut să răspundă
unei asemenea
întrebări?

— Am spus despre

viața ta că era
plictisitoare, continuă
el. Nu aveam niciun
drept. Erai fericită, nu?

— Mulțumită, zise
ea. Mă împăcasem cu
ceea ce mi se întâmplase
și învățasem să mă plac
din nou. Eram împăcată
cu lumea.

— Și atunci am

apărut eu, străbătând
călare satul, spuse el,
plictisit și căutând ceva
care să-mi ușureze
plictiseala, iar tu ai avut
ghinionu de a mă
confunda cu Claude.

— A fost un șoc,
recunosc eu, cu un
zâmbet în colțul gurii,
să descopăr că erați doi,

deși știam că el avea un frate geamăn.

— Prea deseori în viața ta ai fost la mâna unor bărbați nemiloși, zise el. Mai întâi Copley, și pe urmă eu. E dureros să alătur numele meu de al lui, dar adevărul trebuie să fie rostit. Nici măcar nu pot să-ți cer

scuze. Scuzele sunt pur și simplu nepotrivite pentru a îndrepta unele greșeli.

— Nu trebuie să te compari cu el, Rex, replică ea, închizând ochii. Eu nu fac asta.

— Dar eu sunt dator s-o fac, protestă el. Eu te-am adus în situația

aceasta. Mai întâi,
căsătoria cu un bărbat
pe care-l disprețuiești.
Și apoi coșmarul
reîntoarcerii la locul
primei și nedreptei tale
umiliri. Înțelegi de ce
am fost nevoit să fiu atât
de crud în cursul ultimei
săptămâni?

— Da. Se uită la el, în

lumina slabă ce
pătrundea prin
fereastră. Da, înțeleg,
Rex. Și nu te
disprețuiesc. Ai venit
pentru a fi consolată? În
cazul acesta, consolează-
te. Eu te înțeleg. Și
acum, în noaptea asta,
nu aș schimba planurile
noastre pentru ziua de

măine, chiar dacă tu m-ai lăsa să decid. Este ceva ce trebuie să fac. Așa că fii liniștit. Și eu nu te compar cu el.

El râse încetișor.

— Am venit să te consolez pe *tine*, dacă aș putea. Dar tu ai inversat cu iscusință rolurile. Îmi închipuiam că s-ar putea

să te simți singură și speriată, Catherine. Credeam că poate ai nevoie de brațe care să te strângă. Pentru ce ar fi fost posibil ca tu să le vrei pe ale mele, nu știu, dar presupun că sunt singurele disponibile.

Ea își dădu seama că el se simțea vinovat. Se

simțise vinovat încă de săptămâna trecută, când aflate în sfârșit adevărul în legătură cu ea. I se părea că nu fusese cu nimic mai bun decât Sir Howard Copley. De aceea fusese atât de distant, de aceea nu venise noaptea în patul ei. Ea crezuse că asta se

explica prin faptul că el era scârbit de ea.

Își ridică brațele și îi cuprinse fața în mâini. Și uitându-se în ochii lui, fu surprinsă văzându-i strălucind de lacrimi. Ținea la ea, îi trecu brusc prin minte. Ținea cât de cât la ea.

— Vreau brațele tale,

îi spuse. Fără ele am fost singură, Rex. Credeam că mă învinovățești pentru că nu ți-am spus o poveste atât de sordidă înainte de a ne căsători. Credeam că ești scârbit de mine. N-a fost așa, nu?

El nu răspunse prin cuvinte. Se mulțumi s-o

cuprindă în brațe și s-o
legene la pieptul lui, în
timp ce ea își rezemă
capul pe umărul lui și
închise ochii.

Iubirea putea fi
uneori nespus de dulce,
gândi ea. Nu-i păsa de
ziua de mâine. Nu avea
să se gândească la ea. Și
nici la faptul că

sentimentul vinovăției
era cel care îl făcea să fie
tandru. Nu avea
importanță care anume
era cauza. Accepta
tandrețea lui ca pe un
dar care nu trebuie
discutat, sau cercetat și
distrus. O accepta ca pe
un dar.

— Rămâi cu mine,

zise ea. Fă dragoste cu mine.

— Toată noaptea, răspunse el, glasul sunându-i ca o șoaptă lângă urechea ei. În fiecare noapte, Catherine. Pe tot restul vieții noastre.

Ah, era un dar dulce și prețios!

CAPITOLUL 21

Vreme de aproape o săptămână, Viconte Rawleigh fusese foarte des văzut în cercurile societății mondene. În fiecare zi petrecuse câteva ceasuri la White's Club. Se plimbase pe jos și călare atât în St.

James's Park, cât și în Hyde Park, în timpul orelor în care jumătate din *beau monde*[\[8\]](#) se ocupa cu același lucru în același loc. Făcuse unele vizite de după-amiaza, cele mai multe mai ales unor matroane în vârstă, acelea care aveau cea mai mare influență

asupra opiniilor și comportamentului celor din înalta societate. Ba chiar asistase la un concert de seară într-o locuință particulară – genul de eveniment monden care era în mare măsură evitat de către cei tineri și nesocotiți.

Înălțimea sa era mai
sociabil și mai
fermecător decât de
obicei. Era clar – cădeau
de acord matroanele mai
vârstnice cu o
indulgență afectuoasă –
că doamna necunoscută
care prinsese în cele din
urmă în plasă una dintre
cele mai atrăgătoare

capturi din înalta
societate, capturase și
inima băiatului.
Așteptau cu oarecare
curiozitate s-o cunoască
pe vicontesă. El urma s-
o însoțească la balul
oferit de Lady Mindell,
anunțase el oriunde se
dusesese.

Doamnele mai tinere

erau mai puțin înclinate
să fie indulgente.
Viconte Rawleigh
fusesse un mare favorit
printre ele, din mai
multe motive, dintre
care cele mai evidente
erau că el posedea titlu,
avere și frumusețe. Și,
desigur, fusesse ofițer de
cavalerie în armatele

Ducelui de
Wellington[9]

și se zvonea că avea
cicatrice pentru a
dovedi acest lucru –
niciuna din ele nu era
vizibilă, ceea ce stârnea
enorm imaginația
feminină. Și mai era și
faptul uimitor că el avea
un frate geamăn – multe

dintre acele doamne îl
văzuseră pe domnul
Claude Adams, și
oftaseră regretând că el
fusesse scos de pe piață
de ani și ani de zile.
Poate că, dintre toate,
cel mai fascinant era
amănuntul că Viconte
Rawleigh fusesse cândva
lăsat cu buza umflată

aproape în fața altarului
– la vremea respectivă el
se aflase în Belgia,
participând la
evenimentele
premergătoare bătăliei
de la Waterloo și la
bătălia propriu-zisă, dar
povestea cu altarul era
mai spectaculoasă. Era
ceva de un romantism

tragic la un bărbat
căruia i se frânsese
inima – mai ales dacă el
era chipeș –, și să-ți
imaginezi că ești femeia
ce i-ar putea-o vindeca
constitua o provocare
minunată.

Nu, doamnele mai

tinere au fost mai puțin entuziasmate aflând de neașteptata căsătorie a Lordului Rawleigh cu o necunoscută. Dar nu erau mai puțin curioase decât cele mai în vârstă s-o vadă, să judece în ce măsură merita să câștige un asemenea premiu și s-o facă mici fărâme în

mintea lor și în
conversația lor bine
crescută, dacă judecata
lor s-ar fi soldat printr-
un verdict împotriva ei.

Domnii, pe care-i
interesa mai puțin
căsătoria vicontelui
decât poate,
compătimirea lui în
tăcere – în definitiv, un

gentleman se însura
rareori în grabă, dacă nu
fusesse cumva silit să facă
acest pas – îl considerau
totuși, un băiat bun. În
tot cursul săptămânii el
discutase, și răsese, și
cinase, și băuse
împreună cu ei, și
pierduse sume moderate
de bani la mesele de joc,

în favoarea celor mai norocoși dintre ei. Îi doreau binele și se întrebau, poate cu o mai mică aviditate decât replicile lor feminine, ce soi de femeie reușise să-i lege un lanț de picior.

Așadar, întocmai cum o asigurase Lordul Rawleigh pe soția lui,

scena fusese într-adevăr
pregătită pentru
noaptea balului oferit de
Lady Mindell. Poate ar fi
exagerat să se afirme că
lumea bună se
înghesuise la locuința
din Hanover Square a
Lordului Mindell cu
unicul scop de a o vedea
pe vicontesa Rawleigh.

Fără îndoială toți acei
oaspeți s-ar fi dus
oricum la bal, căci
acesta era de obicei unul
dintre evenimentele
sezonului care atrăgea
cea mai mare
îmbulzeală. Dar, de
bună seamă, faptul de a
ști că în sfârșit aveau s-o
întâlnească pe

misterioasa mireasă
adăuga un bine venit
interes aceluia
eveniment, într-un
moment – la câteva
săptămâni de la
deschiderea sezonului –
în care plictiseala
colectivă față de
similitudinea acestui
gen de manifestări

mondene amenința să se instaleze.

Se părea că toate trăsurile elegante din Londra se înșiruiau în fața locuinței Lordului Mindell, așteptând să-și descarce pasagerii splendid înveșmântați. Și se părea că fiecare fereastră a casei era

luminată de o mie de lumânări; și că toți servitorii din casă și toți oaspeții veniți la bal se adunaseră fie pe trotuar și pe treptele din fața casei, fie în holul sau pe scările de dincolo de uși.

Nu exista niciun loc – absolut niciunul – în care să te ascunzi. Până

și interiorul trăsurii
Lordului Rawleigh fu
inundat de lumină când
acesteia îi veni rândul să
tragă în fața intrării.

În mintea lui
Catherine stăruia
tentația de a privi în
pământ, de a-și lua o
înfățișare de marmură,
de a redeveni pasivă, de

a lăsa ca viața să se desfășoare fără vreo intervenție din partea ei. Dar instinctul îi spuse că acesta era cel mai sigur drum spre dezastru. Dacă avea să vină, dezastrul nu avea să fie întâmpinat cu supunere. Decisese acest lucru în ajun.

Se uită la cei doi bărbați care stăteau pe bancheta din fața ei. Tatăl ei era rigid și împietrit. Dar, cel puțin, era acolo. Venise. Ea îi zâmbi, deși el nu-i întoarse privirea. Harry era tăcut și palid... și îi zâmbea cu o încurajare plină de afecțiune.

— Arăți minunat, Cathy, spuse el când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Spusese același lucru înainte de cină, și încă o dată înainte de a părăsi casa tatălui lor. Arăta și el foarte bine, îmbrăcat în întregime în albastru deschis și alb. Cu siguranță chiar și acum,

deși era încă tânăr,
existau probabil câteva
domnișoare și mai
tinere care oftau după
el. Fratele lui Rex se
căsătorise la douăzeci de
ani, își aminti ea în gând
– doar cu un an mai în
vârstă decât era Harry
acum. Spera că seara
aceasta nu avea să-i

strice imaginea în ochii
lumii bune.

Vizitiul deschidea
portiera trăsorii și
instala scărița. Unul
dintre valeții Lordului
Mindell stătea în
apropiere, gata să dea
ajutor dacă ar fi fost
necesar. Sosise
momentul. Tatăl și

fratele coborâra pe
trotuar.

— Catherine, spuse
soțul ei repede dar
foarte deslușit, mai
înainte de a-i urma și de
a se întoarce spre ea,
oferindu-i o mână
pentru a o ajuta să
coboare, ești într-adevăr
frumoasă. Ești mândria

și bucuria mea.

Surprinderea și
bunăvoința nu reușiră să
înlăture în întregime
teama bolnăvicioasă care
părea să se fi aciuat
precum o greutate de
plumb în tălpile
pantofilor ei de dans.
Dar cuvintele lui îi
aduseră culoare în

obraji, așa cum poate că intenționase el. Surâsul de pe buzele ei ar fi fost acolo oricum, ca și scânteile din ochi și ținuta mândră a capului ei.

Tentația finală era aceea de a-și fixa ochii asupra vreunui obiect neînsuflețit și

îndepărtat. Era
incredibil de greu să
reziste acelei tentații,
dar ea izbuti. Privi în
jurul ei, văzând
persoane, neevitându-le
ochii. Însă dacă sperase
să se încredințeze că
totuși nimeni nu se uita
la ea, avea să fie
dezamăgită. Exista

curiozitatea firească față de orice nouă sosire. Exista în plus curiozitatea sporită de a o vedea pe proaspăta soție a Vicontelui Rawleigh – el îi spusese că toată lumea știa că el se căsătorise. Oh, da, erau mulți ochi care se îndreptau spre ea.

Harry și tatăl ei se aflau de o parte a ei, soțul ei de cealaltă. Ea își sprijinea brațul pe al lui. Mâna lui liberă o acoperea pe a ei, și în timp ce urcau treptele puțin înalte ce duceau spre hol și intrau în acesta, el își înclină capul aproape cât să-l

atingă pe al ei. Zâmbea într-un fel care, în alte împrejurări, ar fi putut să-i zăpăcească pe deplin inima.

— Curaj, iubito, îi șopti el. O scoatem noi la capăt. Ți-o făgăduiesc.

Când îi zâmbi la rândul ei, lăsa să i se citească în strălucirea

ochilor adevăratele
sentimente față de el.
Instinctul îi spunea că
asta trebuia să facă. Ar fi
putut să se uite la el așa
și dacă gestul ar fi fost
doar un teatru.

Șase ani reprezentau
atât un răstimp
îndelungat, cât și unul
scurt. În mulți ochi

citise curiozitate, dar niciun semn de recunoaștere. Văzu mulți oameni pe care, până acum, nu-i văzuse niciodată. Dar văzu atât curiozitate, cât și un început de recunoaștere în alți ochi – ochii persoanelor pe care le recunoștea ea însăși. Și,

În unele cazuri, șocul era categoric, a treia reacție provocată de vederea ei.

Șase ani erau un răstimp scurt. Chiar și o eternitate era un răstimp scurt pentru *lumea bună*, care niciodată nu uita încălcarea legilor care îl trimiseseră în exil pe

viață pe un fost membru al ei.

Tatăl ei saluta zgomotos și cu glas aspru diverse cunoștințe. Rex făcea același lucru, într-un mod mai liniștit și mai fermecător. Harry zâmbea dulce de jur împrejurul lui,

semănând remarcabil de mult cu un înger.

Se aflau pe trepte, alăturându-se șirului care avea să-i conducă, prin fața gazdelor lor, în sala de bal. Oare aveau să ajungă atât de departe? se întreabă Catherine. Sau aveau să fie alungați în mod

rușinos? Va îndrăzni
oare cineva să riște soiul
de scandal public care ar
rezulta din refuzul de a
permite intrarea
Contelui de Paxton, a
Vicontelui Perry și a
Vicontelui Rawleigh?
Deodată ea simți că-i
vine să chicotească, și
înghiți, oarecum

alarmată. Soțul ei îi ridică mâna până la buzele lui zâmbitoare și i-o repuse pe mâneca lui.

Prin nu se știe ce noroc, Daphne și Clayton se aflau în șir doar cu câteva locuri înaintea lor. Își părăsiră locul și veniră mai în

urmă, pentru a se alătura grupului. Clayton era de o amabilitate tăcută, Daphne de o volubilitate exagerată. Catherine își spuse în sine ea că se simțea aproape ca și cum ar fi fost apărată de un foarte liniștitor zid de cărămidă. Aproape,

dar nu chiar.

Și apoi, în sfârșit, sosi momentul. Nu fu nici pe departe unul culminant, ci mai degrabă dimpotrivă. Și, desigur – ea ar fi putut să știe asta – toată lumea era prea bine crescută pentru a face din recunoașterea ei un spectacol. Probabil

că Lordul Mindell nici nu o recunoștea, decise Catherine. El se uită la ei toți cu o expresie vag plictisită, ca pentru a spune că totul fusese ideea soției lui și că el suferea aflându-se acolo, și murmură câteva platitudini politicoase. Lady Mindell, sub

efectul unui șoc de moment, își înălță sprâncenele, apoi deveni vizibil mai trufașă, adoptă o atitudine mai maiestuoasă și îi salută cuviincios, dar glacial.

— Până și penele din părul ei au părut să ia o poziție de drepti mai rigidă, din clipa în care

s-a uitat la mine, se
pomeni Catherine
șoptind la urechea
soțului ei, cu soiul acela
de umor care o ajutase
să treacă nevătămată
prin numeroase întâlniri
pe care le avusese cu
Clarissa.

El chicoti și îi bătu
ușor mâna cu palma.

Dar umorul îi pieri
când își dădu seama că
se aflau în sala de bal și
înfruntau cam aceeași
încercare prin care
trecuse la parter, însă
multiplicată de zece ori.
Lui Catherine i se păru –
și nu credea că se înșală
– că zumzetul
conversațiilor încetase

vreme de o clipă,
începând apoi să atace
un subiect nou și mult
mai captivant.

Aproape că se aștepta
ca garda ei s-o
părăsească și s-o lase
expusă vederii și singură
– în mijlocul unei
mulțimi ostile. Dar,
bineînțeles, era o teamă

prostescă. Mâna lui Rex continua s-o țină pe-a ei pe mâneca lui. De cealaltă parte, Daphne își petrecu brațul pe după al ei și sporovăiau aproape fără să-și tragă sufletul. Tatăl ei făcea de pază – o prezență masivă și în mod ciudat liniștitoare, la câțiva

pași de ea. Clayton își folosea monoclul, părând dintr-o dată un apărător formidabil.

— Îmi place când Clayton își folosește monoclul, zise Daphne cu voioșie. Îl face să arate încântător de înfumurat. L-am remarcat pentru prima

dată atunci când am
constatat că, într-o
seară, și-l îndrepta către
mine. La mai puțin de o
jumătate de oră mai
târziu, îl mustram în
legătură cu asta. După
mai puțin de o jumătate
de oră, eram
îndrăgostită lulea de el.
Râse veselă, iar

Catherine râse împreună cu ea.

Harry părăsise câteva minute grupul lor, pentru a reveni cu un alt tânăr, al cărui păr roșcat și guler exagerat de înalt al cămășii îl făceau să pară și mai tânăr decât prietenul său, impresia fiind și mai accentuată

de roșeața intensă care îi cuprinsese obraji. Nou-venitul fu prezentat grupului.

— Ce-ce m-mai fa-faceți, Lady C-Catherine? zise el când îi fu prezentat lui Lady Rawleigh. În-în-încântat să vă c-cunosc. Habar n-nu aveam c-că H-Harry

are o soră, și încă una
atât d-de fru-frumoasă,
d-dacă îmi d-dați v-voie
să fiu a-atât d-de
înînдрăzneț.

Catherine zâmbi,
sincer amuzată. Sir
Cuthbert Smalley începu
să vorbească despre
vreme, cu amănunte
destul de plictisitoare,

în timp ce Harry rânjea
și-i făcea cu ochiul
surorii lui de după
umărul prietenului său.

Și apoi își făcură
apariția trei domni.
Lordul Pelham, domnul
Gascoigne și Conte
Haverford tocmai
sosiseră, după câte se
părea. Fiecare din ei luă

mâna lui Catherine,
fâcându-i o plecăciune.
Lordul Haverford îi
ridică mâna la buze.
Fiecare dintre ei își
reținu câte un dans cu
ea, mai târziu în cursul
serii. Sir Cuthbert făcu
același lucru.

Totul era reușit,
desigur. Rex pusese

lucrurile la cale, iar Harry ajutase din proprie inițiativă. Dar ea se simțea profund recunoscătoare. Încă nu era sigură că atunci când persoanele din jurul ei își vor reveni din șoc, nu avea să aibă loc o acțiune colectivă pentru a se scăpa de prezența ei

contaminantă. Dar, clipă de clipă așa ceva devenea tot mai puțin probabil. Era înconjurată de un formidabil bastion de prieteni influenți.

Toți aceștia, cu excepția lui Daphne, erau bărbați... până când o doamnă drăguță,

blondă și durdulie,
îmbrăcată într-o rochie
roz, care avea nefericitul
efect de a-i face tenul să
pară oarecum pământiu,
își făcu cu greu drum
printre Clayton și
domnul Gascoigne, se
uită fix la Catherine, și
scoase un sunet
asemănător cu un țipăt

strident.

— Cathy! exclamă ea.
Ești chiar tu, Cathy!
Credeam că erai *moartă*!

Se repezi la
Catherine, și amândouă
se îmbrățișară râzând.

— Nu sunt moartă,
Elsie, spuse Catherine.
Te asigur că sunt foarte
vie. Ce plăcut e să te

revăd! Și să știe că măcar cea mai dragă prietenă intimă din tinerețea ei nu îi întorcea spatele.

— Bună seara, Lady Withersford, spuse soțul ei pe un ton grav.

— Elsie! spuse Catherine, strângând mâinile prietenei ei și râzând. Ești *Lady*

Withersford?

— Ei bine, da, Cathy,
recunoscu Elsie,
îmbujorându-se cu o
nuanță de roșu care nu
se asorta deloc cu rochia
ei. Am descoperit că nu-
l uram pe Rudy chiar
atât de mult cât îmi
închipuiam. De fapt...
dar nu contează. M-am

căsătorit cu el acum
cinci ani. Avem doi fii.

Și iată-l, desigur și pe
Lordul Withersford, de
care Catherine și Elsie
obișnuiau să râdă pe
când erau fete tinere și îl
numeau – fusese
descrierea nu prea
amabilă a lui Elsie –
„minunea fără bărbie“.

Cu toate acestea, el avusese întotdeauna un fel de prestanță plină de demnitate, pentru a contracara lipsa bărbiei. Acum făcu o plecăciune, adresată întregului grup. Dar nu luă brațul soției sale, așa cum ar fi putut să facă, îndepărtând-o cu hotărâre de acolo,

către o altă parte a sălii de bal. Începu cu Clayton și cu Lordul Pelham o conversație al cărei subiect părea să fie Tattersall[10]

. Era cu neputință să auzi deslușit – Elsie și Daphne se luau la întrecere, să vadă care din ele putea să

sporovăiască mai mult.

Și, în cele din urmă, începu dansul. Cel de deschidere era un cadril, pe care Catherine îl dansă cu soțul ei. Daphne și Clayton, Elsie și Lordul Withersford faceau parte din același set de dansatori. Niciunul dintre ceilalți

membri ai setului nu se retrase, trecând în altul, când Catherine intră în dans. Nimeni nu pomeni orchestrei să tacă, pentru a anunța că ea trebuia să părăsească partea de pardoseală rezervată dansului, și sala de bal, și casa.

Se părea că o

scoaseră la capăt, așa cum se exprimase Rex mai devreme. Ea își aținti ochii în ai lui și zâmbi – și observă, pentru prima dată în mod conștient că expresia dintr-ai lui era una de admirație, cam cum se uitase el întotdeauna la ea la

Bodley, și chiar ceva mai mult decât admirație. Părea să fie iubire. Era o expresie pe care și-o luase el pentru spectatorii lor, desigur, întocmai cum i se adresa uneori spunându-i „iubita mea”, atunci când alte persoane puteau să-l audă. Dar

era o privire care, totuși,
o încălzea.

Și poate că nu era o
expresie cu totul falsă.
În definitiv, nu existase
niciun spectator noaptea
trecută, când făcuseră
dragoste. Iar felul în care
făcuseră dragoste
noaptea trecută căpătase
o nouă dimensiune. El o

iubise nu numai cu obișnuita lui iscusință și cu grijă atât pentru plăcerea ei, cât și pentru a lui. O iubise cu tandrețe. Era sigură de asta, deși o iubise în tăcere, iar ea adormise atât de repede după aceea, încât nu mai avuseseră prilejul să

schimbe vreun cuvânt.

Nu era cu totul lipsit de sentimente față de ea. Se căsătorise cu ea împotriva voinței lui și se lăsase dus mai departe, mai întâi din datorie și, pe urmă, dintr-un sentiment de vinovăție. Dar ajunsese, credea ea, s-o placă

puțin mai mult decât la început. Asta era ceva. Dacă măcar ar putea să ducă până la capăt treaba îndrăzneată și cutezătoare din seara aceasta, poate că, totuși, căsnicia lor ar reuși să supraviețuiască, devenind cel puțin o relație care să meargă.

Gândul acesta era
încântător.

El dansa bine. Ea îi
uită pe ceilalți
participanți, simțind că
dansează numai cu el. Îi
reveneau amintiri
despre balul de la Bodley
House, când valsase cu
el de două ori, o dată în
sala de bal și o dată în

camera de muzică.
Amintiri dureroase,
despre încântarea și,
apoi începutul
amărăciunii. În seara
asta el arăta minunat de
frumos, îmbrăcat în
nuanțe de cafeniu și aur
mai, pentru a se asorta
cu rochia ei de satin
auriu.

Cu bună știință,
Catherine se relaxă și se
abandonă plăcerii
balului.

El simțea că se
relaxează treptat. Cel
puțin în seara aceasta,
credea el, nu aveau să fie

mari neplăceri.
Momentele în care ar fi
fost posibil să se
întâmpile așa ceva – când
intraseră în casă, când
trecuseră prin dreptul
gazdelor, și când
intraseră în sala de bal –
rămăseseră în urmă.
Acum nimeni nu avea să
iște o scenă.

Se întrebă dacă, totuși, Catherine îi simțise teama. Fusesse numai în parte teama că ea s-ar fi putut prăbuși sub acea încordare nervoasă. Dacă s-ar fi întâmplat arăta, ar fi fost posibil ca niciodată să nu mai reușească să-și revină. Dar nu se

așteptase realmente la o astfel de reacție. Își amintea demnitatea ei calmă în împrejurări chiar și mai grele la Bodley. Adevărata lui teamă fusese să nu apară unele neplăceri de notorietate publică, ceva de care ea nu s-ar fi putut apăra. Dacă s-ar fi

întâmplat așa ceva, el nu
și-ar fi putut-o ierta
niciodată. Și ar fi fost,
de asemenea, ceva
insurmontabil, ceva ce
ar fi distrus întregul ei
viitor, și pe al lui, și pe
cel al copiilor lor.

Bineînțeles că încă nu
era totul sigur. Era
posibil ca buna creștere

să împiedice un scandal public în seara asta, dar ziua de mâine putea să-i cufunde pe amândoi într-o atmosferă profund glacială. Era posibil să nu mai primească alte invitații. Cu începere de mâine, puteau să devină invizibili sau de

nerecunoscut la teatru,
sau în parc, sau în
magazinele elegante de
pe Bond Street sau de pe
Oxford Street. Numai
ziua de mâine avea să
aducă aceste răspunsuri.

Dar familia ei și a lui,
și prietenii lui, și poate
Lady și Lordul
Withersford aveau să

continue să sprijine
cauza lor – credea el.
Poate că aveau să
reușească să o introducă
iar pe Catherine în
înalta societate. În orice
caz, el o va reține aici
vreme de câteva
săptămâni și va vedea ce
se putea face. Deși, dacă
ar fi fost după el, ar fi

dus-o înapoi la Stratton
chiar mâine și ar fi
continuat să trăiască
acolo, cu ea, fericit până
la adânci bătrâneți. Avea
să încerce – avea să se
străduiască din răputeri
– s-o facă să se
îndrăgostească de el.
Credea că exista o mică
șansă să reușească.

Tandrețea ei din
noaptea trecută îl făcea
aproape nebun de
speranță.

Simțea o nerăbdare
de a-și continua restul
vieții, pe care nu o mai
regăsise în el însuși de
când se logodise cu
Horatia, o nerăbdare de
a avea încredere în

iubire și de a se angaja pe viață față de acea iubire. Voia să aibă copii cu ea. Voia să întemeieze o familie cu ea, chiar dacă n-ar fi fost copii.

Așa că dansă cadrilul cu soția lui, văzând-o numai pe ea, eliberându-se de

încordarea care îl stăpânise timp de o săptămână, îngăduindu-și în fine să se bucure de bal.

În realitate, de când sosiseră nu se uitase prea mult în jurul lui. Dar când cadrilul se termină și el o scoase pe soția lui de pe ringul de

dans, iar fratele ei se
pregătea să danseze cu
ea următorul set de
dansuri țărănești, Lordul
Rawleigh privi în jurul
său cu oarecare ezitare.
Voia să vadă dacă
atenția generală
continua să se
concentreze asupra
grupului său, așa cum se

întâmplase la început.
Voia să determine
natura atenției a cărei
țintă continua să fie.

Abia atunci deveni
conștient de prezența a
două persoane anume –
deși una dintre acestea
intra chiar în clipa aceea
în sala de bal și, prin
urmare, n-ar fi putut fi

remarcată mai înainte.

Horatia Eckert stătea împreună cu mama și cu sora ei mai mare la o oarecare depărtare de el. Își agita evantaiul și nu se uita la el, deși Viconte Rawleigh avu impresia că ea era foarte conștientă atât de prezența, cât și de

privirea lui.

Frumoasa, micuța și delicata Horatia, cu părul ei de un castaniu-roșcat strălucitor și cu ochii ei mari și negri – el simți un junghi de regret pentru toată neplăcerea care înlocuise în inima lui iubirea prin ură. În

răspunsul lui la
scrisoarea prin care ea
rupea logodna lor, el o
numise cochetă cu
inima rece, iar după
aceea, când se întorsese
în Anglia și ea era din
nou singură, flirtul ei
sfârșindu-se, el refuzase
cu dispreț avansurile
precaute pe care

izbutise ea, într-un fel sau altul, să i le facă. El nu simțise altceva decât furie față de îngâmfarea ei. Bineînțeles, existase o perioadă de aproximativ un an, în care ea nu îndrăznise să apară în oraș. Așa-numita *beau monde* nu privea cu ochi buni pe cei care rupeau

logodne anunțate
public. Era norocoasă că
scăpase de o ostracizare
totală.

Nu se uită la ea mai
mult de câteva secunde.
Știa că în seara aceasta
constituia ținta multor
priviri, iar legătura lui
cu Horatia cu siguranță
nu fusese uitată de

lumea bună. Dar, când ochii i se îndreptară în direcția opusă, către uși, îl văzu pe gentlemanul care intrase singur și își rotea privirile prin sală cu o expresie cinică.

Lordul Rawleigh știuse că el era în oraș, deși în cursul săptămânii ei doi nu se

întâlniseră. Se părea că, în ultima vreme, Sir Howard Copley evolua mai ales la periferia societății. Se spunea că datoriile lui erau astronomice, și nu era deloc bine venit în cluburi și chiar în sălile de joc. De-a lungul anilor își folosise

farmecul și înfățișarea – care acum începea să se deterioreze prin semne evidente ale desfrâului – asupra unui număr atât de mare de moștenitoare, deși fără succes, încât reputația îi era prea pătată pentru a-i mai lăsa vreo șansă. Tinerele doamne cu

avere, și chiar și cele fără, erau păzite de Sir Howard Copley tot așa cum ar fi păzite de niște lupi flămânzi.

Cu toate acestea, fiind un gentleman, el nu era respins cu totul de societate, și încă mai era primit la unele dintre petrecerile mai

mari ale *lumii bune*. Și uneori își facea apariția atât din dorința de a-și arăta disprețul față de pedanții înaltei societăți, cât și – se credea – cu intenția de a se distra.

Uitându-se spre capătul celălalt al sălii de bal, la bărbatul care

distrusese prima lui
logodnă și care
pricinuisse decăderea și
dezonoarea soției lui,
lăsând-o și gravidă pe
deasupra, Lordul
Rawleigh simți o ciudată
senzație de exaltare, care
îi creștea în măruntaie
ca un bulgăre de gheață.

Da! Oh, da, într-

adevăr! gândi el.

Încă nu începuse muzica pentru cel de-al doilea set de dansuri. În conversația generală interveni iarăși una dintre acele pauze ciudate, urmată de o reînnoită năvală de zgomote. Așadar, fusese remarcată sosirea lui Sir

Howard Copley, cu toate implicațiile ei.

Ochii vicontelui îi întâlneau pe ai lui Copley, în capătul celălalt al sălii, și, dinadins, se pironiră asupra lor. Copley îi întoarse privirea pentru o clipă, și expresia lui cinică se accentuă când

își înălță o sprânceană.
Și-o reamintea pe
Horatia, gândi vicontele,
și faptul că logodnicul
respins nu-i ceruse
socoteală.

Apoi, privirea lui
Copley trecu la
Catherine, pe care putea
s-o vadă din profil.
Zăbovi o clipă asupra ei

și, după aceea, reveni la Lordul Rawleigh. Acum, în ochii lui cinici era ceva indescifrabil... până când schiță un surâs în colțul gurii și, fără grabă, se întoarse să părăsească sala de bal, în care intrase doar cu câteva minute mai înainte.

Bulgărele de gheață
din măruntaiele
Lordului Rawleigh se
mări, ajungând să-i
înghețe inima. Și totuși,
senzația de exaltare
dăinuia.

Catherine râdea de
ceva ce spusese fratele ei
și luase brațul acestuia
pentru a fi condusă la

următorul set de dansuri. Amândoi aveau o înfățișare înfloritoare și nevinovată.

CAPITOLUL 22

Se simțea ciudat de euforică. Știa, desigur, destule despre viața în înalta societate, pentru a-și da seama că totul încă nu era pe deplin rezolvat. Era adevărat că nimeni nu făcuse vreo scenă și că nimeni nu

fusesse măcar de o
grosolănie subtilă față
de ea. Dar nici nu
fuseseră decât foarte
puține persoane care se
purtaseră în mod fățiș
binevoitor sau
prietenos. Elsie și Lordul
Withersford se
număraseră printre
acestea, și prietenul lui

Harry, Sir Cuthert, și Lordul Cox, care îi solicitase un dans pentru setul de după cină – el fusese unul dintre admiratorii ei cu șase ani în urmă.

Știa că a doua zi era posibil să se pomenească iar exclusă cu fermitate din înalta societate. Nu

avea să fie nicio răutate,
nicio vulgaritate, ci doar
o tăcere adâncă și de
gheață. Exista, desigur, o
asemenea posibilitate, în
ciuda prezenței alături
de ea, în seara aceasta, a
atâtor persoane din
lumea bună cu titluri de
noblețe și influente,
printre acestea

numărându-se și tatăl ei.

Însă în seara asta nu voia să se gândească la ziua de mâine. În seara asta se afla din nou la un bal, la Londra, purtând o rochie nouă și având o nouă coafură, proaspăt căsătorită cu cel mai frumos gentleman din sala de bal, cu bărbatul

de care se îndrăgostise. Dansase cu el setul de deschidere și urma să danseze cu el valsul supeului. Între timp avusese câte un partener pentru fiecare set de dansuri, și acum valsa cu tatăl ei, ceea ce era de-a dreptul de necrezut. În anul debutului ei, tatăl

ei nici măcar nu se
aventurase vreodată
într-o sală de bal.

— Nu bănuiam că știi
să dansezi, tată, spuse
ea, zâmbindu-i.

El se încruntă și, în
loc de răspuns, se
mulțumi să mârâie.

— Unde ai învățat să
valsezi? îl întrebă ea.

— Un gentleman trebuie să facă tot ce trebuie să facă un gentleman, zise el.

— Inclusiv asta? întrebă ea. Să apari aici, cu mine? Este ceva teribil de stânjenitor pentru dumneata, tată? Nu i-ar fi părut rău dacă el s-ar fi simțit stânjenit.

Era timpul ca el să se simtă stânjenit de dragul ei. Dar, deși nu-i dăduse sprijinul de care avusese ea nevoie în urmă cu șase ani, nu putea să-l urască. Era tatăl ei, și ea îl iubea.

În timp ce el continua să execute pașii de vals, corect dar

fără talent, ochii lui îi
întâlniră pe-ai ei.

— Ai avut noroc,
Catherine, îi zise. Nu
știu de ce o fi vrut el să
se însoare cu tine în
aceste condiții. Desigur,
tu ai o înfățișare plăcută,
iar el este un bărbat
tânăr căruia nu-i lipsesc
ochii. Dar oricare ar fi

explicația, trebuie să
recunosc că a procedat
bine aducându-te aici.
Viața ar fi fost
insuportabilă pentru el,
cu o soție căzută în
dizgrație, iar pentru
copiii lui ar fi fost
imposibilă.

Nimic despre
propriile ei sentimente

sau despre copiii ei.
Catherine zâmbi.

— El știe, presupun,
spuse el, că a fost
Copley.

— Da, zise ea, și își
dădu brusc seama de un
alt motiv al euforiei pe
care o simțea. Se temea
că el ar fi putut să fie
prezent la bal. Nu

credea că ar putea suporta să-l revadă... și să-și aducă aminte că el fusese tatăl lui Bruce. Prefera să se gândească la Bruce ca la fiul ei, un fiu fără tată și fără urâtenia zămislirii lui.

— În cazul acesta ai fost de două ori norocoasă, spuse tatăl

ei, sau el a fost de două ori nebun, cum vrei s-o iei.

Ea se uită în ochii lui, dar privirea lui era îndreptată lateral, în altă parte.

— De două ori? repetă ea.

— Copley a fost acela care a pus capăt

logodnei lui, acum câțiva ani, explică el. Fiica lui Eckert. Copley nu s-a însurat cu ea, dar fata a rupt totuși logodna. Este și ea o norocoasă. A dispărut o vreme, dar s-a întors și a bravat. Desigur, în cazul ei nu a existat niciun bastard.

Durerea o sfredeli ca un cuțit. Bruce, un bastard. Dar mai era și o altă durere. Rex fusese logodit cu altcineva? Ea rupsese logodna? Din cauza lui Sir Howard Copley? Ce stranie festă a sorții! Cum trebuie să se fi simțit el, când ea îi depanase povestea ei, la

Stratton? Oare o iubise pe cealaltă femeie? Încă o mai iubea? întrebările și posibilele răspunsuri năvăleau în mintea ei chiar și în timp ce zâmbea și dansa.

Ea sa întors.

Catherine auzea ecoul cuvintelor tatălui ei.

— Ea este aici în

seara asta? îl întrebă.

— Uite-o acolo.
Contele arătă cu bărbia
către persoanele care
stăteau pe margine.
Măruntă. Cu păr
castaniu-roșcat.

Domnișoara Eckert.
Strălucitor, încântător
de frumoasă. Se uită și
ea la lui Catherin, și

ochii li se întâlneau
vreme de câteva
secunde, până când
domnișoara Eckert își
îndreptă privirile în altă
parte. Dar chiar în clipa
aceea și de la o oarecare
distanță, expresia din
ochii ei fusese foarte
clară. În ea era durere, și
poate un reproș. Nu ură.

Era o privire care îi spuse foarte clar Catherinei că cealaltă femeie încă îl mai iubea pe Rex. Sau poate că tulburarea momentului o făcea să vadă într-o simplă privire ceva ce își închipuia ea că era posibil să existe acolo.

Oare ce se întâmplase

între domnișoara Eckert și Sir Howard? Și pentru ce nu o apăraseră Rex? Sau de ce nu o iertase?

Poate că domnișoara Eckert nu voia o iertare.

Catherine observă că Rex valsa cu Elsie și părea să-i acorde toată atenția. Oare cum se simțea el, știindu-se în

aceeași încăpere cu fosta
lui logodnică? Oare o
iubise? O iubea?
întrebările începeau să
se repete.

Știa, desigur, că el n-
o iubise niciodată pe *ea*.
Niciodată nu pretinsese
că ar fi nutrit vreun
sentiment mai puternic
decât pofta trupească. Se

căsătorise cu ea pentru că o compromisese. Dar a ști aceste fapte și a le accepta era un lucru; era cu totul altceva să știe că el fusese cândva logodit cu altcineva și că era posibil ca încă s-o mai iubească pe femeia aceea.

Și atunci valsul se

termină, și ea se afla din nou cu el, cu mâna pe antebrațul lui, în timp ce conversau cu grupul mai mare și așteptau începerea cadrilului pe care Contele de Haverford o rugase să i-l rezerve. Valsul supeului urma după aceea.

Observă că, după ce

Lordul Haverford o conduse pe ringul de dans, soțul ei dispăruse din sala de bal. Lordul Pelham și domnul Gascoigne plecaseră împreună cu Rex. Ea presupuse că el o credea în siguranță cu prietenul lui. Conteles era chiar și mai înalt și mai lat în

umeri decât Rex. Orice bărbat s-ar fi gândit bine înainte să aibă de-a face cu el, gândi ea... și tot așa, orice femeie. Catherine avea impresia că ochii lui cenușii și zâmbitori puteau deveni într-o clipă de oțel. Nu-ți era greu să crezi că vreme de mai mulți ani

el fusese ofițer de
cavalerie.

Și totuși, era nespus
de frumos. La Bodley, ea
se întrebase pentru ce
nu simțise nicio atracție
nici față de Lordul
Pelham, și nici față de
domnul Gascoigne, deși
ei erau la fel de chipeși
ca Rex și cu siguranță

mai fermecători decât el. Acum se întrebă dacă s-ar fi simțit atrasă de Lordul Haverford, dacă acesta s-ar fi aflat acolo, împreună cu prietenii lui. Dar cunoștea răspunsul. Cu șase ani în urmă, ar fi fost foarte fericită să și-l aleagă ca țintă pe Conte de

Haverford, dacă el ar fi încurajat-o cât de cât. Acum îi vedea înfățișarea plăcută și farmecul fără nicio implicare pasională. Nimeni în afară de Rex nu o atrăgea.

— Poate, spuse ea cu oarecare mâhnire, ați fi preferat să vă însoțiți

prietenii, Înălțimea
voastră.

Zâmbetul lui se
accentuă.

— Cum așa? replică
el. Când o am doar
pentru mine pe mireasă
timp de o jumătate de
oră? Nici gând, doamnă.

Ea izbucni în râs.

— A sunat de parcă

aș fi forțat un compliment, spuse ea. N-a fost cu intenție, dar totuși vă mulțumesc. Probabil aveți foarte multe povești de istorisit, toți patru. Trebuie să vă invităm într-o seară la cină, să auzim câteva dintre ele.

— Puține dintre

poveștile noastre sunt potrivite pentru urechile unor femei, zise el, alăturându-se râsului ei. Fără îndoială, totuși, Rex s-ar opune chiar și unora dintre acestea. Însă sunt cu siguranță suficiente pentru a umple o seară, dacă nu v-ați plictisi. Accept

invitația.

În clipa aceea începu muzica, și nu se mai ivi alt prilej de conversație. Rex și prietenii lui nu se întoarseră în sala de bal decât la măsurile de încheiere ale setului de dansuri.

Tocmai la timp pentru valsul supeului.

Oh, da, își spuse iar Catherine în sinea ei, se simțea euforică. Lasă ziua de mâine să-și vadă singură de grijă!

El se afla în încăperea rezervată jocurilor de cărți. Din sala de bal, se

dusese drept acolo, și de
atunci rămăsese pe loc.
Domnul Gascoigne,
Lordul Pelham și
Contele de Haverford
verificaseră pe rând cam
la fiecare zece minute, și
raportaseră situația.

Era probabil ca el să
rămână acolo până la
sfârșitul balului. Dar nu

avea niciun rost să riște,
și cu atât mai puțin să
amâne. În mijlocul unui
bal, riscul unui scandal
public nu era mare. Prin
nu se știe ce noroc,
jocurile de cărți se
desfășurau în două
anticamere. Toate
doamnele jucătoare și
câțiva domni mai în

vârstă se aflau într-una din ele. În cealaltă erau numai bărbați. Pe bărbați te puteai bizui că-și țin gura închisă, atunci când necesitatea și buna creștere impuneau acest lucru.

Contele fu cel ales să rămână în sala de bal pentru a sta cu ochii pe

Catherine. Se nimerea bine că el își rezervase deja pentru ea setul de dansuri de dinainte de valsul supeului. Asta nu însemna că ar fi fost nevoie de foarte multă pază. Acum, în etapa aceasta a serii, nu avea să survină nicio neplăcere. Oricum, tatăl

și fratele ei erau împreună cu ea, ca și Sir Clayton Baird... și chiar și Lady Baird putea fi formidabilă la nevoie. Însă fuseseră de acord cu toții că unul dintre ei trebuia să rămână, pentru orice eventualitate. Pe Lordul Haverford te puteai

întotdeauna baza că,
dacă era nevoie, ar fi fost
în stare să înghețe cu o
singură căutătură
bobocii de pe o ramură
primăvărată.

Ceilalți trei se
duseseră împreună spre
sala jocurilor de cărți.
Acolo nu se aflau atât de
mulți domni pe cât te-ai

fi putut aștepta să vezi
dacă încăperea ar fi fost
aceea a unui club, într-o
seară obișnuită. Fără
îndoială, majoritatea
bărbaților fuseseră
convinși de rudele lor
feminine să-și facă
datoria în sala de bal.

Sir Howard Copley
stătea la una dintre

mese, cu alți trei jucători. Din teancul de bancnote și hârtii de lângă cotul lui, se părea că în seara aceasta norocul era de partea lui. Cei trei se înșiruiră în jurul mesei, domnul Gascoigne și Lordul Pelham suficient de departe de fiecare umăr

al lui ca să se afle în câmpul lui vizual, iar Viconteles Rawleigh chiar în fața lui. Stăteau tăcuți, fixându-l cu privirea. Nu dădeau nicio atenție vreunuia dintre ceilalți jucători sau desfășurării jocului. Se uitau țintă la chipul lui, domnul Gascoigne și

Lordul Pelham fiecare din câte o parte, viconte direct în față.

El deveni conștient de prezența lor doar pe măsură ce trecea timpul. Aruncă rapid câteva priviri lateral și câteva înainte, fiecare dintre ele puțin mai stânjenită decât precedenta. Nu

spunea nimic și
continua să joace, deși
în curând deveni
limpede că își pierduse
puterea de concentrare.
Pierdu un joc. Își linse
buzele și luă o sorbitură
imensă din paharul său.
Pierdu și jocul următor.

Era uimitor cât de
rapid putea să circule un

mesaj fără să se fi rostit
un singur cuvânt,
reflectă Lordul
Rawleigh, nedezipindu-
și privirea de pe fața lui
Copley. Desigur, chiar și
în această anticameră
îndepărtată trebuie să fi
ajuns vestea despre
prezența la bal a lui
Catherine și despre

faptul că ea era soția lui. Și memoria avea să-i slujească bine pe toți, amintindu-le că Sir Copley fusese cel care o dezonorase. Semnificația acestui spectacol nu avea să-i scape nimănui.

În încăpere se lăsa o tăcere stranie. Stranie întrucât încăperea

fusesse silențioasă chiar
și până să fi intrat cei
trei acolo. De obicei, o
sală pentru jocuri de
cărți nu se
caracterizează prin
zgomot. Însă tăcerea de
acum era încordată și
plină de așteptare. Cu
coada ochiului, Lordul
Rawleigh văzu că la

masa alăturată jocul se întrerupsese.

Când pierdu a doua mână, Sir Howard Copley își aruncă pe masă cărțile și se uită crunt la viconte.

— Ce poftești? se răsti el.

Lordul Rawleigh nu răspunse. Lăsa tăcerea să

se prelungească.

— De ce dracu' te holbezi la mine? Mâna lui Copley se întinse spre paharul lui și îl răsturnă. O pată maronie se lăți și îmbibă fața de masă. Nimeni nu făcu vreun gest s-o șteargă.

— Încetează în clipa

asta! strigă el. Și voi doi,
la fel! adăugă uitându-se
rapid spre Lordul
Pelham și domnul
Gascoigne. Ieșiți de-aici,
dacă vă cunoașteți
interesul.

Lordul Rawleigh
continuă să-l privească
fix. Prietenii lui
rămaseră pe loc. Sir

Howard Copley scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea cu ea.

— Presupun, zise, punându-și batista la loc, stăpânindu-se cu un efort vizibil, și rânjind ironic, că ai descoperit în noaptea nunții talc că n-ai avut o mireasă chiar atât de pură. Și bănuiesc

că ea a uitat să menționeze dinainte acest fapt. Nu mă învinovați pe mine. Eu nu aveam punga destul de plină pentru gustul ei. Și-a făcut plăcerea cu mine și, pe urmă, a ridicat nasul în sus de parcă ar fi fost o ducesă și nu o târfă.

În încăpere se auzi un
soi de oftat. Nu era atât
un sunet, cât o răsuflare
generală, o
conștientizare a faptului
că se ajunsese la punctul
culminant al unei crize
și că nu exista decât o
singură ieșire din
aceasta.

Viconteles Rawleigh

simți din nou exaltarea aceea rece pe care o simțise ceva mai înainte în sala de bal. Cu pași lenți, dădu ocol mesei. Nat se trase înapoi, pentru a-l lăsa să treacă.

— Nu mi-am adus mănușile cu mine, Copley, spuse vicontele, rupând în cele din urmă

tăcerea. Mâna mea goală
va trebui să fie de ajuns.
Îl plesni cu dosul palmei
peste față, repezindu-i
capul într-o parte.
Alege-ți armele, timpul
și locul. Martorul tău
poate trece mâine pe la
Lordul Pelham pentru a
discuta detaliile.

Se întoarse să

părăsească încăperea,
prietenii săi aflându-se
în urma lui. Toți ceilalți
se traseră la o parte ca
să-i lase să treacă.
Nimeni nu ridică vreo
obiecție față de
încălcarea unei legi care
era pe cale să-și producă
efectul. Nimeni. Nimeni
n-ar fi răspândit vestea,

decât, poate,
încredințându-o altor
gentlemanii. Era
îndoielnic că ar fi putut
s-o afle vreo femeie. În
definitiv, asta era treaba
gentlemanilor.

— Rawleigh! Glasul
lui Sir Howard îl opri pe
viconte doar o clipă,
deși acesta nu se

întoarse să se uite în urmă. Vor fi pistoale, la care eu mă pricep întrucâtva și care mi-au adus un oarecare succes. Va fi la fel de plăcut să te ucid, pe cât a fost să-ți deflorez soția... și logodnica.

— Rușine! se auziră, în sfârșit, câteva voci.

Viconteles Rawleigh și
cei doi prieteni ai săi se
întoarseră în sala de
dans, unde, din
întâmplare, cadrilul
tocmai se termina. Își
potriviseră bine treaba.

După ce el făcuse

dragoste cu ea, trecu
câtva timp până să-și
recapete suflul și energia
îndeajuns ca să poată
vorbi. Ar fi putut lesne
să se lase în voia
somniaului, așa cum făcea
de obicei, dar
deocamdată nu voia să
doarmă. Bănuia că astfel
de momente puteau fi

prețioase pentru
căsnicia lor, căreia ei ar
fi trebuit, într-un fel sau
altul, să-i dea un sens. În
astfel de momente,
apărea între ei o
tandrețe care fusese
stârnită de împreunarea
lor fizică, dar care, în
sine, nu era în întregime
de natură fizică.

— Rex? își ghemui capul mai comod, lângă umărul lui, și își întinse mâna peste pieptul lui. I-l simți cald și încă umed după actul lor de iubire.

— Mm? El își frecă fața de creștetul capului ei. Am ațipit? În seara asta nu te-am făcut să

adormi?

— Mi-am dat seama, zise ea, că faptul de a dormi imediat după aceea îmi răpește o anumită plăcere.

El chicoti.

— Înveți repede, spuse. În mod întâmplător, am remarcat și eu asta mai

de mult.

Ei îi plăcea când își vorbeau tachinându-se reciproc. Când doi oameni puteau să se tachineze, existau tot felul de posibilități pentru vindecarea unei relații și pentru dezvoltarea unei prietenii și a unei

afecțiuni.

— Nu te-a deranjat faptul că i-am invitat pe prietenii tăi la cină, mâine seară? îl întrebă ea. Ar fi trebuit să te consult mai înainte, dar i-am făcut propunerea Lordului Haverford când dansam cu el, și cumva, ideea a luat amploare.

— Aș fi făcut eu însumi asta, zise el, dar m-aș fi simțit obligat să invit un număr egal de doamne – se pare că am ceva în comun cu Clarissa, Doamne ferește! N-aș fi vrut să te plictisești, numai cu oaspeți de sex masculin și doar cu o conversație

bărbătească.

— Dar vreau să-ți cunosc mai bine prietenii, replică ea, și întâmplările prin care ai trecut împreună cu ei. Ceea ce nu înseamnă că aș dori să-mi vâr nasul în vreun secret, sau să mă strecor cu forța într-o prietenie care vă este

atât de scumpă, la toți patru. Vreau pur și simplu să te cunosc mai bine, Rex. Vreau să aflu amănunte și despre copilăria ta, și despre viața ta alături de Claude și Daphne. Vreau să știu mai multe despre cum e să fii un frate geamăn.

— Claude nu este fericit, zise el.

— Părea întotdeauna destul de mulțumit.

— Vreau să spun, în ultima vreme. N-am mai avut vești de la el de când am plecat de la Bodley, și, totuși, știu asta despre el, înțelegi? Face parte din natura

unui frate geamăn.

Ea se gândi câteva clipe la vorbele lui.

— Și ce știe el despre tine, în ultima vreme? îl întrebă. Apoi îi păru rău, căci el ezită să-i răspundă. Nu ar fi vrut ca el să mintă pentru a o face pe ea să se simtă mai bine. Dar nu voia

adevărul nu acum, în clipa asta.

— M-a văzut posomorât și destul de amărât, spuse el, pe un ton liniștit. Cred că acum va ști că dispoziția mea sufletească s-a schimbat. Că sunt mulțumit.

Mulțumit. Ar fi putut

să folosească un cuvânt mult mai rău. Catherine se consolă cu gândul acesta.

— Catherine. Îi ridică bărbia și o sărută ușor, după care își îndepărtă iar capul. Trebuie să învăț și eu să te cunosc. Foarte multă vreme, pentru mine ai fost în

întregime o străină, un mister. Vreau să știu totul despre Harry – este un tânăr foarte bun. Și despre Lady Withersford. Despre toate persoanele care erau importante pentru tine. Vreau să știu cine era Lady Catherine Winsmore. Dar nu în

noaptea asta. N-am putea aștepta până mâine? Mă tem că m-ai epuizat. Ești o iubită plină de energie.

Descrierea aceasta îi plăcu. Era și ea obosită – gata-gata să adoarmă. Dar nu putea lăsa lucrurile așa. Între ei exista o căldură, pentru

că făcuseră dragoste și pentru că încercaseră să-și întindă unul altuia mâna în alte moduri decât numai trupește. Dar nu se putea opri aici.

— Vorbește-mi despre domnișoara Eckert, îi ceru, cu fața lipită de umărul lui.

El oftă, după o scurtă tăcere, în timpul căreia ea își adună curajul pentru a-i înfrunta mânia.

— Da, zise el. Era clar că cineva avea să-ți spună. Ar fi trebuit să fac eu însumi asta, mai de mult. Îmi pare rău, Catherine. Ne-am

cunoscut în anul dintre
războiul din peninsulă și
Waterloo și, la o lună de
la prima noastră
întâlnire a noastră eram
logodiți. După aceea eu
am plecat cu armata în
Belgia, și ea mi-a trimis
acolo o scrisoare prin
care mă încunoștința că
rupea logodna. Nu s-a

căsătorit cu... cu
bărbatul care a
intervenit între noi, dar
nu ne-am reluat relația.
Aceasta era distrusă.

— Sir Howard
Copley, spuse ea.

— Da. Mușchii
brațului cu care o
înconjura se întăriră,
apoi se relaxară iar.

— Oare el a... De fapt, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, zise el. Bănuiesc că el își închipuise că ea posedă o avere mai mare decât era aceasta în realitate și că a descoperit adevărul înainte de a fi prea târziu. La vremea

respectivă eu am crezut
că, în timpul absenței
mele, ea fusese pur și
simplu orbită de
înfățișarea lui
atrăgătoare și de
farmecul lui.

— Și acum nu mai
ești atât de sigur?

— Îl știam ca pe un
risipitor și un desfrânat,

spuse el. Auzisem că ar fi terfelit reputațiile altor femei. Cred că a fost menționat chiar și numele tău. Dar, cu toate acestea, niciodată – până foarte de curând – n-am bănuir că ar fi existat ceva mai mult în afară de ce-mi spusese Horatia în scrisoarea ei

către mine. Afirmase că era îndrăgostită de el.

— Crezi că nu era? îl întreba ea. Crezi că e posibil ca ea să se fi simțit obligată să rupă logodna și să-ți dea un motiv a cărui acceptare necondiționată ar fi fost mai probabilă? Simțea suferința Horatiei

Eckert de parcă ar fi fost a ei.

El înghiți cu greu.

— Mă rog Cerului să mă înșel, zise. Când m-am întors în Anglia, n-am mai vrut să am nimic de-a face cu Horatia.

— Așa cum intenționase chiar ea.

— Da, dar... Ah, nu contează! spuse el.

Catherine simțea o profundă părere de rău pentru domnișoara Eckert și o durere pentru ea însăși. Puse întrebarea pe care ar fi trebuit să n-o pună.

— O mai iubești?

— Nu, răspunse el,

foarte hotărât. Nu, Catherine. Îmi pare rău pentru ea, dar mila nu este iubire. Și mă simt vinovat că n-am fost atât de intuitiv pe cât ar fi trebuit să fiu, pentru a vedea dincolo de ceea ce putea să fie o minciună. Eram prea copleșit de propria mea suferință și

umilire. Dar n-o iubesc.
Era acolo în seara asta,
după cum bănuiesc că
ți-ai dat seama. N-am
putut să mă uit la ea
decât cu milă.

Catherine nu-și putu
reține exaltarea pe care
o simțea, deși își
amintea ochii
domnișoarei Eckert.

— Ea încă te mai iubește, zise.

Îl simți că trage aer în plămâni, pregătindu-se să răspundă, dar el nu spuse nimic.

— Iartă-mă că te tot întreb, îl rugă ea. Trebuia să știu.

— Da. O sărută pe creștetul capului. Îmi

pare rău pentru ea,
Catherine, dar Horatia
trebuie să-și croiască
singură viitorul. Viitorul
meu se află aici, în
brațele mele, și am
impresia că e pe cale să-
mi consume toată
energia. Nu numai
energia fizică, mă
înțelegi.

Da, înțelegea. Erau
cuvinte prețioase.
Cuvinte de speranță și
de angajare. Cu un mai
mult de o lună în urmă,
când se căsătorise cu el,
nu se așteptase la nimic
altceva decât la protecția
pe care i-o asigura
numele lui. Nu se
aștepta la vreun

devotament.

— Mă bucur doar de un lucru, zise ea. Mă bucur că anul acesta el nu se află în oraș – mă refer la Sir Howard Copley. Mă temeam că putea să fie. Sper să nu se întoarcă niciodată. Sper să nu-l mai văd niciodată.

Brațul lui se încordă din nou.

— Nu ai de ce să te temi de el, Catherine. Acum mă ai pe mine, ca să te apăr. Dacă va fi necesar, voi apăra ce este al meu cu propria mea viață.

Asta era o parte din ceea ce o făcea pe ea să

se teamă. A se pomeni
față-n față cu Sir
Howard ar fi într-adevăr
însăimântător pentru
ea. Dar ce s-ar întâmpla
dacă Rex l-ar întâlni
vreodată, știind cele ce
știa acum, în legătură
atât cu ea cât și cu
domnișoara Eckert? Era
foarte posibil să urmeze

o provocare și un duel.

Și poate că nu Rex ar fi fost acela care ar fi părăsit terenul confruntării pe propriile lui picioare.

Se înfioră.

— Trebuie realmente să dorm, spuse soțul ei. Ți-e frig? Sau e doar efectul menționării

numelui său? Oricum, aş face mai bine să mă gândesc la o modalitate de a te încălzi, nu-i așa?

O întoarse pe spate, și se urcă pe ea, și se înfipse în ea fără jocuri prealabile – ceva ce el nu mai făcuse până atunci. Începe să-i învețe cerințele, gândi ea.

Greutatea lui și penisul lui plin și tare înăuntrul ei erau minunat de liniștitoare. Și faptul de a ști că el avea să-i aprindă iarăși pasiunea o făcuse să-și alunge gândurile negre. Suspină când gura lui o găsi pe a ei.

— Relaxează-te, îi

șopti el, cu buzele lângă
ale ei. Nu e nevoie de
nicio participare. Asta e
numai din partea mea
pentru tine.

Ah, știa și asta! Știa
că ea avea nevoie de
darul trupului său și de
forța lui.

CAPITOLUL 23

Întotdeauna îi
displăcuse ziua din
ajunul unei bătălii – deși
nicio bătălie nu se
desfașurase printr-un
anunț prealabil; de
obicei, pentru un ostaș
călit în lupte iminența
unei bătălii era evidentă.

Întotdeauna îi
displăcuse ajunul unei
confruntări, căci oricât
de ocupat ai fi fost
mereu cu pregătirile,
rămânea prea mult timp
pentru gânduri, prea
mult timp pentru
teamă. Întotdeauna îi
privise cu dispreț pe
ostașii care susțineau că

nu simt nicio teamă –
considerând că nu era
bărbătește să te temi. În
ziua din ajunul unei
bătălii, el avusese de
fiecare dată gura uscată
și genunchii moi de
teamă. Stomacul îi
dăduse întotdeauna
grețuri.

Simțea teamă în ziua

care urmă balului de la Lady Mindell – ziua premergătoare duelului cu Copley, pe care el însuși, în mod deliberat, îl provocase. Respinsese, desigur oferta lui Nat de a face acest lucru în locul său.

— În definitiv, Rex, spusese Nat cu o

nepăsătoare înălțare din umeri, eu nu am pe nimeni care să depindă de mine. Și întotdeauna mi-a făcut plăcere o răfuială bună, mai ales cu un ticălos de felul lui Copley.

Nu, nu regreta ceea ce făcuse. Dacă ar fi fost necesar, ar fi procedat

întocmai la fel. Și era ceva ce, bineînțeles, nu-i putea îngădui nimănui să facă în locul lui, nici chiar unuia dintre cei mai dragi prieteni ai lui.

Dar se temea. Îi era teamă, desigur, de moarte – numai un nebun ar pretinde că nu se teme de moarte. Dar

se temea și că nu va
izbuti să răzbune
cumplitul rău care îi
fusesse făcut lui
Catherine și spaima pe
care o îndurase ea în
legătură cu zămislirea și
cu moartea unui copil.
Dar teama, întocmai ca
în ajunul unei bătălii, îi
dădea energie și o

limpezime a gândurilor.
Îl facea să fie atent cu
îndatoririle lui și cu
detaliile.

O vizită făcută de
dimineață lui Eden îi
confirmă faptul că
provocarea fusese
primită. Martorul lui
Copley trecuse deja pe la
el, și toate amănuntele

fuseseră stabilite. Nat și Ken se aflau și ei acolo. Lordul Rawleigh discută cu ei noul său testament, vorbind foarte deschis și calm despre posibilitatea morții lui. Testamentul său asigura mai mult decât cele cuvenite pentru viitorul lui

Catherine. Probabil că tatăl și fratele ei aveau să-i dea sprijinul moral de care ea ar avea nevoie. Prietenii lui se angajară să asigure orice altă protecție care s-ar dovedi necesară.

Îl însoțiră când îi duse testamentul mandatarului său. Apoi

își petrecură cu el o oră, exersând mânăuirea pistolului – nu mai trăsese un glonț de când părăsise cavaleria.

În cursul după-amiezei, le făcu vizite, împreună cu Catherine, doamnelor cărora le lăsase cartea lui de vizită în zilele dinainte de bal

și altor câtorva despre care se știa că sunt acasă pentru vizitatori. Și, la ora promenadei, făcură o plimbare cu cabrioleta lui în Hyde Park. Dacă era să moară a doua zi, avea să facă astăzi tot ce era în puterea lui pentru a asigura reprimirea ei în *lumea bună*. Nu fură

refuzați nicăieri. Și în
acea dimineață sosiră
câteva invitații.

Toți bărbații știau,
desigur. În ochii lor
exista o anumită
expresie care îl
încredința pe Lordul
Rawleigh de acest fapt,
deși în prezența
doamnelor nu se spunea

nimic. Niciuna dintre doamne nu știa.

Seara, prietenii lui veniră la cină, și toți patru vorbiră cu mândrie despre prietenia lor, despre câteva dintre întâmplările trăite împreună în peninsulă și la Waterloo. Vorbeau

întrucât Catherine
insistă asupra acestui
lucru și fiindcă era
evident că pe ea o
interesau povestioarele
lor. Nu se retrase
singură în salon la
sfârșitul mesei, pentru
a-i lăsa cu vinul lor de
Porto. Rămaseră toți
împreună, și apoi

trecură împreună în
salon, pentru încă
aproximativ o oră.

Dacă ar fi putut să
aleagă cum să-și
petreacă seara care era
foarte posibil să fie
ultima din viața lui,
viconte n-ar fi reușit să
găsească o modalitate
mai plăcută decât

aceasta – petrecându-și-o împreună cu cei mai apropiați prieteni și cu soția lui. Simți un dor pătrunzător gândindu-se la Claude. Oare fratele lui putea să-i simtă neliniștea? Oare avea să simtă... Dar nu voia să se lase pradă unor astfel de gânduri, după cum

niciodată nu li se lăsase
nici în timpul
războiului.

Prietenii lui nu
rămaseră până târziu.
Plănuiseră cu toții să se
scoale foarte devreme a
doua zi dimineață,
explicară ei, fălindu-se
unii față de ceilalți că
aveau să privească

răsăritul soarelui de pe cal. Făcură exces de zel, încercând să-l convingă să se scoale și el o dată cu găinile și să plece călare, împreună cu ei, rugând-o pe Catherine să-i ierte, încredințându-o că altă dată nu-l vor mai scoate din casă atât de devreme. Toți trei

erau nerușinat de fermecători. Bineînțeles că ea își dădu seama de asta și râse laolaltă cu ei. Dar nu înțelese ce se petrecea de fapt.

Când se duseră la culcare, el făcu dragoste cu ea. După aceea în timp ce o ținea în brațe – era recunoscător că ea

nu era înclinată să vorbească, așa cum fusese în noaptea trecută ar fi vrut să-i spună cuvinte care să completeze ceea ce tocmai îi spusese cu trupul lui. Dar nu avea de gând s-o împovăreze cu ele. Nu, când era posibil ca a doua zi ea să

aibă de purtat poveri
destul de mari și fără
asta.

O ținu strâns la
pieptul lui până când ea
adormi, și atunci se
pregăti să îndure
ceasurile de ațipire, și
visare, și veghe care
precedau întotdeauna o
bătălie.

— Toby, spuse ea, cuprinzându-i capul în palme, sunt o soție neglijată. El a plecat chiar mai înainte de ivirea zorilor ca să călătorească împreună cu prietenii lui și, negreșit

s-a dus undeva să ia cu ei micul dejun, și, tot atât de negreșit, se va duce apoi împreună cu ei la Clubul White. Vom fi norocoși dacă va considera că e cazul să se întoarcă pentru prânz. Toby își ciuli urechile, îi suflă nerăbdător în față și

dădu din coadă. Dar nu
mă simt jignită,
continuă ea. Să nu-ți
închipui așa ceva. Este
corect ca el să-și trăiască
propria lui viață și eu pe
a mea... cu condiția de a
petrece un timp și
împreună, desigur. Dar
necazul, Toby, este că de
când m-am căsătorit cu

el eu n-am avut niciun fel de viață a mea, proprie. Ceea ce este supărător, nu-i așa, după atâția ani de independență? Toby scheună cu nerăbdare. Da, zise ea, ai foarte mare dreptate, bineînțeles. E vremea ca tu și cu mine să ne

aventurăm afară, să facem o plimbare.

Să stea nemișcat, cu capul ținut între mâinile ei, era o constrângere prea mare pentru Toby. Se eliberă dintr-o smucitură și începu o goană de jur-împrejurul camerei de zi, la fiecare tură oprindu-se plin de

speranță la ușă.

Catherine râse de el.

— Dacă nu vrei să mă însoțești, îi spuse, tot ce ai de făcut e să te exprimi, să știi, Toby!

Ceva mai târziu, făcură împreună o plimbare, luând-o cu ei și pe camerista lui Catherine. Toby, în lesă,

se străduia cu indignare
să-i smulgă din
încheietură brațul
acesteia. Când, în cele
din urmă fu lăsat liber,
în Hyde Park, alergă
încolo și-ncoace cu atâta
exuberanță încât
camerista râse, și
Catherine făcu la fel.

Întâlniră foarte

puțină lume, și pe
nimeni cunoscut de
Catherine. Era foarte
plăcut să se plimbe iar
în aer liber. La acea oră
din zi, Hyde Park îți
dădea impresia că te afli
la țară. Puteai să uiți că
era înconjurat de cel mai
mare și mai agitat oraș
din lume. Era o zi

frumoasă, însorită.
Catherine regreta că nu
sugerase să se scoale
devreme, să călătorească și
ea cu bărbații. Dar poate
că era mai bine așa,
reflectă ea. Trebuia să
respecte prietenii
soțului ei cu bărbații,
așa cum ar fi vrut ca el
să le respecte pe cele ale

ei, cu femeile – cu Elsie, de exemplu. Trebuia să nu se agațe mereu de mâneca lui.

Nu voia să se ducă acasă prea curând. Dar unde în altă parte să se ducă? La Elsie acasă? Elsie locuia prea departe. Ar fi fost necesar să se înapoieze

acasă și să i se
pregătească trăsura.
Daphne locuia destul de
aproape de parc pentru
a putea ajunge acolo pe
jos. Catherine se
înveseli. Avea să-i facă o
vizită lui Daphne.

Când împreună cu
camerista și cu Toby
ajunse la casa acesteia,

vreme de câteva clipe se păru că totuși veniseră în zadar. Majordomul lui Sir Clayton Baird nu părea deloc sigur dacă Lady Baird era acasă. Dar reveni, poftind-o pe Catherine să urce la etaj, în camera de zi personală a Înălțimii sale Lady Baird. Toby,

manifestându-și iar
indignarea, fu condus de
către cameristă în
bucătărie.

Daphne, cu ochii
roșii și înnebunită de
grijă, se aruncă în
brațele lui Catherine
chiar mai înainte ca ușa
să se fi închis în urma
acesteia.

— Ai aflat ceva?
strigă ea. Ce s-a
întâmplat? E mort?

— Daphne?!
Catherine se uită la ea,
uluită. Despre ce-i
vorba?

Daphne o privi cu o
expresie răvășită.

— Rex, zise ea. E
mort? Clay a plecat de o

veșnicie să-mi aducă
vești, dar nu s-a mai
întors.

Catherine simți că-i
țiuie ceva în cap. Aerul
încăperii părea să-i
înghețe nărilor.

— Rex? întrebă cu
glas slab.

Și atunci expresia lui
Daphne se transformă

într-una de groază, în timp ce o ajuta pe Catherine să ajungă la cel mai apropiat fotoliu și să se așeze în el.

— Nu știai? zise. Oh, ce-am făcut? Se bate în duel cu Sir Howard Copley, Catherine. În zorii acestei zile. Cu pistoale! se văită ea.

Catherine se afla
singură la capătul rece și
întunecat al unui lung
tunel. Cineva o îndemna
să meargă către celălalt
capăt, frecându-i
mâinile, chemând-o...
părăsind-o. Și pe urmă

se auziră glasuri, și ceva
îi fu apăsător între dinți, și
un foc coborî de-a
lungul tunelului, silind-o
să urce, tușind și
scuipând, spre capătul
cald și luminos.

— Își revine, doamnă,
roști un glas bărbătesc.

— Da, zise Daphne.
Îți mulțumesc. Coniacul

a fost tocmai ce trebuia.
Lasă aici paharul, pentru
cazul în care ar mai avea
nevoie.

Majordomul lui Sir
Clayton Baird părăsi
încaperca, după ce o
asigurase pe stăpâna lui
că avea să rămână chiar
dincolo de ușă, dacă ea
i-ar mai solicita ajutorul.

— Dar Sir Howard nici măcar nu se află în oraș, zise Catherine în mod absurd, ca și cum conversația n-ar fi fost deloc întreruptă de leșinul ei. Și pentru ce ar vrea el să-l provoace pe Rex?

— Era la bal, spuse Daphne. Nu l-ai văzut?

Și bineînțeles că *Rex* a fost cel care l-a provocat pe *el*. Eu am aflat abia azi-dimineață. Clay a plecat după vești, dar încă nu s-a întors. Oh, unde te duci?

Catherine era în picioare, clătinându-se amețită. Nu știa încotro se ducea. Trebuia să-l

găsească. Trebuia să-l oprească. Trebuia să...

— Trebuie să-i spun că îl iubesc, se auzi zicând. Ce cuvinte prostești! își duse la gură un pumn tremurător.

— Oh, Catherine!

Și pe urmă se pomeniră îmbrățișându-

se, plângând fiecare în hohote pe umărul celeilalte.

Era prea târziu să se ducă să-l caute. Era prea târziu pentru a-l opri. Era posibil să fie pentru totdeauna prea târziu ca să-i mai spună că îl iubea. Duelurile se desfășurau întotdeauna

în zorii zilei, nu-i așa? El plecase de acasă înainte de răsăritul soarelui.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse ea. Și dintr-o dată o cuprinse o panică înspăimântătoare, îndemnând-o să fie cât mai curând acasă. Trebuie să plec!

— Voi veni cu tine,
zise Daphne.

Nici uneia nu-i trecu
prin minte să aștepte o
trăsură. Să aștepte era
ceva ce niciuna nu ar fi
fost în stare să facă.
Merseră împreună
grăbite de-a lungul
străzilor, cu capetele în
piept. Catherine nici

măcar nu-și aduse minte
că lăsase în bucătăria lui
Sir Clayton o cameristă
și un câine.

Acum, că sosise
timpul, teama cedase
locul unui calm glacial.
Știuse că așa avea să fie.

Întotdeauna fusese așa. Nu se temuse de picioare nesigure sau de mâini tremurătoare.

Copley îl adusesese cu el pe unul dintre martorii lui. Nat, Eden și Ken erau cu toții acolo, toți posomorâți și cu chipurile palide. Probabil că asta era mai

rău pentru ei decât pentru el, gândi Lordul Rawleigh, cu o intuiție fulgerătoare. Ei nu erau obișnuiți cu lipsa de acțiune în dimineața unei bătălii. Nu erau obișnuiți să-l privească pe unul dintre prietenii lor luptând singur. De față era și un chirurg.

În timp ce-și scotea pelerina și își dezbrăca haina și vesta, Viconte Rawleigh nu se uită la Copley. Îl privi în ochi când Eden și martorul lui Copley schițară gestul simbolic de a încerca o reconciliere pașnică. El refuză, iar Copley rânji ironic.

Urma să-și ia poziția spate-n spate, să facă fiecare câte doisprezece pași, să se întoarcă, și să tragă la semnal.

— Spune-i lui Catherine, îi zise lui Eden în ultima clipă posibilă – ea ar trebui totuși să știe, decise el, motivul exact care îl

îndemnase să se bată pentru ea. Trase adânc aer în piept. Spune-i că o iubesc.

— Poți să-i spui tu însuși, mai târziu, replică prietenul său pe un ton tăios. Dar dădu afirmativ din cap.

Peste câteva clipe, Lordul Rawleigh își

executa cei doisprezece pași, cu pistolul pregătit, concentrându-și mintea asupra hotărârii de a ținti cu atenție și siguranță, și de a nu da curs imboldului de a trage rapid și înnebunit înainte, ca adversarul să apuce să tragă în el. Ar fi

avut șansa unei singure împușcături.

Copley luase totuși o cu totul altă decizie. Când se întoarseră, își ridică pistolul și, cu mult înaintea de a se fi putut da semnalul de tragere, apăsă pe trăgaci.

Era uluitor ce lucru valoros putea să fie

experiența, reflectă
Lordul Rawleigh.
Experiența îi dădu
posibilitatea de a ști că
durerea era prea intensă
pentru ca rana să fie
gravă. Dacă ar fi fost
gravă, timp de cel puțin
câteva secunde n-ar fi
simțit nicio durere.
Șocul l-ar fi paralizat pe

o asemenea durată. Brațul drept îl dureau ca dracu'. Era conștient de înroșirea mânecii cămășii lui albe, deși nu se uită în jos. Glonțul nu pătrunsese decât în carne. Se îndoia că măcar i-ar fi rămas în braț.

Era, de asemenea,

conștient, deși nu se uită, că Nat ținea în mână un pistol.

— Ești un om mort, Copley! strigă acesta din urmă cu un glas pe care Viconte Rawleigh nu i-l auzise niciodată decât pe câmpul de luptă. Dar încă nu trase.

Lordul

Rawleigh

ochea cu grijă, nedând atenție durerii. O cunoștea de multă vreme și știa că durerea în sine nu ucide. Copley nu avea de ales, decât să stea în loc și să aștepte. Se așeză din profil, ca să constituie o țintă cât mai mică posibil.

Timpul se scurgea

doar cu o fracțiune infimă din viteza lui normală. Spațiul deveni un tunel, aproape un telescop. Vicontele fu conștient de asta în timp ce își înălță pistolul la nivelul feței palide și disprețuitoare a lui Copley. În numai câteva secunde, o

multitudine de gânduri
îi veniră în minte,
necesitând o luare în
considerare. Obosise să
tot ucidă. Întotdeauna
după o bătălie, se
pomenise vomitând ore
în șir, știind că omorâse
oameni care nu
meritaseră să moară mai
mult decât ar fi meritat

el dacă l-ar fi ucis ei. Ucisese pentru a evita să fie ucis și pentru a-i apăra de moarte pe prietenii și pe oamenii lui. Acum nu se afla în primejdie de moarte. Și nici vreunul din prietenii lui.

Dar Copley era un violator. O violase pe

Catherine și foarte
probabil și pe Horatia.
Poate și pe alte femei.
Dacă el trăia, chiar
presupunând că
evenimentele din
dimineața aceasta ar fi
putut să-l convingă să
plece din proprie
inițiativă din Anglia
într-un exil definitiv,

avea să fie în viață,
capabil să facă iar același
lucru. Să le facă și pe
alte femei să sufere așa
cum suferiseră
Catherine și Horatia.

Chiar până în clipa în
care trase, Lordul
Rawleigh nu fu sigur
dacă avea să-și ridice
brațul în aer în ultimul

moment, arătându-și
disprețul pentru
viermele care era Sir
Howard Copley,
irosindu-și glonțul în
văzduh, sau dacă avea să
și-l țină neclintit,
ucigându-l.

Își ținu brațul
neclintit.

Apoi se îndreptă spre

prietenii și spre hainele sale și se îmbracă fără ajutorul nimănui, cu mâini netremurânde, neuitându-se nici măcar la ce făceau medicul și martorul lui Copley lângă cadavrul acestuia. Dar după câteva clipe fu nevoit să se depărteze cu câțiva pași pentru a

vomita pe iarbă. Îi facea rău gândul că ucisese. Dar poate că era întâia oară când nu simțea nicio remușcare.

Catherine fusese răzbunată. Și toate celelalte femei erau scăpate de ticălosul care cauzase suferința ei.

— Micul dejun! le

spuse cu hotărâre prietenilor săi, revenind spre ei. Avea tot atâta poftă să mănânce pe cât ar fi avut chef să sară în foc. La White?

— La White. Nat îl bătu ușor cu palma pe umărul stâng, ca pentru a-l consola. Oricum n-ar fi trăit, Rex. Dacă n-ai fi

facut-o tu, aş fi facut-o eu.

— Poate e mai bine să mergem la mine acasă, decât la White, propuse Eden. Ceva mai multă intimitate şi aşa mai departe.

— Eu va trebui să plec imediat, spuse Ken. Sunt nevoit să mă întorc

la Dunbarton.

Ceilalți trei se uitară la el oarecum mirați. Lordul Rawleigh observă că expresia de încordare și culoarea cenușie nu-i părăsiseră chipul, așa cum se întâmplase cu Nat și cu Eden.

— La Dunbarton? întreabă el. Acum, Ken?

În dimineața asta? Chiar înainte de micul dejun? Credeam că te afli aici până la sfârșitul sezonului monden.

Fața prietenului său căpătă o expresie înspăimântătoare.

— Când am ajuns aseară acasă, mă aștepta o scrisoare, zise el.

Încercă să zâmbească și nu reuși. Se pare că peste șase luni voi fi tată.

Pentru moment, duelul fii uitat. Cei trei prieteni se holbară la el.

— Cine? întrebă Eden în cele din urmă. Cineva pe care am cunoscut-o când eram acolo, Ken? O

lady?

— Nu e o persoană pe care ați cunoscut-o, răspunse Ken, posomorât. O lady, da. Trebuie să mă duc acasă să mă căsătoresc cu ea.

— Pot îndrăzni să remarc faptul că nu pari să fii entuziasmat? zise Nat, încruntându-se.

— Familia ei și a mea s-au dușmănit de când mă știu, spuse Ken. Nu cred că vreodată mi-a displăcut vreo femeie mai mult decât îmi displace ea. Și a rămas gravidă cu mine. Trebuie să mă însor cu ea. Urați-mi fericire.

Apoi zâmbi, și Lordul

Rawleigh se pomeni că-i
este milă de
necunoscuta viitoare
mireasă.

— Ken, zise el,
încruntându-se, ce
anume ne scapă?

— Nimic din ce aş
vrea să divulg, răspunse
prietenul său. Trebuie să
plec. Mă bucur, Rex, că

lucrurile s-au rezolvat
aşa cum am făcut-o, în
dimineaţa asta. Ai grijă
să-ţi vadă cineva braţul
acela înainte să pleci de
aici. Mă bucur că nu l-ai
graţiat. Mă temeam că
aveai să-l ierţi. Violatorii
nu merită să trăiască.

Şi fără vreun alt
cuvânt, porni spre calul

său. Nu se uită înapoi.
Niciunul din ei nu-l
strigă.

— Sărmanul Ken!
murmură Nat.

— Sărmana doamnă!
zise Lordul Rawleigh.

— Ar fi bine să
vedem ce facem cu
brațul tău, Rex, înainte
să-ți pierzi tot sângele,

intervenii Eden, cu un glas vioi, luându-și ochii de la prietenul lor care pleca. Constat că chirurgul este iar disponibil.

Da, gândi Lordul Rawleigh, coborându-și privirea spre brațul lui. Mâneca era îmbibată de sânge de la umăr până la

cot.

Catherine! își zise
apoi în minte. Trăise să
o revadă. Să-i spună el
însuși că o iubea.

Auziseră amândouă
ușa de afară
deschizându-se, și

zgomotul de glasuri din hol, deși ele stăteau la etaj, în salon. Dar nu se deslușea ale cui erau vocile.

Stătea țeapănă și dreaptă în fotoliul ei. Nu era în stare să se ridice în picioare, așa cum ar fi vrut, ca să dea fuga pe palier și să se uite în

josul scării, sau să
cheme pe cineva de jos.
Își simțea picioarele
când ca de plumb, când
ca o gelatină. Bănuia că
Daphne se simțea la fel.
Nu schimbau niciun
cuvânt – prea tare își
încordau amândouă
auzul.

Cine avea să vină? se

întrebă ea. Cine avea să fie ales pentru a-i aduce ei vestea? Tata? Harry? Lordul Pelham sau unul dintre ceilalți prieteni ai lui? Un străin?

Și apoi ușa se deschise fără niciun zgomot, și el păși înăuntru. Câteva clipe creierul ei nu voi să

priceapă cine era cel care stătea în picioare acolo. Părea foarte palid. Mâneca dreaptă a hainei lui era goală. Brațul lui era prins într-o eșarfă extrem de albă. Purta ceva ce semăna cu cămașa altcuiva.

Urmă o tăcere ciudată. Daphne se

ridică în picioare,
agățându-se de spătarul
unui fotoliu.

— Ah! exclamă el pe
un ton liniștit. Văd că
nu are niciun rost să-mi
spun povestea despre
cum am fost trântit de
pe spinarea calului meu,
nu-i așa?

— Rex! zise Daphne,

ducându-și la pânțele
palma cu degetele
desfăcute.

— Mă simt foarte
bine, Daphne, spuse el.
O simplă rană în braț,
care nu mi-a vătămat
decât carnea. Doar o
zgârietură. Dar prostul
de medic a insistat să
port eșarfa. Cred că

arată destul de impresionant, adăugă, zâmbind puțin ironic.

— Dacă ai ști prin ce am trecut noi! replică ea. Așteptarea este cea mai îngrozitoare activitate din lumea asta, Rex. Și femeilor le revine sarcina de a desfășura o foarte mare

parte din ea.

Catherine se simțea aproape ca un duh fără trup, observând tot ce se petrecea, dar fără a fi cu adevărat prezentă. Nu era în stare să se miște și nici să vorbească. Dar el se întoarse și străbătu încăperea, venind lângă ea. Se lăsă într-un

genunchi în fața
fotoliului ei și, în ciuda
eșarfei, îi luă mâinile
între ale sale. Mâna lui
dreaptă era mai rece
decât stânga.

— Nu te va mai
supăra niciodată, și nici
pe vreo altă femeie,
iubita mea, îi spuse cu
blândețe.

— L-ai ucis? Era
vocea lui Daphne.

— Da, zise el.

Dar ușa se deschise
iar și altcineva intră în
cameră. Câteva clipe
mai târziu, Daphne
plângea zgomotos.

— Oh, Clay, zicea ea.
Oh, Clay, după bătălia
aceea înspăimântătoare

de la Waterloo, mi-ai făgăduit că niciodată nu aveam să sufăr așa ceva!

— Da, iubito, spuse el. Tocmai am aflat. Tu nu erai acasă. Am bănuیت unde te aflai mai ales după ce am descoperit că, între timp, Catherine fusese acasă la noi. Emoția aceasta nu-ți va

face niciun bine, să știi.
Va trebui să te duci
acasă și să stai la pat fără
nicio întârziere. Rex și
Catherine au oricum
nevoie să fie singuri.

Catherine nu se
uitase la ei. Nici Rex nu
se uitase. Se priveau
doar unul pe altul
împreunându-și mâinile.

După aproximativ un minut, în cameră se lăsă tăcerea. Niciunul dintre ei nu părea să fie sigur că rămăseseră singuri.

În cele din urmă, ea își recăpătă glasul.

— Aș fi putut mai lesne să suport să existe el în lume, decât să lipsești tu din ea, spuse.

— Ai fi putut? Cu mâna lui stângă își duse la buze mâna ei dreaptă. Acest lucru trebuia să fie făcut, iubita mea. L-am făcut.

— Nu e nimeni care să audă asta, zise ea. Nu e nevoie s-o spui. Mintea ei părea să se agațe numai de

banalități.

— Ce să audă? El
părea nedumerit.

— Iubirea mea, rosti
ea.

— Tu ești iubirea
mea, replică el,
zâmbind. Poate e ceva
ce nu dorești să auzi,
Catherine, dar am de
gând să petrec o

veșnicie, lângă tine,
câștigându-mi dreptul
de a repeta aceste
cuvinte iar și iar. Iubirea
mea. Îi sărută din nou
mâna. Ce este? Lacrimi?
E chiar atât de rău?

Ea își mușcă tare
buza superioară, dar
asta nu ajută la nimic.
Trăsăturile feței i se

boțiră în mod rușinos și ea și-o ascunse, apăsându-și-o de umărul lui drept. Ridică iar capul, imediat ce îl simți că tresare.

— Dacă mă iubești, strigă ea, cum ai putut să faci ceva atât de stupid, stupid, *stupid*? Te urăsc! Îți închipui că

aș fi vrut să mori numai
din cauza prostescului
tău simț al onoarei?
Cum te-aș fi putut iubi,
dacă ai fi fost mort?
Cum aș fi putut să-ți
spun, dacă ar fi fost prea
târziu?

El continua să
zâmbească. Ea vedea
asta, cu ochii limpeziți

de lacrimi.

— Catherine! spuse
în șoaptă. Iubirea mea!

— Singurul lucru la
care mă puteam gândi,
zise ea, era că nu-ți
spusesesem.

— Ce nu-mi
spuseseseși? o întrebă el.

— Că te iubesc, zise
ea, amintindu-și să se

folosească de data asta de umărul lui stâng.

Își înălță iar privirile când simți că, în mod neîndoios, în jurul ei erau două brațe. El și-l eliberase pe dreptul din eșarfă.

— Ducă-se dracului! spuse, zâmbindu-i, puțin ironic. Oricum era

doar pentru un efect teatral. Așadar, ne aflăm, până la urmă, într-o căsătorie din iubire, nu-i așa?

Ea încuviință dând din cap și privind în ochii lui, dându-și încă o dată seama cât de aproape fusese, în acea dimineață, să-l piardă.

Un glonț fusese tras spre el și îl lovise. Știa că realitatea acestui fapt avea s-o obsedeze mult timp de acum încolo.

— Și singuri, adăugă el, trăgând-o mai aproape și acoperindu-i buzele cu ale lui. Nimeni n-ar îndrăzni să intre nepoftit, chiar dacă ușa

nu este încuiată. Mă
simt dintr-o dată,
categoric, într-o
dispoziție erotică, iubita
mea. Asta se întâmplă
după ce trece primejdia,
să știi. Viața care se
reafirmă, presupun.

Dar chiar în timp ce
vorbea, ușa fu
întredeschisă dinafară

de către o mână
nevăzută, și peste un
mai mult de o secundă
sau două, un mic ghem
nespus de fericit se
repezi la ei, lătrând
zgomotos.

— Jos, domnule! zise
Viconte Rawleigh cu
severitate.

— Oh, Toby, exclamă

Catherine, ai venit
acasă!

Toby se așeză lângă
noul lui stăpân, gâfâind
și izbind cu coada în
covor.

— Va trebui să-l
învățăm pe terierul
acesta câte ceva despre
bunele maniere, zise
Lordul Rawleigh.

— Nu, nu vom face asta, protestă Catherine. Îl iubesc exact așa cum este.

— Ei bine, spuse el, poate voi încerca să-mi exercit cu mai mult succes autoritatea când vom discuta despre un copil. Și apropo de discuții, s-o continuăm

pe aceasta în dormitorul
tău?

— Și brațul tău?
întrebă ea.

— Încă mai este prins
de umărul meu, iar eu
încă te mai pot ține în
brațe. Mergem?

Ea dădu din cap în
semn că da.

Dar înainte ca

vreunul dintre ei să se ridice în picioare, el o sărută cu patimă. Pentru amândoi fu un sărut de iubire fără nicio inhibiție, fără condiții. Un sărut plin de convingerea că momentul trebuie să fie trăit, că viața e prea scurtă și imprevizibilă în

desfășurarea ei pentru
ca dragostea să fie
amânată.

— Mă *bucur foarte
mult*, spuse ea în timpul
unei scurte pauze,
provocată de necesitatea
de a respira, că
odinioară, vreme de o
clipă, te-am confundat
cu Claude.

— Mm... mormăi el.
Eroare pentru care ești
iertată, iubita mea... cu
condiția să nu se mai
repete.

Cu ochii ațintiți
asupra lor, Toby își
sprijini capul pe labele
întinse înaintea lui și
căsca zgomotos și
mulțumit.

SFÂRȘIT

[1]

Venerabilul (în lb, engl. *Hono(u)rable*): titlu care indică rangul sau distincția acordată fiilor mai mici ai unor conți, copiilor de viconți și baroni, domnișoarelor de onoare din

suita reginelor și prințeselor, judecătorilor Curții de Justiție care nu posedă un alt titlu mai înalt, membrilor guvernului și judecătorilor din dominioane și colonii și membrilor Parlamentului (n.t.).

[2]

Bodley-on-the-Water -
Bodley pe Apă

[3]

Lady:

) - (cu majusculă): titlu mai

n oficial, acordat marchizelor,
teselor, viconteselor,
neselor, fiicelor de duce,
chiz sau conte, sau soțiilor
văduvelor deținătorilor
lui onorific de Lord;

b) - (cu literă mică): femeie
ținând clasei superioare, sau
nă de aceasta prin maniere,
eiuri, și sentimente
espunzând noțiunii de
leman) (n.t.)

[4]

Referire la războiul din

Spania, în anii 1808-1814 (n.t.)

[5]

Whwn Hell freezes over
(engl.) = (aprox.) când o face
plopul pere și răchita micșunele;
la paștele cailor. (n.t.)

[6]

Joc de cuvinte
intraductibil în limba română.
Expresia englezească *scarlet*
woman, traductibilă ad litteram
prin "femeie stacojie", înseamnă
"femeie ușoară, prostituată"
(n.t.).

[7]

Stil neoclasic, introdus în arhitectură de către arhitectul italian Andrea di Pietro, zis Palladio (1508-1580) (n.tr.).

[8]

Beau monde (lb. fr.): Lumea bună (n.t.).

[9]

Wellington (Arthur Wellesley, Duce de Wellington) (1769-1852): general englez. A luptat împotriva trupelor franceze în Portugalia și Spania. Comandant al armatelor aliate

în Țările de Jos, l-a învins pe Napoleon în bătălia de la Waterloo (1815). A fost prim-ministru al Marii Britanii între 1828-1830 (n.tr.).

[10] Tipar cadrilat, carouri (pentru stofă ecosez) sau loc unde aveau loc licitații pentru cai. (n.t.).